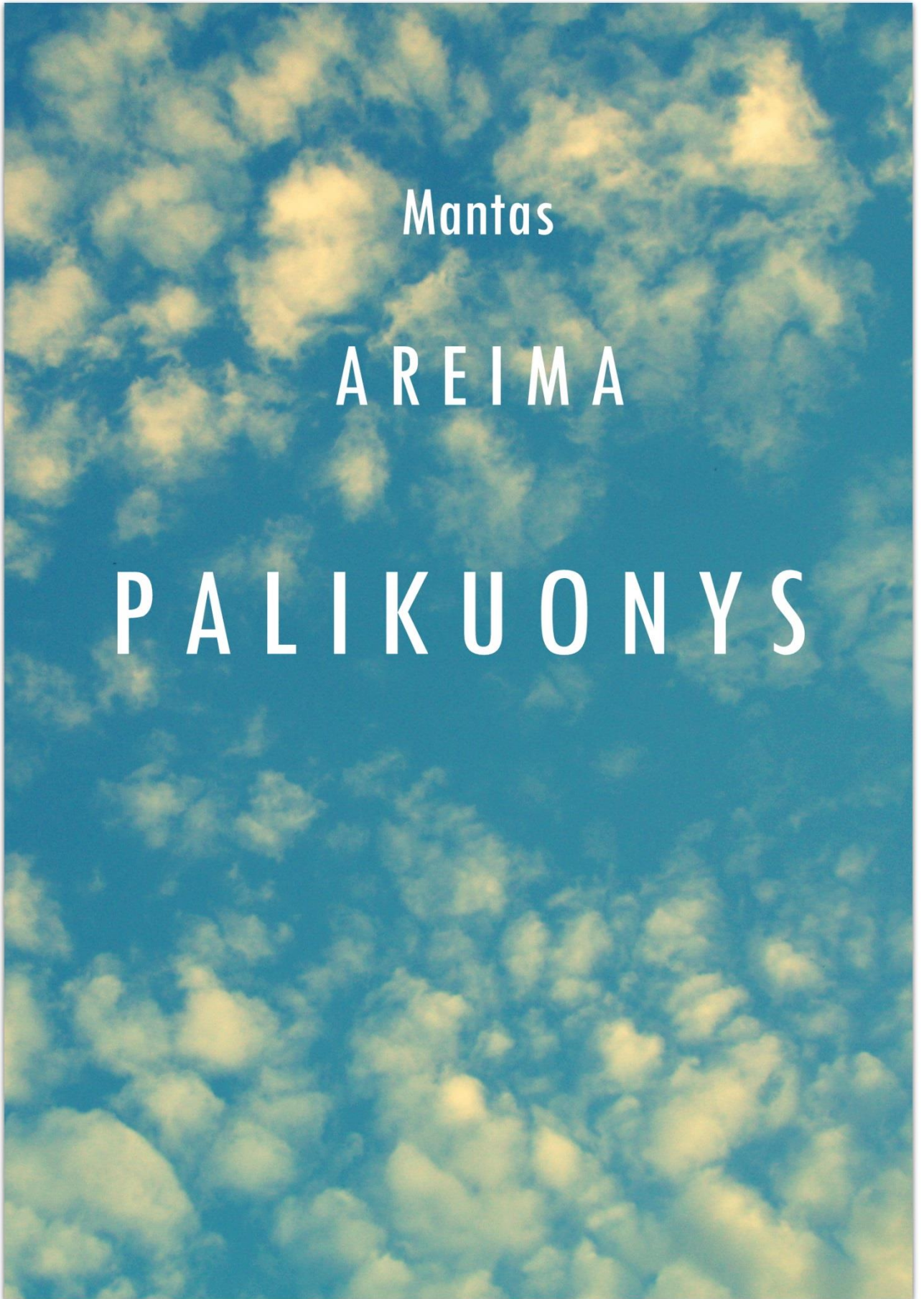

Mantas

AREIMA

PALIKUONYS

Mantas

AREIMA

PALIKUONYS

APIE KNYGĄ:

Visagallo Dievo išrinktų tarnų Abraomo, Izaoko ir Jokūbo (Izraelio) palikuonis, Mozės kraujo giminaitis, Aarono namų, Harimo (Arimah) šeimos kilties ainis, Viešpaties pašauktas skelbti tiesą ir atverti akis savo artimiesiems, giminei, tautai, bei kitiems palikuonims. Ir jam buvo Šventosios Dvasios apreikšta... Kaip Dievo Žodis byloja: „Aš, Viešpats, pašaukiau tave tiesoje. Kad atvertum aklas akis, išvestum iš kalėjimo belaisvius ir sėdinčius tamsoje iš kalėjimo namų“ (Isaiah / Yeshayahu [Yahweh is salvation] / Izaijo 42, 6. 7). „Aš tau apsireiškiau tam, kad paskirčiau tave tarnu ir liudytoju tų dalykų, kuriuos matei ir kuriuos tau dar apreikšiu, išvaduodamas tave iš tautos ir pagonių, pas kuriuos dabar tave siunčiu atverti jiems akis ir atgręžti juos nuo tamsybės į šviesą ir nuo šėtono valdžios – į Dievą, kad jie gautų nuodėmių atleidimą ir paveldą tarp tų, kurie yra pašvęsti per tikėjimą, kuris yra Manyje [Kristuje]. Todėl... aš nebuvo neklusnus dangiškajam regėjimui“ (Apaštalų darbai 26, 16. 17. 18. 19). Kaip Dievo pranašai iš Viešpaties kunigų padermės savo dienomis buvo ženklai savo tautai, taip ši Izraelio šaknies atžala yra ženklas jums, kad įspėtų bei pamokytų jus palikti savo nedorus kelius ir išlikti gyviems, kad nukreiptų į Išgelbėjimo Viltį, kurią atmeta maištingi žmonės. Nes Dievo Žodis byloja: „Jei tu įspėsi nedorėlį, bet jis nenusisuks nuo savo nedorybių ir nuo savo nedoro kelio, jis mirs savo neteisybėje, bet tu būsi išgelbėjęs savo sielą. Bet jei jo neįspėsi ir nekalbėsi, kad įspėtum nedorėlį dėl jo nedoro kelio, kad išgelbėtum jo gyvybę; tas nedorėlis mirs savo neteisybėje, bet jo kraujo pareikalausiu iš tavo rankos. Kaip Aš gyvas, - sako Viešpats Dievas, - Aš nenoriu nedorėlio mirties, bet noriu, kad nedorėlis atsiverstų, nususuktų nuo savo piktų kelių ir gyventų“ (Ezechielio 3, 19. 18; 33, 8. 9. 11). O praregės ir atsivers tie, kuriuos tik pasišauks Viešpats Dievas, ir jie, ir jų vaikai bus Viešpaties palaimintųjų palikuonys. „Pagonys pažins jų palikuonis, jų atžala bus žinoma tarp tautų. Visi, kurie juos matys, juos pripažins, kad jie yra Viešpaties palaiminti palikuonys“ (Izaijo 61, 9).

TURINYS

PRADŽIOS ŽODIS	5
GIMINĖS ŠAKNYS (I-VII skyriai)	14
VIEŠPATIES REGĖJIMAI IR APSIREIŠKIMAI (Liudijimų rinkinys)	38
ROAD TO LIGHT (Testimony from Lithuania)	81
PALAIMINIMAI PASKUTINIAM LAIKUI	92
TURTINGAS PRIEDAS (Knygos „Turtingas be cento“ skaitytojams pageidaujant)	109
PABAIGOS ŽODIS	157
NUOTRAUKOS	164

PRADŽIOS ŽODIS

*„Tas, kuris apreiškia žmogui Savo mintis“ (Am 4, 13), Tas ir rašo šią knygą, pasitelkęs mane.
„Viešpats, kareivijų Dievas, yra Jo vardas [Yahweh
Elohim-of hosts name-of-him]“ (Omus / Amos / Am 4, 13).*

Projektas „Palikuonys“ (giminės šaknys) prasidėjo nuo tada, kai ėmiau sudarinėti Areimų giminės genealoginį (genetinį) medį ir įvairiais būdais kontaktavau su man žinomais Areimų palikuonimis. Sykį Artūras Areima (1982 m., teatro režisierius) socialiniame tinklalapyje manęs paklausė: man pačiam labai įdomu iš kur mes?

Tuo metu, 2012 m., dar neturėjau pilnos informacijos, kad išsamiai atsakyti jam į šį klausimą. Tačiau 2013 m. Vaclovas Areima (1935-2013, rašytojas) prieš pat savo mirtį, telefoninio pokalbio metu, užvedė mane ant tiesos kelio, sakydamas: „skaičiau Brailio raštu Bibliją ir aptikau mūsų giminės šaknis pagal mūsų pavardės kilmę. Mes iš izraelitų, mūsų protėviai – hebrajai“.

Po to jau aš pats pradėjau tyrinėti Bibliją, ko pasekmėje atsiverčiau ir pakeičiau mąstymą (t.y. „gimiau iš naujo“), o 2014 m. vasario 10-osios naktį turėjau regėjimą iš Viešpaties Dievo, ir nuo to laiko užmezgiau dvasinį ryšį su Gyvuoju Viešpačiu, kurio Dvasia mane nuvedė tiesos keliu, po truputi atskleisdama tikros istorijos pažinimą ir suteikdama išmanymą tiesoje. „Aš tau paskelbsiu tai, kas užrašyta tiesos Rašte“ (Daniyyel [God is my Judge] / Dan 10, 21). „Kartu patyrinėkime, kas tiesa, ir nustatykime...“ (Aiub / Job 34, 4). „Apie tai pasakokite savo vaikams, jūsų vaikai tepasakoja savo vaikams, o jų vaikai – kitai kartai“ (Yoel / Yōw’ēl [Yahweh Is God] / Jl 1, 3).

Iš tiesų Vaclovas Areima nesuklydo, sakydamas, kad mūsų giminės šaknis aptiko Biblijoje. Juk visi pasaulio gyventojai atsirado iš trijų Nojaus sūnų. Trys Nojaus sūnūs: Semas, Chamas ir Jafetas. Iš jų palikuonių atsirado tautos žemėje po tvano. Chamo sūnaus Kanaano palikuonys (kanaaniečiai) buvo prakeikti – iš jų pasipylė pagonys (stabmeldžiai; taip pat Chamo palikuonis buvo Nimrodas – sudievinas ir paverstas stabu), Semas – palaimintas – iš jo atsirado semitų klajoklių gentys aramėjai, kurie pasklido Sirijos dykumoje ir Mesopotamijoje. „Mano tėvas buvo klajoklis aramėjas [siras], jis nuėjo į Egiptą su labai mažu žmonių skaičiumi ir buvo ten ateivis [laikiniai apsigyveno]. Jis tapo didele, stipria ir gausia tauta“ (Ist 26, 5). Iš Jafeto sūnų paplito tautų grupės, gyvenančios savo žemėse ir pagal savo giminę savo tautose. Vienas iš Semo sūnų, be Aramo, buvo Arfaksadas – iš jo kilties gimė Abramas, kuriam pasirodė Viešpats Dievas ir pavadino jį Abraomu [Abraham], sakydamas: „Aš tave padariau daugelio tautų tėvu“ (Pr 17, 5). Viešpats Abraomo palikuonims atidavė Kanaano šalį ir aplinkines žemes (apėmė teritorijas Artimųjų Rytų – dabartinio Egipto, Turkijos, Irako, Izraelio, Jordanijos, Kuveito, Libano, Omano, Kataro, Saudo Arabijos, Sirijos, Jungtinių Arabų Emiratų, Jemeno) nes šio krašto gyventojai buvo nedori ir labai nusidėję Dievui. „Tą dieną Viešpats padarė su Abromu sandorą, sakydamas: ‘Tavo palikuonims atidaviau visą žemę nuo Egipto upės iki didžiosios upės, Eufrato upės: kenitus, kenazus, kadmonitus, hetitus, perizus, refajus, amoritus, kanaaniečius, girgašus ir jebusiečius‘“ (Pr 15, 18-21).

Dabar Izraelis (valstybė) egzistuoja labai mažoje teritorijoje, kuri yra apsupta arabų tautų – Jordano, Sirijos, Saudo Arabijos, Irako, Egipto. Žydai yra Abraomo sūnaus Izaoko / Yishāq „he will laugh“ (Dievo pažadėtas sūnus) palikuonys, o arabai yra Abraomo sūnaus Izmaelio / Išmaelio /

Yishma'el „God hears“ (Abraomo žmonos Saros tarnaitės Hagaros sūnus) palikuonys (dauguma arabų dabar yra musulmonai). Viešpaties angelas išpranašavo apie Izmaelį (ir jo palikuonis) jo motinai egiptietei Hagarai: „Tavo sūnus gyvens kaip laukinis asilas [laukinis žmogus]: jis bus prieš visus ir visi prieš jį“ (Pr 16, 12). Kai Izmaelis (vergės sūnus) pasišaipė iš savo brolio Izaoko (Saros sūnaus), Abraomas davęs vandens ir maisto, vergę Hagarą ir Izmaelį išleido į dykumą. Izmaelis užaugo ir tapo šauliu. „Jis gyveno Parano dykumoje“ (Pr 21, 21). Vėliau arabų kraštuose įvesta Islamo religija dar labiau padidino šį priešišumą („jo ranka bus prieš visus, o visų ranka prieš jį“). Juo labiau kad korane melagingai traktuojama, neva pažadėtasis sūnus buvo Izmaelis, o ne Izaokas (priešingai nei Biblijoje: „Dievas sakė Abraomui: „Ir dėl Izmaelio Aš išklausiu tave! Aš jį palaiminsiu... ir nepaprastai padauginsiu: ... padarysiu iš jo didelę tautą [arabų]. TAČIAU Savo sandorą Aš įtvirtinsiu su Izaoku [izraelitais], kurį Sara pagimdys“ - Pr 17, 20-21). O dabar tai iššaukia priešišumą prieš tuos žydus (ir ne tik), kurie atsisako tapti musulmonais. Po antrojo pasaulinio karo, kai žydams buvo duota dalis Izraelio, pagrindiniai gyventojai toje žemėje buvo arabai (palestiniečiai). Dauguma arabų labai priešišškai protestavo prieš žydų apsigyvenimą toje žemėje. Nuo to laiko įsivyravo priešiškas tarp Izraelio ir kaimynystėje gyvenančių arabų (buvo supriešintos dvi religijos: judaizmo ir islamo). Artimųjų Rytų istorijoje žydai ir arabai gyveno santykinai draugiškai, kol nebuvo įvestos religijos jų supriešinimui. Juk tiek hebrajai, tiek arabai išvesti iš tos pačios šaknies – tėvo Abraomo.

Tačiau, kai Adomui ir Ievai gimė Kainas ir Abelis, Dievas pažvelgė į Abelį, nes jo širdis buvo tyra, o Kaino – užkietėjusi. Iš pavydo jis užmušė savo brolių Abelį, ir gavo Kaino žymę. „Kainas pasitraukė iš Viešpaties akivaizdos“ (Pr 4, 16). Vėliau, Kainui gimė Henochas (paženklintas Kaino žyme), o iš Seto kilties (Adomo ir Ievos sūnaus) gimė taip pat Henochas (paženklintas Dievo žyme), nes šis Henochas (Enoch – septintasis nuo Adomo) vaikščiojo su Viešpačiu Dievu ir Dievas jį pasiėmė (į dangų), nes savo tikėjimu ir tyra širdimi Henochas patiko Dievui. Iš šito Henocho kilties gimė Nojus, kuris rado malonę Viešpaties akyse, nes buvo teisus ir vaikščiojo su Dievu (dėl to Dievas jį ir jo šeimą išgelbėjo nuo tvano). Dar vėliau, po tvano, Nojus prakeikė Chamo sūnų Kanaaną ir jo palikuonis, o palaimino Semą (Šemą / Šēm). Chamo-Kanaano palikuonys šie: jebusiečiai, amoritai, girgašai, hivai, arkai, sinai, arvadiečiai, cemarai, hamatiečiai, o Semo palikuonis – Abraomas. Egiptietė motina Hagara Izmaeliui (Abraomo sūnui) parinko žmoną iš Egipto šalies (pagonių krašto). O pažadėtajam sūnui Izaokui buvo paskirta žmona (nekalta mergina Rebeka) iš tos pačios Abraomo giminės, o ne iš kanaaniečių (prakeiktųjų, kitaip sakant, turinčių „Kaino žymę“). Izaokui ir Rebekai gimė dvynukai: broliai Ezavas ir Jokūbas. „dar jos [Rebekos] dvyniams negimus ir jiems dar nepadarius nei gero, nei blogo, - kad išsilaikytų Dievo tikslas pagal išrinkimą, ne dėl darbų, bet dėl to, kuris pašaukia, jai buvo pasakyta: „Vyresnysis tarnaus jaunesniajam““ (Rom 9, 11-12). Ezavas buvo laukų žmogus, medžiotojas, o jo brolis Jokūbas – ramus. Vėliau Ezavas paniekino savo pirmagimystę, pardavęs pirmagimio teisę Jokūbui už valgį. „Argi Ezavas nebuvo Jokūbo brolis? – sako Viešpats. – Bet Aš pamilau Jokūbą, o Ezavo [Edomo] nekenčiau. Aš paverčiau jo kalnus dykyne bei jo paveldą paverčiau dykyne dykumos slibinams... Juos vadins nedorybės kraštu, tauta, kurios Viešpats neapkenčia“ (Mal 1, 2. 3. 4). „Viešpats sako: ‘Aš pasigailėsiu to, kurio norėsiu pasigailėti’... Taigi, viskas priklauso... nuo Dievo, kuris pasigaili. Todėl Jis pasigaili, kurio nori pasigailėti, ir kurį nori – Jis užkietina... [„Viešpats užkietino jo dvasią ir padarė jo širdį užsispyrusią, kad galėtų jį atiduoti į tavo rankas“ (Įst 2, 30)] Nors Izraelio vaikų skaičius būtų kaip jūros smiltys, tik LIKUTIS bus išgelbėtas“ (Rom 9, 15. 16. 18. 27). Vėliau Jokūbas gavo savo tėvo Izaoko palaiminimą, nors ir apsimesdamas Ezavu prieš silpnaregį tėvą

Izaoką (tačiau Ezavas savo broliui jau buvo pardavęs pirmagimio teisę). Ezavas vedė žmonas hetites (pagones), o jo broliui Jokūbui į žmonas buvo priskirtos nekaltos merginos iš jo giminės – seserys Lėja ir Rachelė (vėliau seserys rungtyniaudamos tarpusavyje dėl palikuonių, Jokūbui į žmonas davė savo tarnaites Bilhą ir Zilpą). Rachelės tarnaitė Bilha pagimdė Daną (Dān), Naftalį (Naptālī), o Lėjos tarnaitė Zilpa – Gadą (Gād), Ašerą (Āšēr). Lėja pagimdė Rubeną (Reuben), Simeoną (Shim'on), Levį (Lēwī), Judą (Yehuda), Isacharą (Yissakhar), Zebuloną (Zəbūlūn) ir galiausiai dukterį Diną. Rachelė pagimdė Juozapą (Yôsēp) ir Benjaminą (Binyāmīn). Visi jie gimė Mesopotamijoje. Jokūbo brolis Ezavas yra Edomas, edomitų protėvis, kuris vedė žmonas kanaanietes (prakeiktųjų dukteris): hetites, hivo dukterį O(holi)bamą [dabar žinome iš kur kilo Obama, ir kodėl jis turi „Kaino žymę“]. Ezavas be savo turimųjų žmonių, dar vedė savo dėdės Izmaelio [arabų protėvio] dukterį Mahalatą [Basmata]. Vėliau Ezavas su savo žmonomis ir turimais vaikais apsigyveno Seyro kalnyne ir ten susilaukė daug palikuonių. „Šie yra Ezavo sūnų kunigaikščiai... Temanas, Omaras, Cefojas, Kenazas, Korachas, Gatamas, Amalekas... Ezavo žmonos Oholibamos [Ohōlībāmā] sūnūs: Jeušas, Jalamas ir Korachas. Jie yra Ezavo, tai yra Edomo sūnūs – tos šalies kunigaikščiai“ (Pr 36, 15-16. 18. 19). „Ezavitams, gyvenantiems Seyre; išnaikino horus ir jų žemę atidavė ezavitams“ (Įst 2, 22).

Abraomas su savo sugulove Ketūra turėjau ir daugiau sūnų: Zimranas, Jokšanas, Medanas, Išbakas, Šuachas, Midjanas. Mozė (Mōšēh / Mūsā) gimė iš Levio giminės: „Vienas Levio giminės vyras [Amramas] pasirinko ir vedė tos pačios giminės mergaitę [Levio dukrą Jochebedą]. Moteris pastojo ir pagimdė sūnų [Možę]“ (Iš 2, 1-2). Kai Mozė pabėgo iš Egipto, apsigyveno Midjano šalyje ir vedė midjaniečių kunigo dukterį Ciporą (susilaukė dviejų sūnų – Geršomo ir Eliezero). Vėliau Viešpats Dievas apsireiškė Mozei ir siuntė jį išvesti izraelitus iš Egipto. Viešpats sakė Mozei: „Aš išvesiu jus iš Egipto vargo [suspaudimo] į kanaaniečių, hetitų, amoritų, perizų, hivų ir jebusiečių žemę“ (Iš 3, 17). Mozė nuogastavo, kad jis nėra iškalbingas, tačiau Viešpats jam atsakė: „Kas sutvėrė žmogaus burną? Kas padaro jį nebylų, kurčią, matantį ar aklą? Argi ne Aš, Viešpats? Taigi dabar eik, o Aš būsiu su tavo lūpomis... Žinau, kad tavo brolis Aaronas [Aharon], levitas, yra iškalbus ir jis pasitiks tave... Jis kalbės už tave tautai“ (Iš 4, 11. 12. 14. 16). „Aš tave padariau dievu faraonui; tavo brolis Aaronas bus tavo pranašas“ (Iš 7, 1). „Mozė ir Aaronas padarė kaip Viešpats jiems įsakė. [Tuomet] Mozė buvo 80-ties metų, o jo brolis Aaronas 83-ejų metų amžiaus“ (Iš 7, 6. 7). Jie turėjo ir seserį Mirjamą – „pranašė Mirjama, Aarono sesuo“ (Iš 15, 20). Išvesti iš Egipto vergovės, izraelitai giedojo Viešpačiui giesmę (ištrauka iš jos): „Viešpatie, kas yra tau lygus tarp dievų? Išgirs tautos ir sudrebės, baimė apims filistinus [Chamo palikuonis]. Nusigąs ir Edomo [Ezavo palikuonių] kunigaikščiai. Moabo [moabitai ir amonitai – Abraomo sūnėno Loto (Lôt) ir jo dukterų palikuonys. Jo dukros, manydamos, jog jie vieninteliai iš žmonijos likę gyvi po Sodomos ir Gomoros miestų sunaikinimo, kad pratęstų žmonių giminę, nugirdžiusios tėvą ir pastojusios nuo jo, pagimdė sūnus – Moabą ir Amoną] galinguosius apims drebulys. Neteks jėgų visi Kanaano [prakeiktųjų palikuonys] gyventojai. Juos apims siaubas ir išgąstis. Viešpats karaliaus per amžius!“ (Iš 15, 11. 14-15. 16. 18).

Dėl to, kad izraelitai (Jokūbo namai-Izraelio vaikai) priekaištavo Viešpačiui dykumoje, „atėjo amalekiečiai [Amalekas buvo Ezavo vaikaitis] ir kariavo su Izraeliu“ (Iš 17, 8). T.y. kariavo dviejų brolių – Jokūbo ir Ezavo (Edomo) palikuonys. Viešpats sakė izraelitams per Mozę: „Nesibjaurėk edomitu; nes jis tavo brolis“ (Įst 23, 7). „Priartėjęs prie miesto, pirma pasiūlyk jam taiką. Jei jie nenorės taikos ir pradės kovą, apgulk jį“ (Įst 20, 10. 12). Tuomet Viešpats Dievas izraelitams per Mozę davė Įstatymą (įsakymus, nuostatus), kad jo laikydamiesi jie būtų saugūs, sveiki ir

nestokojantys. Viešpats kalbėjo Mozei: „Aš siunčiu angelą pirma tavęs, kad saugotų tave kelyje... Mano angelas eis pirma tavęs ir tave nuves pas amoritus, hetitus, perizus, kanaaniečius, hivus ir jebusiečius, ir Aš juos sunaikinsiu. Nesilenk jų dievams [stabams] ir netarnauk jiems. Nesielk, kaip jie elgiasi... Pamažu juos išvarysiu iš krašto... Jie neturi gyventi tavo šalyje, kad tavęs nesugundytų nusidėti prieš Mane. Jei tarnausi jų dievams, tai tikrai bus tau žabangomis“ (Iš 23, 20. 23. 24. 30. 33). Ir izraelitai įpuolė į žabangas, pasidarydami auksinį veršį (stabą) dykumoje. Mozė tuomet užsidegė pykčiu ir sudeginęs stabą, sutrynė į dulkes. Tada jis sakė: „Kas yra VIEŠPATIES pusėje, teateina pas mane“. Prie jo susirinko visi Levio sūnūs (Iš 32, 26). „Tą dieną krito [nuo kardo] maždaug trys tūkstančiai vyrų [kurie pasirinko ne Viešpatį Dievą, o dievą-stabą]“ (Iš 32, 28). Juk Dievas įsakė: „Nesidaryk sau nulietų dievų“ (Iš 34, 17). Jis taip pat sakė: „Nesielkite, kaip elgiasi egiptiečiai... ir nesilaikykite papročių Kanaano [prakeiktųjų] šalies... Neaukok savo vaikų sudeginti Molechui [stabui] ir neišniekink Mano vardo, nes Aš esu Viešpats [Jėzus Kristus]. Nesusitepkite minėtais būdais [svetimavimais, seksualinėmis bjaurystėmis, iškrypimais (pvz.: homoseksualizmu, zoofilizmu ir kt.), stabmeldyste, paleistuvyste, pasileidimu, ištvirkavimu, nesusivaldymu seksualume, gašlumu, geidulingumu, nešvarumu, amoralumu, peržengimu dorovės ribų, nekrepimu dėmesio į lytinį susilaikymą, amoralium aistringumu, įsakymų ignoravimu], nes taip susitepė tautos, kurias Aš išvarau nuo jūsų. Visas tas bjaurystes darė krašto gyventojai [pagonys], gyvenę pirma jūsų, ir jį sutepė“ (Kun 18, 3. 21. 24. 27). Viešpats taip pat kalbėjo Mozei: „Nesikreipkite į stabus ir neliekit sau dievų... Nevalgykite kraujo. Nežyniaukite ir neburkite... bijokite savo Dievo. Aš esu Viešpats“ (Kun 19, 4. 26. 32). „Nesielkite pagal papročius tautų, kurias išvarysiu iš to krašto. Jie visa tai darė, ir Aš jais pasibjaurėjau“ (Kun 20. 23). „Nedirbkite sau stabų nei drožinių, nestatykite savo žemėje statulų nei akmeninių atvaizdų ir jų negarbinkite, nes Aš esu Viešpats, jūsų Dievas. O jei Manęs neklausysite ir nevykdysite Mano įsakymų, niekinsite Mano Įstatymus, nenorėdami daryti to, kas Mano įsakyta, ir taip sulaužysite Mano sandorą, štai ką Aš jums padarysiu: išgąstis ir ligos apakins ir naikins jus [pvz., kai izraelitai pradėjo paleistuvauti su moabitėmis, bei garbinti jų stabą Baalą, nuo maro mirė dvidešimt keturi tūkstančiai izraelitų, kurie garbino stabą, o tie, kurie laikėsi Viešpaties, išliko gyvi]... Karais jus išsklaidysiu tarp tautų... išlikusieji... kentės už savo tėvų ir savašias nuodėmes, kol neišpažins savųjų ir savo tėvų nedorybių“ (Kun 26, 1. 14-15. 16. 33. 39). Viešpats kalbėjo Mozei: „Kai įeisite į Kanaano žemę, išvykite visus to krašto gyventojus, sunaikinkite jų atvaizdus, paveikslus, sulaužykite stabus, išgriaukite visas aukštąsias stabų garbinimo vietas ir apsigyvenkite šalyje, kurią Aš jums daviau paveldėti“ (Sk 33, 51-53).

Vėliau Viešpats į izraelitų rankas atidavė kanaaniečius (prakeiktuosius), kuriuos jie nugalėjo. Amoritų karaliaus kariuomenė sukilo prieš izraelitus. Jozuė ir Kalebas (ištikimi Viešpaties sekėjai) drąsino tautą: „nebijokite to krašto žmonių [augalotų anakiečių ir kt.]... jie neturi apsaugos [Dievo apsaugos], o Viešpats yra su mumis [Jis palaimino mus], nebijokite!“ (Sk 14, 9). „Izraelitai užėmė visus amoritų miestus ir apsigyveno juose“ (Sk 21, 25). Moabitų karalius, pasitelkęs žynį, sumanė prakeikti izraelitus, tačiau žynys atsakė: „Kaipgi aš keiččiau, ko Dievas nekeikia? Kaipgi aš pasmerkčiau, ko Viešpats nesmerkia? Man įsakyta laiminti; Jis [Viešpats] palaimino, ir aš negaliu to pakeisti“ (Sk 23, 8. 20). „Kas tave [Izraelį-Jokūbo ainius] laimina, bus palaimintas; kas keikia, bus prakeiktas“ (Sk 24, 9). „Amonitas ir moabitas neįeis į Viešpaties susirinkimą, nė jų palikuonys neįeis į Viešpaties susirinkimą net iki dešimtos kartos per amžius, nes jie... pasisamdė prieš jus [izraelitus]... Balaamą, kad jus prakeiktų“ (Ist 23, 3. 4). „Amalekas [amalekiečiai]... bus sunaikintas amžiams“ (Sk 24, 20). „Atsimink, ką tau [Izraeli] padarė amalekiečiai, kai išėjai iš Egipto. Jie išėjo prieš tave ir tavo nuvargusius ir atsilikusius žmones išžudė... jie nebijojo Dievo... išnaikink

Amaleko vardą nuo žemės paviršiaus“ (Įst 25, 17. 18. 19). „Viešpats liepė Mozei: „Įrašyk tai į knygą [Mozė rašė Senąjį Testamentą-pirmas penkias knygas] atminimui... Aš išnaikinsiu atminimą apie amalekiečius iš po dangaus“. Tuo būdu Jozuė [Mozės tarnas ir bendražygis] nugalėjo Amaleką ir jo tautą savo kardų“ (Iš 17, 14. 13). „Jie [izraelitai] nugalėjo midjaniečius“ (Sk 31, 7). „Kai Viešpats, tavo Dievas, nuves tave į žemę, kurią paveldėsi, ir išvys septynias tautas: hetitų, girgašų, amoritų, kanaaniečių, perizų, hivų ir jebusiečių...“ (Įst 7, 1). „Dėl šitų tautų piktadarysčių [paleistuvystės ir stabmeldystės] Viešpats išvaro jas nuo tavęs [Izraeli]. Ne dėl tavo teisumo ir širdies dorumo įeisi jų žemę paveldėti; jie [pagonys] yra išvaromi dėl jų pikto elgesio“ (Įst 9, 4. 5). „Nebus tarp jūsų tokių, kurie leistų savo sūnų ar dukterį per ugnį [aukotų stabui], nei ateities spėjėjų, nei ženklų aiškintojų, nei kerėtojų, nei burtininkų, nei žavėtojų, nei mirusiųjų dvasių iššaukėjų, nei žynių, nei raganių, nei mago. Visi, kurie taip daro, yra pasibjaurėjimas Viešpačiui, ir už tokias bjaurystes Jis išnaikins tas tautas“ (Įst 18, 10-12). „Visiškai išnaikink hetitus, amoritus, kanaaniečius, perizus, hivus, ir jebusiečius, kaip Viešpats Dievas tau [Izraeli] įsakė, kad jie neišmokytų jūsų daryti tų bjaurysčių, kurias jie patys darė savo dievams [stabams], ir jūs nenusidėtumėte Viešpačiui, savo Dievui“ (Įst 20, 17-18). „Nebus paleistuvės iš Izraelio dukterų, nė iškrypėlių iš Izraelio sūnų“ (Įst 23, 17).

Viešpaties tarnui Mozei mirus, į pažadėtąją žemę per upę Jordaną izraelitus atvedė Mozės tarnas Jozuė (Yėhōshúa: Yahweh is salvation). „Sausu dugnu Izraelis perėjo per Jordaną. Viešpats, jūsų Dievas, išdžiovino Jordano vandenį prieš jus, kol perėjote, kaip Jis padarė Raudonajai jūrai, išdžiovindamas ją prieš mus, kol perėjome [išėję iš Egipto]; kad visos žemės tautos žinotų, jog Viešpats yra galingas, ir kad jūs visuomet bijotumėte [mylėtumėte Dievą, laikydamiesi Jo įsakymų] Viešpaties, savo Dievo“ (Joz 4, 22. 23-24). Perėjęs Jordaną, „Jozuė nugalėjo visas kalnų, pietų, žemumų ir šlaitų šalis ir visus jų karalius... Visus šiuos karalius ir jų šalis Jozuė paėmė vienu metu, nes Viešpats, Izraelio Dievas, kariavo už Izraelį“ (Joz 10, 40. 42). „Nė vienas miestas nepadarė taikos su izraelitais, išskyrus Gibeoną, hivų miestą; visus kitus jie paėmė mūšyje. Taip Jozuė užėmė visą šalį, kaip Viešpats įsakė Mozei. Jis [Viešpats] atidavė ją [šalį] paveldėti Izraeliui, paskirstydamas giminėmis [gentimis, šeimomis, namais]“ (Joz 11, 19. 23). „Viešpats atidavė Izraeliui visą šalį, kurią Jis su priesaika pažadėjo duoti jų tėvams. Jie užėmė ją ir gyveno joje“ (Joz 21, 43). Izraelio tauta buvo pasidalinusi: 10 genčių – šiaurinė karalystė (Izraelis) ir 2 gentys – pietinė karalystė (Judėja).

„Jei vykdysi Viešpaties, savo Dievo, įsakymus ir vaikščiosi Jo keliais, Jis patvirtins tave savo šventa tauta, kaip tau pažadėjo. Visos žemės tautos, matydamos, kad tu vadinamas Viešpaties vardu, bijos tavęs“ (Įst 28, 9-10). Abraomui gimė Izaokas, Izaokui – Jokūbas, kurį Viešpats pavadino Izraeliu / Yisrā'el (hebrajiškai „Dievas grumiasi“), o iš Jokūbo-Izraelio dvylika sūnų atsirado dvylika Izraelio giminių. „Viešpaties nuosavybė yra Jo tauta, Jokūbas – Jo paveldėjimo dalis“ (Įst 32, 9). Izraelis (Jokūbas) kiekvieną sūnų palaimino atskiru palaiminimu. O Areimos – iš tų dvylikos Izraelio giminių palikuonys. Bet apie viską – nuo pradžios ir iš esmės – iki pabaigos.

Taigi, dvylika Izraelio sūnų yra šie broliai: Rubenas, Simeonas, Levis, Juda, Isacharas, Zebulon, Danas, Juozapas, Benjaminas, Naftalis, Gadas, Ašeras. Ir tai yra dvylika Izraelio giminių, iš kurių atsirado visi Izraelio palikuonys, kuriuos globojo Viešpats Dievas: išvadavo iš Egipto vergovės, vedė per dykumą į Kanaano žemę, davė Įstatymą per Mozę, padaugino atžalas kaip žvaigždes danguje, padėjo nukariauti visus pagonis, kurie jiems priešinosi. „Tai Jeruzalė [Yerushalayim]. Aš ją įkūriau tarp pagonių tautų. Bet ji paniekino Mano sprendimus labiau negu pagonių tautos... atmesdama... ir nesilaikydama Mano Įstatymo“ (Ez 5, 5-6). „O Izraelio vaikai vėl

darė pikta VIEŠPATIES akyse ir tarnavo Baalams, Astarotei [Astartei], Sirijos dievams, Sidono dievams, Moabo dievams, Amono vaikų dievams ir filistinų dievams [stabams, pvz.: Dagonui]“, ir paliko VIEŠPATĮ, ir jam netarnavo“ (Ts 10, 6). „Jie [izraelitai] Viešpaties balso neklausė. Jis tada pakėlė ranką... kad jų vaikus išblaškytų tarp pagonių, po visas šalis išsklaidytų... Jie su pagonimis susimaišė ir išmoko jų darbus daryti. Jie stabams jų tarnavo, ir tie spąstais jiems virto. Jie savo sūnus ir dukteris velniams aukojo“ (Ps 106, 25-27. 35-37). Ilgainiui per visą istorijos laikotarpį, dėl izraelitų neištikimybės ir nepaklusnumo Dievui, dėl Jo Įstatymo sulaužymo, dėl sekimo pagonių tradicijomis, stabmeldystės ir Dievo valios nevykdymo, Viešpats išsklaidė izraelitus po visą pasaulį. „Jūs nesilaikėte Mano įsakymų... bet elgėtės kaip aplink jus gyvenantys pagonys. / Aš juos toli išvijau ir išsklaidžiau tarp pagonių tautų“ (Ez 11, 12. 16). Visos dvylika Izraelio giminių buvo stipriai nusidėję Viešpačiui Dievui, kadangi paliko Jį, nesilaikė Jo įsakymų, o garbino stabus ir jiems tarnavo, todėl Dievas juos baudė karu, badu, maru: „siūsiu savo keturias bausmes: kardą, badą, laukinius žvėris ir marą“ (Ez 14, 21). „Jei neklausysi Viešpaties, savo Dievo, balso ir nesilaikysi bei nevykdysi VISŲ Jo įsakymų... visi šitie prakeikimai ateis ir pasivys tave...Viešpats siųs tau prakeikimą, sumišimą ir nepasisekimą visame, ką darysi... Viešpats siųs tau marą, kol tave nušluos nuo tos žemės... Viešpats baus tave drugiu, šalčiu, sausra ir kardu... Viešpats leis priešams tave pavergti... Viešpats baus tave [ligomis] votimis, šašais, nežais... Viešpats ištiks tave pamišimu, aklumu ir širdies sustingimu... tau nesiseks tavo keliuose; tu būsi spaudžiamas ir išnaudojamas... Vesi žmoną, o kitas gulės su ja. Pasistatysi namą, bet jame negyvensi. Užveisi vynuogyną, bet jo vaisių nerinksi... Tavo sūnūs ir dukterys bus išvesti į kitas tautas; belaukdamas jų pražiūrėsi akis ir būsi bejėgis... Tu išprotėsi nuo to, ką matys tavo akys. Be to vargins tave [įvairios ligos] piktos votys ir nepagydomos žaizdos, negalėsi išsigydyti nuo galvos iki kojų... Daug sėsi, bet mažai surinksi... Tau ateis šitie prakeikimai... NES neklausėi Viešpaties, savo Dievo, ir nevykdei Jo Įstatymų bei įsakymų, kuriuos Jis tau davė. Jie bus tau ir tavo palikuonims ŽENKLU ir stebiniu per amžius. Netarnavai Viešpačiui, savo Dievui... tai tarnausi priešui... Jei nesilaikysi ir nevykdysi visų šito Įstatymo žodžių [Dievo įsakymų], kurie surašyti šioje knygoje [Toroje]... Jis siųs tau ir tavo palikuonims dideles, piktas ir ilgas negalias, be to Jis užleis ant tavęs visas... ligas, kurių tu bijai, ir jos prikibs prie tavęs. Taip pat ligas ir negalias, kurios neįrašytos šioje įstatymo knygoje [Toroje]. Viešpats duos tau baugščią širdį, nusilpusias akis ir kankinančias mintis. Tavo širdis bus įbauginta pergyvenimų, kuriuos patyrei“ (Įst 28). „Aš krausiu ant jų nelaimes... Jie bus varginami bado ir naikinami drugio bei baisiausio maro – svetimais dievais [stabais] ir bjaurystėmis jie sukėlė Viešpaties rūstybę. Jie aukojo demonams, ne Dievui“ (Įst 32, 23. 24. 16. 17). „Jis naikino juos ir baudė skaudžiais augliais...“ (1Sam 5, 6). „Ta pati liga vargino... kunigaikščius“ (1Sam 6, 4).

Kentėjo karta iš kartos, vaikai, vaikų vaikai, kol per Dievo malonę nebuvo išsaugotas likutis, kuriam Viešpats suteikė ištikimybės ir paklusnumo dvasią. „Jūsų buvo tiek, kiek dangaus žvaigždžių, bet po to paliks tik mažas skaičius, nes neklausėte Viešpaties, savo Dievo. Viešpats išsklaidys tave [Izraeli] tarp visų tautų nuo vieno žemės krašto iki kito“ (Įst 28, 62. 64). „Aš [Viešpats] juos toli išvijau ir išsklaidžiau tarp pagonių tautų, tačiau būsiu jiems ŠVENTYKLA [šventove] tuose kraštuose“ (Ez 11, 16). „Bet Aš [Viešpats] išsaugosiu mažą likutį nuo kardo, bado ir maro“ (Ez 12, 16). „Tačiau Aš paliksiu likutį, kurį išgelbėsiu nuo kardo. Jie gyvens išsklaidyti tautose. Išlikusieji, išsklaidyti tarp tautų... atsimins Mane [Dievą]. Aš jų pasileidusią ir nuo Manęs nusisukusią širdį palaušiu ir jų akis, paleistuvingai žiūrėjusias į stabus, atversiu. / Aš išimsiu iš jų kūno akmeninę širdį ir duosiu jiems kūno širdį... įdėsiu jiems naują dvasią. Jie laikysis Mano įsakymų ir vykdys“ (Ez 6, 8-9; 11, 19-20). „Izraelio likutis elgsis teisingai, vengs melo ir klastos.

Jie gyvens ramiai ir be baimės“ (Sof 3, 13). „Jokūbo likutis tarp tautų bus kaip liūtas tarp laukinių žvėrių“ (Mch 5, 8). „Nes visos tautos vaikšto kiekviena savo dievo [religinio stabo] vardu, tačiau mes vaikščiosime Viešpaties, savo Dievo, vardu visados ir per amžius“ (Mch 4, 5). „Mano tauta, klausyk manęs, mano giminės, išgirskite mane“ (Iz 51, 4). „Taip sako Viešpats: ‚Apie vynuogių kekę sakoma: ‚Nesunaikink jos, nes joje yra palaiminimas‘, taip Aš darysiu su savo tarnais ir jų visų nesunaikinsiu. Jokūbo [Izraelio] ir Judos palikuonys paveldės Mano kalnus““ (Iz 65, 8. 9). „kurie turi atgailaujančią ir nuolankią dvasią“ (Iz 57, 15). „Viešpats atpirko Jokūbą ir Izraelyje apsireikš Jo šlovė“ (Iz 44, 23). „Tauta, kurią sutvėriau, skelbs Mano šlovę“ (Iz 43, 21). „Aš duosiu ženklą jiems ir pasiūsiu dalį išlikusiųjų į visas tautas: ... Jie paskelbs Mano šlovę tautoms. Kai kuriuos iš jų padarysiu kunigais ir levitais, - sako Viešpats“ (Iz 66, 19. 21). „Pagonys pažins jų palikuonis, jų atžala bus žinoma tarp tautų. Visi, kurie matys juos, pripažins, kad jie yra Viešpaties palaiminti palikuonys [sėkla]“ (Iz 61, 9). „Jūs [izraelitai], Jo [Viešpaties] tarno Abraomo palikuonys, Jokūbo vaikai, Jo išrinktieji. Jis yra Viešpats, mūsų Dievas; visoje žemėje galioja Jo sprendimai“ (Ps 105, 6-7). „Taip sako Viešpats Dievas, kuris surinko Izraelio išsklaidytuosius: ‚Prie tų, kurie jau surinkti, Aš surinksiu ir kitus““ (Iz 56, 8). „Tuomet Viešpats vėl pakels ranką gelbėti Savo tautos likutį, kuris bus likęs Asirijoje, Egipte, Patrose, Kuše, Elame, Šinare, Emate ir jūros salose. Jis iškels vėliavą tautoms, surinks Izraelio pabėgėlius ir Judos išsklaidytuosius iš keturių žemės kraštų“ (Iz 11, 11. 12). „Sugrįžk, nuklydusi Izraelio tauta [Dievo vaikai]. Aš [Viešpats Dievas] neberūstausiu, nes Esu gailėstingas, nepyksiu ant jūsų amžinai... Sugrįžkite, nuklydę vaikai, nes Aš Esu jus vedęs [Dvasinė Bažnyčia – Kristaus nuotaka (sužadėtinė, jaunoji ištikimybėje, teisme ir teisingume), o Jis pats – Jaunikis]. Aš paimsiu jus po vieną iš miesto ir po du iš giminės ir atvesiu į Sioną [šventąjį kalną]. <Girdimas Izraelio vaikų maldavimas ir verksmas [atgailavimas]>. Sugrįžkite, nuklydusieji vaikai, Aš [Viešpats] atleisiu jums“ (Jer 3, 12. 14. 21. 22). „Aš atleisiu jiems ir jų nesunaikinsiu, - sako kareivijų Viešpats“ (Jer 50, 20). „Jie eis verkdami ir ieškos Viešpaties, savo Dievo“ (Jer 50, 4). „Išgelbėk mus [izraelitus], Viešpatie, mūsų Dieve, ir surankiok tautose išblaškytus, kad dėkotume Tavo šventam vardui, girtumėmės Tavo šlove“ (Ps 106, 47). „Viešpats mus atsimena; Jis palaimins mus. Jis palaimins Izraelį ir Aarono [æron] namus. Jis palaimins visus, kurie Viešpaties bijo [paklūsta Jam iš meilės], mažus ir didelius“ (Ps 115, 12-13). „Išliesiu Savo Dvasios ant tavo palikuonių ir Savo palaiminimą ant tavo vaikų... Vienas sakys: ‚Aš esu Viešpaties‘, kitas vadinsis Jokūbo vardu, trečiasis rašys savo ranka: ‚Viešpaties‘ ir pasivadins Izraeliu“ (Iz 44, 3. 5). „Jis [Viešpats] gailėjosi jų, būdamas didžiai gailėstingas... ir surinko juos iš kraštų: iš rytų ir vakarų, iš šiaurės ir pietų... Jis siuntė Savo Žodį ir išgydė juos“ (Ps 106, 45; 107, 3. 20). „Ir dabartiniu metu yra malonės išrinktas likutis [išrinktoji dalis], (Rom 11, 5). „tik likutis bus išgelbėtas“ (Rom 9, 27). „kad Izraelis ir Juda [Dievo vaikai] prisiglaustų prie Manęs, - sako Viešpats. – Kad jie būtų Mano tauta, Mano garbė ir pasididžiavimas ir Mano vardu vadintusi“ (Jer 13, 11). „Tuomet dešimt vyrų iš įvairių tautų atėję įsikibs žydui [izraelitui] už skverno ir sakys: ‚Mes eisime su jumis, nes girdėjome, kad su jumis yra Dievas““ (Zch 8, 23). „Kaip molis puodžiaus rankoje, taip jūs, izraelitai, Mano rankoje, - tarė Viešpats Dievas“ (Jer 18, 6). „Aš visados gyvensiu tarp izraelitų“ (Ez 43, 7). „Viešpatie, Tu esi mūsų Tėvas; mes – molis, o Tu – puodžius; mes visi – Tavo rankų darbas“ (Iz 64, 8). „Tegul nebūna tarp jūsų šaknies, auginančios tulžį ir metelę; kurie nusisuktų nuo Viešpaties, savo Dievo, ir tarnautų svetimiems dievams [stabams]“ (Įst 29, 18).

Jeigu minėti užkietėjusius stabmeldžius pagonis, tai Dievas, vykdydamas teisingumą, už jų šlykščias bjaurystes (pvz. savo vaikų aukojimą dievui-stabui, t.y. sudeginimą statulos ar drožinio garbei) juos šlavė nuo žemės paviršiaus įprastais baudais: kardu (karu), badu ir maru

(ligomis). „Jos [pagonių tautos] darė savo dievams [stabams] tai, kas bjauru Viešpaties akyse ir tai, ko Jis nekenčia; net savo sūnus ir dukteris jos [pagonių tautos] degindavo savo dievams [stabams]“ (Įst 12, 31). Izraelitai, susimaišę su pagonių tautomis, nusekė pagonių tradicijomis. „Jos svetimavo su stabais ir aukojo jiems vaikus, kuriuos Man pagimdė!“ (Ez 23, 37). „Ar pagonių tuštybės gali duoti lietaus, ar dangūs patys siunčia lietų? Ar ne Tu, Viešpatie, mūsų Dieve?“ (Jer 14, 22). Tačiau „Žydai ir pagonys – visi yra nuodėmės valdžioje, kaip parašyta: „Nėra teisus, nėra nei vieno... visi paklydo ir tapo netikusiais“ (Rom 3, 9. 10. 12).

Kad izraelitai maišėsi su pagonių tautomis ir už savo nusikaltimus buvo išsklaidyti po visą žemę – akivaizdus faktas – tyrinėjant Biblijos bei kitas istorines knygas. Dievas pasakė izraelitams: „Jei jūs nusikalsite, Aš jus išsklaidysiu tarp tautų“ (Neh 1, 8). „Karais jus išsklaidysiu tarp tautų...“ (Kun 26, 33). „Aš įsakysiu išsklaidyti izraelitus tarp visų tautų, kad jie būtų išsijoti kaip rėčiu“ (Am 9, 9). „Kadangi jie atmetė Mano Įstatymą, nepakluso Mano balsui..., bet sekė savo širdies užgaidas ir Baalą [stabą]... todėl Aš juos išsklaidysiu tarp tautų, kurių nepažino nei jie, nei jų tėvai“ (Jer 9, 13-16). „Tai dėl to, kad jie [izraelitai] paliko Mane [Viešpatį] ir garbino sidoniečių deivę Astartę, Moabo dievą Chemošą bei amonitų dievą Milkomą [Molechą]“ (1Kar 11, 33). „Taip įvyko dėl to, kad izraelitai nusidėjo Viešpačiui, savo Dievui... ir garbino svetimus dievus [stabus]. Jie elgėsi pagal papročius pagonių... ir pagal Izraelio karalių [neištikimų Dievui] įvestus papročius... Jie paliko visus Viešpaties, savo Dievo, įsakymus ir pasidarė... [stabus], alkus, garbino dangaus kareiviją [dangaus kūnus, pvz.: saulę] ir tarnavo Baalui [stabui]. Jie leido savo sūnus bei dukteris per ugnį [aukojo stabui], žyniavo ir kerėjo, ir parsidavė daryti pikta Viešpaties akyse“ (2Kar 17). „Juos [izraelitus] išsklaidysiu ir išblaškysiu tarp pagonių, nes jie nesilaikė Mano įsakymų..., sutepė Sabatą [palaimintą septintąją dieną – šeštadienį] ir sekė tėvų stabus“ (Ez 20, 23). Todėl Dievo malone išrinkto likučio dvylikos Izraelio giminių palikuonys dabar gyvena įvairiose tautose, net ir tose, kurių šaknys grynai pagoniškos. „jūsų likutį išblaškysiu į visas puses“ (Ez 5, 10). „Taip izraelitai valgys suteptą maistą [pvz., kiaulieną; taukus; kraują: vėdarus, juodakę – sriubą iš kraujo], gyvendami tarp pagonių, kur Aš juos išsklaidysiu“ (Ez 4, 13). „Visi, kurie... valgo kiaulieną... ir kitus pasibjaurėtinius dalykus, bus sunaikinti“, – sako Viešpats (Iz 66, 17). „Jūs valgotė mėsą su krauju, garbinate stabus ir praliejate kraują, argi jūs gyvensite krašte?“ (Ez 33, 25). „Aš jus išsklaidžiau į visas keturias puses, - sako Viešpats“ (Zch 2, 6). „visiems izraelitams visose šalyse, po kurias juos išsklaidei dėl jų nusikaltimų – gėda, kaip šiandien matome“ (Dan 9, 7). „tarp pagonių [juos] išblaškei“ (Ps 44, 11). „Gyvendami tarp tautų, jie sutepė Mano šventą vardą [Viešpats]... kurių jūs sutepėte tarp pagonių, pas kuriuos gyvenote“ (Ez 36, 20. 22). „Jie ir jų vaikai [izraelitai] ima į žmonas jų [pagonių] dukteris. Tuo būdu šventa sėkla susimaišė su krašto tautomis [pagoniais]“ (Ezr 9, 2). „Visi vyresnieji kunigai ir tauta labai nusikalto. Jie mėgdžiojo pagonių bjaurystes... jie tyčiojosi iš Dievo ir Jo pasiuntinių, niekino Jo pranašus ir Jo žodžius, kol pagaliau Viešpaties rūstybė išsiliejo tautai“ (2Krn 36, 14. 16). „Viešpats jus [izraelitus] išsklaidys tarp tautų, ir jūsų liks labai mažai tarp pagonių, pas kuriuos būsite išvesti... Bet jei ten ieškosi Viešpaties, savo Dievo, visa širdimi ir siela, tu atrasi Jį... sugrįši prie Viešpaties, savo Dievo, ir klausysi Jo balso. Nes Viešpats, tavo Dievas, yra gailėstingas Dievas; Jis nepaliks tavęs ir nesunaikins, neužmirš sandoros, padarytos su tavo tėvais [protėviais]“ (Įst 4, 27. 29. 30. 31). „Jei mano tauta, kuri vadinasi mano vardu [Viešpaties], nusižemins, melsis, ieškos mano veido ir atsisakys savo blogų kelių, Aš išgirsiu danguje, atleisiu jos nuodėmes ir išgydysiu...“ (2Krn 7, 14). „Tu, Mano tarne Jokūbai [Izraeli – izraelitai], nebijok, - sako Viešpats. – Aš esu su tavimi. Aš visiškai sunaikinsiu tautas, į kurias tave ištrėmiau, bet tavęs iki galo nesunaikinsiu. Aš bausiu tave saikingai“ (Jer 46, 28).

Kaip byloja istorija: „Žydai pasklido po pasaulį. Žydai palei Baltijos jūrą pasirodė dar senovės aisčių laikais, kai gintaro krašto žmonės dievino perkūną, garbino prabočių dvasias, dirbo žemę ir augino javus. Vytauto laikais žydams buvo suteiktos privilegijos, iš kurių matėsi pagrindiniai žydų verslai: prekyba, palūkininkavimas. XVI a. pradžioje LDK buvo 6000 žydų, o amžiaus viduryje – apie 10 000. Kunigaikščiai ir didikai visokeriopai rėmė turtingus žydus, nes šie už nuošimčius skolino jiems pinigų, krašte plėtojo piniginę prekybą apyvartą. XVIII a. pabaigoje Lietuvoje gyveno 250 000 žydų. XIX amžiuje Vilnius tapo žymių žydų švietimo, kultūros bei knygų leidybos centru. Lietuvos žydai, sudarydami apie 10 % Lietuvos gyventojų valdė apie 80 % pramoninės gamybos ir prekybos. Vilniuje žydų 1897 m. surašymo duomenimis buvo 63841 (40 % visų miesto gyventojų)“.

Pagonybė ne tik anksčiau, bet ir dabar apjuosusi visą pasaulį. „Jūs matėte jų bjaurystes ir stabus – medinius, akmeninius, sidabrinus ir auksinius“ (Įst 29, 17). Pagonybę su savo tradicijomis, papročiais ir ritualais galima suvesti į vieną bendrą pavadinimą – religija. O religija (melo kalvė) yra pagrindinis Viešpaties Dievo priešas. Nes Dievas nesukūrė religijos, Dievas sukūrė žmogų su laisva valia, o žmogus sukūrė religiją. Jeigu asmuo išpažįsta kurią nors religiją (pvz., pagonių, katalikų, budizmo, induizmo, judaizmo, islamo), toks religingas žmogus neturi tikro pažinimo ir yra neišmintingas. „Kai buvote pagonys,ėjote prie nebylių stabų“ (1Kor 12, 2). Ir dabar tebeinate! Nes religija yra apgaulė, o tradicijos – tuštybė, ir kiekvienas iš mūsų buvo apgautas. „Pagonių papročiai yra tuštybė. Jie nusikerta medį miške, amatininkai kirviu aptašo jį... pagražina [padaro stabą]... Jie visi yra kvaili ir neišmintingi. Medis yra tuštybės mokymas... amatininko dirbiny“ (Jer 10, 3. 8). Tačiau Viešpats yra tikrasis Dievas, gyvasis Dievas ir amžinasis Karalius (Jėzus Kristus Išgelbėtojas). „Viešpačiui priklauso karalystė, Jis viešpatauja pagonims“ (Ps 22, 28). „Viešpats kalbėjo pranašui Jeremijui apie pagonių tautas... Aš pakilsiu, apdengsiu žemę, sunaikinsiu miestus ir jų gyventojus. Pasiruoškite tremčiai...“ (Jer 46, 1. 8. 19).

Pasikrikštyti Jo vardu, nereikia tapti religingam, tai reiškia tapti krikščioniu (Kristaus sekėju) ir gyventi pagal Dievo Žodį (Bibliją). O būti religingam – reiškia išpažinti kurią nors religiją ir gyventi pagal tos religijos doktriną, ideologiją ir kulto apeigas. Akivaizdus faktas, kad nei viena religija nesilaiko gyvojo Dievo Žodžio, o tik iškraipo Viešpaties Dievo žodžius ir kalba melus Dievo vardu (ir dar daug baisybių daro Dievo vardu). Taigi, kiekviena religija apiplėšia pažinimo neturintį žmogų, atitraukdama jį nuo tiesos, nes religija yra išnaudotojų klasių (masonų) viešpatavimo įrankis. Ir nekeista, juk žodis „religija“ kilęs iš „religio“ arba „re-elige-re“, kuris reiškia „vėl apiplėšti“. Taip iš žmonių pavagiama tai, kas brangiausia – tiesa. O tiesa yra brangesnė už viską. Taigi, žmogau, „tu gyveni apsuptas apgaulių. Dėl savo apgaulių jie atsisako pažinti Mane, - sako Viešpats. – Ar dėl to neturėčiau jų bausti?“ (Jer 9, 6. 9). „Tebūna suruoštas teismas pagonims Tavo akivaizdoje. Įvairk jiems, Viešpatie, baimės; pagonys nežino, kad jie – tikrai žmonės! Į savo išraustą duobę pagonys įkrinta“ (Ps 9, 19. 20. 15). „Viešpats yra Karalius per amžių amžius, iš Jo žemės pagonys išnyks“ (Ps 10, 16). Todėl Viešpats ir įkvėpė mane jums rašyti, mieli skaitytojai, kad praregėtumėte. O, kad patikėtumėte tuo, kas parašyta, atskleisiu, kodėl Viešpats įkvėpė mane. Dėlei tiesos, atskiras religijos sąvokas aptarsime išsamiau (skyriuje „Turtingas priedas“).

O dabar metas prisikasti prie šaknų, užduodant sau klausimą: ar aš palikuonis iš dvylikos Izraelio giminių, kurio likutį išgelbės Viešpats? Atsakymas slypi tiesos šaltinyje – Dievo Žodyje – Biblijoje, kurią parašė Šventosios Dvasios įkvėpti Dievo žmonės, o ne kurios nors religijos atstovai (kaip mėgstama melagingai traktuoti). Norint geriau pažinti save, savo šaknis, verta pasidomėti savo giminės vardo – pavardės istorija. Taigi, remsimės istoriniais faktais (tikrais, nepramanytais įvykiais, realybe, objektyviaja tikrove).

GIMINĖS ŠAKNYS

I skyrius

Nuo pat pradžios žmonės įkurtus miestus pavadindavo savo ar savo artimųjų vardais. Pvz.: „Hebronas anksčiau vadinosi Kirjat Arba (Arba buvo žymus žmogus tarp anakiečių)“ (Joz 14, 15). „Manaso sūnus Jayras užėmė Argobo kraštą... ir pavadino jį savo vardu – Havot Jayru; taip jis vadinamas iki šios dienos“ (Įst 3, 14). „Tą miestą jie pavadino Izraelio sūnaus Dano, savo tėvo, vardu“ (Ts 18, 29). „Iškilo gileadietis Jayras... ir valdė trisdešimt miestų. Tuos miestus iki šios dienos Gileado krašte tebevadina Havot Jayru“ (Ts 10, 3. 4). „Dovydas [Dāwīd] apsigyveno tvirtovėje, todėl ją pavadino Dovydo miestu [Sionu]“ (1Krn 11, 7). „O Rubeno vaikai pastatė Hešboną, Elealę, Kirjataimą, Nebą ir Baal-Meoną (jų vardai pakeisti) ir Sibmą; ir davė kitus vardus miestams, kuriuos jie pastatė [miestų vardus jie pavadino vardais]“ (Sk 32, 37-38). „Šitie yra Izraelio [Yišmāēl "God hears"] sūnūs ir jų vardai pagal jų miestus ir gyvenvietes. Dvylika kunigaikščių savo giminėse“ (Pr 25, 16). Vėliau iš vardų (bei vietovardžių) kilo pavardės. Pvz.: „Benjamino sūnų šeimos: Belos – belai, Ašbelio – ašbelitai, Ahiramo – ahiramai...“ (Sk 26, 38). „Tai yra jų buveinės ir jų genealogija [jie pasidalijo tarpusavyje pagal tautas]“ (1Krn 4, 33).

Nors gimiau Lietuvoje, ir esu lietuvis, tačiau jau nuo mažens, ypač nuo mokyklos laikų daugelis stebėdavosi mano pavarde, sakydami „ne lietuviška, keista, įdomi...“. Mokytojai, paprašę manęs pakartoti savo pavardę, dažnai nenugirsdavo pirmos raidės „A“, iš ko likdavo tik „Reima“, arba „e“ – „Arima“, arba „m“ sumaišydavo su „n“, iš ko gaudavosi „Areina“

Panagrinėkime pavardę „Areima“ iš morfologijos pusės. Šaknis – pagrindinė, bendroji giminiškų žodžių dalis, kurioje slypi žodžio reikšmė: „(A)reim(a)“. Galūnė „a“. Lietuviškas dvibalsis „ei“, kuris įvairiose kalbose rašomas skirtingai, pvz. „ai“, „i“. Priebalsių rašyba, kaip ir balsių, labai glaudžiai susijusi su tartimi. Pvz., vardas „Anna“ (lietuviškasis Ona) kilo iš hebrajų „Hannah“ (Hana): nuėmus raidę „h“ kaip artikelį (arba priešdėlį – žodžio kamieno dalis prieš šaknį), bei galūnę (žodžio pabaigos dalis). Tai yra skirtingų kalbų vardynas.

Atkreiptinas dėmesys, kad semitų kalboje (hebrajų, arabų, senovės aramėjų) dažniausiai žymimi tik priebalsiai, o balsius žmogus turi suprasti iš konteksto. Ši rūšis būdinga semitų kalboms, kur balsiai nėra aiškiai išreikšti. Beje, arabų kalba dalijama į daugybę dialektų, o iš aramėjų kalbos kilo sirų kalba. Irako, Irano ir Sirijos regionuose ir kitose gretimose šalyse šneka naująją aramėjų kalba, kitaip vadinama sirų kalba.

Šaknis – pagrindinė, bendroji giminiškų žodžių dalis, kurioje slypi žodžio reikšmė. Ir tai yra pagrindas paanalizuoti giminiškus žodžius (vietoves, vardus, pavadinimus) pagal šaknį „(A)reim(a)“ Biblijoje. „Judos giminė paveldėjo šiuos miestus: ...Slėnyje:... Šaaraimą [ša-‘ā-ra-yim] ...“ (Joz 15, 36). „Izraelio ir Judos vyrai šaukdami vijo filistinus... Filistinų lavonai gulėjo nuo Šaaraimo iki Gato...“ (1Sam 17, 52). „Simeono palikuonys: ... Jie gyveno... Šaaraimė. Tai buvo jų miestai, iki pradėjo karaliauti Dovydas“ (1Krn 4, 31).

Taigi, vieno iš izraelitų miesto „Šaaraimas“ (Sha-araim) yra šaknis „araim“. Šis miestas buvo kalnuotoje teritorijoje, prie Negyvosios jūros. Hebrajų kalba miestas vadinasi She'arayim (Sha'arayim). Šaknis „Arayim“ gimininga „Areim“ (skirtingose kalbose skirtingai rašosi).

Toliau leidžiamės Biblijos puslapiais: „Benjamino giminei, atskiroms jų šeimoms, teko miestai: ... Cemaraimas [Sə-mā-ra-yim]... Kirjat Jearimas [Yə-‘ā-rīm]... Tai yra Benjamino giminių paveldėjimas“ (Joz 18, 22. 28). „...iki Šebarimo [(haš-šə-b) ā-rīm]“ (Joz 7, 5). „Jų žemė apėmė... Hafaraimą [(wa-hā-p) ā-ra-yim]... Tai buvo Isacharo giminės šeimų paveldėjimas“ (Joz 19, 18. 19. 23). „Abija, atsistojęs ant Cemaraimo kalno Efraimo aukštumose, tarė...“ (2Krn 13, 4). „Kirjat Jearimo vyrai parsigabeno Viešpaties skrynią“ (1Sam 7, 1). „Kirjat Jearimo, Judos vaikų miesto“ (Joz 18, 14). „Šitie buvo Kalebo palikuonys [Judos palikuonys]... Šobalas – Kirjat Jearimo tėvas... Kirjat Jearimo šeimos - ...“ (1Krn 2, 50. 53). „Izraelio tautos vyrų skaičius toks: ... Kirjat Arimo [‘ā-rīm]...“ (Ezr 2, 25). „Izraelio tautos vyrų skaičius: ... Kirjat Jearimo...“ (Neh 7, 29). „Tuo laiku buvo dar vienas vyras... Ūrijas iš Kirjat Jearimo, kuris pranašavo Viešpaties vardu... kaip Jeremijas“ (Jer 26, 20). „Dovydas sušaukė visą Izraelį... pargabenti Dievo skrynią iš Kirjat Jearimo. Dovydas ir visas Izraelis nuvyko į Kirjat Jearimą, kuris priklausė Judai...“ (1Krn 13, 5-6). Iš čia išplaukia vėl giminingi pavadinimai šakniai „Areim“, tai „Cemaraimas“ su šaknimi „araim(a)“ ir „Kirjat Jearimas“ su šaknimi „arim(a)“. Pastarasis miestas yra Jeruzalės rajone ir hebrajiškai rašosi „Kiryat Ye'arim“. Artikelis (dalelytė, kuri pridedama kai kuriose kalbose prie daiktavardžio ir rodo giminės, apibrėžtumo ir kt. reikšmes) „Ye“ ir šaknis „arim“. Tokie artikeliai kaip „H(a)“, „Y(e)“, „Al“ ir kiti įprasti hebrajų bei arabų kalbose.

Vėl gi: „Viešpats kalbėjo Mozei: „Eik į Abarimo [ā-bā-rīm] kalvyną ir užlipk ant Nebojo kalno... apžvelk Kanaano žemę, kurią duosiu paveldėti izraelitams. Mirsi ant to kalno...““ (Įst 32, 49). „izraelitai ateina iš Abarimo...“ (Sk 21, 1). „Viešpats kalbėjo Mozei: „Užlipk į Abarimo kalną...“ (Sk 27, 12). „atėjo į Ije Abarimą... Keliaudami nuo Abarimo kalnų, jie pasiekė Moabo lygumas prie Jordano...“ (Sk 33, 44-48). Biblijoje minimas Abarimo kalnas hebrajišku pavadinimu „Avarim“ arba „Har Ha-'Avarim“ yra anapus Jordano ir turi giminingą šaknį „arim“.

„Juozapas iš Arimatėjos [Harimathaias], kuris buvo Jėzaus mokinyš...“ (Jn 19, 38). „Vakarui atėjus, atvyko vienas turtingas žmogus iš Arimatėjos, vardu Juozapas, kuris irgi buvo tapęs Jėzaus mokiniu“ (Mt 27, 57). „Ir štai atėjo vienas vyras, vardu Juozapas, teismo tarybos narys, geras ir teisingas žmogus, kilęs iš žydų miesto Arimatėjos“ (Lk 23, 50-51). Miesto pavadinimas „Arimatėja“ su šaknimi „arim(a)“ originalo kalba rašomas su hebrajų artikeliu „H(a)“: „Harimathea“ arba „Haramathaim“ su šaknimi „(H)arim(a)“ arba „(H)aram(a)“. Miesto „Arima(thea)“ skirtingi rašybos dariniai: Harimathea, Harimathaia, Arimathaia, Arima the‘a, Areima(th)aias, Ramathaim, Ramath.

Nuo Biblijinių vietovių pavadinimų pereikime prie giminės šeimų vardų-pavardžių. „Toks yra Aaronas [Aharon "warrior lion"] palikuonių suskirstymas... Harimas [Hārim "dedicated to God"]...“ (1Krn 24, 8). „Izraelio tautos vyrų skaičius toks: ... Harimo - 320 ... Kunigų: ... Harimo - 1017“ (Ezr 2, 32. 39). „Tarp kunigų sūnų, vedusių svetimtautes... Iš Harimo - ... Kitų izraelitų palikuonys: ... iš Harimo - “ (Ezr 10, 21. 31). „Tuomet vyriausiasis kunigas Eljašibas su savo broliais kunigais pirmasis pradėjo darbą ir atstatė Avių vartus... Krosnių bokštą atstatė Harimo sūnus Malkija...“ (Neh 3, 11). „Izraelio tautos vyrų skaičius [grįžusių iš Babilono nelaisvės]: ... Harimo – 320. Kunigų: ... Harimo palikuonių – 1017“ (Neh 7, 35. 42). „Mes darome tvirtą sandorą [su Dievu dėl Jo Įstatymo] ir ją užrašome, o mūsų kunigaikščiai, levitai ir kunigai ją užantspauduoja“. Užantspaudavo šie: ... Harimas... *jie visi yra kunigai*“ (Neh 10, 5). „Jehojakimo [Jozuės sūnus] laikais *šie kunigai buvo šeimų vyresnieji*: ... Adna – Harimo“ (Neh 12, 15). Pats žodis „kunigaikštis“ kilęs iš „kunigas“. Kunigaikščiais buvo ir kunigai, ir kariuomenės vadai, ir valdininkai. Kaip antai: „Saliamonas turėjo dvylika valdininkų visame Izraelyje. Jo kunigaikščiai buvo: kunigo Cadoko sūnus Azarijas... raštininkai... metraštininkas... kariuomenės vadas... kunigai...“ (1Kar 4, 7. 2-4).

„Tautos kunigaikščiai: ... Harimas [Hā-rim]...“ (Neh 10, 27). „Harim“ su šaknimi „arim“ kilęs iš „Ha'-rim“ (Ch'arim, Ch'aram).

„Aramas [ā-rām]... Šitie buvo Ašero palikuonys, šeimų galvos, narsūs kariai, vyriausieji kunigaikščiai“ (1Krn 7, 34). „Benjamino... Šaharaimas [ša-hā-ra-yim]...“ (1Krn 8, 8). „Abraomui gimė Izaokas (-ui) – Jokūbas (-ui) – Juda (-ai) – Faras (-ui) – Esromas, Esromui gimė Aramas...“ (Mt 1, 3). Išsiskiria šaknis „aram(a)“, „araim(a)“.

Akivaizdu, kad pavardė „Areima“ kilusi iš hebrajų, o šaknis „aram“, „arim“, „araim“ yra iš hebrajų, arabų kraštų. Nurodyti vietovardžiai ir šeimų vardai nukreipia į dvylikos Izraelio giminių vardyną. Kai supratau, kad esu palikuonis iš dvylikos Izraelio giminių, manyje užgimė noras išsiaiškinti iki galo: kurios giminės kraujo palikuonis esu – Benjamino, Ašero, Levio, o gal būt Judos? Tą žino tik vienas Viešpats Dievas, todėl kreipiausi su prašymu į Jį – savo Kūrėją. Atsakymas atėjo per sapnus, per širdies balsą, per Dievo Žodį. Visus taškus ant „i“ sudėliojo pats Viešpats Dievas, pateikdamas vietovardžius.

II skyrius

Vietovardžiai „Aramu“, „Armi“, „Arame“ ir kiti Artimuosiuose Rytuose yra aptinkami nuo senų senovės. Senovės Sirijoje daugiausia buvo paplitę semitai aramėjai tapatinami su dykumų klajoklių gentimis. Didžioji dalis Sirijos buvo gyvenama semitų aramėjų. Sirija atsirado iš Aramo žemės. Senovės Sirijos valstybė buvo Aramo karalystė su sostine Damasku, sukurta aramėjų. Aramas – hebrajiškas Sirijos pavadinimas. Sirija – viena seniausių civilizacijų, klestėjusi vienu metu, kaip ir Senovės Egiptas bei Mesopotamija (regionas pietvakarių Azijoje dabartinėje pietryčių Turkijoje, Sirijoje ir Irake). Viena iš Mesopotamijos sričių vadinosi Aram-Naharaim. Tik 636 m. po Kristaus, Sirijos regionas buvo užkariautas Arabų Kalifato ir pradėta to krašto ir aplinkinių kraštų islamizacija. Viduržemio jūros rytuose Izraelio valstybė ribojasi su Egiptu, Jordanija, Libanu, Sirija. O pietvakarių Azijos šalis Sirijos Arabų Respublika yra to paties Izraelio, Jordanijos, bei Irako ir Turkijos kaimynė. „Viešpačiui priklauso Sirijos miestai [Damaskas] ir visos Izraelio giminės“ (Zekaryā „YHWH remembered“ / Zch 9, 1).

Sirijoje (Latakia, Syria) yra gyvenvietė pavadinimu „Areima“, kur stūkso ant kalvos senovės aramėjų karalystės pilis („Areima“ castle) aramėjų kalba (aramaye) aramėjiškai „Araimh“ (Areima). Skirtingose kalbose vietovės pavadinimas skirtingai rašosi. Variantai įvairiausi – nuo aramėjiškų ir hebrajiškų iki turkiškų ir arabiškų (sinonimai): Areima, Arima, Arimah, Areymh, Areimeh, Orayma, Al' Aarimah, Al-Araymah, El' Areima. Pagrindiniai variantai (alternatyvus tarimas, rašyba, skaitymas) iš „Areimeh“ yra du: „Arima“ (Cru) ir „Areima“ (Arb). „Arima“ = „Areima“. Arima (Yarima, Arama, Arame, Aryama). Arame – Arima – Areima. (H)arima – Arima(h) – Areima. Šaknis išlieka ta pati „aram“, „arim“, „areim“.

Izraelio žemėje, Negyvosios jūros pašonėje didingai alsuoja kalnas „Areima“ (Jebel El'Areima arba Areima Jebelel). Saudo Arabijoje, netoli Raudonosios jūros, yra kalnas Harimah. Jemeno valstybėje (Yemen), Dhamar'o regione yra miestas Areim, o Jordane, Irbid regione – miestas Harima. Libijoje, arčiau Tuniso, Tubruko mieste stūkso sena piramidė iš akmenų, pavadinimu „El' Areima“ (Arima). Norvegijoje teka upė Hareima. Trinidade ir Tobage, pietinėje salos dalyje įkurtas miestas Arima. Lietuvoje turime Arimaičių gyvenvietę ir ežerą.

Arabiškas žodelis „Yarim“ reiškia „meilė“. Baskų kalba „Arima“ reiškia „siela“. O senovės tamilų kalboje (Indija) žodis „Arima“ reiškia „liūtas“ – tą patį reiškia ir hebrajiški vardai Ari, Ary-eh, Ari-el („Dievo liūtas“). Hebrajiško vardo Harim reikšmė yra: „atsidavęs Dievui“ arba „(pa)skirtas / pašvęstas Dievui“. Išvestos iš „Harim“ skirtingos formos ir rašybos variantai skirtinguose kalbos dialektuose (sinonimai): Harima, Harimah, Harimao, Hariama, Harimma, Hareima, Areim, Areime, Arima, Areimer, Ariemica, Arimao, Arimiyah. Arabiški vardai „Kareima“, „Careime“, „Careymeh“ kildinami iš „Arima“. O Japonijoje egzistuoja Arimų klanas. Įsisavinus faktą, kad izraelitai buvo išsklaidyti tarp tautų, nekeista, kad vardas (pavardė, vietovardis) „Areima; Arima“ paplito plačiai po žemę. Tačiau šaknys – iš dvylikos Izraelio giminių. Kurios būtent?!

Kaip jau minėjau anksčiau, prieš užmigdamas nakčiai, paprašiau Viešpaties Dievo Jėzaus Kristaus vardu, su kuriuo turiu gyvą dvasinį ryšį, atskleisti man, kokios giminės palikuonis esu. Remiantis Biblija, žinoma, kad „Dievas kalba vienu ar kitu būdu... Sapne, nakties regėjime, kai gilus miegas išstinka žmones, snaudžiant lovoje“ (Job 33, 14-15). Ryte pabudau priblokštas. Sapnavau, kaip dabar prisimenu: gindamas artimąjį nuo priekabautojo, netyčia niekdarį nužudžiau ir paslėpiau jo kūną. Kitą dieną artimasis man perdavė žinią, iš kurios supratau, kad tai tapo žinoma. Nusigandęs susiruošiau bėgti į kalnus... Ir atmerkiau akis. Ir pirmiausia, apie ką pagalvojau, tai apie Mozę, kuris pamatęs vieną iš saviškių skriaudžiamą, stojo ginti jo ir užmušė egiptietį. Biblijoje rašoma: „Mozė pamatė egiptietį bemušantį hebrajų. Jis užmušė tą egiptietį ir užkasė jį smėlyje. Faraonas išgirdęs apie tą įvykį, norėjo Mozę nužudyti. Bet Mozė pabėgo ir apsigyveno Midjano šalyje“ (Iš 2, 11-15). Toks buvo Dievo atsakymas – Mozė mano kraujo giminaitis iš Levio giminės. Tačiau man dar sunku buvo tuo patikėti. Todėl kitą vakarą vėl prašiau Dievo patvirtinti, ar aš iš tiesų to paties Harimo palikuonis, kuris minimas Biblijoje, kaip antai: „Toks yra Aarono [Mozės brolio] palikuonių susikirstymas... Harimas...“ (1Krn 24, 8). Tą kart sapnavau, kad ginčydamasis su religinių organizacijų bendruomenių pastoriais, giniau Dievo Įstatymą, o minia spaudė mane iš visų pusių. Aš vilkėjau šviesia plona tunika, išsiuvinėtą margais siūlais, o ant krūtinės kabėjo geltonos spalvos plokštelė. Jie vieni kitų klausinėjo rodydami į mane pirštais: kas jis toks?! Ir pristoję prie mano motinos, stovėjusios atokiau minios, teiraudamiesi: ar jūsų sūnus kunigas? Ji atsakė: taip, jis Dievo kunigas. Vėliau mano mama taip pat susapnavo mane kaip Dievo kunigą, vilkintį baltais drabužiais. O dar vėliau, mano sesuo susapnavo mane, kad išėjau pasivaikščioti su Dievu, ir manęs neliko. Kaip antai: „ir Henochas vaikščiojo su Dievu; ir jo nebebuvo; nes Dievas jį pasiėmė“ (Pr 5, 24).

Vėl gi, Dievas davė man atsakymą per sapną, kad aš – Mozės brolio, Aarono palikuonis, Harimo kilties. Kaip Biblijoje rašoma: „Užantspaudavo šie: ... Harimas... jie visi yra kunigai“ (Neh 10, 5). Kaip jau minėjau: (H)arima = Arima(h) = Areima. „Harima=Arima“ taip pat, kaip „Harimathea=Arimatėja“, „Hallelujah (HalleluYah)=Aleliuja“, „Hosanna=Osana“.

O dėl ko atsakymas nuskambėjo sapne iš motinos lūpų? Dievo Žodis atsako: „Viešpats pamėgo tavo tėvus, juos pamilo ir pasirinko iš visų tautų jų palikuonis, tai yra jus, kaip tai yra šiandien / VIEŠPATS tik gėrėjosi tavo tėvais, kad juos mylėtų, ir jis išrinko jų sėklą po jų, tai yra jus [KJV Bible]“ (Įst 10, 15).

Iš pradžių buvo gana nelengva suvokti, kad Areima – iš kunigų palikuonių. Ne tų „kunigų“, kurie šiandien tarnauja religijai – šitie yra apgaulingos religinės sistemos sraigteliai, iškraipantys Dievo Žodį, ir tarnaujantys ne Viešpačiui, o popiežiui. O tų kunigų, kurie iki Kristaus atėjimo į žemę, buvo priskirti tarnauti Dievui ir prižiūrėti, kad būtų laikomasi Dievo Įstatymo. Tačiau įsigilinus į

Dievo Žodžio esmę, ir pažinus savo šaknis, lengva atsakyti į klausimą: kodėl Dievas man padėjo atsiversti, kodėl apsireiškė man nakties regėjime, kodėl suteikė dar daugiau ženklų, ir kodėl pašaukė mane Jam tarnauti. Todėl, kad aš iš kunigų, kurie buvo paskirti šventai tarnystei, palikuonių?!

III skyrius

Dievas davė nurodymus Mozei dėl kunigystės: „Jie [amatininkai] padarys šventus drabužius tavo broliui Aaronui ir jo sūnams, kurie eis kunigų tarnystę. / Padarysi iš gryno aukso plokštelę, kurioje įrėši auksakalio darbu: „Pašvęstas Viešpačiui“. / Padarysi siaurą tuniką iš baltos plonos drobės ir juosta, margai išsiuvinėtą. Aarono sūnams padarysi drobines tunikas... kad atrodytų iškilmingai ir gražiai. Šitais apdarais apvilksi savo brolių Aaroną ir jo sūnus. Patepsi juos, pašventinsi ir įšventinsi, kad jie galėtų būti Mano kunigais“ (Iš 28, 4. 36. 39-41). „Jie tarnaus man kunigais per amžius. Ir tu pašventinsi Aaroną ir jo sūnus“ (Iš 29, 9). „Iš mėlynų, raudonų ir violetinių siūlų padarė apdarus, kuriais vilkėjo Aaronas, tarnaudamas šventykloje, kaip Viešpats įsakė Mozei“ (Iš 39, 1).

Pagrindinė Viešpaties kunigų pareiga buvo aukoti Viešpačiui aukas (pvz., gyvulių) už nuodėmes: „Kunigas tai sudegins ant aukuro kaip auką Viešpačiui“ (Kun 3, 11). „Jei Izraelio tauta dėl nežinojimo nusikalstų Dievui ir nesąmoningai sulaužytų Viešpaties įsakymą, darydama tai, ko neturėtų daryti, bet vėliau suprastų savo kaltę, aukos už savo nusidėjimą veršį... Kunigas juos sutaikys, ir Viešpats jiems atleis“ (Kun 4, 13-14. 20). Tai buvo iki Kristaus atėjimo į žemę. Dabar – Kristus – mūsų Auka, ir aukoti gyvulių ir kitų aukų už nuodėmes mums nebereikia. Ir šventyklos-pastato dabar statyti nebereikia, nes Dievo Žodis sako „Ar nežinote, kad jūs esate Dievo šventykla [Bažnyčia] ir Dievo Dvasia gyvena jumyse? Nes Dievo šventykla šventa, ir toji šventykla – tai jūs! [jeigu tik jumyse gyvena Šventoji Dvasia]“ (1Kor 3, 16-17). „Argi nežinote, kad jūsų kūnai yra Kristaus nariai?“ [kurie yra Kristuje]“ (1Kor 6, 15). „Jūs [visi priėmę Kristų] esate Kristaus kūnas [Bažnyčia, Dievo vaikai - Izraelis], o pavieniui – nariai“ [o Kristus – Bažnyčios galva] (1Kor 12, 27). Todėl visas Senasis Testamentas ir nurodo į Kristų, toks buvo Dievo planas – paruošti žmoniją Mesijo atėjimui, kuris pasiaukos ant kryžiaus už mūsų nuodėmes. Dabar „Jėzus yra tapęs geresnės Sandoros garantu“ (Hbr 7, 22).

O tie, stabų galerijų celibatininkai (stabo / Baalo kunigai), tarnaujantys religijai, mišių metu dalindami „plotkeles“, niekada negali panaikinti nuodėmių, nes „aukodami aukas, aukoja demonams, o ne Dievui. Ką gi sakau? Ar stabas ką nors reiškia? Ar ką nors reiškia auka stabams? Ne, bet pagonyms aukoja...“ (1Kor 10, 20. 19). O religinis celibatas prieštarauja Dievo mokslui (1Tim 4, 1-3).

Taigi, „anų kunigų buvo daug, nes mirtis jiems sukliudydavo ilgiau pasilikti. O kadangi Šis [Jėzus Kristus] išlieka per amžius, Jis turi neatšaukiamą kunigystę. Todėl Jis ir gali visada išgelbėti tuos, kurie per Jį eina prie Dievo, nes Jis amžinai gyvas, kad juos užtartų. Mums [Mes – tai Izraelio tauta, dvasinis Izraelis, Dievo vaikai] ir priderėjo turėti tokį vyriausiąjį Kunigą: šventą, nekaltą, tyrą... Jam nereikia, kaip tiems... kunigams, kasdien atnašauti aukas..., nes Jis tai atliko vieną kartą visiems laikams, paaukodamas pats save“ (Hbr 7, 23-27). Bet iš to, ką sakome, svarbiausia yra štai kas: „mes turime tokį vyriausiąjį Kunigą [Jėzų Kristų], kuris danguje atsisedo Didybės sosto dešinėje ir tarnauja šventykloje..., kurią pastatė ne žmogus, o Viešpats“ (Hbr 8, 1-2). Jėzus už

Izraelio tautą įėjo į dangaus šventyklos šventų švenčiausiąją kaip Izraelio aukščiausiasis Kunigas. Mirtingus, nusidedančius, susiteršiančius aukščiausiuosius kunigus pakeitė šventas, nesuterštas, be nuodėmės, amžinas aukščiausiasis Kunigas Jėzus Kristus, kad išgelbėtų Izraelio tautą iš beviltiškos padėties. Gyvendama pagal Mozės įstatymą savo kūno pajėgumu Izraelio tauta negalėjo užsitarnauti to, ką Jėzus Kristus pelnė Izraelio tautai Savo tobula auka ant kryžiaus. Ko negalėjo padaryti aukščiausieji Izraelio kunigai, pastoviai atnešdami gyvulių kraują, tai padarė Kristus savo paties krauju. Senojo Testamento laikais kunigai kasmet atnešdavo gyvulių kraują už Izraelio nuodėmes. Dievas atleisdavo Izraeliui už pragyventų vienų metų nuodėmes. Tačiau kitais metais jiems vėl reikėdavo prašyti nuodėmių atleidimo. Kai Jėzus Kristus mirė už nuodėmes, Jis mirė už visas visų laikų nuodėmes, kurios išdildomos žmogui atgailaujant. Izraelio tautai nebereikės kasmet eiti į šventyklą ir nešti gyvulių kraujo, nes už jų nuodėmes išliejo kraują Jėzus Kristus. Gyvulių kraujas tik laikinai uždengdavo Izraelio nuodėmes. Tačiau Jėzaus Kristaus kraujas suteikia amžiną atpirkimą. „Bet Kristus... savuoju krauju vieną kartą ir visiems laikams... įvykdė amžinąjį atpirkimą [iš nuodėmių]“ (Hbr 9, 11-12). „Ir kaip žmonėms skirta vieną kartą mirti, o po to – teismas, taip ir Kristus, vieną kartą paaukotas, kad pasiimtų daugelio nuodėmes“ (Hbr 9, 27-28). Ir „jei žmogus kaltas kuo nors [nė vieno nėra be nuodėmės], jis turi išpažinti [Viešpačiui Dievui Jėzaus Kristaus vardu], kad nusidėjo, ir ... [atgailaudamas prašyti atleidimo Viešpaties]“ (Kun 5, 5). „Todėl Jis [Viešpats Jėzus Kristus] yra naujosios Sandoros [Naujojo Testamento] tarpininkas“ (Hbr 9, 15). „Štai kokia bus Sandora... – sako Viešpats: - Aš duosiu savo Įstatymus jų protams ir juos [įsakymus] įrašysiu jų širdyse, ir būsiu jų Dievas, ir jie bus Mano tauta“ (Hbr 8, 10). Izraelio tauta gyveno pagal Dievo Įstatymą ir sandoras. Sulaužius Įstatymą ir sandoras, Dievas bausdavo Izraelį įvairiomis bausmėmis. Tačiau jei Izraelio tauta susivokdavo ir atgailaudami išpažindavo savo Dievui nuodėmes, kad sulaužė Jo Įstatymą ir sandoras, tada Dievas vėl laimindavo Savo tautą.

Nors dabar mes turime Išgelbėtoją ir Atpirkėją vyriausiąjį Kunigą Karalių Viešpatį Dievą Jėzų Kristų, įdomu sužinoti, kaip Jam tarnavo mano protėvis Aaronas, kuris tuo metu buvo Mozės iššventintas vyriausiuoju kunigu. „Tada Aaronas, ištiesęs ranką į tautą, palaimino ją. Po to Mozė ir Aaronas įėjo Susitikimo palapinėn [susirinkimo padangtėn, Dievo artumo šventyklon, kuri buvo pastatyta Dievo nurodymu kaip kopija pagal dangiškosios šventyklos matą]. Išėję palaimino tautą. Viešpaties šlovė pasirodė visiems žmonėms“ (Kun 9, 22-23). Viešpats tarė Aaronui: „Tu ir tavo sūnūs vyno ir stipraus gėrimo negerkite... kad skirtumėte, kas šventa ir nešventa, kas švaru ir kas nešvaru, ir galėtumėte mokyti izraelitus visų Mano įsakymų, kuriuos daviau per Možę“ (Kun 10, 8-11). „Nė vienas kunigas negers vyno... Jie neves našlės nė atleistos, tik mergaites iš Izraelio palikuonių. Jie mokys Mano tautą atskirti, kas šventa ir nešventa, aiškina, kas švaru ir nešvaru. Kilus ginčui, jie bus teisėjais ir teis pagal Mano nuostatus. Jie laikysis Mano įsakymų... švęs Sabatus“ (Ez 44, 21-24). „Jis neturi susitepti, nes yra vyresnysis savo tautoje. / Jis turi vesti mergaitę iš savo tautos, kad nesuterštų savo giminės kraujo, nes Aš, Viešpats, jį pašventinu“ (Kun 21, 4. 13-14).

„Amramo sūnūs: Aaronas ir Mozė. Aaronas ir jo sūnūs buvo paskirti tarnauti Švenčiausioje, smilkyti Viešpaties akivaizdoje, Jam tarnauti ir laiminti Jo vardu. Dievo vyro Mozės sūnūs buvo priskirti prie Levio giminės“ (1Krn 23, 13-14). „Aarono ir Mozės palikuonys buvo: Aarono sūnūs... Jie buvo patepti ir pašventinti kunigų tarnystei“ (Sk 3, 1-3). Viešpats kalbėjo Mozei: „Pakviesk Levio giminę pas kunigą Aaroną, kad jam tarnautų. Jie atliks visus darbus, susijusius su Susitikimo palapine [levitai buvo atsakingi už Susitikimo palapinę]... Atiduok levitus Aaronui ir jo sūnums; jie visi yra atiduoti jam iš Izraelio vaikų. Aaroną ir jo sūnus paskirk kunigais. Jei kas iš pašalinių

artinsis, bus baudžiamas mirtimi“ (Sk 3, 5-10). Viešpats kalbėjo Mozei: „Pasakyk Aaronui ir jo sūnums laiminti izraelitus tokiais žodžiais: , VIEŠPATS telaimina tave ir tesaugo tave; VIEŠPATS tepašviečia tave Savo veidu ir tebūna tau maloningas; VIEŠPATS tepakelia Savo veidą į tave ir teduoda tau ramybę“ (Sk 6, 22-26). „Levitai įėjo į Susitikimo palapinę ir atliko jiems skirtą tarnystę Aarono ir jo sūnų priežiūroje. Viešpats kalbėjo Mozei: „Toks yra įstatymas levitams: 25 metų ir vyresni tarnaus Susitikimo palapinėje, o sulaukę 50 metų amžiaus, jie nebetarnaus. Jie padės savo broliams saugoti Susitikimo palapinę, bet nedirbs jokio darbo“ (Sk 8, 22-26). „Trimituos trimitais Aarono sūnūs, kunigai; tai bus amžinas įstatymas jūsų kartoms“ (Sk 10, 8). „Sandora su kunigais levitų kilmės, Mano tarnais. Kaip dangaus žvaigždės ir jūros smiltys nesuskaitomos, taip Aš [Viešpats] padauginsiu Dovydo palikuonis [Judos giminę] ir levitus [Levio giminę], Man tarnaujančius“ (Jer 33, 21-22). „Bet kunigai iš levitų, Cadoko sūnūs, kurie prižiūrėjo šventyklą... artinsis prie Manęs ir Man tarnaus...“ (Ez 44, 15). „O kambarys priekiu į šiaurę skirtas kunigams, kurie prižiūri aukurą. Tai yra Cadoko sūnūs iš Levio sūnų, kurie artinasi prie Viešpaties, kad Jam tarnautų“ (Ez 43, 46). „Dovydas surinko Aarono palikuonis ir levitus. Dovydas vilkėjo plonos drobės drabužiais kaip visi levitai, kurie nešė skrynią“ (1Krn 15, 4. 27). „Kunigai ir levitai yra pasiruošę bet kokiai Dievo namų tarnystei“ (1Krn 28, 21). „Kunigai ir levitai pakilę laimino žmones, ir jų balsas buvo išgirstas“ (2Krn 30, 27). „kunigas Ezra paruošė savo širdį tyrinėti Viešpaties Įstatymą, jį vykdyti ir mokyti Izraelyje jo nuostatų ir teisės“ (Ezr 7, 10). „Darykime kaip reikalauja Įstatymas!“ (Ezr 10, 3). „Jis [Viešpats] pasiuntė Mozę, Savo tarną, ir Aaroną, kurį išsirinko“ (Ps 105, 26). „Aarono namai, pasitikėkite Viešpačiu! Jis jūsų pagalba ir skydas“ (Ps 115, 10). „Izraelio namai, laiminkite Viešpatį! Aarono namai, laiminkite Viešpatį! Levio namai, laiminkite Viešpatį! Visi, kurie Viešpaties bijote [gerbiate ir mylite], laiminkite Viešpatį!“ (Ps 135, 19-20). „Kunigai tegul apsivelka teisumu, o šventieji tešaukia iš džiaugsmo!“ (Ps 132, 9).

Taigi, Levio giminės Mozės kilties vyrai – levitai – buvo paskirti eiti tarnystę Viešpaties palapinėje (šventykloje) ir tarnauti tautai, o Mozės brolio Aarono kilties vyrai – kunigai – buvo paskirti eiti kunigystę. Tačiau tarpe izraelitų atsirasdavo murmeklių, nepatenkintų iš pavydo paskatų. „Pavydėjo jie Mozei stovykloje ir Viešpaties šventajam Aaronui“ (Ps 106, 16). Todėl Viešpats kalbėjo Mozei: „Ant Levio lazdos užrašyk Aarono vardą. Nuo giminės kunigaikščio bus po vieną lazdą [iš viso 12]. Kurį iš jų išsirinksiu, to lazda pražys, taip padarysiu galą izraelitų murmėjimui, kuriuo jie prieš judu [Možę ir Aaroną] murma. / Mozė, įėjęs į palapinę kitą dieną, rado žaliuojančią Aarono, Levio giminės lazdą. Pumpurai išsiskleidė žiedais, sužaliavo lapeliais ir subrandino migdolus“ (Sk 17). Viešpats kalbėjo Aaronui: „Tu ir tavo sūnūs būsite atsakingi už šventyklą ir kunigų tarnystę. Tavo broliai iš Levio giminės, tavo tėvo palikuonys, prisidės prie tavęs ir tarnaus tau, bet tu ir tavo sūnūs atliksite kunigų tarnystę. Levitai tarnaus tau ir atliks visus palapinės [šventyklos] darbus... / Duodu tai tau ir tavo sūnums, nes esate patepti. Tas įstatymas bus amžinas. / Izraelitų žemėje nieko nepaveldėsi ir neturėsi tarp jų dalies: Aš [Viešpats] – tavo dalis ir paveldėjimas“ (Sk 18, 1-3. 8. 20). Viešpats tarė Mozei: „Aš darau su juo [Kunigo Aarono vaikaitiu Finehu] taikos sandorą: jam ir jo palikuonims priklausys kunigystė kaip amžina sandora, nes jis buvo uolus dėl Dievo ir sutaikino izraelitus“ (Sk 25, 12-13). „Tuo atveju, kai reikės pagalbos, tegul kunigas... kreipiasi į Viešpatį patarimo“ (Sk 27, 21). „Dabar žinau, kad Viešpats darys man gera, nes turiu levitą kunigu“ (Ts 17, 13). „Ar tau geriau būti kunigu vieno vyro namams, ar visos giminės Izraelyje? Kunigas [levitas] nudžiugo“ (Ts 18, 19. 20). „Karalius kalbėjo kunigui Cadokui: ,Tu esi regėtojas [pranašas]“ (2Sam 15, 27). „Jo [karaliaus Saliamono] kunigaikščiai buvo: kunigo Cadoko sūnus Azarijas“ (1Kar 4, 2). „Kreipkis į kunigų iš Levio giminės ir į teisėją [iš Levio

giminės], kuris bus tuo metu, ir jie nurodys tau teisingą sprendimą. Daryk, ką jie įsakys ir kaip pamokys. Elkis pagal jų įsakymus [kurie remiasi Dievo Žodžiu ir įsakymais] ir nurodymus, nenukrypęs nuo jų. Kas įžūliai nepaklustų kunigui, kuris tarnauja Viešpačiui, tavo Dievui, ar teisėjui, toks asmuo temiršta“ (Įst 17, 9-12). „Viešpačiui tarnauja kunigai, Aarono sūnūs, taip pat levitai atlieka savo tarnystę“ (2Krn 13, 10). „Juozapas paskyrė Viešpaties teismui ir ginčams spręsti po kelis levitus, kunigus ir Izraelio šeimų vyresnius. Vyriausiasis kunigas Amarijas skiriamas jūsų vyresniu... Levitai bus jums valdininkais“ (2Krn 19, 8. 11). „Niekas tenejeina į Viešpaties namus, tik kunigai ir tie levitai, kurie atlieka tarnystę, jie įeis, nes yra šventi“ (2Krn 23, 6). „Jie [izraelitai] duodavo šventas dovanas levitams, o levitai duodavo tai Aarono vaikams“ (Neh 12, 47). „Dievo Dvasia nužengė ant kunigo Zacharijos, kuris... kalbėjo: ‚Taip sako Viešpats: ‚Kodėl jūs laužote Viešpaties įsakymus ir nenorite, kad jums sektųsi?‘ „ (2Krn 24, 20). „Kunigai pasipriešino karaliui Uzijui ir sakė: ‚Uzijau, tu neturi teisės smilkyti Viešpačiui. Tai kunigų, Aarono sūnų, pareiga‘. Uzijas labai supyko ant kunigų. Kai jis supyko, raupsai atsirado jo kaktoje“ (2Krn 26, 18. 19).

Taigi, Viešpaties Dievo kunigais galėjo tapti tik Aarono palikuonys iš Levio giminės, o tarnauti šventykloje – tik levitai. „Kunigai ir visa Levio giminė neturės dalies ir paveldėjimo kaip visi izraelitai. Viešpats bus jų dalis, kaip Jis jiems pasakė. Iš visų tavo [Izraelio] giminių Viešpats, tavo Dievas, išsirinko Levio giminę tarnauti Jam per amžius“ (Įst 18, 1. 2. 5). „Viešpats paskyrė Levio giminę Sandoros skryniai nešti, būti Jo akivaizdoje, tarnauti Jam ir laiminti Jo vardu; taip daroma iki šios dienos. Levitai negavo paveldėjimo dalies, nes Viešpats yra jų dalis – taip Viešpats, tavo Dievas, pasakė“ (Įst 10, 8-9). „Levio sūnūs, kunigai, kuriuos Viešpats, tavo Dievas, išsirinko Jam tarnauti ir Jo vardu laiminti, kurių žodžiu yra išsprendžiamas kiekvienas ginčas“ (Įst 21, 5). „Mozė surašė šitą įstatymą [Senojo Testamento pirmas penkias knygas] ir padavė jį kunigams, Levio sūnums... ir visiems Izraelio vyresniesiems“ (Įst 31, 9). „Kai Mozė pabaigė užrašyti šito įstatymo žodžius knygoje, įsakė levitams: ‚Imkite šitą įstatymo knygą kaip liudijimą...‘ “ (Įst 31, 24. 25. 26). „Mozė paskelbė įstatymą Jokūbo palikuonims... Jis [Dievas] myli savo tautą, visi šventieji [Dievo vaikai] priklauso Jam“ (Įst 33, 4. 3). „Aš [Viešpats] jiems duosiu vieną širdį ir vieną kelią, kad jie bijotų Manęs, savo pačių ir savo vaikų labai“ (Jer 32, 39). „Tuomet Aš išauginsiu teisumo Atžalą [Jėzų Kristų] iš Dovydo palikuonių [Marijos vyras Juozapas yra kilęs iš Dovydo šaknies]. Jis [Jėzus Kristus] vykdys krašte teisumą ir teisingumą... Dovydas nepritrūks vyro, kuris sėdėtų Izraelio soste, ir Levio giminės kunigai nepritrūks vyrų“ (Jer 33, 15. 17. 18). „Abraomo, Izaoko ir Jokūbo [Izraelio] palikuonims Aš [Viešpats] paskirsiu valdovus iš Dovydo giminės“ (Jer 33, 26). „Miesto vartai bus vadinami Izraelio giminių vardais. Trejų vartų šiaurės pusėje vardai: Rubeno vartai, Judos vartai ir Levio vartai“ (Ez 48, 31). „Ir parodė man miestą [po tūkstantmečio danguje], šventąją Jeruzalę, nusileidžiančią iš dangaus nuo Dievo, žėrinčią Dievo šlove... Ji apjuosta didele ir aukšta siena su dvylika vartų, o ant vartų dvylika angelų ir užrašyti dvylikos Izraelio giminių vardai“ (Apr 21, 10. 11. 12). „Ir aš išgirdau paženklintųjų [Dievo antspaudo] skaičių: 144 tūkstančiai paženklintųjų iš visų Izraelio vaikų giminių... iš Levio giminės dvylika tūkstančių... [jie turės pergyventi persekiojimų metų ir bus perkelti į dangų nematę mirties]“ (Apr 7, 4. 7).

„Apie Levį jis [Mozė] tarė: ‚Tavo Tumimas ir Urimas tebūna su šventuoju... Jis laikėsi Viešpaties Žodžio ir sandoros. Jis mokys Tavo [Dievo] įsakymų Jokūbą ir įstatymų Izraelį‘ “ (Įst 33, 8. 9. 10). „Tik Levio giminei Mozė nedavė dalies paveldėjimui, nes jų dalis yra Viešpats, Izraelio Dievas, kaip Jis sakė“ (Joz 13, 14). „Levitai neturi dalies tarp jūsų [izraelitų], nes Viešpaties kunigystė yra jų dalis“ (Joz 18, 7). „Levitai negavo kitos dalies, kaip tik miestus apsigyventi ir ganyklas

gyvuliams“ (Joz 14, 4). „Izraelitai davė levitams iš savo dalies, kaip Viešpats buvo liepęs, šituos miestus su jų ganyklomis... Kunigų, Aarono vaikų, miestų iš viso buvo trylika su ganyklomis... Keturiasdešimt aštuoni levitų miestai su ganyklomis buvo izraelitų krašte“ (Joz 21, 3. 13. 41). „Kunigas Finehasas, Eleazaro sūnus, tarė jiems: „Šiandien patyrėme, kad Viešpats yra tarp mūsų, nes jūs esate ištikimi Viešpačiui“ (Joz 22, 31). „Jozijas [karalius] pašalino mirusiųjų dvasių iššaukėjus, žynius, atvaizdus, stabus, ir visas baisenybes, kurias surado Judos žemėje ir Jeruzalėje, kad įvykdytų Įstatymo žodžius, užrašytus knygoje, kurią vyriausiasis kunigas Hilkijas rado Viešpaties namuose“ (2Kar 23, 24).

Tačiau per ilgą istorijos laikotarpį nepaklusnūs Dievui valdovai laužydavo Dievo įsakymus ir vesdavo tautą į nuodėmę. „Karalius padirbdino du auksinius veršius ir tarė tautai: „... štai tavo dievai...“ Tai tapo nuodėme, nes tauta eidavo jų garbinti. Jeroboamas pastatydino šventyklą aukštumose ir paskyrė kunigus iš žmonių, kurie nebuvo Levio sūnūs“ (1Kar 12, 28-31). „Po viso to Jeroboamas neatsisakė savo pikto kelio, bet toliau skyrė kunigus aukštumoms [vietos ant kalvų, kur buvo atliekamos stabų garbinimo apeigos] iš prasčiausių žmonių. Kas norėdavo, tą jis išventindavo aukštumų [stambeldyklos] kunigu. Tai buvo Jeroboamo namų nuodėmė, ir jie buvo sunaikinti bei pašalinti nuo žemės paviršiaus“ (1Kar 13, 33-34). „Jeroboamas ir jo sūnūs pašalino juos [Viešpaties kunigus, Aarono sūnus ir levitus] iš Viešpaties tarnystės ir paskyrė kunigus aukoti aukštumose demonams“ (2Krn 11, 14-15). „Aukštumų kunigais jie paskyrė prasčiausius iš savųjų... tarnavo savo drožtiems atvaizdams. Taip darė jų vaikai ir vaikų vaikai, taip jie tebedaro iki šios dienos. Kiekviena tauta pasidarė savo dievus [stabus]. Asirijos karalius atkėlė į Samarijos miestus... žmonių iš Babilono... Babiloniečiai garbino Sukot Benotą, Kuto žmonės – Nergalą, Hamato žmonės – Ašimą, aviečiai – Nibhazą ir Tartaką, o Sefarvaimo žmonės degindavo savo vaikus savo dievams [stabams] Adramelechiui ir Anamelechiui“ (2Kar 17, 32. 41. 29. 24. 30-31). „Jūs išvarėte Viešpaties kunigus, Aarono sūnus, ir levitus bei pasidarėte kunigų [stambeldžių] kaip kitų kraštų tautos [pagonys]“ (2Krn 13, 9). „Krašte buvo ir iškrypėlių. Jie darė visus bjaurius darbus tautų, kurias Viešpats išnaikino prieš Izraeliui užimant kraštą“ (1Kar 14, 24). „Ilgą laiką Izraelis gyveno be tikro Dievo, be pamokančio kunigo ir be Įstatymo“ (2Krn 15, 3). „Viešpatie, mano Dieve, prisimink tuos, kurie išniekino kunigystę, kunigų ir levitų sandorą“ (Neh 13, 29).

Tiesą sakant, ir dabar dedasi tie patys dalykai, kas buvo prieš tūkstančius metų, bet kur kas bjauresni: kunigais išventinami gėjai, pedofilai ir kiti iškrypėliai. „Dabar jie nusideda dar labiau: lieja sidabrinus atvaizdus, stabus pagal savo sugebėjimus“ (Oz 13, 2). „Jie Dievo tiesą iškeitė į melą ir garbino kūrinius bei tarnavo jiems, o ne Kūrėjui, kuris palaimintas per amžius. Amen! Todėl Dievas paliko juos gėdingų aistrų valiai... vyrai, pametę prigimtinius santykius su moterimis, užsigėdė vienas kito, ištvirkavo vyrai su vyrais, ir gaudavo už savo paklydimą vertą atpildą“ (Rom 1, 25-27). Taigi, visoks iškrypimas – tai Dievo įsakymų nesilaikymo pasekmė. Ar ne tas pats vyksta visame pasaulyje, ir Lietuvoje? „Siaubingų ir bjaurių dalykų vyksta šalyje: pranašai pranašauja melus, kunigai moko, kaip jiems naudinga, o Mano tauta tai mėgsta! Bet ką darysite, kai ateis galas?“ (Jer 5, 30-31). „Aš visų pirma dvigubai atlyginsiu jiems už jų nusikaltimus, nes jie suteršė Mano žemę [ne Marijos] ir Mano paveldėjimą pripildė savo šlykščiais ir bjauriais stabais, - sako Viešpats“ (Jer 16, 18). „Jūs nešiojote Sikuto, savo karaliaus, ir Kijūno, žvaigždžių dievo, atvaizdus“ (Am 5, 26). „Jūs pasiėmėte Molocho palapinę ir dievo Refano žvaigždę – stabus, kuriuos pasidarbote garbinti“ (Apd 7, 43). „Atsimink juos, o mano Dieve, nes jie suteršė kunigystę ir kunigystės bei levitų sandorą“ (Neh 13, 29).

„Kunigo lūpos turėtų teikti žinių ir iš jo burnos bus ieškoma Įstatymo, nes jis yra kareivijų Viešpaties pasiuntinys. Bet jūs palikote tą kelią, suklaidinote daugelį savo mokymu, sulaužėte Levio sandorą, - sako kareivijų Viešpats... Mano sandora su juo buvo gyvenimas ir ramybė, kad Manęs bijotų ir gerbtų Mano vardą“ (Mal 2, 7-8, 5). Tačiau, „jeigu tobulumas būtų buvęs pasiekiamas levitų kunigystės dėka... tai kam dar būtų reikėję iškilti kitam Kunigui [Jėzui Kristui] Melchizedeko [Salemo karalius, aukščiausiojo Dievo kunigas] būdu ir nesivadinti kunigu Aarono būdu? Juk aišku, kad mūsų Viešpats kilo iš Judos giminės, apie kurią Mozė nieko nėra kalbėjęs dėl kunigystės“ (Hbr 7, 11. 14). Taigi, „Jėzus, tapo amžiams vyriausiuoju Kunigu Melchizedeko [hebr. „mano karalius yra teisumas“] būdu“ (Hbr 6, 20).

„Aš esu Viešpats, Aš nesikeičiu, todėl jūs, Jokūbo vaikai, nebuvote sunaikinti“ (Mal 3, 6). „Jis... apvalys Levio palikuonis, išgrynins juos kaip auksą ir sidabrą, kad aukotų Viešpačiui teismo auką“ (Mal 3, 3). „Apie tuos, kurie bijo Viešpaties ir gerbia Jo vardą. Jie bus Mano, - sako kareivijų Viešpats. – Tą dieną Aš padarysiu juos savo brangenybėmis. Aš jų gailėsiuos, kaip gailisi žmogus savo sūnaus, kuris jam tarnauja. Tada jūs matysite skirtumą tarp teisiojo ir nedorėlio, tarp to, kuris tarnauja Dievui, ir to, kuris Jam netarnauja“ (Mal 3, 16-18). „Atsiminkite Mano tarno Mozės Įstatymą, kurį daviau Horebe visam Izraeliui“ (Mal 4, 4). „Aš esu didis Karalius, - sako kareivijų Viešpats, - ir Mano vardo bijosi tautos“ (Mal 1, 14). „Viešpats karaliaus visai žemei. Bus vienas Viešpats ir Jo vardas [Jėzus Kristus] bus vienas“ (Zch 14, 9). „Jei Aš Tėvas, kur derama Man pagarba? O jei Aš Šeimininkas, kur Mano baimė?“ (Mal 1, 6). „O jūs esate išrinktoji giminė, karališkoji kunigystė, šventoji tauta, ypatingi žmonės, kad skelbtumėte dorybes“ To [Jėzaus Kristaus], kuris pašaukė jus iš tamsybių į savo nuostabią šviesą“ (1Pt 2, 9). „Štai ką turite daryti: kalbėkite tiesą vienas kitam ir teisingai teiskite... Tik mylėkite tiesą ir taiką!“ (Zch 8, 16, 19).

IV skyrius

Levio giminės kilmės sąrašas nuo Nojaus: Nojus – Semas – Arfaksadas – Sala – Eberas – Pelegas – Reuvas – Serugas – Nahoras – Tara – Abramas (Abraomas) – Izaokas – Jokūbas (Izraelis) – Levis – Kehatas – Amramas – Aaronas (jo brolis Mozė – sūnūs: Geršomas ir Eliezeras). Aarono sūnūs: Eleazaras ir Itamaras. Harimas – iš Eleazaro ir Itamaro šeimos (Viešpaties kunigai).

„Viešpatie, Tu ištyrei mane ir pažįsti“ (Ps 139, 1). „Tavo akys matė mane dar negimusį ir Tavo knygoje buvo viskas surašyta“ (Ps 139, 16). „Tavo globali buvau pavestas nuo gimimo, nuo pirmosios dienos buvai mano Dievas / nuo pat mano motinos pilvo Tu esi mano Dievas“ (Ps 22, 10). „Mano Dieve, žinau, kad Tu ištiri žmonių širdis ir mėgsti nuoširdumą“ (1Krn 29, 17). „Viešpats yra su jumis, kai jūs esate su Juo, ir jei Jo ieškosite, surasite Jį. Bet jei Jį aplesite, Jis jus aples“ (2Krn 15, 2). „Visi Jokūbo palikuonys, bijokite Jo [mylėkite Kristų ir laikykitės Dievo įsakymų], visi Izraelio vaikai! Palikuonys tarnaus Jam, jie pasakos apie Viešpatį būsima kartai“ (Ps 22, 23. 30).

Jeigu esu Levio giminės palikuonis ir Viešpats man apsiareiškė nakties regėjime būtent dėl to, kad mane pasirinko iš tos giminės likučio, tai aš turėjau paveldėti iš šios giminės bent vieną charakterio bruožą. Kas mane pažįsta, tas žino, kad esu romaus būdo. Jeigu niekas netampo liūtui už ūsų. Mėgstu tylą, ramybę, rimtį. Ši savybė – ramumas, turbūt man ir pasitarnavo dvasingumo ugdymui. Istorija atskleidžia: „Mozė gi buvo labai romus, romiausias iš visų žmonių žemėje“ (Sk 12, 3).

„Jokūbas buvo ramus ir mėgo gyventi palapinėse“ (Per 25, 27). „Viešpats kalbėjo Dovydui: „Tau gimis sūnus, jis bus ramus vyras“ (1Krn 22, 9). „O mano sūnui Saliamonui duok tobulą širdį, kad jis laikytųsi Tavo įsakymų“ (1Krn 29, 19). Jėzus sakė: „mokykitės iš Manęs, nes Aš romus ir nuolankios širdies“ (Mt 11, 29). Jėzus eidavo pailsėti bei melstis į nuošales, negyvenamas vietas, į kalną, laikėsi už miesto, paežerėje, gamtoje. Jis keliavo per apylinkės kaimus ir mokė, skelbė atgailą. Man taip pat patinka atokesnės vietos, gamta, ramuma, kur gali netrukdomas pabūti vienumoje ir pabendrauti su Dievu, kuris pasišaukia tuos, kuriuos pats nori. „Jėzus užžengė į kalną ir pasišaukė kuriuos Jis norėjo; ir jie atėjo pas Jį“ (Mk 3, 13). „Na, o mes gavome ne pasaulio dvasią, bet Dvasią, kuri yra iš Dievo; kad žinotume tai, kas mums nuo Dievo dovanota. Tai mes ir kalbame – ne tais žodžiais, kurių moko žmogaus išmintis, bet kurių moko Šventoji Dvasia – gretinant dvasinius dalykus su dvasiniais... Mes turime Kristaus protą“ (1Kor 2, 12. 13. 16).

Tampi itin romus, kai atiduodi viską į Viešpaties rankas ir pavedi Jam savo valią. Juk ne veltui Jėzus mokė: „Palaiminti romieji, nes jie paveldės žemę“ (Mt 5, 5). „Romiuosius pakelia Viešpats“ (Ps 147, 6). „Bet tie, kurie laukia Viešpaties, paveldės žemę“ (Ps 37, 9). „Teisieji paveldės žemę ir gyvens joje amžinai“ (Ps 37, 29). „Tikrai žemę, kurią mindžiojo tavo koja, paveldėsi tu ir tavo vaikai amžiams, nes tu iki galo sekei Viešpačiu, savo Dievu“ (Joz 14, 9). O kaip kitaip galima paveldėti žemę, jei ne tikėjimo teisumu?! „Tegu puošia jus ne išorė, bet romi ir taikinga dvasia, kuri labai brangi Dievo akyse“ (1Pt 3, 3-4). „Bet Dvasios vaisiai yra meilė, džiaugsmas, ramybė, kantrybė, susivaldymas, ištikimybė, gerumas, romumas...“ (Gal 5, 22). Viešpats „romiųjų mintis kreipia į tiesą“ (Ps 25, 9). „Viešpatie Dieve, Tu esi Dievas, ir Tavo Žodžiai yra Tiesa“ (2Sam 7, 28).

Dar vienas mano paveldėtas Areimų giminės bruožas – nekęsti neteisybės, melo, neprisitaikyti prie melagingos pasaulio sistemos, kovoti su blogiu. Vieni iš Areimų tai darė su ginklu, kiti – užsispyrimu, o aš tai darau rašytojo plunksna, skelbdamas Dievo Žodį, kuris ir yra mano ginklas. „Tu [Viešpatie] nekenči visų, darančių neteisybę. Tu sunaikinsi tuos, kurie kalba melą“ (Ps 5, 5-6). „todėl nekenčiu jokio melo. Dievo Žodis yra šviesa mano takui“ (Ps 119, 105). Niekada gyvenime nemėgau pataikauti, nes nemoku veidmainiauti. „Veidmainių nekenčiu, bet Dievo Įstatymą myliu“ (Ps 119, 113). „Kas žiūri iš aukšto ir turi išdidžią širdį, to neapkėsiu“ (Ps 101, 5). „Nekenčiu jokio melo. Nekenčiu melagingų takų“ (Ps 119, 104. 128). „Aš nekenčiu tų, Viešpatie, kurie Tavęs nekenčia, man bjaurūs tie, kurie prieš Tave sukyla“ (Ps 139, 21). „Teisusis nekenčia melo“ (Pat 13, 5). Nes ir Dievas nekenčia apgaulės, klaidinimo, melo, blogų darbų, melagingos sistemos, o myli tiesą.

Ir vėl klausiu: kodėl Dievas išsirinko mane? Kodėl įkvėpė rašyti mane, o ne kurį nors mano vaikystės draugą, ar klasioką, ar grupioką, ar kitą mano kartos Areimų palikuonį? Juk nei vienas jų dar nėra atsivertęs, pažinęs Dievo tiesos, todėl tokia ir yra mano misija – supažindinti visus su tiesa, kad žmogus pradėtų skirti, kas yra gera, o kas bloga, kad žmogus pasiektų tiesos pažinimą, atgailautų ir būtų išgelbėtas Gelbėtojo, kad žmogus sugrįžtų prie šaknų (gyvojo Viešpaties Dievo) ir išsivaduočiau iš užburto rato – aklos stabmeldiškos pagonybės ir religinio melo (kur tiesa suplakta su netiesa, kad žmonės susipainiotų mintyse ir gyventų paklydime).

Mano misija skelbti Dievo Žodį, liudijant tiek žydams, tiek ir pagonims atgailą link Dievo ir tikėjimą į mūsų Viešpatį Jėzų Kristų (kaip tai darė apaštalas Paulius, Apd 20, 21). Atgaila – tai gailėjimasis už savo nuodėmes, jų išpažinimas Viešpačiui, nuomonės, minties, mąstymo pakeitimas, pripažįstant savo kaltę prieš Dievą ir siekiant Jo tiesos ir išgelbėjimo per Jėzų Kristų. Atgaila – tai atsivertimas, mąstymo pakeitimas ir gręžimasis į Dievą, paklūstant Jo Žodžiui, kai žmogus paliauja pasitikėti savimi ir pripažįsta, kad Dievas yra teisus, kad Dievo tiesa yra tai, ko

reikia žmogui. Atgaila – kai žmogus pripažįsta save esant kaltu bei neteisiu ir gręžiasi į Dievo tiesą. Dievas nenulėmė žmonių likimų, kad žmonės elgtųsi be jokio laisvo pasirinkimo. Atvirkščiai, Dievas sukūrė žmogų, kad šis turėtų pasirinkimo laisvę. Kai žmogus nusideda, jis tai padaro savo geismo užvaldytas, niekas žmogaus neverčia nieko daryti be jo paties valios. Žmogui reikia liautis pasitikėti savo gerais darbais, ir pripažinti savo nuodėmingumą prieš Dievą, kuris vienintelis gali išgelbėti nusidėjėlių per Jėzaus Kristaus kraujo auką už nuodėmes. Kiekvienam žmogui yra įdiegta sąžinė, pasakanti kas blogai ir kas gerai. Žmogus dėl savo nuodėmingos prigimties ir gyvenimo nusipelno vien Dievo rūstybės. Kad ir kaip save teisinantis žmogus besipuikuotų savo gerais darbais bei aukšta morale teisdamas kitus, jis vis tiek yra vertas Dievo rūstybės kaip ir kiti nuodėmėse paskendę žmonės. Netikintys Kristumi žydai irgi laikė save teisiais, nors jie ir buvo tokie pat nuodėmingi. Jėzus atėjo gelbėti tų, kurie laikė save nusidėjėliais, o ne tų, kurie kėlė savo teisumą prieš Dievą. Žmogus užsitarnavo rūstybę, bet maloningasis Dievas dovanoja teisumą per Kristaus kraujo auką ant kryžiaus. Dievo teisumas yra pasiūlytas ir prieinamas visiems, tačiau duodamas tik tiems, kurie tiki. Dievo teisumą mums parūpino Kristus savo tikėjimu. Jis buvo atėjęs į žemę ir gyveno tikėjimu, visiškai pakludamas Dievo Žodžiui. Jis tikėjimu įvykdė Tėvo valią ir mirė už mus ant kryžiaus. Tik Kristaus tikėjimo dėka mes turime išteisinimą. Žmogaus išteisinimas – Dievo dovana, to žmogus neužsitarnavo. Jėzaus Kristaus auka pilnai patenkino Dievo teisingumą, reikalaujanti bausmės už nuodėmę. Senojo Testamento laikais Dievas buvo pakantus žmonijai ir apeidavo, aplenkdamo jų nuodėmes, nes žinojo, kad ateityje už jų nuodėmes bus sumokėta Kristaus krauju. Kol Kristus dar nebuvo išliejęs Savo kraujo, Dievas jiems buvo davęs atlikinėti laikinas aukas – aukoti gyvulių kraują; tokiu būdu jiems būdavo atleidžiamos nuodėmės, ir Dievo bausmė juos aplenkdamo. ST mirtinguosius kunigus pakeitė amžinasis kunigas Jėzus Kristus; ST laikinas gyvulių kraujo aukas pakeitė Jėzaus Kristaus tobula kraujo auka; ST sandorą pakeitė Nauja sandora. Jėzuje Kristuje tikintysis turi teisumą ir amžiną gyvenimą. Amžinasis saugumas yra Viešpatyje Jėzuje Kristuje. Krikštu tikintysis su Kristumi miršta ant kryžiaus, kartu su juo palaidotas mirtyje ir kartu su Kristumi prikeltas. Visus šiuos tris veiksmus Dvasia atliko žmogui, įtikėjusiam Kristumi. Todėl tikintysis per atgailą yra išlaisvintas iš nuodėmės vergovės, kad galėtų tarnauti Dievui, ko anksčiau padaryti negalėjo. Kiekvienas, kas daro nuodėmę, yra nuodėmės vergas. Tik Jėzus Kristus gali išlaisvinti iš šios vergovės. Tikintysis turi tikėjimu paklusti Dievo Žodžio mokslui, kad jis iš tikrųjų miręs nuodėmei ir gyvas Dievui. Tik taip tikintysis gali gyventi pergalingą gyvenimą Kristuje. Todėl tikintysis turi gyventi savo protą pajungiant Dievo Žodžio mokymui. „Jis [Jėzus] įėjo vidun ir paėmė ją [mirusią mergaitę] už rankos, ir mergaitė atsikėlė“ (Mt 9, 25). Mergaitė buvo 12 metų amžiaus (Mk 5, 42). Skaičius 12 – tai Izraelio giminių (genčių) skaičius. Ši mirtis (mergaitės) simbolizuoja Izraelio dvasinę mirtį. Eidamas prikelti mergaitės, Jėzus išgydo tikinčiuosius – „mažąją kaimenę“, kurie vykdys tarnystę iki Kristaus 2-ojo atėjimo. Po to atliktas mergaitės prikėlimas nurodo tai, kad Dievas sudarys sandorą su Izraeliu, atleisdamas jų nuodėmes. Apaštalų irgi 12 todėl, kad jie bus dvylikos Izraelio genčių kunigaikščiai ir jas teis (Apr 20, 4). Dievas buvo nustatęs išrinkti 12 kunigaikščių iš kiekvienos Izraelio genties, kad būtų valdovais ir teisėjais kiekvienai iš jų.

Malda – tai širdies motyvas kalbėti su Dievu, o ne tušti pakartojimai ir pasirodymas prieš žmones. Tuščių pakartojimų pavyzdys yra religinės maldos – taip meldžiasi viso pasaulio stabmeldžiai. Vaikščiojimas pagal Dvasią – tai paklusimas Dievo Žodžio mokymui, o ne savo kūno pajėgumui. Šventoji Dvasia veda tikintįjį Dievo Žodžiu. Dievo Žodis žmogų pabara, o jei šis nepaklūsta Žodžiui, po truputį užkietėja jo širdis. Kuo labiau žmogus priešinasi Dievo Žodžiui, tuo

labiau užkietėja jo širdis. Taip atsitiko ir Egipto faraonui, kuris vis labiau priešinosi Dievui ir vis labiau užkietino širdį (dvasia sukietėjo, kad elgtųsi išdidžiai). Žmogus, kurio nuodėmės dar nėra atleistos (jei jis neatgailavo) yra miręs, nes jo nuodėmė jam pelnė mirtį – („Atpildas už nuodėmę – mirtis“ Rom 6, 23). Visi žmonės gimsta iš Adomo ir yra mirę dėl savo nuodėmingos prigimties. Dvasiškai miręs žmogus nėra įrašytas į gyvenimo knygą, jame nėra Dievo gyvybės. Tačiau, kai žmogus pasitiki Jėzaus Kristaus auka už savo nuodėmes, kai žmogus atgailauja ir išpažįsta savo nuodėmes Kristui, tuomet Dievas atleidžia žmogui nuodėmes ir atgaivina jį Savo Dvasia. Tokį atgimusį žmogų Dievas užrašo į gyvenimo knygą. Visiems žmonėms, pradėdant Adomu, išgelbėjimas yra paskirtas Kristuje. Niekur kitur išgelbėjimo nėra. Tad atgailaukite! Juk dėl to Kristus ir mirė, kad Savo auka pašalintų jūsų nuodėmes. Jėzus parodė, kad jis yra Dievas, nes tik Dievas gali atleisti nuodėmes. „Bet kad žinotumėte, jog Žmogaus Sūnus [Jėzus Kristus] turi valdžią žemėje atleisti nuodėmes“ (Mt 9, 6). Dievota atgaila veda tikintįjį į išgelbėjimą iš nuodėmingos prigimties per Dievo tiesą. Tikinčiojo gyvenimas – tai tarsi minčių konfliktas. Tikinčiojo mintys turi paklusti Dievo Žodžio mokymui: žmogiškąją išmintį reikia pakeisti Dievo išmintimi, žmogaus protą reikia pakeisti Kristaus protu – reikia atnaujinti savo protą Dievo Žodžiu. Yra tik du keliai: vienas tikinčiojo izraelito, sekant Dievo Žodžiu, o kitas – sekant melo programa ir netikrais pranašais. Bet kokio melo programa visais laikais yra atpažįstama Dievo Žodžiu. Svarbiausia – sekti paskui Jėzų Kristų, o visu kitu pats Dievas pasirūpins.

Visos mūsų tradicijos ir papročiai yra tuštybės. Visos tradicinės pasaulio šventės – pagoniškos ir demoniškos. „Girtuokliai, pabuskite. Verkite ir dejuokite...“ (Jl 1, 5). Pats Dievas pasakė: „Aš nekenčiu ir paniekinu jūsų šventes, nemėgstu jūsų iškilnių kvapo“ (Am 5, 21). „Bausiu ją [tautą] dėl švenčių Baalams [stabams]“ (Oz 2, 13). Tad „nekęskite pikta ir mylėkite gera“ (Am 5, 15). Yra tik viena šventė – Dievo palaiminta šventa Sabato (poilsio ir ramybės) diena (šeštadienis). „Nes jeigu Tu, Viešpatie, palaimini, tai bus palaiminta amžinai“ (1Krn 17, 27). „Todėl Dievo tautai [Dievo vaikams; Izraeliui] pasilieka poilsis – Sabato šventimas“ (Hbr 4, 9). Turėkite tai omeny. Bet aš žinau, ko nekenčia pasaulio religinė sistema, kuri kasdien daugina melus. „Jie nekenčia to... kuris kalba tiesą“ (Am 5, 10). O „Aš žinau, kiek daug yra jūsų nusikaltimų bei nuodėmių“ (Am 5, 12). „Jūs, kurie teisingumą pakeičiate kartybe ir teisumą sutrypiate kojomis“ (Am 5, 7).

Kas kelia maištą prieš Dievą ir kas skatina nepaklusti Jo valiai? Žmogus gundomas trimis pagrindiniais dalykais: kūno geismu, akių geismu ir gyvenimo išdidumu. Lygiai taip pat buvo gundoma ir Ieva. Ieva pamatė, kad medis geras maistui – kūno geismas; kad medis malonus akims – akių geismas; kad medis geistinas, idant padarytų išmintingu – gyvenimo išdidumas. Pažiūrėkime, kas gali stovėti dešinėje: „Jis man parodė vyriausiąjį kunigą Jozuę, stovintį prie Viešpaties angelo. Šėtonas stovėjo jo dešinėje, kad jam pasipriešintų. Viešpats tarė šėtonui: „Viešpats, kuris išsirinko Jeruzalę, tesudraudžia tave, šėtone!“ (Zch 3, 1-2). „Šėtonas pakilo prieš Izraelį ir sukurstė karalių Dovydą suskaičiuoti tautą. Dievui tai nepatiko, ir Jis baudė Izraelį. Dovydas tarė Dievui: ‘Labai nusidėjau taip darydamas. Maldauju, atleisk savo tarnui kaltę, nes labai kvailai pasielgiau’“ (1Krn 21, 1. 7. 8). „Ir VIEŠPATIES pyktis vėl užsidegė prieš Izraelį, ir jis [šėtonas] paskatino Dovydą prieš juos, kad sakytų: „Eik, suskaičiuok Izraelį ir Judą““ (2Sam 24, 1). O ką dabar veikia šėtonas (piktoji dvasia), dar kitaip Biblijoje vadinamas slibinu? „didysis slibinas, senoji gyvatė, vadinamas velniu ir šėtonu, kuris suvedžioja visą pasaulį“ (Apr 12, 9). Taigi, jis suvedžioja visą pasaulį. „Vargas, gyvenantiems žemėje ir jūrai, nes pas jus numestas velnias, kupinas didelio įniršio...“ (Apr 12, 12). „Jis [leviatanas (Job 41) dar kitaip vadinamas gyvate ir slibinu – nuoroda į šėtoną] žvelgia į viską, kas aukšta; jis yra visų išdidumo vaikų karalius (Job 41, 34). „Jo širdis kieta kaip akmuo”

(Job 41, 24). O ko šėtonas labiausiai nekenčia? Žinoma, tų, kurie įtikėję liudija Viešpatį Jėzų Kristų ir laikosi Dievo įsakymų. „Ir slibinas įnirto... ir metėsi kautis su... palikuonimis, kurie laikosi Dievo įsakymų ir turi Jėzaus Kristaus liudijimą“ (Apr 12, 17). Bet Viešpats sako: „mano Dvasia yra tarp jūsų. Nebijokite!“ (Ag 2, 5). „Jūs, Jo tarno Izraelio palikuonys, Jokūbo vaikai, Jo išrinktieji. Jis yra Viešpats, mūsų Dievas, visoje žemėje galioja Jo sprendimai“ (1Krn 16, 13-14). Ir pranašas Eliziejus sakė: „Nebijok, nes su mumis [su Dievo vaikais] yra daugiau [visa Viešpaties kareivija su angelų pulkais] negu su jais [Belialo vaikais]“ (2Kar 6, 16).

O jei nesilaikoma Dievo įsakymų, tuomet nebelieka Dievo apsaugos, ir Dievas pasitraukia, kaip buvo ir Izraelio karaliaus Sauliaus atveju: „Bet Viešpaties Dvasia [Šventoji] pasitraukė nuo Sauliaus, ir piktoji dvasia nuo Dievo kankino jį“ (1Sam 16, 14). O kas yra piktoji (netyroji) dvasia? Šėtonas (Belialas arba velnias, hebr. Satan “priešininkas, kaltintojas“). O kodėl rašoma, kad „nuo Dievo“? Todėl, kad niekas nevyksta be Dievo valios. Jei Dievas saugo, tai ir šėtonas neprieina. O kodėl Dievas nesaugo? Todėl, kad nuodėmiaujama (nesilaikoma Dievo įsakymų). Kaip nuodėmiavo ir karalius Ahabas, apsisatęs melagingais pranašais. Kokia dvasia ir kaip veikia melagingų pranašų lūpomis? “O tai yra demonų dvasios, darančios ženklus” (Apr 16, 14). “Pagaliau išėjo dvasia ir atsistojusi Viešpaties akivaizdoje tarė... ‘Aš eisiu ir būsiu melo dvasia visų karaliaus Ahabo pranašų lūpose’ Taigi Viešpats įdėjo melo dvasią į visų [Ahabo] pranašų lūpas, nes... Viešpaties Dvasia [Šventoji Dvasia] pasitraukė nuo [stabmeldžių Ahabo ir jo pranašų]” (1Kar 22, 21. 22. 23. 24). Taigi, “ne kiekviena dvasia tikėkite, bet ištikrinkite dvasias, ar jos iš Dievo, nes pasklido pasaulyje daug netikrų pranašų” (1Jn 4, 1). “Mus sutiko viena panelė, apsėsta ateities būrimo dvasios, kuri pranašavimu nešė savo valdovams didelį pelną” (Apd 16, 16). Juk „kas daro nuodėmę, tas iš velnio... Kas yra gimęs iš Dievo, nedaro nuodėmės... Taip išaiškėja Dievo vaikai ir velnio vaikai“ (1Jn 3, 8. 9. 10). Kainas irgi buvo iš piktojo. Biblijoje randame ne vieną pavyzdį. „Belialo vaikai yra lyg išmėtyti erškėčiai“ (2Sam 23, 6). „Jis yra Belialo vaikas, su kuriuo neįmanoma kalbėti... šiurkštus ir blogo elgesio... pilnas kvailumo“ (1Sam 25, 17. 3. 25). „pikti vyrai, Belialo žmonės“ (1Sam 30, 22). “susirinko netikę žmonės, Belialo vaikai” (2Krn 13, 7). “atėjo du vyrai, Belialo vaikai, ir ... liudijo [melagingai] prieš Nabotą [kas jį pražudytų]” (1Kar 21, 13). „Elio sūnūs buvo Belialo vaikai ir nepažino Viešpaties... Elio sūnų nuodėmė buvo labai didelė Viešpaties akyse“ (1Sam 2, 12. 17). Nors Elis buvo Viešpaties kunigas, už jo sūnų bjaurų elgesį ir nusikaltimus susilaukė Dievo bausmės visa jų giminė. Taigi, dar nereiškia, jei nors vienas iš giminės tarnauja Dievui, kad visoje giminėje neatsiras Belialo žmonių (nedorybės vaikų). Net pranašo Samuelio sūnūs „nevaikščiojo jo keliais, bet pasidavė godumui, imdavo kyšius ir iškreipdavo teisingumą“ (1Sam 8, 3). Nors Samuelis buvo ištikimas Dievo tarnas ir mokė patį karalių Saulių: „Tu neprotingai pasielgei, nesilaikydamas Viešpaties, savo Dievo, įsakymo“ (1Sam 13, 13), kai Saulius jam atsakė: „Aš nusidėjau, nes nepaklausiau Viešpaties įsakymo..., bet bijodamas žmonių, paklusau jų balsui“ (1Sam 15, 24). O juk „Nepaklusnumas yra kaip žyniavimo nuodėmė ir užsispyrimas [širdies užkietinimas] yra kaip stabmeldystė. Kadangi tu atmetei Viešpaties Žodį [Jo įsakymus], Jis atmetė tave“ (1Sam 15, 23). Tas pats vyksta ir šiandien: krikščionys neklauso Viešpaties įsakymo („Atsimink Sabato dieną [šeštadienį], kad ją švęstum“), o iš baimės (kaip Saulius), paklūsta žmogaus balsui (popiežiaus įsakymui: „švęsk sekmadienį“). Tai tas pats širdies užkietinimas, kuris yra stabmeldystė, ir nepaklusnumas – nuodėmė. Todėl yra taip, kaip buvo karaliaus Sauliaus atveju: „Štai piktoji dvasia nuo Dievo kankina tave [už nepaklusnumą Dievo įsakymui ir širdies užkietinimą]“ (1Sam 16, 15). „piktoji dvasia nuo Dievo taip apėmė Saulių, kad jis siautė [apimtas pykčio ir pavydo, pasikėsino į Dovydo gyvybę, t.y. norėjo jį nužudyti]“ (1Sam 18, 10). Vėliau

Saulius, veikiamas piktosios dvasios, nuolat persekiojo Dovydą, ketindamas jį nužudyti, persekiojimo eigoje edomito rankomis išžudė Viešpaties kunigus, kreipėsi pagalbos į burtininkę (mirusiųjų dvasių iššaukėją), nusilenkdamas iki žemės pagarbino šėtoną, apsietusį mirusiuoju, o galiausiai mirtis pasivijo ir patį Saulių – sužeistas mūšyje, krito ant savo kardo ketindamas save pribaižti („nes Viešpats atsitraukė nuo jo ir tapo jo priešu“ 1Sam 28). Tačiau „Viešpats saugojo Dovydą visur, kur jis ėjo. Dovydas karaliavo visame Izraelyje ir vykdė teisingumą ir teismą visai tautai“ (2Sam 8, 14. 15). Bet ir Dovydas savo kelyje nusidėjo Viešpačiui, kuris kreipėsi į jį pranašo Natano lūpomis: „Kodėl paniekinai Viešpaties įsakymą, piktai elgdamasis Jo akivaizdoje? Tu nužudei hetitą Ūriją amonitų kardu [jų rankomis] ir pasiėmei jo žmoną [geisdamas svetimos žmonos, Dovydas pergulėjo su ja, ir ji nuo jo pastojė, o vėliau Dovydas sumanė klusta pražudyti jos vyrą]“ (2Sam 12, 9). Už Dovydo nuodėmės nukentėjo jo vaikai: gimęs kūdikis sunkiai susirgo ir mirė; vienas Dovydo sūnus išprievartavo savo seserį, ko pasekoje vėliau buvo nužudytas savo brolio Abšalomo, kuris po kurio laiko iš puikybės užsigėdė tapti karaliumi ir surengęs šamokslą, ketino pražudyti savo tėvą Dovydą, bet galiausiai priešininkų buvo nužudytas pats Abšalomas. Net Dovydo sūnus Saliamonas, gavęs iš Dievo išmintingą ir nepaprastai sumanią širdį, senatvėje nuklydo per svetimšales (pagones) žmonas, iš tų tautų, su kuriomis Viešpats draudė tuoktis hebrajams. Dėl Saliamono nuodėmių vėl gi kentėjo jo palikuonys – nepaklusnumo Dievui ir Jo įsakymų nesilaikymo pasekmė. Panašiai nutiko ir karaliui Jeroboamui, kuris nesilaikė Dievo įsakymų, o pasidirbdinęs stabų ir alkų, atsuko Viešpačiui nugarą. „Tuo metu Jeroboamo sūnus Abija susirgo... berniukas mirė“ (1Kar 14, 1. 17). Vėliau visa Jeroboamo giminė buvo išžudyta kito karaliaus. Visi karaliai, nepaklusnūs Viešpačiui, susilaukdavo bausmės už tai, kad apleisdavo Dievo įsakymus ir garbindavo pagonių dievus stabus. Už tai kentėdavo jų palikuonys. Tas pats nutiko ir karaliaus Ahabo, kuris sekė stabus, palikuonims. Pats Ahabas išsigandęs Viešpaties, pasninkavo. Viešpats sakė pranašui: „Ar matai, kaip Ahabas nusižemino prieš Mane? Kadangi jis taip padarė, Aš nesiūsiu jam nelaimių iki jo mirties, bet jo sūnaus dienomis įvykdysiu bausmę jo namams“ (1Kar 21, 29). Štai kas nutiko karaliui Ahazijui, kuris labiau pasitikėjo stabais nei Viešpačiu. „Taip sako Viešpats: ‘Kadangi tu siuntei pasiuntinius klausti pas Ekrono dievą [stabą] Baal Zebubą, tarsi Izraelyje nebūtų Dievo, kurį galima pasiklausti, tai iš lovos, į kurią atsigulei, nebeatsikelsi, bet tikrai mirsi’ Jis [Ahazijas] mirė, kaip paskelbė Viešpats per Eliją [pranašą]“ (2Kar 1, 16. 17). Taigi, „tebūna jūsų širdys tobulos prieš Viešpatį, mūsų Dievą, kad jūs gyventumėte pagal Jo nuostatus ir vykdytumėte Jo įsakymus“ (1Kar 8, 61). Turite stengtis paklusti Viešpačiui ne tik dėl savęs, bet ir dėl savo vaikų. Kaip byloja II-asis Dievo įsakymas: „Nedaryk sau jokio drožinio [balvono, kryžiaus...] nei jokio atvaizdo [paveikslo] to, kas yra aukštai danguje, žemai žemėje ar po žeme vandenyje. Nesilenk prieš juos [stabus] ir netarnauk jiems [stabams]! Nes Aš, Viešpats, tavo Dievas, esu pavydus Dievas [reikalaujantis paklusnumo ir ištikimybės], baudžias vaikus už tėvų kaltes iki trečios ir ketvirtos kartos tų, kurie Manęs nekenčia, bet rodo gailestingumą iki tūkstantosios kartos tiems, kurie Mane myli ir laikosi Mano įsakymų“ (Iš 20, 4-6).

Kas yra tobulas ir teisus prieš Dievą? Dievas net tris kartus tai pasako apie Jobą: „Jis yra tobulas ir teisus, bijo Dievo ir vengia pikto. Jis ir toliau lieka man ištikimas“ (Job 2, 3). Taigi, kas bijo Dievo (myli Jį ir laikosi Jo įsakymų) ir vengia pikto (nenuodėmiauja), tas yra tobulas ir teisus, bei ištikimas. Ir šėtonas tai patvirtino, Dievui sakydamas: „Ne veltui Jobas bijo Dievo. Juk Tu saugoji jį, jo namus ir viską, ką jis turi! Jo darbus Tu laimini“ (Job 1, 9. 10). Reiškia, Viešpats saugo ištikimus Jam (besilaikančius Dievo įsakymų). „Mano apsauga yra nuo Dievo, kuris išgelbsti tiesiaširdžius“ (Ps 7, 10). „Viešpats mėgsta teisybę ir nepalieka savo šventųjų, bet saugo juos per

amžius. Jo vaikai yra palaiminti“ (Ps 37, 28. 26). O kvailio (suprask, netikinčio ir nuodėmiaujančio) Dievas nesaugo. „Jo vaikai [kvailio] nėra saugūs; jie yra mušami vartuose, ir niekas jų neišgelbsti“ (Job 5, 4). „Štai nedorėlio dalis nuo Dievo... jei jo vaikų padaugėja, jie skirti kardui [mirčiai, ligoms, badui]; jo palikuonys nepasisotina duona“ (Job 27, 13. 14). „Nedorėlių vaikai pražus“ (Ps 37, 28).

Kas nori keisti pasaulį, tas pirma turi pats pasikeisti. Kol subrendau tiesai, perėjau “degrado” etapą (alkoholio vartojimo periodas), perėjau “konstruktyvaus mąstymo” etapą (psichologijos studijų periodas), perėjau “pinigų kalimo” etapą (materialistinis periodas), perėjau “šlovės ir turtų siekimo” etapą (verslo ir politikos periodas), perėjau “žvaigždės” etapą (puikybės periodas), perėjau “jogo” etapą (meditacijų periodas), perėjau “kung-fu” etapą (kovos menų periodas), perėjau “uoliojo kataliko” etapą (religijotyros periodas), perėjau “teisiamojo” etapą (atsivertimo periodas), kol tapau laisvas Kristuje. Mano gyvenime, po trisdešimties, jau įvyko nemažai permainų: atsisakiau alkoholio ir kitų narkotikų [alkoholis paraidžiui išvertus reiškia “smulkūs milteliai”], atsisakiau mėsos, žuvies..., atsisakiau religijos, atsisakiau priklausomybės nuo pasaulio sistemos, išsižadėjau socialinio saugumo, atsisakiau nuodėmės ir stengiuosi laikytis Dievo įsakymų (teisingų – pagal Dievo Žodį), atsiverčiau naujam gyvenimui, užmezgiau gyvą ryšį su Dievu, ko pasekmėje įgijau pažinimą ir dalinuosi patirtimi, rašau, o tiksliau – Viešpats Dievas per Šventąją Dvasią rašo mano rankomis, nes dėl visko Jo prašau Jėzaus Kristaus vardu. Gal būt todėl Jis pasirinko mane ir suteikė dovaną rašyti paprastai ir visiems suprantamai, ir rasti visus atsakymus Biblijoje (Dievo tiesoje, kurią užrašė Jo Dvasios vedami žmonės). Kaip Dievo Žodis byloja: “Tu pamėgai teisumą ir neapkentei nedorybės, todėl patepė tave Dievas, tavasis Dievas, džiaugsmo aliejumi daugiau negu tavo bendrus” (Ps 45, 7). O kaip žinia, jeigu aš paveldėjau Aarono (Mozės brolio) kunigystę (tarnavimą Dievui), reiškia ir turiu stengtis būti be priekaištų. Kaip Dievo Žodis byloja apie vyskopus (ne tuos iš religinių organizacijų, kurie pasisavino “vyskupo” pavadinimą, tačiau neatitinka jo esmės): “Nes vyskupas turi būti nepeiktinas, kaip Dievo ūkvedys; ne savivaliautojas, ne greitas pykti, ne atsidavęs vynui, ne vaidingas, ne atsidavęs nešvariam pelnui; bet puoselėjantis svetingumą, mylintis gerus žmones, blaivus, teisingas, šventas, susivaldantis; tvirtai besilaikantis patikimo Dievo Žodžio, kaip buvo išmokytas, kad sveiku mokslu pajėgtų ir paraginti, ir įtikinti prieštaraujančius“ (Tit 1, 7-9). “O vyskupas privalo būti nepeiktinas, vienos žmonos vyras, santūrus, budrus, protingas, gero elgesio, sugebantis mokyti, negodus pinigų, gerai valdantis savo namus, savo vaikus laikantis klusnume su visišku rimtumu; (nes jei kas nežino, kaip valdyti savo namus, kaip jis rūpinsis Dievo Bažnyčia?). Be to jam privalu turėti gerą liudijimą tarp pašalinių“ (1Tim 3, 2-4. 7). Tas pats liečia ir diakoną – vyskupo padėjėją. Kaip yra dviejų tipų žmonės – Dievo vaikai ir Belialo vaikai, taip yra ir dviejų tipų kunigai: gyvojo Viešpaties kunigai (Dievo tarnai) ir stabo kunigai (religijos tarnai). “Rūpestingai patikrinkite ir pažiūrėkite, kad čia nebūtų su jumis Viešpaties tarnų, tik vieni Baalo garbintojai” – taip tarė karalius Jehovas prieš sunaikindamas stabo Baalo sekėjus, kad išnaikintų Baalą iš Izraelio (2Kar 10, 23).

Ar kas nors esate sau uždavęs panašų klausimą: kas aš? iš kur aš? kur mano šaknys? Čia nesvarbu tautybė. Svarbu: ar aš Kristuje? “Ir visi, kurie esate pakrikštyti [pilnu panardinimu po vandeniu pagal Kristaus pavyzdį] Kristuje, apsivilkote Kristumi. Nebėra nei žydo, nei graiko [nei lietuvio, nei ruso, nei lenko...]: visi esate viena Kristuje Jėzuje! O jeigu esate Kristaus, tai esate Abraomo palikuonys ir paveldėtojai pagal pažadą“ (Gal 3, 27-29). „Visiems, kurie Jį [Jėzų Kristų] priėmė, Jis davė galią tapti Dievo vaikais – tiems, kurie tiki Jo vardą“ (Jn 1, 12). Juk mes visi iš to paties molio: kūno, kraujo, dvasios. Mes visi esame sielos – gyvos būtybės. Kas mums davė dvasią,

kad gyventumėm? Dievas! O tėvai suformavo kūną. Jei mes žinome, kas mūsų tėvai, tai įdomu, kas buvo mūsų seneliai. Jei mes žinome, kas mūsų seneliai, tai dar įdomiau, kas buvo mūsų proseneliai?

V skyrius

Ir Areima Artūras (vardo reikšmė: keltų „tvirtas lokys“) klausė: man pačiam labai įdomu iš kur mes? Taigi, Artūrai, tu ir aš, Mantas (lietuvių mantus „sumanus“), esame to paties kraujo. Jeigu smulkiau: antros eilės pusbroliai. Mūsų tėvai – pirmos eilės pusbroliai, o mano senelis Juozas (Juozapas hebrajų „teprideda Jahvė (YHWH) prie šio (gimusio) dar vieną vaiką“) ir tavo senelis Antanas (graikų antius „laimingas, džiaugsmingas“) buvo broliai. Bet apie viską nuo pradžios... Apie Areimų kartas Lietuvoje.

Gyveno Areimos Pakruojo rajone, Beržinių kaime, šalia Klovainių, kur netoliese tekėjo Ubagupelis pro Meškiuodegį į Ramytę. Jie turėjo sūnus: Petrą ir Juozapą. Ir daugiau vaikų. **Petras Areima** su žmona Stase įsikūrė Jomantoniuose, Rozalimo seniūnijoje, o **Juozapas Areima** su žmona Kotryna – tėviškėje, Beržiniuose. Taigi, Lietuvoje užgimė dviejų kartų Areimos: Rozalimo ir Klovainių. Petras su Juozapu dar turėjo seserį Mortą. Morta (aramėjų „valdovė“) Areimaitė pagimdė sūnų Steponą (graikų „vainikas“).

Juozapas su žmona susilaukė septynių vaikų (4 sūnūs + 3 dukros = 7). Petras – dvigubai daugiau: 14. Petro dvi dukros Adelė ir Stasė mirė mažametės. O dvi – Veronika ir Suzana – išgyveno. Petras užaugino dešimt sūnų, iš kurių vienas – Kazimieras (lotynų „didžiakalbis“), buvo nesantuokinis (nuo sugulovės Staišiūnienės iš Meldinių). Bet labai panašus į savo tėvą – Petrą. Buvo aukštas ir smarkus vyras. Žuvo jaunas (28 – nerių) fronte II-ojo pasaulinio karo metais. Vaikų nepaliko.

Vladas (Vladislovas slavų „valdyk“) **Areima** (pravardė: „sens Ladze“) – buvo vyriausias iš brolių, Petro ir Stasės šeimoje. Vladas paėmė į žmonas Leonorą, kuri jau turėjo vaiką nuo Railos – Juozuką, ir tapo jam patėviu. Vladas su Leonora susilaukė sūnaus Bronislovo (slavų „šlovę ginantis“). Bronius Areima tarnavo Baltarusijoje, senajame Polocke. Ten sukūrė šeimą ir pasiliko gyventi.

Stanislovas (slavų „stovėti su garbe“) **Areima** („Stajuks“) su Juozu gimė dvynukai. Per valsčiaus pirmininko Plačėno akciją Rozalime, Paleckiui atskridus į Lietuvą, įvyko sumaištis. Stanislovas su broliu Petru vietiniams komunistams aplamdė žandikaulius. Už tai sribai juos suėmė ir uždarė rūsyje. Po to jie buvo priversti su rusų armija eiti iki Berlyno. Petras Areima buvo labai smarkiai sužeistas, gerklė išdraskyta: valgant bėgdavo sriuba po smakru. Stanislovas buvo pilnas šrapnelių privarytas. Vėliau juos bolševikai nuteisė už antitarybinę veiklą ir ištrėmė į Sibirą. Stanislovas vaikų nepaliko.

Juozas (hebrajų „teprideda Jahvė prie šio (gimusio) dar vieną vaiką“) **Areima** („Rozalima Juze“) tarnavo Lietuvos kariuomenėje, po to, sukūręs šeimą, dirbo ūkyje pas Lietuvos kariuomenės pulkininką V. Šliogerį. Karo metais slėpė sodyboje žydus Bliumbergus. 1944 m. Juozas su šeima slėpėsi S formos apkase, kai netoliese vyko aršus mūšis tarp rusų ir vokiečių. Visai šalia kaleno kulkosvaidžiai, riaumoję tankai. Kariai baisiai keikėsi, rėkė, badėsi durklais. Apkase buvo trylika šeimų, kurias evakavo iš ten, kur mūšis neįvyko, o atkėlė kaip tyčia į ugnies tašką. Viename apkaso gale buvo susibūrę vyrai, kitame – moterys su vaikais. Apkaso rūkykloje spietėsi šešiolika vyrų, vienas iš jų – Juozas su mažamečiu sūnumi Alfonsu (vokiečių „kilnus, karštas, ūmus“), kurį laikė

ant kelių. Staiga į apkasą nukrito bomba. Sprogimo epicentras buvo rūkykloje. Visi ten tūnoję žuvo. Juozą perplėšė į tris gabalus, o sūnui Alfonsui nunešė galvą. Aplink visas laukas buvo nuguldytas lavonais. Sprogimo banga nudegino kitą Juozo sūnų – Vaclovą (slavų „didelė šlovė“) – supleišėjo nuo skeveldrų oda. Iš trisdešimt kelių žmonių apkase nenukentėjo tik keli: Juozo žmona Emilija, jų jauniausias sūnus Jurgis (graikų „žemdirbys“) ir mažametė mergaitė. Jurgiukui paleido vidurius, todėl mama su juo tvarkėsi kitame apkaso gale. O mergaitė, kurios abu tėvai žuvo iš kart, vaikštinėdama po lavonais nusėtą lauką, dainavo: „ka nenol‘, ka nenol‘, užsikiomšk so saus mol““. Mat prieš nukrentant bombai, Juozas rūkykloje su vyrais juokavo: kad nenorėtum atlikti didelio reikalo, užpakalį reikia užsikimšti sausu moliu. Tuos įvykius smulkiau aprašė savo knygoje rašytojas Vaclovas Areima (poetas, prozininkas). Bombai nukritus, mirties jis išvengė, o vėliau, dar vaikystėje susižeidęs sprogmenimis, neteko regėjimo. Tačiau negalia jam nesutrukdė parašyti ir išleisti net keliolika knygų, daugiausia – poezijos kūrinų.

Petras (graikų petros „uola, akmuo“) **Areima** („Petriuks“) turėjo sūnų Igną, kuris važiuodamas motociklu pateko į avariją ir žuvo vietoje.

Ignas (lotynų „ugningas“) **Areima** („Nedičkiuks“) tarnavo Lietuvos generolo P. Plechavičiaus rinktinėje, kuri 1944 m. susikovė su Raudonąja armija. Tačiau rinktinėi trūko ginkluotės ir amunicijos, todėl ji greit buvo išvaikyta. Po mūšio Ignas pasitraukė į Vokietiją. Ten vedė ukrainietę, susilaukė vaikų.

Jonas (hebrajų „Jahvės išklaustyta, palaiminta“) **Areima** („Joniuks“) su žmona Marijona turėjo sūnų Adolfą, kuris, sukūręs šeimą, gyveno Biržuose. O kitas sūnus Juozas Areima („Barzduks“) apsistojęs Kairiuose, dirbo alaus darykloje „Gubernija“ Šiauliuose.

Leonas (lotynų leo „liūtas“) **Areima** („Levuks“, „Tarzans“) buvo paimtas į Lietuvos vietinę SS rinktinę kovai su Raudonąja armija. Kai generolo P. Plechavičiaus vadovaujama rinktinė sugriuvo, Leonas su kitais lietuviais pabėgo iš fronto. Tuomet vyko prievartinė mobilizacija į Raudonąją armiją. Leonas pasitraukė partizanauti į miškus ir prisijungė prie lietuvių Žaliosios rinktinės. Ilgą laiką Rozalimo sribų buvo paieškomas kaip didžiausias to krašto „banditas“. Enkavedistai suėmė Leono žmoną, dukrą, ir jas ištrėmė į Sibirą. Leono sūnus Adolfas buvo paslėptas pas Nakčiūnus, kurie gyveno Pakruojo rajone. Jų buvo išūnytas, pas juos ir užaugo. Kai Leonas su merga Preičiūnų kaimo daržinėje miegojo ant šieno, jo svainis Ignas Kurlianskas vadino jį iš ten lauk. Kažkas iš kaimynų pranešė Rozalimo sribams, kad Leonas su merga guli ant šieno. Sribai tučtuoju prisistatė prie tos daržinės. Vienas iš sribų, su ginklu rankoje, lipo kopėčiomis ant daržinės aukšto, bet tuoj buvo nupiltas. Lipo dar vienas – ir tas nusivertė atbulas. Tuomet sribai iškvietė pastiprinimą. NKVD garnizonas apsupo sodybą – prasiveržti nebuvo jokių šansų. Kareiviai paleido į daržinę seriją – merga žuvo vietoje. O Leonas pasakė: „manęs gyvo nepaims“. Įvyko susišaudymas. Galop kareiviai padegė daržinę. O Leonas pasinaudojo likusia granata. Leono kūną nuvežė į Pakruojį ir numetė į žvyrdubės, kur anksčiau buvo turgus (dabar gimnazija). Ten daug miškinų sribai sumetė į žvyrdubės. Leono švogerį Igną Kurlianską nuteisė dvidešimt penkeriems metams ir ištrėmė į švino kasyklas. Kai Leono žmona Valerija grįžo iš Sibiro ir sužinojo, kad Leono nebėra, ištekėjo už latvio, ir pasiėmusi dukrą, išvažiavo gyventi į Latviją. Netrukus Leono dukra Emilija susiieškojo savo brolių Adolfą, kuris augo pas Nakčiūnus, ir išsivadino jį pas mamą. Vėliau, jau subrendęs vyras, Adolfas atvažiavo iš Latvijos į Rozalimą ieškoti savo giminių. Vietiniai pamatę, atrišo liežuvius: „bojo ka Levuks nežuvės“ – raiža sau so „Volg“ po Rozalijo, šniukštinėj‘ po Jomantons‘...“ Taip žmonės maišė Adolfą su Leonu, nes labai į tėvą panašus: išvaizdas, aukštas, smarkus.

Adolfas (vokiečių „kilmingas vilkas“) **Areima** („Aduliuks“) buvo pats jauniausias „frontavykas“. Po karo persikėlė į Šiaulius. Gyveno prie alaus daryklos „Gubernija“. Su žmona Janina susilaukė vaikų.

Suzana (hebrajų šošanna „lelija“) **Areimaitė** ištekėjo už Šukio. Gimė dukros: Marytė, Genė, Janina. Turėjo ir daugiau vaikų.

- Aš užaugau su Areimom, daug žinau apie Areimas. Areimos Areimom ir lieka – kieto kraujo vyrai. Griežti, bet geri vyrai. Geri vyrai, gražūs vyrai, - prieš pat savo mirtį porino ligų iškankintas aštuoniasdešimtmetis senolis *Juozas Raila* (1932 m. gimimo), pas kurį svečiavausi Rozalime 2012 metais. – Dabar į patį pasižiūriu: tikrai iš Areimų lizdo. Rudakis... Visi Areimos buvo rudakiai. Beveik visi... O pasiutę, o chuliganai... Būdavo sueina į vieną vietą: gatava – neužkabinsi jau jų. Rozalimo užėiga visa užimta Areimų. Areimos patys neužsikabindavo, bet jeigu kas užkabindavo juos – gatavas. Visi Areimos pasiutę buvo, oi pasiutę... Rozalimo Areimos – smarkesni, o jų pusbroliai iš Klovainių – spakainesni. Mat rozalimiečio Petro žmona Stasė buvo smarki žemaitė. Kartą užėjo pas ją sribai (Petras jau buvo miręs) ir pasidėję ant stalo automata, pradėjo jos apie viską kamantinėti, kone tardyti. Tai Stasė kad griebė tą automata, kad užriko „dabaros aš vios jos skrebs staigė‘ išpils‘... Lauk gaidašiurė‘ iš mana triobos!“ O tie: „nu, bobut, nesiprovok, tu tikra žemaitokė pasiutus“. Todėl ir jos vaikai pasiutę. Leonas buvo labai smarkus, pasiutiškai smarkus: „ugnis ir dūmai“. Būdavo, užsikabins kas ar kaip gaidys šoks į akis – tik blykst – ir gatava. Leonas buvo aukštas, apie metrą devyniasdešimt, muskulingas, švankus vyras, įgudęs kairiarankis. Kaip pildavo iš kairės – gatava. Apskritai buvo labai geras žmogus, aukso žmogus, už teisybę galvą guldydavo. Man ir dabar gaila jo... Nė trisdešimties nesulaukė. Kožnam bolševikui per perlą užplodavo: kai liuobdavo iš peties – tuoj parpuldavo. Su kulkosvaidžiu visus Rozalimo sribus šokdindavo. Pamenu kartą (dar piemu buvau), toks sadistas Nikitinas mane šautuvo švampalu iki kraujų sukapojo, nukankino baisiai. Bandito ieškojo kišenėj, stalčiuoj, po pagalve... Mat aš augau pas Vladą Areimą, jį vadinau „tete“. Vladas buvo vyriausias iš brolių, kaip jį vietiniai vadindavo „sens Tirkšlionėlių Ladze“. Būdavo mėgėjas išgert, mergeles pakibint, išėina – po tris paras nepareina... Kaip ir visi Areimos. Bet aš jį gerbiau, jis augino mane kaip savo vaiką. O Levukas (Leonas Areima) buvo miškinis, Kurliansko būriui priklausė. Vedė jo seserį Valeriją Kurlianskaitę. Miško broliai Levuką praminė Tarzanu, nes jis mėgo po medžius karstyti. O miškiniai – mano draugai buvo, aš jiems visas naujienas perduodavau. Pamato jie mane, jau iš tolo šaukia: „o, mūsų Juozuks parein“. Toks senukas (aš jo dukterį paėmiau į žmonas) sribyne arklus šerdavo, nugirsdavo kai sąrašus vesdavo, kuriuos į Sibirą tremis, perspėdavo, kad slėptųsi. Vėliau į Levuko rankas tas sadistas Nikitinas papuolė: žybt, ir nuėmė ruskelį nuo kojų. Labai buvau nuo to sadisto nukentėjęs, sumuštas: žaizdos baisiausios, nei pasijudint, nei pasilenkt. Mama gydė: tepė grietine, visokiais vaistais... Levukas už mane atkeršijo. Kai miškiniai apguldavo sribų būstinę, Levukas nuolat kokį sribą nupildavo. Kartą sribų viršininkas Apirovas sustabdė tokį Jurgį Areimą, Juozo Areimos (žuvo sprogus bombai) švogetį, ir pareikalavo dokumentų. O anksčiau, kai tas Jurgis registravosi, ruskelis, pildęs dokumentus, nenugirdo pirmos raidės „A“. Įvėlė klaidą pavardėje, užrašęs „Reima“. Apirovas tikrindamas Jurgio pasą, paklausė: „Reima?“ Tas atsakė: „Reima“. Sribas dar pasitiksino: „ne Areima?“ O Jurgis patvirtino: „Reima“. Tada Apirovas, gražindamas Jurgiui dokumentus, pasakė: „Хорошо, что Reima, не дай Бог встретить Areima“ („Gerai, kad Reima, neduok, Dieve, sutikti Areimos“). Kaip dabar prisimenu... Susirinkdavo devyni broliai į smuklę – nelįsk jau geriau prie jų. Smuklės savininkas žydas sakydavo: „Ui, Areimi... Kap Areimi gyveni?“

Jei neturi pinigų, atiduosi kai ūkininkas sumokės... Še, imk bokali“. Visi žydai buvo Areimų draugai. Čia, Rozalime, visos krautuvės, užėigos būdavo vien žydu. Ir šitą namo galą, kuriame dabar gyvenu, mano uošvienė pirko iš žydo. Visas tas namas žydu: čia jų keturios šeimos gyveno. Čia pats centras – vien žydu trobos. Vokiečių laikais sušaudė juos. Kam juos reikėjo šaudyti?! Čia tas Hitleris brudas... Kaip ir Stalinas... Vieno kraujo abu žalčiai buvo. Nacistai, komunistai, skrebai, žydšaudžiai, gyvatės... Neseniai vienas toks unaravas skrebo palikuonis giriasi man: „mana tėvs buvo saugumiets““. Atšoviau jam: „kolchoza ožs“, a ne saugumiets!“ Skreba kails“ jės buvo! Nakts“ atein, i tapnoj“ per kaimo į „medžioklo“ šautuvo ant petės“ užsikabinės“... Vios juos, angijų palikuons“, pažėno kaip nulopts. Jei jų skūrs ant tvoros sudžiaut, i tai pasakyč“ kor kokia skreba“. Mano šunį nušovė prie slenksčio. Toks geras, sargus šuo buvo... Nusitraukė, veržėsi į gryčią urgzdamas, tai skrebai nušovė. Krata pas mus darė – skrebai išsipūtę lauk išėjo. Mama ir sako: „ko jie vės“ tokie išsipūtė“?“ O gi žiūrim: Ladzės naminė taboka ant virvės nebedžiūsta. Vagys tokie ir buvo tie skrebai. Dabar jau išmirę... Visokie apylinkių, kolchozų pirmininkai... Čia neseniai toks buvęs valsčiaus pirmininkas nusprogo. Ne vienas tų liežuvautojų buvo gavęs nuo Areimos per snarglį. „Kor nebūt“ zvambtelėjė“?“ – priremdavo tokį prie sienos. Pradėdavo mykt – „nebliauk kaip teliuks!“ „Kam rupož“ prilojė“?“ Terkšt per liūlį – ir visa kalba. „Gaiduli miels, pragiedok!“ – bolševikas tuoj kaip varpas užtriūbindavo. Tai va, tokie dalykai, Mantuk... Parašyk, ko dar niekas neparašė, atskleisk, ko dar niekas nežinojo. Jeigu man nebeteks perskaityti, kiti paskaitys.

VI skyrius

Petro brolis Juozapas turėjo per pus mažiau vaikų – septynis. Keturi broliai Juozas, Bronius, Stanislovas, Antanas – iš Beržinių (Klovainiai) – prieš komunistinę valdžią (sistemą) kovojo savaip: kirpdavosi „fiurerio“ šukuosena ir nešiodavo „fiurerio“ ūsus. Maža to, savo sūnams sudėjo vokiškus vardus, o už Lenino „anūko“ atributikos nešiojimą baudavo rykštėmis: kai Romualdas gavo nuo savo tėvo Juozo žabos, „spaliuko“ ženkliuką tuoj pat užkasė pūdyme už tvarto.

Juozas (hebrajų „teprideda Jahvė prie šio (gimusio) dar vieną vaiką“) **Areima** (ūgis 175 cm, batų dydis 42, Klovainių sen.) – Manto Areimos senelis gimė ir užaugo Beržinių kaime lietuvių žemdirbių mažžemių (turėjo 8 ha) valstiečių šeimoje. Baigęs tris mokyklos skyrius, nuo 1932 iki 1934 m. tarnavo Lietuvos kariuomenėje. Vėliau, kai prasidėjo visuotinė mobilizacija, į SSRS armiją nestojo, sovietinės registracijos nepriėmė. Slapstėsi slėptuvėje, kurią buvo išsikasęs prie kūdros. Iš pradžių su juo slapstėsi ir kiti trys jo broliai, bet vėliau tie prisiregistravo, o Juozas – ne. Visiems broliams viešint pas jų brolių Antaną Areimą Kaune, bekūrenant ugnį, užklupo juos NKVD kareiviai. Po dokumentų patikrinimo Juozas buvo suimtas. Vėliau kalinamas Šiaulių kalėjime: ilgą laiką laikytas vandenyje. Išėjęs į laisvę, vedė našlę E.Žaromskytę-Šukienę, kuri velionio vyro Šukio ūkyje augino du vaikus – Petriuką ir Stasytę Šukius. Juozas Areima su žmona Elžbieta (hebrajų „prisiekiu Dievu“) susilaukė keturių vaikų: Alberto (vokiečių „kilmingas, spindintis, žymus“), Adolfo (vokiečių „kilmingas vilkas“), Romualdo (vokiečių „garbė“ + „valdyti“) ir Janinos (hebrajų „Jahvės (Viešpaties) išklaudyta, palaiminta“).

Bronius (slavų „šlovę ginantis“) **Areima** tarnavo Lietuvos kariuomenėje. Vėliau suviliojo Krivaičių dvaro dvarininę-žemvaldę Šereivaitę Valiā. Juodu susituokė, apsigyveno Panevėžyje, susilaukė sūnaus Sigitto (germanų „pergalinga taika“). Sigitas vedė ir persikėlė į Šiaulius.

Stanislovas (slavų „stovėti su garbe“) **Areima** (Klovainių vienaakis) tarnavo Lietuvos kariuomenėje. Vėliau rungėsi su broliu Juozu dėl Elžbietos Žaromskytės Šukienės širdies. Tačiau Elžbieta pasirinko Juozą. Stasys liko vienišiumi, mirė keturiasdešimt septynerių, bevaikis.

Antanas (graikų „laimingas, džiaugsmingas“) **Areima** tarnavo Lietuvos kariuomenėje. Vėliau vedė Juliją ir susilaukė sūnaus Romualdo, dukros Birutės. Romualdas Areima su žmona Laima susilaukė sūnaus Artūro (keltų „tvirtas lokys“) ir dukros Alvinos (germanų „kilnus draugas“).

Salomėja (hebrajų šalom „taika“ – „taikingoji“) **Areimaitė** ištekėjo už Baltėno ir susilaukė dviejų sūnų Petro ir Antano.

Kotryna (graikų „tyra, švari“) **Areimaitė** liko netekėjusi.

Kazimiera (lotynų „didžiakalbis, garsėjantis kalba“) **Areimaitė** išgyveno ilgiausiai iš Klovainių Juozapo vaikų. Ji liko netekėjusi, ir gyveno tėvo Juozapo pavelde Beržiniuose, kuklioje trobelėje. Tarybiniais laikais vykdant melioraciją ją išskeldino į Klovainius, į butą. Senatvėje ją paėmė slaugyti jos brolio Juozo sūnus Albertas Areima su žmona Idalija (jos iniciatyva), kuriems, po Kazimieros mirties, ir atiteko visas Klovainių (Beržinių) Areimų kuklus paveldas: Kazimieros butukas ir 8 ha žemės. Nors kai kurie Areimų palikuonys buvo nepatenkinti tokiu Idalijos užmoju, tačiau, kaip ir priderėjo, palikimą paveldėjo Juozo pirmagimis sūnus Albertas. Kaip Dievo Žodis byloja: „jam [pirmagimiui sūnui] duos dvigubą dalį, nes tas yra jo pajėgumo pradžia ir jam priklauso pirmagimio teisė“ (Įst 21, 17). Albertui pasisekė su žmona Idalija (vardas iš Ida vokiečių „dieviška moteris“), nes ši jam pagimdė penkis vaikus. O Saliamono patarlė byloja: „Namai ir turtai paveldimi iš tėvų, o išmintinga žmona – nuo Viešpaties“ (Pat 19, 14).

Tiek Rozalimo, tiek Klovainių Areimos buvo mažžemiai ir gyveno kukliai (iki 10 ha turėtojais buvo priskiriami mažžemiams, juolab kad anksčiau šeimos būdavo gausios – po devynis ar keliolika asmenų šeimoje). Gal ir keista, jeigu lyginti su kitais hebrajų palikuonimis, kurie pasklidę po platų pasaulį (kad ir Lietuvoje), dauguma buvo pasiturintys, vertėsi nuosavu bizniu, nuosavybės teise valdė daug nekilnojamojo turto. Bet žinant, kad Areimos – iš Levio giminės, Aarono (Mozės brolio) kilties, kurie ėjo Dievo kunigų tarnystę, tai nebelieka nieko keisto dėl jų kuklios buities, nes Viešpats kalbėdamas Aaronui, davė jam amžiną kunigų tarnystės įstatymą: „Duodu tai tau ir tavo sūnams, nes esate patepti... žemėje nieko nepaveldėsi ir neturėsi tarp jų dalies: Aš [Viešpats] – tavo dalis ir paveldėjimas“ (Sk 18). „Aš būsiu jų paveldėjimas, ir jūs neduosite jiems nuosavybės..., nes Aš esu jų nuosavybė“ (Ez 44, 28). „žinodami, kad iš Viešpaties gausite palikimą kaip atlyginimą, - nes jūs tarnaujate Viešpačiui Kristui“ (Kol 3, 24). Taigi, mūsų paveldėjimas – Viešpats Dievas, kuris iš visų Areimų palikuonių man pirmam atvėrė akis ir priminė tai, ką mūsų protėviai seniai buvo pamiršę. Todėl mano pareiga visiems priminti, ką mes palikome prieš daugelį metų ir nuo ko nusigręžė mūsų protėviai. Kodėl jie buvo išsklaidyti po tautas ir kodėl juos persekiojo nelaimės, ligos bei netektys...

O dėl materialaus turto Jėzus pasakė: „Žiūrėkite, saugokitės godumo, nes žmogaus gyvybė nepriklauso nuo jo turto gausos... Kam gi atiteks, ką susikrovei? Taip yra tam, kuris krauna turtus sau, bet nesirūpina tapti turtingas pas Dievą“ (Lk 12, 15. 20-21).

Taigi, „Viešpats yra mano paveldėjimo dalis ir mano taurė, Jo rankoje mano likimas“ (Ps 16, 5). Aš paskirtas Viešpačiui nuo gimimo, nes esu pirmagimis savo šeimoje pagal Dievo Žodį: „pašvęsti Viešpačiui, - kaip parašyta Viešpaties Įstatyme: „Kiekvienas pirmagimis berniukas bus atskirtas Viešpačiui““ (Lk 2, 23). Kaip Viešpats kalbėjo Mozei: „Pašvęsk Man visus pirmagimius... Jie – Mano“ (Iš 13, 2). Tačiau yra vienas pats svarbiausias Pirmagimis: „Jis [Viešpats Jėzus Kristus] yra

neregimojo Dievo atvaizdas, visos kūrinijos Pirmagimis, nes Juo sutverta visa, kas yra danguje ir žemėje... Jame mes turime atpirkimą Jo krauju ir nuodėmių atleidimą“ (Kol 1, 15-16. 14).

VII skyrius

Petro Areimos (mirė II-ojo pasaulinio karo metais) ir Stasės Tošmalaitės-Areimienės (mirė pokario metais) iš Rozalimo palikuonys:

1. Suzana Areimatė-Šukienė (g. 1903 m.);
2. Veronika Areimaitė-Daubarienė;
3. Vladas Areima (g. 1905 m.): *sūnus Bronislovas Areima (g. 1945 m.)*;
4. Jonas Areima (g. 1908 m.): *sūnūs Adolfas (sūnus Žymantas: (dukra Odeta, g. 1995 m.)), Juozas (dukra Rasa, g. 1976 m., sūnus Rimvydas, g. 1969 m.: (sūnus Evaldas, g. 1988 m.))*;
5. Stasė Areimaitė (mirė mažametė);
6. Adelė Areimaitė (mirė mažametė);
7. Stanislovas Areima (g. 1909 m.);
8. Juozas Areima (1909-1944): *žmona Emilija Areimaitė-Areimienė, jų sūnūs Vaclovas (1935-2013), Alfonsas (1937-1944), Jurgis (g. 1942 m.)*;
9. Petras Areima (g. 1914 m.): *sūnus Ignas (g. 1962 m.: (sūnus Gražvydas, g. 1987 m.)), dukra*;
10. Alfonsas Areima (g. 1915 m.);
11. Ignas Areima (g. 1916 m.) emigravo į Vokietiją (*palikuonys Vokietijoje*);
12. Kazimieras (1916-1944) nuo Petro sugulovės iš Meldinių;
13. Leonas Areima (1920-1949): *sūnus Adolfas (įvaikintas Nakčiūny), dukra Emilija*;
14. Adolfas Areima (g. 1926 m.): *dukros Milda, g. 1958 m., Angelė*.

Juozapo Areimos (1875-1952) ir Kotrynos Areimienės (1882-1920) iš Klovainių palikuonys:

1. Salomėja Areimaitė-Baltėnienė (1907-1991);
2. Bronius Areima (1908-1977): *sūnus Sigitas*;
3. Juozas Areima (1911-1968): *sūnūs Albertas (g. 1950 m.: (sūnus Mindaugas, g. 1983 m.: (Areimos palikuonys)), (dukros Jolanta, Milda, Živilė, Reda)), Adolfas (1952-2015): (dukros Laura, Eglė), Romualdas (g. 1955 m.: sūnus Mantas, g. 1979 m.: (Areimos palikuonys), dukra Simona (hebrajų šimon „Dievas išklause“) g. 1988 m.), dukra Janina (g. 1958 m.: (sūnus Tomas (hebrajų „dvynys“))*;
4. Stanislovas Areima (1914-1961);
5. Kotryna Areimaitė (1915-1981);
6. Antanas Areima (1916-1964): *sūnus Romualdas (g. 1957 m.: (sūnus Artūras, g. 1982 m., dukra Alvina, g. 1985 m.)), dukra Birutė*;
7. Kazimiera Areimaitė (1918-2003).

Areimų brolių Petro ir Juozapo artimųjų kiti palikuonys:

Morta Areimaitė:

1. Steponas Areima (1893-1943): *sūnus Vytautas (1931-2010): (dukros Vilija, Raimonda), dukra Regina.*

Petro ir Juozapo sesers Mortos Areimaitės mergautinis vaikas Steponas Areima gimė Vaišvydžių kaime. 1919-1921 m. tarnavo Lietuvos kariuomenėje ir aktyviai dalyvavo kovose su bolševikais. Už tarnybą buvo apdovanotas medaliais, gavo 10 ha sklypą. Vėliau vedė, susilaukė vaikų. Bolševikams okupavus Lietuvą, 1940 m. Steponas su bendrininku išardė geležinkelio bėgius, tikėdamasis, kad bus nuverstas karinis rusų ešelonas. Tačiau išsigandęs bendrininkas paskutinę minutę sustabdė traukinį. NKVD bendrininką areštavo, o tas išdavė Steponą. NKVD atliko kratą Stepono namuose, apkaltino jį diversijos organizavimu, areštavo ir patalpino į Lukiškių kalėjimą. Ten, žiauriai tardomas, jis visą kaltę prisiėmė sau. Steponui buvo pateiktas kaltinimas pagal Rusijos federacijos baudžiamojo kodekso konkretų straipsnį ir jis buvo etapuotas į Rusijos Gorkio kalėjimą. 1943 m. Steponas Areima už diversiją geležinkelyje ir kovas prieš Raudonąją armiją Dvinske, bei už piktybišką nusiteikimą prieš Sovietinę valdžią, buvo nuteistas Rusijos NKVD ypatingojo pasitarimo dešimt metų kalėti ir buvo išsiųstas į Krasnojarsko krašto Norilsko politinių kalinių lagerį, kur netrukus ir mirė.

Areima:

1. Emilija Areimaitė;
2. Jurgis Areima – (dokumentuose užrašė „Reima“) – *Vladas Reima ir kiti Reimos.*
Nuo to laiko, kai sribų viršininkas Apirovas Jurgiui pasakė: „*не дай Бог встретить Areima*“ („neduok, Dieve, sutikti Areimos“), Jurgis nė nemanė atstatyti savo teisingos pavardės. Liko „Reima“. Vėliau iš to lizdo pasipylė Reimos.

Štai ir visi Areimų giminės palikuonys, iš kurių, turbūt nė vienas niekada nesusimąstė, kad yra hebrajų kilmės, iš Dievo tarnų kunigų padermės. Nebent rašytojas Vaclovas Areima, kuris dar spėjo prieš savo mirtį patyrinti Bibliją. Bet tik vienas Dievas nežino, ar jam, dar gyvam esant, užteko laiko pažinti Kristų ir susitaikyti su Juo, kad paveldėtų amžinąjį gyvenimą.

Jei tėčio šaknys – iš hebrajų, tai kokios mamos šaknys? Atsakymas kaip visada ateina iš Viešpaties. „Pažvelk į mane ir pasigailėk manęs! Duok stiprybės savo tarnui ir išgelbėk savo tarnaitės sūnų!“ (Ps 86, 16). „Viešpatie, aš esu Tavo tarnas, Tavo tarnas ir sūnus Tavo tarnaitės. Tu mano [nuodėmės] pančius sutraukei“ (Ps 116, 16). „Viešpats pamėgo tavo tėvus, juos pamilo ir pasirinko iš visų tautų jų palikuonis, tai yra jus, kaip tai yra šiandien“ (Įst 10, 15). Nes „Viešpats jus pamilo ir pasirinko... dėl to, kad Viešpats jus pamilo“ (Įst 7, 7. 8).

Mano mamos genetinis tėvas buvo Henrikas Bagdonas (1937-1957), kurio nei ji, nei juo labiau aš, nesame gyvo matė. Tad belieka panagrinėti pavardę. Bagdonas yra lietuviška forma (Bagdon) iš lenkiškos Bogdan (Bogdanovich, Bogdanov). Ši pavardė kilusi iš hebrajiško vardo Bohdan (hebrajiškas vyriškas vardas, kuris reiškia „Dievo dovana“). Pavardė Bagdon paplitusi Amerikoje.

Argentinoje ir dabar gyvena buvusios lenkų žydų šeimos: Bogdan, Bogdani, Bagden. Šaltinis: „The dictionary of American family names“. Taigi, kaip jau spėjome įsitikinti: iš hebrajiškų vardų (bei vietovardžių) kilo ir hebrajiškos pavardės. Bagdonas – viena iš jų: Bohdan – Bogdan (Bogdana) – Bagdon („Dievo duotas“ arba „Dievo siūstas“ – ta pati reikšmė hebrajiško vardo Matas, reiškiančio „Dievo dovana“). Bagdon (Bogdan) pavardė taip pat aptinkama Lenkijoje, Serbijoje, Ukrainoje, Baltarusijoje, Rumunijoje, Slovakijoje, bet daugiausia – Amerikoje. Taigi, mano mamos šaknys irgi yra hebrajiškos (juk izraelitai buvo išsklaidyti po visą pasaulį).

Viešpats Dievas man atsiuntė žmoną su arabišku vardu Sa'idah (tokiu pavadinimu yra miestas Alžyre). Tačiau tik iš jos tėvo (mano uošvio) pavardės galima nustatyti kilmę ir išvesti giminės šaknį. Nesulietuvinta ir originale ji skamba „Nagule“ (pavardė paplitusi Indijoje, Afrikoje, o Indianoje (JAV) yra tokia žemės sritis Nagule). Taip pat aptinkamos hebrajų kilmės šeimos (Nagel, Nagele), išvestos iš Nagule skirtingomis formomis ir rašybos variantais skirtinguose kalbos dialektuose: Nagule, Naghule, Nyagule, Naguele, Nagle, Nagul, Ngule, Neagle, Naugle, Naggle, Nagula, Nagell, Nagele, O'Nagle, O'Naigle, O'Nagel. O tai rodo, kad mano žmona, kurią man išrinko Dievas, taip pat yra hebrajų palikuonė. Mano žmonos mamos (mano uošvienės) giminės šaknys taip pat kildinamos iš hebrajų. Originale „Pipas“: Pippas, Pips, Pipes, Pipus, Pipase. Šaltinyje „Surnames in dictionary of jewish surnames from Galicia“ be daugelio kitų randamos ir šios žydų šeimų pavardės: Arm, Arie, Arem, Arim, Arimowitz, Arymowicz, Reim, Reimer, Reimann; Bogad (Bogdan); Nag, Nagel, Nagler, Nagi; Pip, Pipe, Pipas.

Viešpats žino ką ir kaip suvesti bei sujungti giminystės ryšiais. Dievas įkūrė santuoką. Vyro ir moters vedybos – kai jie abu nutaria gyventi kartu ir kai abu lytinio akto metu tampa vienu kūnu. „Viešpats yra liudytojas tarp tavęs ir tavo jaunystės žmonos. [Kuri] yra tavo draugė ir sandoros žmona. Argi jūs nebuvote padaryti vienas kūnas ir viena dvasia? Kodėl vienas? Jis [Viešpats] nori matyti gerą sėklą. Todėl saugokite savo dvasias ir būkite ištikimi savo žmonoms“ (Mal 2, 14. 15). Deja, uošvis jau miręs, ir šito nesužinojo. Nežinojo savo kilmės ir mano seneliai, kurių nei vieno neteko matyti gyvo. Tačiau viliuosi juos visus pamatyti naujoje žemėje, kurią Dievas pažadėjo Jo išrinktiesiems. Bet viskam Viešpaties Dievo valia. Net jeigu tavo šaknys iš hebrajų, dar nereiškia, kad esi įrašytas į gyvenimo knygą. Juk ir dabar daug hebrajų (judėjų) neišpažįsta Jėzaus Kristaus, kuris „yra ištikimas Dievas, kuris laikosi sandoros ir yra gailestingas Jį mylintiems bei Jo įsakymus vykdantiems per tūkstančius kartų“ (Įst 7, 9). „Jis yra tavo garbė ir tavo Dievas“ (Įst 10, 21). „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visomis jėgomis“ (Įst 6, 5). „Įsidėkite šiuos žodžius į savo širdį ir sielą, nešiokite juos kaip ženklą ant rankų [veiksmuose, elgesyje] ir ant kaktos [mintyse]. Mokykite jų savo vaikus... Užrašykite juos ant savo namų durų staktų“ (Įst 11, 18. 19. 20). Gausite „Palaiminimą – jei klausysite Viešpaties, savo Dievo, įsakymų... Prakeikimą – jei neklausysite...“ (Įst 11, 27. 28). „Todėl taip sako Viešpats: „Tavo... sūnūs ir dukterys žus nuo kardo [karo], tavo žemę išdalins, o tu pats mirsi pagonių krašte““ (Am 7, 17).

Taigi, „Jei Jis [Dievas] savo dvasią ir kvapą atimtų iš žmogaus, tai žmogaus kūnas pražūtų ir virstų dulkėmis“ (Job 34, 14-15). „Jis [Dievas] išgelbės jo [žmogaus] sielą iš duobės ir jis gyvendamas matys šviesą. Dievas visa tai kartoja žmogui du ar tris kartus, norėdamas išgelbėti jo sielą [gyvybę], kad jis matytų šviesą ir gyventų“ (Job 33, 28-30). O „mūsų dienos žemėje lyg šešėlis“ (Job 8, 9). „dienos yra tiksliai nustatytos ir mėnesiai suskaičiuoti“ (Job 14, 5). „siela artėja prie kapo, gyvybė – prie mirties“ (Job 33, 22). „mirtis nuves į kapą“ (Job 27, 15). „paslėptum mane kape... nustatytam laikui“ (Job 14, 13). „Jis bus nuvežtas į kapines ir pasiliks kape“ (Job 21, 32). „Tu nueisi į kapą senatvėje...“ (Job 5, 26). „Kaip debesis nueina ir dingsta, taip nuėjęs į kapą

nebesugrįžta” (Job 7, 9). „Visi turi mirti ir eiti į žemės gelmes“ (Ez 31, 14). „palaidoti giliausioje duobėje“ (Ez 32, 23). „Žmogus miršta, ir nebėra jo; atiduoda žmogus savo dvasią“ (Job 14, 10). „Vienas miršta kupinas jėgų... kitas miršta su apkartusia siela... abu paguldomi į dulkes, ir kirmėlės juos apdengia“ (Job 21, 23-26). Išpuikėlis mano, kad pats yra dievas, todėl „taip sako Viešpats Dievas: „Kadangi laikai save lygiu Dievui... mirsi... nužudytųjų mirtimi... Tu esi ne Dievas, o žmogus“ (Ez 28). „pasiūsiu tave į duobę... apgyvendinsiu žemės gilumoje, mirusiųjų karalystėje“ (Ez 26, 20). Žmogus miršta – iš jo lieka tik kaulai. O „Viešpats Dievas taip sako šitiems kaulams: „Aš įkvėpsiu į jus dvasią, ir jūs atgysite! Aš duosiu jums gyslas, užauginsiu mėsą, apvilksiu oda. Tada jūs žinosite, kad Aš esu Viešpats!“ (Ez 37, 5-6). „Dvasia įėjo į juos [negyvus kūnus], jie atgijo ir atsistojo ant kojų“ (Ez 37, 10). „Aš įdėsiu į jus savo dvasią, ir jūs būsite gyvi“ (Ez 37, 14). „Ieškokite Viešpaties, tai gyvensite“ (Am 5, 6).

VIEŠPATIES REGĖJIMAI IR APSIREIŠKIMAI

„Jei reikia girtis (nors iš to jokios naudos), eisiu prie Viešpaties regėjimų ir apsireiškimų“ (2Kor 12, 1). „Kas nori girtis, tegul giriasi, kad supranta ir pažįsta Mane, kad Aš – Viešpats, kuris vykdu malonę, teismą ir teisingumą žemėje, nes tai Man patinka, - sako Viešpats“ (Jer 9, 24). „Manau, gerai yra paskelbti ženklus ir stebuklus, kuriuos aukščiausiasis Dievas man padarė. Jo ženklai – didingi! Jo stebuklai – galingi! Jo karalystė – amžina ir Jo valdžia – nesibaigianti!” (Dan 4, 2. 3).

Ižanga

Ipusėjus rašyti „Turingas be cento“ knygą (2014 m. vasario – kovo mėn.), Dievas mane sustiprino nakties regėjimu, nes bebaigiant rašyti ją, prasidėjo demoniškų jėgų antpuolis, kad neužbaigčiau liudijimo ir kūrinys nebūtų pateiktas skaitymui. Piktojo veikiami Temidės tarnai atakavo mano šeimą raštais, kėlė bylas, tąsė po teismus, tačiau Jėzaus Kristaus vardas dėlei pasitikėjimo Jo vardu, mums atnešė pergalę – masonai buvo nugalėti Dievo Žodžiu. „Tu gini mano teises ir mano bylą, Tu sėdi soste, teisingai teisdamas“ (Ps 9, 4). „Turingas be cento“ gimė ir pasiekė skaitytojus.

Panašiai nutiko ir rašant knygą „Palikuonys“. Ipusėjus rašyti šį kūrinį, Dievas mane sustiprino nakties regėjimu, kai 2016-08-12, apie 2 val. 30 min., žiūrėdamas pro langą į juodą naktį, staiga išvydau ryškų šviesulį lyg saliotą šaunantį į viršų ir apšviečiantį dangaus plotą. Tai truko akimirka, tačiau pribloškė ilgam. 2016-09-13 po 22 val. vėl išvydau ryškų šviesulį danguje. Taip pat ir 2016-09-22 po 21 val., gavau iš Dievo sustiprinimą, regėdamas skriejantį šviesulį. 2016-10-04 apie 3 val. nakties, išėjau iš trobos į lauką, ir pašlovinęs Viešpatį, pamačiau kaip viena po kitos nukrito keturios žvaigždės.

Vėl gi, šėtonas kėsinosi pakenkti ir atitraukti mane nuo knygos rašymo, sumanęs pražudyti mano sutuoktinę, sukeldamas avariją prieš ją 2016-07-05 (milijonieriaus nesuvaldytas visureigis trenkėsi į automobilį, kurį vairavo mano žmona). Tačiau Dievas apsaugojo ir išgelbėjo – žmona autoįvykyje nenukentėjo (tik automobilis) ir jokių sužalojimų nepatyrė. Nors kurį laiką, dėl minėtos dramatos, buvau išsiderinęs ir nerašiau, tačiau, dėkui Dievui per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, problemos

išsisprendė, ir vėl tęsiau pradėtą kūrybinę veiklą. O „Visi, kurie siekė man pakenkti, yra sugėdinti ir sugluminti“ (Ps 71, 24). Galiausiai, prasidėjus knygos redagavimui (2017 m. birželio mėn.), šėtonas vėl sumanė pakenkti, o Dievas leido jam mane išbandyti taip, kaip buvo išbandytas Dievo tarnas Jobas: pirmiausia turtu, po to – kūnu. Išbandymą turtu jau praėjau rašant „Turtingas be cento“, kai Temidės tarnai kėsinosi į šeimos nuosavybę. Šį kartą turėjau atkentėti kūnu (maniau, kad jau mirsiu). Kaip antai: „Ir VIEŠPATS tarė šėtonui: „Ar įsižiūrėjai į mano tarną Jobą, kad žemėje nėra nei vieno jam lygaus, tobulo ir tiesaus vyro, bijančio Dievo ir vengiančio pikta? Jis ir toliau tvirtai laikosi savo dorumo, nors tu Mane ir paskatinai prieš jį, kad jį be priežasties sunaikinčiau [šėtonas sunaikino Jobo turtą, pasikėsino į jo šeimą]“. Ir šėtonas atsakė VIEŠPAČIUI ir tarė: „Bet dabar ištiesk savo ranką ir paliesk jo kaulus bei jo kūną, ir jis keiks Tave Tau į akis“. Ir VIEŠPATS tarė šėtonui: „Štai jis tavo rankoje; tik išsaugok jo gyvybę“. Taigi šėtonas išėjo iš VIEŠPATIES akivaizdos ir ištiko Jobą“ (Job 2). Taigi, šėtonui buvo leista paliesti mano kaulus ir mano kūną, t.y. ištikti liga. Bet kadangi gyvenu sveiką gyvenimo būdą, nevalgau mėsos, sportuoju ir bemaž jau dešimtmetį niekuo nesergu, šėtonui teko pasukti protą, kaip mane paguldyti į patalus. Ir jis pirmiausia kibo į silpniausią (Dievo pasitikėjimo atžvilgiu) mūsų šeimos narį – tėtį, kuriam ne visada pavykdavo likti ištikimam Dievo įsakymų laikymesi (pvz.: ilsėtis Sabato dieną pagal Dievo valią). Tėtis pasigavo bjaurų virusą ir ėmė negaluoti. Lankydamas jį, bandžiau jam padėti išvyti ligą Jėzaus Kristaus vardu, tačiau tėtis šį kartą turėjo atkentėti iki galo (kaip ir aš). Šitų įvykių eigoje, tas virusas prilipo ir prie manęs, o po to dar ir prie mano vaikų. Taigi, sirgome visi pagal Dievo valią: o aš – sunkiausia forma (prie aukščiausios temperatūros). Paskutinį kartą antibiotikus gėriau devyniolikos metų (kai sirgau plaučių uždegimu), ir dabar šėtonas stipriai pasityčiojo, jog tiek metų būdamas švarus nuo visokios chemijos, periodiškai besimankštinantis ir bėgiojantis trisdešimt septynerių metų vyras, galiausiai buvau priverstas ryti antibiotikus, kad virusas būtų sunaikintas. Didžiausią smūgį kūnui šėtonas sudavė Sabato dieną, kuomet temperatūra šoktelėjo net iki 40. Tą dieną gerokai su juo pakovojau, tačiau likau pakirstas. O sekmadienio naktį man vos nesustojo širdis, tačiau piktasis gyvybės nepalietė. Stipriai karščiuodamas prasikankinau tris paras iš eilės nieko nevalgydamas, tik gerdamas vandenį, arbatas bei mikstūras. O vėliau prireikė ir antibiotikų. Tačiau Viešpaties Dievo nekeikiau, tik prašiau sveikatos. Po savaitės su Viešpaties palaima ligos atsikratėm (ir tėtis, ir aš, ir vaikai) – šėtonas atsitraukė. O aš vėl galėjau grįžti prie šios knygos redagavimo, turėdamas Dievo apsaugą ir jėgą.

Kad jūsų tikėjimas remtųsi Dievo jėga!

Apreiškimo paskatintas dalinuosi regėjimais. 2014 metų vasario 10 d., antrą valandą nakties turėjau regėjimą iš Viešpaties. Paaiškinti regėjimą galiu remdamasis Biblija: „Kaip tvykstelėjęs žaibas nušviečia viską nuo vieno dangaus pakraščio iki kito...“ (Lk 17, 24), taip ir man prieš akis nušvito dangus. Aš supratau, kad man apsireiškė Kristus, nes aš Jo prašiau, kad Jis man apsireikštų. Po to visame kvartale dingo elektra. Aš, tiesą sakant, buvau priblokštas pamatytu reginiu ir džiaugiausi kaip vaikas. Vėliau užrašiau, ką buvau regėjęs, ir paliudijau Kristų. Turėjau ne vieną regėjimą ir ženklą iš dangaus, tačiau šis buvo labiausiai jaudinantis. Kaip pasakojo apaštalas Paulius: „aš staiga išvydau, kaip mane... apšvietė šviesa iš dangaus, skaistesnė už saulę. Aš

paklausiau: ‘Kas Tu esi, Viešpatie?’ Jis atsakė: ‘Aš Esu Jėzus... Aš tau apsireiškiau, kad paskirčiau tave tarnu bei liudytoju...’ (Apd 26, 13. 15-16).

2016 metų sausio viduryje apie 11 valandą vakaro mano sūnus, žiūrėdamas pro pliką langą į naktinį dangų, prašė iš Kristaus regėjimo, ir gavo: staiga mūsų akyse akimirksniu persimainė dangus. Vaizdas buvo toks lyg būtų ant dieninių užuolaidų užtrauktos naktinės. Abu lyg susitarę, nustebę ir priblokšti, vienas kito paklausėme sykiu: ar matei? Mačiau, mačiau, tai Dievo jėga!

“Gėrėkis Viešpačiu, ir Jis suteiks tau, ko geidžia tavo širdis. Pavesk Viešpačiui savo kelią, pasitikėk Juo, ir Jis veiks” (Ps 37, 4-5). “Todėl sakau jums: ko tik prašote melddamiesi, tikėkite, kad gaunate, ir jūs turėsite” (Mk 11, 24). “skelbiame Kristų - Dievo jėgą ir Dievo išmintį” (1Kor 1, 24). “kad ir jūsų tikėjimas remtųsi ne žmogiška išmintimi, bet Dievo jėga” (1Kor 2, 5).

2016 metų sausio 30, devintą valandą šeštadienio vakarą, mano žmona, būdama lauke, matė regėjimą: kelis syk ryški šviesa blykstelėjo aukštai tamsoje, nušviesdama dangų. Panašiai, kaip įjungiant ir išjungiant šviestuvą tamsiame kambary – ir taip tris kartus iš eilės dviejų sekundžių intervalais. Žmona mažumėle buvo sukrėsta ir neteko žado, nors širdis užlieta malonės, džiaugėsi ženklų iš dangaus, kurių suteikė Viešpats. O suteikė, nes ji prašė Kristaus apreiškimo. Ir jai buvo duota: „Kaip tvykstelėjęs žaibas nušviečia viską nuo vieno dangaus pakraščio iki kito...“ – net tris kartus – paaiškino regėjimą ji.

“Mat yra trys liudytojai danguje: Tėvas, Žodis [Sūnus] ir Šventoji Dvasia; ir šitie trys yra viena. Jeigu priimame žmonių liudijimą, tai Dievo liudijimas didesnis. O Dievo liudijimas toks: Jis paliudijo apie Savo Sūnų. Kas tiki Dievo Sūnų, tas turi liudijimą savyje. Kas netiki Dievu, tas Jį melagiu daro, nes nepatikėjo liudijimu, kuriuo Dievas paliudijo apie Savo Sūnų. O liudijimas toks: Dievas mums suteikė amžinąjį gyvenimą, ir tas gyvenimas yra Jo Sūnuje. Kas turi Sūnų, turi gyvenimą. Kas neturi Dievo Sūnaus, tas neturi gyvenimo. Ir štai kokį pasitikėjimą mes turime Juo: jei ko tik prašome pagal Jo valią, Jis girdi mus. O jeigu žinome, kad Jis girdi mus, ko tik prašome, tai ir žinome, kad turime tai, ko Jo prašėme. Ir mes esame Tikrajame – Jo Sūnuje Jėzuje Kristuje. Šis yra tikrasis Dievas ir amžinasis gyvenimas” (1Jn 5, 7. 9-12. 14-15. 20).

Kodėl mes gavome šiuos regėjimus iš Kristaus? Manau todėl, kad stengiamės laikytis Dievo įsakymų, ir švenčiam šventą Viešpaties dieną – Sabatą, pakludami Jo valiai. Ir Biblija byloja apie tai...

Jėzus sako: “Jei mylite Mane, laikykitės Mano įsakymų” (Jn 14, 15). “Kas žino Mano įsakymus ir jų laikosi, tas myli Mane. O kas Mane myli, tą mylės Mano Tėvas, ir Aš jį mylėsiu ir pats jam apsireikšiu” (Jn 14, 21).

Jau šiandien mūsų akyse pildosi Biblijinė Viešpaties Jėzaus Kristaus pranašystė apie įvykius prieš Jo antrąjį atėjimą. Tas metas jau arti. Ne veltui per visus 2015 metus regėjau krintančias žvaigždes iš dangaus. O metams einant į pabaigą, vieną vėlų vakarą, išėjęs iš trobos į lauką, mačiau kaip nukrito viena po kitos keturios žvaigždės. Kai nukrito pirma ir antra, tariu sau “gal bus trečia?”, ir po akimirkos nukrito trečioji. O po to pagalvojau “Viešpatie, mes namuose keturiese”, - ir tuoj nukrito ketvirtoji žvaigždė. Ir Raštas sako: “žvaigždės kris iš dangaus” (Mt 24, 29). Vieną Sabato vakarą, po šeimyninės maldos, išėjau į lauką ir aukštai danguje išvydau ryškų švystelėjimą šuoliu į viršų, ir tuoj širdis pakuždėjo apie Dievo angelą. Kaip Biblija byloja: “Aš regėjau ir girdėjau dangaus viduriu lekiantį angelą...” (Apr 8, 13). . “Juk Raštas sako: “Jis daro Savo angelus vėjais ir savo tarnus – ugnies liepsnomis” (Hbr 1, 7). Kaip ir Mozei “pasirodė Viešpaties angelas ugnies liepsnoje...” (Iš 3, 2). O kitą Sabato vakarą, taip pat po šeimyninės maldos, trumpai pasivaikščiojęs lauke, pučiant vėjui, priešaky virš savęs išvydau plazdenančias ugnies liepsnes,

kurios pradingo ir vėl pasirodė, ir tuoj mane užliejo malonė nuo viršugalvio iki kojų pirštų galų. Panašiai nutiko ir apaštalams, kaip skaitome Rašte: „Jiems pasirodė tarsi ugnies liežuviai, kurie pasidaliję nusileido ant kiekvieno iš jų. Visi pasidarė pilni Šventosios Dvasios“ (Apd 2, 3. 4).

Visa tai aš paliudijau ir mano liudijimą daugelis priėmė. Tačiau atsirado ir abejojančių. Ir kas keisčiausia – tarp tikėjimo brolių, kurie teigė pažinę tiesą. Vienas iš tokių „krikščionių“ mano regėjimus palaikė šizofrenijos forma, o Kristaus apsireiškimus nurašė šėtono klaidinimams, bandydamas man įteigti, kad tiek aš, tiek mano šeimos nariai matė ne regėjimus nuo Kristaus, o paprasčiausias šiaurės pašvaistes – liuminescenciją. Gražiausia, kad neigdamas mano regėjimus, gyrėsi savais pastebėjimais, lyg aš neskirčiau šviesios dangaus marškos nuo Kristaus apšvietimo. Vienok, besikalbant su juo telefonu ir jam bandant įpiršti man mintį apie šiaurės pašvaistę, aš mintyse kreipiausi į Viešpatį, sakydamas: „Ar girdi, Viešpatie, ką šis žmogus šneka ir kaip jis abejoja Tavo, Kristau, apsireiškimu?“ Iš kart po to, prieštarautojo balsas telefone nutilo ir ekranas parodė: pokalbis baigtas. Po minutės jis man vėl perskambino ir apkaltino mane, kad aš nuspaudžiau „ragelio“ mygtuką. Nors aš nei spaudžiau, nei ką, ir ryšio padalos buvo visos. Taigi, Viešpats pats padarė taip, kad prieštarautojas užsičiauptų su savo netikėjimu ir abejonėm. Pats būdamas savimi patenkintas puikuolis ir pagyrų puodas, užsimojo man duotus Dievo regėjimus nurašyti fantasmagorijai (kliesiams) – nepavyko. Aš juk iš meilės liudijau jam tiesą, ką regėjau, o jis mane nebūtu kaltino, ir piktu už gera atlygino. Ką Dievo Žodis sako apie tokį? „Atiduok tokį nedorėlių valiai, te šėtonas stovi jo dešinėje“ (Ps 109, 6).

Klausykit, broliai, argi ne šėtonas, sėja abejones ir nepasitikėjimą Dievu tikinčiųjų tarpe?! Argi ne piktasis veikia principu “skaldyk ir valdyk”?! “Kartoju: tegu nei vienas nelaiko manęs kvailiu! O jeigu jau laikote, tai pasiklausykite manęs kaip kvailo, kad irgi galėčiau truputį pasigirti” (2Kor 11, 16). “kad mūsų Viešpaties Jėzaus vardas būtų pašlovintas jumyse, o jūs Jame, pagal mūsų Dievo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę” (2Tes 1, 12). Aš dalinuosi regėjimais, o tūlas „krikščionis“ abejoja. Jėzus tokio paklaustų: “Mažatiki, ko suabejojai?” (Mt 14, 31). Kodėl jūsų širdyse kyla abejonės? “nes abejojantis panašus į jūros bangą, varinėjama ir blaškoma vėjo” (Jok 1, 6). “Tai sakau jūsų gėdai” (1Kor 15, 34). Maža to, mane, tarnaujantį po Emanuelio vėliava, apšaukia “pasislėpusiu po Kristumi”. Tai kieno vardu renkamės? Juk Kristus pasakė: “Kur du ar trys susirinkę Mano vardu, ten ir Aš esu tarp jų” (Mt 18, 20). Taigi, ar mes tarnaujame Kristui, ar slepiamės po Juo?! Juk “Kristus yra galva Bažnyčios” (Ef 5, 23). Taigi, daug kas save laiko krikščioniais (Kristaus sekėjais), tačiau ne visi yra tikrieji. Raštas irgi byloja apie tai: „Tačiau netikriems broliams, paslapčia įslinkusiems iššnipinėti mūsų laisvę, kurią turime Kristuje Jėzuje, ir norėjusiems mus pavergti, - jiems nė valandėlei nepasidavėme“ (Gal 2, 4. 5). Koks gi tu tiesos karys, jei skaldai Dvasinę Dievo Bažnyčią?! Biblija sako: “kad nebūtų tarp jūsų susiskaldymų, bet kad būtumėte tobulai suvienyti vienos minties ir vieno sprendimo” (1Kor 1, 10). Nors man prikišo, kad nežvelgė mano liudijime Šventosios Dvasios vedimo, tačiau leiskit paklausti, abejojantys „tikintieji“: argi ne Tiesos Dvasia veda sakyti tiesą ir liudyti Viešpatį Jėzų Kristų?! “Ir nė vienas negali sakyti, kad Jėzus yra Viešpats, kaip tik Šventąja Dvasia” (1Kor 12, 3). O kokia dvasia veda tą, kuris skaldo ir sėja abejones nepasitikėti Dievu?! Jei manęs nevestų Šventoji Dvasia, nepažinočiau Meilės ir Tiesos, nedrįsčiau liudyti Kristaus vardo, o jei bandyčiau ta tai padaryti, tai manyje rastumėte spragų bei klaidų. Bet jei aš kalbu tiesą, ir tai patvirtinu Dievo Žodžiu, tai kokia dvasia jus skatina man prieštarauti ir abejoti mano liudijimu?! Tikras Kristaus sekėjas neieškos būdų paneigti kito Dievo vaiko regėjimų ir sumenkinti jo liudijimą. Anaiptol, tikras Kristaus sekėjas, išgirdęs brolio liudijimą, pasidžiaugs Dievo jėga, tuo padrašindamas save ir kitus. Argi

Kristaus kario ginklai yra provokacija, skaldymas, abejonių sėjimas, Dievo ženklų ir Tiesos Žodžių priskyrimas velniui?! Tai juk paties velnio klastos. Tiesa – mano ginklas, Dievo Žodis – mano kardas. “Dievu pasitikiu, kurio Žodį giriu. Nebijosiu, ką gali padaryti man žmogus?” (Ps 56, 4). Kas man prieštarau?! Ar tikintysis, blaškomas vėjo, man pirštu grūmos: atsakingiau žiūrėk į tuos dalykus?! O aš jums sakau: “neerzinkime vieni kitų, nepavydėkime vieni kitiems” (Gal 5, 26). Jei liudiju ir veikiu Kristaus vardu - “sakau tiesą Kristuje, nemeluju” (1Tim 2, 7) “Dievo namuose, kurie yra gyvojo Dievo Bažnyčia, tiesos ramstis ir pamatas” (1Tim 3, 15), o “Viešpats - mūsų teisumas” (Jer 33, 16). Aš tam ir esu paskirtas, kad liudyčiau Viešpatį. “Aš ESU mane siuntė pas jus” (Iš 3, 14). Ir mano liudijimas plaukia ne iš klaidos, nes kas vaikšto teisiai, tas kalba tiesą “ir Šventoji Dvasia, kurią Dievas suteikė tiems, kurie Jam paklūsta” (Apd 5, 32). Juk “Paskutinėmis dienomis, - sako Dievas, - Aš išliesiu savo Dvasios kiekvienam kūnui, ir jūsų sūnūs bei dukterys pranašaus, jūsų jaunuoliai matys regėjimus, o senieji sapnuos sapnus. Ir savo tarnams bei tarnaitėms tomis dienomis Aš išliesiu savo Dvasios, ir jie pranašaus. Aš darysiu stebuklą aukštai danguje ir apačioje, žemėje, parodysiu ženklų...” (Apd 2, 17-19). Juk “Dievas kalba vienu ar kitu būdu... Sapne, NAKTIES REGĖJIME, kai žmonės giliai įmige ar snaudžia ant lovos...” (Job 33, 14-15).

Taigi, „Kaip tvykstelėjęs žaibas nušviečia viską nuo vieno dangaus pakraščio iki kito, taip savo dieną pasirodys ir Žmogaus Sūnus“ (Lk 17, 24). Viešpaties Jėzaus Kristaus antrasis atėjimas arti. “Tad atgailaukite ir atsiverskite, kad būtų panaikintos jūsų nuodėmės...” (Apd 3, 19).

Kaliniams – geroji naujiena

2014 m. gruodžio pradžioje Šiaulių tardymo izoliatoriuje vyko renginys „Knyga – šimtmečiai istorijos, pasiklydę šiuolaikiniame pasaulyje“. Renginio metu įstaigos darbuotojai suimtiesiems ir nuteistiesiems pasakojo rašto ir knygos atsiradimo istoriją, paporino apie žymesnius kūrinius. Bet pamiršo paminėti Knygų knygos, kurios kalba pripildyta gilios prasmės ir kurioje glūdi didžiosios gyvenimo tiesos. Tačiau Dievas mane pasiuntė į kalėjimą, kad iš Knygų knygos paskelbčiau gerąją išvadavimo žinią kaliniams. Buvau pakviestas į renginį kaip rašytojas pristatyti savo kūrybos, bet atsižvelgiant į tai, kad mano knygos kalba pačios už save, didelio dėmesio savo kūrybai neskyriau, pamaniau – norintieji patys paskaitys. Juo labiau Šiaulių kalėjime lankiausi nebe pirmą kartą, todėl šį syk, kai man suteikė žodžio teisę, atverčiau Bibliją ir prašnekau Jėzaus žodžiais: „Viešpaties Dievo dvasia su manimi, nes Viešpats patepė mane, kad neščiau gerąją naujieną vargdieniams. Jis pasiuntė mane guosti prislėgtųjų, skelbti belaisviams laisvę ir atidaryti kalėjimo duris kaliniams...“

Tuo metu mano žmona laukė manęs automobilyje. Kol už grotų skelbiau Dievo Žodį, ant automobilio kapoto nutūpė baltas kaip sniegas balandis ir pro priekinį stiklą įsistebeilijo į ją. Kokias penkias minutes patrepsėjo kojytėmis, pamirksėjo akutėmis ir nuplasnojo į aukštybes. Supratusi reginio esmę, žmona nuo patirtos malonės net išliejo ašaras, prisiminusi, kad tokį pat ženklą iš dangaus prieš septynerius metus apturėjau ir aš, kuomet baltas balandis vidurnaktį nusileido ant palangės ir pastukseno snapeliu į buto langą. Tuomet aš pirmą kartą gyvenime patyriau iš Dievo malonę, kokią patyrė mano žmona, belaukdama manęs grįžtant iš kalėjimo.

Dievas yra mums maloningas, todėl suteikia palaiminimus, kurių mums reikia, kad gyventume laisvą dvasinį gyvenimą. O mes atsilyginame pagarba Jo įsakymams, nes Viešpats myli teisingumą ir nekenčia nusikaltimo. Taigi, teisus asmuo yra tas, kuris gyvena pagal Dievo Įstatymą (10

įsakymų) Kristuje. Tai bandžiau perduoti ir kaliniams, sakydamas, kad tik nuoširdi atgaila gali žmogų išvaduoti iš nuodėmių. Tereikia pasikviesti Jėzų Kristų į savo gyvenimą ir paprašyti Jo atleidimo: Jis atidarys kalėjimo duris ir išlaisvins iš nuodėmių vergovės. Juk nuodėmingi esame visi, ne tik tie, kurie sėdi už spygliuota viela apraizgytos tvoros.

Pavyzdžiui: aš. Per savo gyvenimą esu sulaužęs ir pažeidęs visus Dievo įsakymus, pradėdamas I - uoju „Neturėsi kitų dievų, tik tai Mane“ (reiškia – melsiesi tik tai vieninteliam Dievui!). Dorovinė išmintis prasideda nuo aiškaus suvokimo, kas yra Dievas. Dabar, kai jau suvokiau, kad Jėzus Kristus yra Viešpats, darosi koku pagalvojus, kad ilgą laiką pats save laikiau dievu, meldžiausi pinigams ir buvau susikūręs aibes stabų, prieš kuriuos pasisako II Dievo įsakymas: „Nedirbsi sau drožinio, nei jokio paveikslėlo...“ Nes Dievas yra „pavydus“, t.y. reikalaujantis ypatingo atsidavimo ir ištikimybės. Nepaisantiems Jo įsakymų, Dievas nepalieka kaltųjų be bausmės – už tėvų kaltes baudžiami jų vaikai, anūkai, proanūkiai. Šeimos kaltė visada turės neigiamų pasekmių jos būsimoms kartoms iki tol, kol kas nors iš palikuonių atsivers ir nutrauks nuodėmių grandinę. Tie, kurie atmeta Dievą ir Jo Įstatymą, vienaip ar kitaip kenčia. Štai kodėl kalėjimai pilni kalinių, ligoninės – ligonių, o tautos nukraujavusios. Nes tik maža dalis žmonijos išpažįsta Jėzų Kristų ir laikosi Jo įsakymų. Daugelis šaiposi iš Jo vardo, kai III – iasis įsakymas skamba: „Nenaudosi piktam Viešpaties, savo Dievo vardo, nes Viešpats nepaliks nenubausto to, kuris naudoja piktam Jo vardą“. Kadangi Dievas yra šventas, Jo vardas taip pat yra šventas – Viešpats Jėzus Kristus. Stabų vardai – tai papiktinimas Dievui (o aš kažkada esu bėręs rožinį Marijai). Ir nuo pat gimimo pažeidinėjau IV – ajį Dievo įsakymą: „Atmink, kad švęstum Šabo dieną...“. Kol nepradėjau studijuoti Biblijos, nesumočiau, kad Sabatas arba Šabas (Šab-bāt - poilsis, ramybė) yra ne sekmadienis, o šeštadienis – septintoji savaitės diena, kurią Dievas palaimino ir pašventino poilsiui, ramybei ir dvasiniam ugdymuisi, nes Jėzus Kristus yra Šabo Viešpats. Ne sekmadienio, ne pirmadienio ar kurios kitos dienos, bet būtent Šabo (šeštadienio) Viešpats, nes Viešpats tą dieną ilsėjosi. Jėzus Kristus leido daryti gera Šabo dieną, nes Jis pats per Šabą gydė žmones, laužydamas kvailas paprotines judėjų taisykles.

O kiek aš esu pridaręs paauglystėje nuodėmių, vienas Dievas nežino. Bandžiau jas sutalpinti į knygą „Nupuolęs angelas“, bet knygos apimties neužteko (visas knygas, kurias esu parašęs iki 2014 m., parašiau dar būdamas neatsivertęs, bet nėra nė vienos, kurioje nebūtų paminėtas Dievas). Yra posakis „jaunystė – kvailystė“, taigi visi turime juodų puslapių. Paauglystėje ryškiai prasilenkiau su pagarba tėvams, juos skaudindamas ir nervindamas, ir tuo pačiu pažeisdamas V- ajį Dievo įsakymą „Gerbk savo tėvą ir motiną...“ VI – asis Dievo įsakymas skamba: „Nežudysi“. Bet tai nereiškia tiesiog nieko nežudyti fiziškai. Tai taip pat reiškia draudimą nekęsti žmonių, vadinti juos įžeidžiančiais žodžiais, smurtauti. Neapykanta nuodija mūsų dvasią – dangaus karalystės valdas – tai yra lygiai tas pats, kas ir atimti kito gyvybę. Patikėkit manim, per savo gyvenimą esu pykčiu ir žodžiais nužudęs ne vieną. VII – uoju įsakymu „Nesvetimausi“ Dievas pataria apsiriboti lytiniais santykiais santuokoje, nes tik joje gali gimti tikrasis intymumas. O gerokai iki santuokos aš buvau žymus mergišius. Gal ne toks kaip Kazanova, bet ganėtinai ištvirkęs paleistuvis. Bet turbūt viskas išėjo į gerą, nes išsidūkęs tapau ištikimas žmonai. Visgi įsakymą „Nesvetimausi“ mes galime pažeisti savo mintimis lygiai taip pat kaip ir veiksmais. Mūsų seksualinės aistros sutelkimas į asmenį, kuris nėra mūsų vyras ar žmona, rodo, kad mes nesame visiškai atsidavę savo sutuoktiniui. Širdyje mes svetimaujame ir taip užteršiame savo dvasią.

Nesu vagis, bet esu vogęs. Taigi, pažeidęs ir VIII – ajį Dievo įsaką „Nevogsi“. Kai tai darydavau, nelaikiau to vagyste, tik „pasiskolinimu ilgam laikui su tikimybe kada nors gražinti“.

Vaikystėje esu nugvelbęs iš kiemo draugų vieną kitą žaislą. Po to lazda visada atsisukdavo antru galu: kai iš tavęs daiktą „pasiskolina ilgam laikui“, širdyje išties kartu. Didžiausią vagystę gal būt įvykdžiau vėlyvoje paauglystėje – su sėbru apiplėšiau maisto prekių parduotuvę vidury baltos dienos. Grobis buvo menkas: dvi bandelės ir kelios skardinės limonado. Sėbras paspruko, o aš buvau sučiuptas nuožmių pardavėjų. Bet išnešiau sveiką kailį, sėbrui sugrįžus su pinigais. Jo sąžinė ir skatikai mus išgelbėjo nuo policijos ir didesnių nemalonumų. Tą kart sąžinė užgraužė ir mane, kai po visko užgėriau rūgščiu limonadu sprangią bandelę. Jei jau prakalbom apie sąžinę, tai būtent IX – asis Dievo įsakymas „Neliudysi melagingai prieš savo artimą“ reikalauja būti itin sąžiningu. Turbūt ne vienas patvirtins, kad sakyti tiesą be galo sunku, kai pačiam „dega uodega“. Tačiau mes išmokstame meluoti vaikystėje ir dažniausiai iš tėvų. Juk tėvai sako savo vaikui: būk geras, nes senelis šaltis viską mato. Taigi, tėvai, nebemeluokime vaikams, nes viską mato tik Dievas, o „senelis šaltis“ viso labo tik dėdė su dideliais ūsais nematantis toliau savo nosies galo. Meluoja daugelis, o geidžia praktiškai kiekvienas. Nors X – asis Dievo įsakymas sako: „Negeisi savo artimo namų: <...> ar bet ko, kas priklauso tavo artimui“. Kitaip sakant, finansinės ir materialios naudos siekimas labiausiai atitolina nuo Dievo. Mes niekada nepasieksime dvasinio tyrumo, jei ir toliau savo širdį bei protą užpildysime nuodingomis mintimis bei nuostatomis. O Jėzus pasakė: „Tad visa, ko norite, kad jums darytų žmonės, ir jūs patys jiems darykite“. Taigi, Jėzus yra durys į gyvenimą. O vienoms durims užsidarius, visada atsiveria kitos. Jėzus pajėgus atverti kalėjimo duris ir ištempti jus iš šviesą, o kalėjimo durims užsidarius, atsivers kitos – laisvės durys. Todėl ir paskelbiau gerąją išvadavimo žinią kaliniams. Pristačiau jiems Bibliją, kurią skaitant įmanoma pamaitinti ir sustiprinti mummyse esančią dvasią. O Biblija nėra paprasta knyga, jos žodžiuose atsispindi gilios Dievo mintys, kurios turi galią pakeisti mūsų gyvenimą. Biblija, tai tiesos sėkla, juolab, kad šiandieninės teisinės sistemos kilo iš Biblijos principų. Daugelis suvokia Bibliją klaidingai, arba iškraipo atskiras Biblijos vietas savo naudai. Todėl pravartu nuolat studijuoti Bibliją su tikrais Kristaus sekėjais, kurie prašo Dievo išminties suvokti tiesą. O tiesą mes patiriame iš to: „Iš to patiriame, jog esame Jį [Dievą] pažinę, kad laikomės Jo įsakymų. Kas sakosi Jį pažinęs, bet Jo įsakymų nesilaiko, tas melagis, ir nėra jame tiesos. Nes tai ir yra Dievo meilė – vykdyti Jo įsakymus. O Jo įsakymai nėra sunkūs. Čia pasirodo ištvermė šventųjų [Kristaus sekėjų], kurie laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus tikėjimo“ (Naujasis Testamentas).

Štai Teisėjas jau stovi prie durų

2016 m. vasario 27 d., šeštadienį, po šeimyninės maldos, tarp 7 ir 8 valandos vakaro, stovėjau kieme ir žiūrėjau į žvaigždėtą dangų, dėkodamas Viešpačiui Dievui už Šventosios Dvasios suteiktas dovanas.

Šią šventą ir palaimintą Sabato dieną aplankiau tėvus ir pamačiau tėtį, gulintį lovoje ir karščiuojantį. Pasielgiau Jėzaus pavyzdžiu. Paėmiau tėčio ranką ir sukalbėjau maldą, prašydamas jam sveikatos. Po to, dėdamas ant tėčio rankas ir laimindamas jį, Jėzaus Kristaus vardu įsakiau ligai pasišalinti. Ir karštis praėjo. Tėtis atsikėlė ir linksmas nuėjo į virtuvę valgyti. Vėliau visą laiką buvo nuotaikingas ir guvus. O Jėzaus pavyzdys toks: “Atėjęs į Petro namus, Jėzus pamatė jo uošvę gulinčią ir karščiuojančią. Jis palietė jos ranką, ir karštis praėjo. Toji atsikėlė ir patarnavo jiems”

(Mt 8, 14-15). Apaštalai irgi elgėsi Jėzaus pavyzdžiu. “Tuo metu Publijaus tėvas susirgo karštine ir viduriavimu. Paulius užėjo pas jį, pasimeldė, uždėjęs ant jo rankas, ir išgydė” (Apr 28, 8). Juk Dievo Žodyje turime Kristaus pažadą: “Jie [Jėzaus mokiniai] dės rankas ant ligonių, ir tie pasveiks” (Mk 16, 18).

Taigi, išėjęs iš tėvų, šlovinau Viešpaties vardą, aukštai iškėlęs rankas į naktinį dangų. Kaip Paulius mokė: “trokštu, kad vyrai melstųsi visur, keldami aukštyn šventas rankas, be pykčio ir abejonių” (1Tim 2, 8). Ir šlovindamas Viešpatį, prašiau sustiprinti mano tikėjimą regėjimu, kuris nurodytų, ką man daryti. Iš tiesų prašiau tokio regėjimo iš Viešpaties, kokį matė mano žmona 2016 metų sausio 30, šeštadienio vakarą, kada tris syk ryški šviesa blykstelėjo aukštai tamsoje, nušviesdama dangų.

Ir aš patyriau tai iš Viešpaties: tris kartus ryškiai blykstelėjo šviesulys aukštai tamsiame žvaigždėtame danguje. Po to vienas šviesulys pasidavė į rytus, kitas – į vakarus, o trečias skriejo pietų link. Sekiau juos akimis labai stebėdamasis tuo, kas vyko, - jie visi, neblyksėdami, greitai lėkė vienas po kito, kol pradingo iš akiračio. Trečiajam šviesuliui skriejant, girdėjau iš dangaus garsą, “tarsi daugybės vandens šniokštimą” (Apr 14, 2). Sunerimęs, kreipiausi į Dievą: “Viešpatie, jei tai iš Tavęs, patvirtink ženklą”. Ir tučtuojau aukštai danguje išvydau ryškų švystelėjimą šuoliu į šiaurę. Turėjau ne vieną ženklą iš Viešpaties, tačiau šio šeštadienio vakaro regėjimo dar iki galo nesuvokiau, nors širdis kuždėjo, kad matyti šviesuliai – tai Viešpaties angelai žinianešiai. Bet supratimas atėjo vėliau...

Regėjimo sustiprintas toliau tęsiau vakarą. Vėliau žiūrėjau filmą apie vienokį poetą... 4 valandą nakties paėmiau į rankas Bibliją ir atsiverčiau Jokūbo laišką. Įdėmiai perskaičiau šias laiško eilutes: “Ir jūs būkite kantrūs, sustiprinkite savo širdis, nes Viešpaties atėjimas arti... Štai Teisėjas jau stovi prie durų” (Jok 5, 8-9). Ir panorau parašyti eilėraštį “Štai Teisėjas jau stovi prie durų”. Pakartojęs šią eilutę kelis syk, su ta mintimi, išjungiau šviesą ir atsiguliau miegoti. Namie miegojau vienas, nes šeima buvo išvykusi. Nepraėjo nė akimirka, kai išgirdau kaip garsiai trekstelėjo laukų durų rankena. Iš syk krūptelėjau, ir širdis tankiau ėmė plakti, tačiau nusiramindamas tariau: “Viešpatie, viskam tavo valia”, ir bematant užmigau.

Ryte, tik pabudęs, sudėlioju ketureilį: “Štai Teisėjas jau stovi prie durų, teisingumo mantija vilkįs. Jis Tikrasis – kurs yra, ir buvo... Dviašmenį kalaviją turįs”. Po to pasiėmiau Bibliją ir atsiverčiau “Apreiškimas Jonui” knygą, keturioliktą skyrių. Ir išsyk supratau vakarykščio regėjimo esmę: aš regėjau tris angelus danguje, lekiančius į skirtingas puses... Ir dabar turiu paskelbti TRIJŲ ANGELŲ ŽINIĄ, nes Teisėjas jau stovi už durų: “Ir aš PAMAČIAU KITAŲ ANGELŲ, LEKIANČIŲ DANGAUS VIDURIU, turintį amžinąją Evangeliją, kad ją paskelbtų žemės gyventojams, kiekvienai giminei, genčiai, kalbai ir tautai. Jis šaukė galingu balsu: [1] ‘BIJOKITE DIEVO IR ATIDUOKITE JAM ŠLOVĘ, NES ATĖJO JO TEISMO VALANDA; šlovinkite Tą [Viešpatį Dievą Jėzų Kristų], kuris sutvėrė dangų ir žemę, jūrą ir vandens šaltinius!’ Paskui jį skrido ANTRAS ANGELAS, kuris šaukė: [2] ‘Krito, krito Babelė [pasaulinė religinė antikristo sistema, demonų buveinė], didis miestas [Roma(Vatikanas)], kuris savo paleistuvystės įniršio vynu nugirdė visas tautas!’ IR TREČIAS ANGELAS lydėjo juos, šaukdamas skardžiu balsu: [3] ‘Kas garbina žvėrį [religinę valdžią, t.y. popiežių] ir jo atvaizdą [stabai: paveikslai, statulos, "Marijos" kultas...], bei priima ant savo kaktos [protu, mintimis] ar rankos [veiksmis, darbais] ženklą [sekmadienio pagoniškos dienos šventimą], tas gers Dievo įniršio vynu, įpildo ir neatmiešto Jo rūstybės taurėje, ir bus kankinamas ugnimi ir siera šventųjų angelų ir Avinėlio [Jėzaus Kristaus, kuris sugrįš kaip Liūtas] akivaizdoje. Jų kankinimo dūmai kils per amžių amžius, ir jie neturės atilsio nei dieną, nei

naktį – tie, kurie garbina žvėrį bei jo atvaizdą ir ima jo vardo ženklą'. ČIA PASIRODO IŠTVERMĖ ŠVENTŪJŲ [Kristaus mokinių/sekėjų], KURIE LAIKOSI DIEVO ĮSAKYMŲ IR JĖZAUS TIKĖJIMO. Ir aš išgirdau iš dangaus balsą, kuris man sakė: 'RAŠYK: 'Nuo šiol palaiminti mirusieji, kurie miršta Viešpatyje. Taip, - sako Dvasia, - ..."' (Apr 14, 6-13).

Taigi, aš Mantas, jūsų brolis Kristuje, tarnaujantis po "Emanuelis Su Jumis" vėliava, pasidalinau su jums regėjimu ir paskelbiau trijų angelų žinią, kaip pavedė man Viešpats Dievas. Jūs, aišku, norėsite paklausti: ką mums daryti?! Atsako Dievo Žodis. Tie, kurie gyvenate Kristuje, "kaip esate priėmę Viešpatį Jėzų Kristų, taip ir gyvenkite Jame, įsišakniję... ir įsitvirtinę tikėjime" (Kol 2, 6-7). "Palaiminti, kurie vykdo Jo įsakymus, kad įgytų teisę į gyvenimo medį..." (Apr 22, 14). O tie, kurie esate suklandinti religijos bei Romos katalikų bažnyčios, "išeikite iš jos, mano žmonės, kad nedalyvautumėte jos nuodėmėse ir nepatirtumėte jos negandų!" (Apr 18, 4). Nes "Kaip suderinti Dievo šventyklą su stabais? Juk jūs esate Gyvojo Dievo šventykla, kaip Dievas yra pasakęs... 'Išeikite iš jų ir atsiskirkite, - sako Viešpats, - ... ir Aš jus priimsiu ir būsiu jums Tėvas...' – taip sako Visagalis Viešpats" (2Kor 6, 16-18).

O apskritai Jėzus pasakė: "Aš tau patariu pirkti iš Manęs... tepalo pasitepti akims, KAD PRAREGĖTUM" (Apr 3, 18). "BŪK TAD UOLUS IR ATGAILAUK! ŠTAI AŠ STOVIU PRIE DURŲ IR BELDŽIU: JEI KAS IŠGIRS MANO BALSĄ IR ATVERS DURIS, AŠ PAS JĮ UŽEISIU..." (Apr 3, 19-20). Taip, atėik Viešpatie Jėzau! (Apr 22, 20).

Tai arti, prie durų, todėl budėkite!

"Jėzaus Kristaus apreiškimas... kad Jis atskleistų savo tarnams, kas turi greitai įvykti. Per savo pasiųstą angelą Jis padarė jį žinomą savajam tarnui..., kuris paliudijo Dievo Žodį bei Jėzaus Kristaus liudijimą - visa, ką buvo matęs... Tad užrašyk tai, ką regėjai, kas yra ir kas vėliau įvyks" (Apr 1, 1-2. 19).

2016 metų kovo 5 d., šeštadienį, tarp 7 ir 8 valandos vakaro, išėjęs iš trobos į lauką ir pakėlęs akis į žvaigždėtą dangų, mačiau angelą, lekiantį dangaus viduriu. Paklausiau: ar tai iš Tavęs, Viešpatie? Ir staiga ryškus šviesulys švystelėjo šuoliu į viršų.

Vėliau, vidurnaktį, lygiai dvyliktą valandą, vėl išėjęs laukan ir įsižiūrėjęs į tolį, išvydau didingą reginį: tris kart iš eilės nušvito dangus – lyg žaibas tvykstelėtų nušviesdamas viską nuo vieno dangaus pakraščio iki kito. Patyriau panašiai kaip pranašas Danielius, kaip antai: "Aš mačiau nakties regėjime dangaus debesimis ateinančią tarsi Žmogaus Sūnų. Jis buvo privestas prie Amžinojo. Jam buvo duota valdžia, šlovė ir karalystė, kad visų kalbų tautos ir giminės Jam tarnautų. Jo valdžia – amžina valdžia, kuri nesibaigs, ir Jo karalystė – nesunaikinama! Aš, Danielius, sunerimau savo dvasioje, savo kūno viduje, ir mano regėjimas gąsdino mane" (Dan 7, 13-15).

Po to dar aukščiau pakėliau akis į dangų ir šviesulys man tris syk blykstelėjo tamsoje. Ir vėl praskriejo angelas dangaus viduriu, ir vėl aš sunerimęs paklausiau: ar tai iš Tavęs, Viešpatie? Ir staiga vėl ryškus šviesulys švystelėjo šuoliu į viršų. Tuomet priklaupiau ant kelių ir šlovinau Viešpatį Dievą Jėzaus Kristaus vardu. Anksčiau jau turėjau panašius regėjimus, bet šį sykį visi matyti Dievo ženklai pasireiškė vienu metu: ir dangaus nušvitimas, ir šviesulio blykstelėjimas, ir angelo lėkimas, ir šviesulio švystelėjimas aukštyn. Ir aš prašiau Viešpaties išaiškinti šį kompleksinį

regėjimą. “Argi ne iš Dievo ateina išaiškinimas?” (Pr 40, 8). Su ta mintimi užmigau, o ryte, nubudęs, atsiverčiau Bibliją ir Dievas man davė atsakymą per Dievo Žodį. Kodėl man skirti šie regėjimai, Viešpatie? “Bet tvirtai stovi Dievo pamatas, turintis tokį antspaūdą: ‘Viešpats pažįsta savuosius’ ” (2Tim 2, 19). “ESATE SUTVIRTINTI TURIMOJE TIESOJE” (2Pt 1, 12). Ką man daryti, Viešpatie? “žmonės, kurie pažįsta savo Dievą, bus stiprūs ir veiks / eik savo keliu iki galo” (Dan 11, 32; 12, 13). “Štai, ką turite daryti: kalbėkite TIESĄ vienas kitam ir TEISINGAI teiskite” (Zch 8, 16). Ką man sakyti, Viešpatie? “Sakyk viso krašto žmonėms ir kunigams... Jie sukietino savo širdį kaip akmenį, kad negirdėtų Dievo Įstatymo ir Žodžių, kuriuos kareivijų Viešpats siuntė savo Dvasia per ankstesnius pranašus. Todėl išsiliejo Viešpaties rūstybė. Jis šaukė, bet jie neatsiliepė. ‘Todėl ir Aš neatsiliepiu jiems šaukiant, - sako kareivijų Viešpats. - Aš išblaškiau juos po visas tautas, kurių jie nepažino. Kraštas, kurį jie paliko, virto dykuma... Stabai kalba tuštybes, būrėjai skelbia melą... Jų paguoda bevertė” (Zch 7, 5. 12-14; 10, 2). Ką reiškia gausūs regėjimai, Viešpatie? “Artėja Viešpaties diena, žiauri ir pilna rūstybės bei keršto, kad paverstų žemę tyrlaukiais ir sunaikintų jos nusidėjėlius. Aš bausiu pasaulį dėl jo piktybės, nedorėlius – dėl jų kalčių. Aš sustabdysiu puikuolių pasipūtimą ir pažeminsiu baisių išdidumą, - sako Viešpats” (Iz 13, 9. 11). “Nes Žmogaus Sūnus [Jėzus Kristus] ateis savo Tėvo šlovėje su savo angelais, ir tuomet Jis atlygins kiekvienam pagal jo darbus. Iš tiesų sakau jums: kai kurie iš čia stovinčių neragaus mirties, kol pamatys Žmogaus Sūnų, ateinantį savo karalystėje” (Mt 16, 27-28). ” ‘Koks Tavo atėjimo ir pasaulio pabaigos ženklas?’ Kaip žaibas tvyksteli iš rytų ir nušvinta iki vakarų, toks bus ir Žmogaus Sūnaus atėjimas. Pasimokykite iš palyginimo su figmedžiu: kai jo šaka suminkštėja ir sprogstą lapai, jūs žinote, jog artėja vasara. Taip pat, visa šita išvydę, žinokite, jog TAI ARTI, PRIE DURŲ. Iš tiesų sakau jums: ši karta nepraeis, iki visa tai įvyks. Kaip buvo Nojaus dienomis, tai bus ir tada, kai ateis Žmogaus Sūnus. Kaip dienomis prieš tvaną žmonės valgė, gėrė, tuokėsi ir tuokė iki tos dienos, kurią Nojus įžengė į laivą, nieko nenumanydami, kol užėjo tvanas ir visus nusinešė; taip bus ir tada, kai ateis Žmogaus Sūnus. **TODĖL BUDĖKITE**” (Mt 24). “Jeigu jis grįžtų antrosios ar trečiosios nakties sargybos metu ir rastų juos budinčius, palaiminti tie tarnai!” (Lk 12, 38). “Taip buvo ir Loto dienomis. Jie valgė ir gėrė, pirkė ir pardavinėjo, sodino ir statė. O tą dieną, kada Lotas paliko Sodomą, iš dangaus krito ugnis ir siera ir visus sunaikino. Šitaip bus ir tą dieną, kai pasirodys Žmogaus Sūnus” (Lk 17, 28-30). “Stebėkite... medžius. Kai jie ima sprogti, jūs patys matote ir žinote, kad vasara jau arti. Taip pat pamatę visa tai vykstant, žinokite, kad arti yra Dievo karalystė. Iš tiesų sakau jums: ši karta nepraeis, iki visa tai įvyks. Saugokitės, kad jūsų širdys nebūtų apsinkintos nesaikingumo, girtavimo ir gyvenimo rūpesčių, kad toji diena neužkluptų jūsų netikėtai. It žabangai ji užgrius visus žemės gyventojus. Todėl visą laiką budėkite ir melskitės, kad būtumėt palaikyti vertais išvengti visko, kas įvyks, ir stoti prieš Žmogaus Sūnų” (Lk 21, 29-36). “Jūs patys gerai žinote, kad Viešpaties diena užklups lyg vagis naktį. Kai žmonės kalbės: ‘ramybė ir saugumas’, tada juos ir ištiks netikėtas žlugimas, tarytum gimdymo skausmai nėščią moterį, ir jie niekur nepaspruks. Todėl nemiegokime kaip kiti, bet budėkime ir būkime blaivūs! Mat, kas miega, miega naktį, ir kas pasigeria, pasigeria naktį. O mes [broliai ir seserys]... būkime blaivūs ir apsirengę tikėjimo bei meilės šarvus ir užsidėję išgelbėjimo vilties šalną. Juk Dievas mus paskyrė ne rūstybei, bet kad įgytume išgelbėjimą per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų” (1Tes 5, 2-3. 6-9).

“Juk mes skelbėme jums mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus galybę ir atėjimą, ne mėgdžiodami gudriai išgalvotas pasakas, bet kaip savo akimis matę Jo didybę liudytojais” (2Pt 1, 16). “O Viešpaties diena ateis kaip vagis naktį. Tada dangūs praeis su smarkiu ūžesiu, elementai sutirps karštyje, ir žemė su savo kūrniais sudegs. Jeigu visa taip suirs, tai kaip reikėtų pasižymėti šventu

elgesiu ir dievotumu jums, laukiantiems ir skubinantiems Dievo dienos atėjimą... Tačiau mes pagal Jo pažadą laukiame naujo dangaus ir naujos žemės, kuriuose gyvena teisumas. Todėl, mylimieji, šito laukdami, stenkitės, kad Jis rastų jus taikoje, nesuteptus ir nepeiktinus” (2Pt 3, 10-14). “Neteisusis toliau tesielgia neteisiam, kas susitepęs, ir toliau tebūna susitepęs, teisusis toliau tevykdo teisumą, ir šventasis dar tepašventėja. Štai Aš veikiai ateinu, ir Mano atlygis su Manimi, kad kiekvienam atlyginčiau pagal jo darbus. Aš, Jėzus, pasiunčiau savo angelą jums tai paliudyti...” (Apr 22, 11-12. 16).

Kada grįš Jėzus Kristus? Kada ateis Viešpaties diena? Mes galime remtis tik Biblija – Tiesos Žodžiu. Iš Danielio pranašystės žinome, kad Jėzus buvo nukryžiuotas 31 – aisiais mūsų eros metais. Trečią dieną (sekmadienį) Jis prisikėlė iš numirusiųjų. „Po savo kančios Jis pateikė jiems [savo mokiniams] daugelį įrodymų, kad yra gyvas, per keturiasdešimt dienų jiems rodydamasis ir kalbėdamas apie Dievo karalystę“ (Apd 1, 3). Tais pačiais metais Jis įžengė į dangų. Tuomet mokiniams angelai sakė: „Vyrai galilėjiečiai, ko stovite, žiūrėdami į dangų? Tas pats Jėzus, paimtas nuo jūsų į dangų, sugrįš taip pat, kaip Jį matėte žengiantį į dangų“ (Apd 1, 11). O Danieliaus pranašystė byloja: „Aš mačiau nakties regėjime dangaus debesimis ateinantį tarsi Žmogaus Sūnų“ (Dan 7, 13). Taigi, 2031 metais sueis lygiai 2000 metų, kai Jėzus įžengė į dangaus šventyklą. Prieš tai pasaulis egzistavo dar 4000 metų. Reiškia, 2031 metais sueis lygiai 6000 metų, kai egzistuoja pasaulis. Dievo akimis žiūrint, tai 6-ios dienos, o 7 – oji diena – Sabato poilsis, kada tuščia žemė (nes po Jėzaus atėjimo viskas bus nušluota nuo žemės paviršiaus, t.y. bus pasaulio pabaiga) turės ilsėtis 1000 metų – 1-ą dieną Dievo paskaičiavimu. Kaip Jis įžengė į dangų 31 – aisiais, taip ir sugrįš 2031 – aisiais??? Ir visa, kas dabar vyksta pasaulyje, visi ženklai rodo, kad tas metas jau arti. O koks tai bus mėnuo? Jėzus sako: “pasimokykite iš palyginimo su figmedžiu: kai jo šaka suminkštėja ir sprogsa lapai, jūs žinote, jog artėja vasara” – tai bus pavasaris, tikėtina balandžio – gegužės mėnuo. Tačiau mes nežinome nei dienos, nei valandos. Tik galime spėti, kad Viešpats sugrįš naktį, nes “Viešpaties diena ateis kaip vagis naktį”. Tikėtina sekmadienio naktį (nes Jėzus prisikėlė sekmadienį), kad nedrumstų poilsio ramybės šeštadienį (Viešpaties Sabatą). Be to: “Jeigu jis grįžtų antrosios ar trečiosios nakties sargybos metu ir rastų juos budinčius, palaiminti tie tarnai!”, Kai Viešpats man apsiereiškė pirmą kartą, buvo antra valanda nakties. Todėl turiu pagrindo manyti, kad Viešpats sugrįš po vidurnakčio. TAD BUDĖKIME IR BŪKIME BLAIVŪS!

Malonė teesie su jumis!

2016 m. kovo 7 d. apie 7 val. vakaro išvykau su dviračiu į gamtą pravedinti proto gryname gaiviam pavasariškame ore. Sustojęs netoli upės, palikau dviratį šalia dviračių tako, o pats nuėjau atokiau pasimelsti. Šlovindamas Viešpatį Dievą Jėzaus Kristaus vardu, iškėlęs rankas aukštai į dangų, kreipiausi su prašymu: Viešpatie, aš pavedu Tau savo valią, ir jeigu aš teisus Tavo akyse, išliek ant manęs savo Šventosios Dvasios taip gausiai, kad Tavoji jėga parblokštų mane ant žemės ir aš kurį laiką negalėčiau paeiti.

Man labai rūpėjo sužinoti, ar aš teisus Viešpaties Dievo akyse, nes kai kurie klastingi „krikščionys“ („Mano broliai yra klastingi kaip upelis“ Job 6, 15), netikėdami mano regėjimais ir liudijimais, ėmė man kaišioti pagalius į ratus, provokuodami ir niekindami.

Po kreipimosi į Viešpatį, atsisukau į dviračio pusę ir pamaniau sau: jei pasieksiu dviratį ranka ir nepatirsiu iš Viešpaties, ko prašiau, nerasiu Kristuje malonės. Vos žengus žingsnį į priekį, mane apėmė tokia palaima, kad ėmiau svyruoti. Kūnas tarsi aptirpo, o kojos pasidarė tokios lengvos lyg šniūrai. Tuščia galva ir plačia šypsena veide palengva slinkau į priekį. O kai iki dviračio liko vos keletas metrų, mane pagavo Viešpaties Dvasia ir ėmė sukti aplink. Apsuktas tris ratus, griuvau ant atbundančios iš po žiemos miego žemės ir mažumėle likau priblokštas. Bandžiau stotis, bet nepajėgiau. Tai priguldamas, tai vėl atsisėsdamas, kabinausi rankomis į žolę, ir veikiamas stiprios malonės, negalėjau pakilti dar kurį laiką. Iš šalies turbūt atrodžiau gerokai apsvaigęs, ir jeigu mane būtų pamatę policijos pareigūnai, tikrai būtų pamane, kad aš, nukritęs nuo dviračio, voliojuosi ant žemės veikiamas vyno ar narkotinių medžiagų. Už kokių dešimties metrų, plentu pravažiavo keli automobiliai (po visko, kai jau stovėjau ant kojų, pralėkė ir du policijos ekipažai su įjungtais švyturėliais ir sirenomis). Tačiau aš, nekreipdamas jokio dėmesio į netoliese judančias transporto priemones, atsiklaupiau ant kelių ir ištiesęs į dangų rankas vėl pašlovinau Kristaus vardą ir padėkojau už suteiktą malonę. Po to jau pajėgiau atsistoti, tačiau dar maždaug penkiolika minučių nesėdau ant dviračio, o mėgavausi Dievo Artumu bei Šventosios Dvasios jėga, kuri ir parlydėjo mane namo, ir aš visą vakarą jaučiausi pakylėtas. O Viešpaties Dvasia vedė Biblijos puslapiais, paaiškindama sekančiai: “Jiems pasirodė tarsi ugnies liežuviai, kurie pasidaliję nusileido ant kiekvieno iš jų. Visi [Kristaus mokiniai] pasidarė Šventosios Dvasios ir pradėjo kalbėti kitomis kalbomis... Visi [kurie tai matė] labai stebėjosi... O kiti šaipydami kalbėjo: ‘Jie prisigėrė jauno vyno’” (Apd 2). “Šventoji Dvasia, kurią Dievas suteikė tiems, kurie Jam paklūsta” (Apd 5, 32). “O viltis neapvilia, nes Dievo meilė yra išlieta mūsų širdyse per Šventąją Dvasią, kuri mums duota” (Rom 5, 5). “Pati Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad esame Dievo vaikai” (Rom 8, 16). “Kristuje esate užantspauduoti pažadėtąja Šventąja Dvasia” (Ef 1, 13).

Dėl to aš klaupiuosi prieš Viešpatį Dievą, “kad duotų jums sustiprėti Jo jėga per Dvasią vidiniame žmoguje, kad Kristus per tikėjimą gyventų jūsų širdyse ir jūs, įsišakniję ir įsitvirtinę meilėje, galėtumėte suvokti... koks yra plotis ir ilgis, ir gylis, ir aukštis, ir pažinti Kristaus meilę, kuri pranoksta pažinimą, kad būtumėte pripildyti visos Dievo pilnatvės. O Tam, kuris savo jėga, veikiančia mumyse, gali padaryti nepalyginamai daugiau, negu mes prašome ar suprantame, Jam tebūna šlovė” (Ef 3, 16-21). “O Dievas gali jus gausiai apdovanoti visokeriopomis malonėmis, kad... būtumėte aprūpinti ir turtingi kiekvienam geram darbui” (2Kor 9, 8). “Taigi... būk stiprus malone, kuri yra Kristuje Jėzuse, ir ką iš manęs girdėjai... patikėk ištikimiams žmonėms” (2Tim 2, 1-2). “Ji [išmintis] vainikuos tavo galvą malone” (Pat 4, 9). “Žiūrėkite, kad kas neprarastų Dievo malonės, kad neišleistų daigų kokia karti šaknis ir nepadarytų vargo, suteršdama daugelį” (Hbr 12, 15). “Nesiduokite suklaudinami įvairių ir svetimų mokslų, nes gera, kai širdis sustiprinama malone” (Hbr 13, 9).

O kas dėl klastingų krikščionių, kurie leidžiasi suklaudinami įvairių “mokytojų”, tai jie patys nežino, kokios dvasios esą. O “Dievas mums tai apreiškė per savo Dvasią, nes Dvasia visa ištiria, net Dievo gelmes” (1Kor 2, 10). Ir jei jie netiki mano liudijimais ir niekina mano matytus regėjimus, tai ne mane niekina, o Dievą, kuris tuos regėjimus siuntė. Juk Jėzus pasakė savo mokiniams: “Kas jūsų klauso, Manęs klauso. Kas jus niekina, Mane niekina” (Lk 10, 16). „Kas pažįsta Dievą, tas mūsų klauso, o kas ne iš Dievo – mūsų neklauso. Iš to pažįstame tiesos Dvasią ir klaidos dvasią“ (1Jn 4, 6). Kai Šventosios Dvasios vedimą ir įžvalgas, jie bando nurašyti “paklydimui”, tai sumenkindami Dievo jėgą, priekaištauja Jam. Ką gi pasakysime? Gal Dievas neteisingai daro? Jokių būdu! Nors esu paniekintas ir menkas, bet Dievo įsakymų neužmiršiu, nes

“Dievo Įstatymas - Tiesa” (Ps 119, 142). Aš – tik šakelė ir be Dievo nieko negalėčiau, net sakinio tinkamai suregzti. Aš pats iš savęs nieko negaliu. Jėzus Kristus pasakė savo mokiniams: “Aš Esu Vynmedis, o jūs šakelės. Kas pasilieka Manyje ir Aš jame, tas duoda daug vaisių; nes be Manęs jūs negalite nieko nuveikti” (Jn 15, 5). Aš su Dievu visą kelią ir “Viešpaties Dvasia iškels savo vėliavą... ‘Mano Dvasia, kuri yra ant tavęs, ir Mano Žodžiai, kuriuos tau daviau, nepaliks tavęs, nei tavo vaikų... nuo dabar ir per amžius’ “, - sako Viešpats” (Iz 59, 19. 21). O “Jo vėliava virš manęs – MEILĖ” (Gg 2, 4).

Taigi, “Aukite malone ir mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pažinimu. Jam šlovė dabar ir per amžius! Amen” (2Pt 3, 18).

Jėzus Kristus išgydo tave

„tavo tikėjimas tave išgydė“ (Lk 8, 48);

„Nebijok: vien tik tikėk, ir ji taps sveika“ (Lk 8, 50);

„Ar nesakiau tau, kad jei tikėsi, pamatysi Dievo šlovę?“ (Jn 11, 40).

Gyvename kančių pasaulyje, kur vėžys ir kitos ligos naikina kūnus. Kodėl? Todėl, kad žmonių nuodėmės atskyrė juos nuo Dievo. Ligos – tai žmonijos nuopuolio pasekmė, nuodėmės pasekmė, atsiskyrimo nuo Dievo ir maištavimo prieš Jį pasekmė, nepaklusnumo Dievui pasekmė, Dievo įsakymų nesilaikymo pasekmė, tai šėtono velniškos veiklos pasekmė. „Juk mes žinome, kad visa kūrinija iki šiol dejuoja ir tebėra gimdymo skausmuose“ (Rom 8, 22). „Jie matys tos šalies rykštes ir ligas, kurias VIEŠPATS yra ant jos užleidęs [susargdinęs]“ (Įst 29, 22).

Jeigu jūs neatgailavot už savo nuodėmes, neprašėt Viešpaties Jėzaus Kristaus atleidimo ir nepakvietėt Jo į savo gyvenimą, jus lengvai įtakoja šėtonas. Vaikai kenčia už tėvų kaltes, o tėvai – už bedievybę, už neištikimybę Dievui ir Jo įsakymų nevykdymą. Tačiau Jėzaus Kristaus malonė ir meilė didesnė už mūsų nuodėmes. „O Dievas mums parodė Savo meilę tuo, kad KRISTUS MIRĖ UŽ MUS, kai tebebuvo nusidėjėliai“ (Rom 5, 8). „Jame mes turime atpirkimą Jo krauju ir nuodėmių atleidimą“ (Kol 1, 14). Jėzus tam ir mirė ant kryžiaus, kad atpirtų mus iš nuodėmių ir išgelbėtų. „Jis pats savo kūne užnešė mūsų nuodėmes ant medžio [kryžiaus], kad mirė nuodėmėms, gyventume teisumui. „Jo žaizdomis jūs buvote IŠGYDYTI“ (1Pt 2, 24). Jis mirė, kad išvadotų mus iš nuodėmių vergovės, ir prisikėlė, kad būtumėm išganyti. „Nes jūs ESATE IŠGELBĖTI MALONE PER TIKĖJIMĄ, ir tai ne iš jūsų – TAI DIEVO DOVANA, ir ne dėl darbų, kad kas nors nesigirtų“ (Ef 2, 8-9). Tačiau Jis leidžia mums patiems padaryti sprendimą ir pasirinkti laisva valia su kuo mums būti: su Dievu ar su velniu. Jei sakysite “aš nei su tuo, nei su tuo”, vis tiek būsite įtakoti dvasinių blogio jėgų, nes neturėsite nuodėmių atleidimo nuo Išgelbėtojo ir Globėjo apsaugos. Jėzus Kristus mirtimi nugalėjo tą, kuris turėjo mirties jėgą, tai yra velnią. Todėl šiandien Jėzus klausia mūsų: kieno pusėje esate? Ar norite pradėti gyvenimą iš naujo?

Ar norite jau šiandien džiaugsmingai sušukti: „Dievas yra mano išgelbėjimas. Aš Juo pasitikiu ir nebijau, nes mano stiprybė ir giesmė yra Viešpats [Jėzus Kristus]. Jis yra mano Gelbėtojas“ (Isaiah / Yəšəyāhū „Yahweh is salvation“ / Iz 12, 2) ?! Ir tikrai atsiras ne vienas, kuris tars: noriu! Renkuosi

būti su Jėzumi! Taigi „jūs buvote tarsi klaidžiojančios avys, o dabar sugrižote pas savo sielų Ganytoją ir Sargą“ (1Pt 2, 25). „kad Kristaus jėga ilsėtusi ant manęs“ (2Kor 12, 9).

Jeigu išpažinsite Viešpačiui Jėzui Kristui savo nuodėmes, atgailausite už jas ir pakviesite Jį į savo gyvenimą, Jis atleis jūsų nuodėmes ir lauks iš jūsų paklusnumo, kaip meilės įrodymo – Dievo įsakymų vykdymo. Jei jūs būsite Jam ištikimi ir pasitikėsite Juo, jūsų gyvenimas keisis ir jūsų širdis bus atnaujinta. Ar Viešpats gali mus išgydyti? Paklauskime, ką Jis pats sako: „Jei atidžiai klausysi Viešpaties, savo Dievo, ir darysi, kas teisu Jo akyse, kreipsi dėmesį į Jo įsakymus ir laikysiesi..., tai ant tavęs neužleisiu nei vienos... nelaimių [nevarginsiu jokia liga]... nes AŠ ESU VIEŠPATS, TAVO GYDYTOJAS“ (Iš 15, 26). O „Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius“ (Hbr 13, 8). „Jis gydė, ant kiekvieno uždėdamas rankas“ (Lk 4, 40). „ir tie, kurie buvo netyrų dvasių kamuojami; ir jie buvo išgydyti“ (Lk 6, 18).

Jeigu Viešpats pasakė, kad yra mūsų Gydytojas, tai mes ir turime pasitikėti Juo kaip Gydytoju ir įtikėti Jo gydomąja galia. Jėzus pats kviečia mus, kurių širdys sudužusios: „Ateikite pas Mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti, ir Aš jus atgaivinsiu“ (Mt 11, 28). Tačiau Viešpats nepagydydys užkietėjusios širdies žmonių tol, kol šie patys kitiems neatleis, neįtikės, neatgailaus ir nepasitikės: „Šitų žmonių širdys aptuko. Jie prastai girdėjo ausimis ir užmerkė akis, kad nepamatytų akimis, neišgirstų ausimis, nesuprastų širdimi ir neatsiverstų, ir Aš jų nepagydyčiau“ (Mt 13, 15). Kad žmogus pagytų, jis turi pripažinti, kad yra nusidėjęs, patikėti Jėzų Kristų Išgelbėtoją, išpažinti Jam savo nuodėmes, atgailauti dėl jų ir prašyti atleidimo, priimti Viešpatį Jėzų Kristų į savo gyvenimą, dovanoti Jam savo širdį, pavesti Jam savo valią, kad būtų atleistos nuodėmės ir žmogus atgimtų iš naujo. Taip buvo išgydytas paralyžiuotasis, kuriam Jėzus atleido nuodėmes, pamatęs jo tikėjimą. Taip išgijo dvylika metų serganti kraujoplūdžiu moteris, kuri palietė Kristaus drabužį. Jėzus jai pasakė: „PASITIKĖK, dukra, TAVO TIKĖJIMAS IŠGYDĖ TAVE“ Ir tą pačią akimirką moteris pagijo (Mt 9, 22). TĄ PAČIĄ AKIMIRKĄ! Išgyjama tučtuojau, jei patikime, kad tai jau įvyko. Kai „Simono uošvė gulėjo karščiuodama... Jis [Jėzus] priėjęs paėmė ją už rankos ir pakėlė; karštis TUČTUOJAU paliovė...“ (Mk 1, 30-31). Taip pat buvo išgydyti ir neregiai, kurie šaukė Jėzui: „Pasigailėk...“ Jėzus paklausė jų: „Ar tikite, kad Aš galiu tai padaryti?“ Šie atsakė: „Taip, Viešpatie!“ Tada Jis palietė jų akis ir tarė: „TEBŪNA JUMS PAGAL JŪSŲ TIKĖJIMĄ“. Ir jų akys atsivėrė (Mt 9, 27-30). Visa, ką turite, turite pagal savo tikėjimą, nes „be tikėjimo neįmanoma patikti Dievui“ (Hbr 11, 6). Juk „mes gyvename tikėjimu“ (2Kor 5, 7).

Kitas istorinis įvykis: susirgo vieno valdininko sūnus, kuris buvo prie mirties. Valdininkas maldavo ir prašė Jėzų: „Viešpatie, ateik, kol mano vaikas dar nenumirė“. Jėzus jam tarė: „Eik, tavo sūnus gyvas!“ Žmogus PATIKĖJO JĖZAUS jam pasakytu ŽODŽIU ir išėjo. Pareinantį pasitiko jį tarnai ir pranešė: „tavo vaikas gyvas“... Ir įtikėjo jis pats ir visi jo namai (Jn 4, 47. 49-51. 53). Kai vieno šimtininko tarnas mirtinai susirgo, tas atsiuntė pas Jėzų savo draugus prašydamas išgydyti tarną (per atstumą): „Bet tark Žodį, ir mano tarnas pasveiks“ (Lk 7, 7). Net Jėzus stebėjosi tokiu šimtininko tikėjimu Dievo gydomąja galia, ir tarė: „Sakau jums – net Izraelyje neradau tokio didelio tikėjimo!“ Sugrižę į namus, pasiūstieji rado tarną pasveikusį (Lk 7, 9-10). Štai koks turi būti pasitikėjimas Viešpačiu – be jokių abejonių, be jokių nuogastavimų, tiesiog reikia čia ir dabar atsiduoti Dievo valiai (pripažįstant save nusidėjęliu, gailintis dėl nuodėmių ir priimant Jėzaus Išgelbėtojo atleidimą, kaip Jo malonės dovaną iš dangaus) ir patikėti Visagalio Dievo jėga. „Kai Jis mokė žmones... Ir ten buvo VIEŠPATIES JĖGA, KAD GYDYTŲ ŽMONES“ (Lk 5, 17). Ir po to Jam atnešė paralyžiuotąjį, kurį Jis išgydė. Jėzus tiesiog tavęs klausia: „Ar nori pasveikti?“ (Jn 5, 6). Žmogus patiki ir ... bematant išgyja (Jn 5, 9). Tačiau, kai tau atleidžiamos nuodėmės, ir tu pradedi

naują gyvenimo etapą su Jėzumi Kristumi širdyje, turi pasikrikštyti vandens krikštu pagal Bibliją, ir pradėti laikytis Dievo įsakymų, taip pat švęsti šventą Sabatą, stengtis nebenuodėmiauti. Kitu atveju gali būti dar blogiau, nes Jėzus įspėjo: „Štai tu esi pasveikęs. DAUGIAU NEBENUSIDĖK, kad neatsitiktų tau kas blogesnio!“ (Jn 5, 14). Vienok, jei nebus tikėjimo ir pasitikėjimą viršys abejonės, stebuklų gali ir neįvykti. Dėl ko? Atsako pats Jėzus: „Dėl jūsų netikėjimo... jei turėtumėt tikėjimą kaip garstyčios grūdelį [kuris palengva išauga į medelį]... nieko jums nebūtų neįmanomo“ (Mt 17, 20). Tačiau, Jėzus „ten nedarė daug stebuklų DĖL JŲ NETIKĖJIMO“ (Mt 13, 58). Kur „ten“? Kur Jūs piktinosi. Jėzus paaiškino: „Pranašas nebūna be pagarbos, NEBENT savo tėviškėje ir savo namuose“ (Mt 13, 57). Kodėl jie neįstengė tikėti? Nes: „Jis apakino jų akis ir sukietino jų širdį, kad nematytų akimis ir nesuvoktų širdimi, ir neatsiverstų, ir Aš jų nepagydyčiau“ (Jn 12, 39-40).

Kitą kartą nelaimė, bėda ar liga gali būti leista tam, kad Dievas įsitikintų žmogaus ištikimybe Jam ir išugdytų tikinčiajame dar didesnę pasitikėjimą Dievu. Taip buvo Jobo atveju. Bet čia irgi neapsieita be šėtono. Nes būtent šėtonas ir sukelia visokias nelaimes bei ligas. Kaip parašyta: „šėtonas ištiko Jobą skaudžiomis votimis nuo kojų padų iki viršugalvio“ (Job 2, 7). Nepaisant to, Jobas nieko nesakė prieš Dievą, o kai nusižeminęs tarė: „baisiuosi savimi ir atgailauju...“ (Job 42, 6), bei meldėsi už savo draugus, buvo pateisintas, ir Dievas jam sugražino sveikatą. Kaip antai: „Tomis dienomis Ezekijas [karalius] mirtinai susirgo“ (Iz 38, 1). Karaliui buvo pasakyta, kad jis mirs. Ezekijas nusigrėžė į sieną ir meldėsi: „Viešpatie, meldžiu Tave...“ ir Ezekijas graudžiai verkė [atgailavo]. O Viešpats per pranašą tarė: „Aš girdėjau tavo maldą ir mačiau tavo ašaras. Išgydysiu tave. Aš pridėsiu tau dar penkiolika metų prie tavo dienų“ (Iz 38, 2-5). Karalius Ezekijas, pagijęs iš savo ligos, parašė: „Kuriuos Viešpats globoja, tie gyvuoja...Tu [Dieve], man davei sveikatą ir gyvybę...“ (Iz 38, 9, 16). O tiems, kurie neatgailauja ir nepasitiki Viešpačiu, baigiasi liūdnai: „Asa [karalius] susirgo sunkia kojų liga. Tačiau jis ir sirgdamas neieškojo Viešpaties, BET kreipėsi į gydytojus“ (2Krn 16, 12). Karalius Asa mirė. Dar vienas pavyzdys: karalius Joramas darė kas nedora Viešpaties akyse (buvo broližudys, kaip ir Kainas) ir vedė savo tautą į paleistuvystę bei stabų garbinimą (nepaisydamas Dievo įsakymų, ką dabar daro Romos popiežius). O Viešpats per pranašą pasakė karaliui: „Viešpats baus tavo tautą [plaks skaudžia rykšte], tavo vaikus [kurie kenčia už tėvų kaltes], žmonas ir sunaikins visą tavo nuosavybę, o tu pats susirgsi sunkia vidurių liga, kuri tave kankins kasdien“ (2Krn 21, 12-15). Ir karalius Joramas, būdamas trisdešimt aštuonerių metų, susirgo nepagydoma vidurių liga. Karalius neatgailavo už savo nuodėmes ir nesikreipė į Viešpatį. „Po dvejų metų jo viduriai išvirto, ir jis mirė baisiuose skausmuose“ (2Krn 21, 19). O štai Judos karaliui Uzijai, kol jis ieškojo Viešpaties, Dievas teikė sėkmę. Tačiau, kai Uzijas tapo galingas, jo širdis pasidarė tokia išdidi, kad nuvedė jį į pragaištį. Uzijas, nepaklausęs Viešpaties, buvo ištiktas raupsais. Užkietinęs savo širdį, „karalius Uzijas liko raupsuotas iki savo mirties“ (2Krn 26, 21). Taigi, tik Viešpats permato kiekvieno širdį kiaurai, ir kiekvienam yra atlyginama pagal kiekvieno kelius. Jeigu žmogus atgailaus Dievui ir išpažins Jam savo nuodėmes, pasižadėjęs nebensidėti ir vykdyti visus Dievo įsakymus, „Viešpats sustiprins jį ligos patale; Tu [Dieve] pagydysi jį nuo visų ligų“ (Ps 41, 3). „Pavesk Viešpačiui savo kelią, pasitikėk Juo, ir Jis veiks“ (Ps 37, 5). „Šis vargšas šaukėsi, ir Viešpats išgirdo, ir išgelbėjo jį iš visų jo bėdų“ (Ps 34, 6). „Ieškojau Viešpaties, Jis išklausė mane ir išgelbėjo iš visų mano baimių“ (Ps 34, 4).

Sykį nuėjęs pas tėvus, radau tėtį karščiuojantį su aukšta 39 laipsnių temperatūra. Prieš kelias valandas buvo atvykusi greitoji pagalba. Medicinos seselė suleido tėčiui vaistų, tačiau aukšta temperatūra tebesilaikė. Aš pasimeldžiau už tėtį ir paprašiau Viešpaties pagalbos. Uždėjęs ant tėčio rankas, Jėzaus Kristaus vardu įsakiau karščiuoti paliauti. Tėtis meldėsi kartu su manimi ir įtikėjo. Po

akimirkos jis pasijuto geriau ir karštis praėjo. Tyčia pamatavęs temperatūrą, įsitikino – termometro skalė berodė apie 37. Tuomet jis nuėjo į virtuvę valgyti.

Apskritai, kas liečia tėčio tikėjimą, tai jam reikėjo laiko atsiversti ir Dievas jam skyrė nemažai išbandymų ligomis. Iš pradžių tėtis labai piktinosi skelbiamu Dievo Žodžiu jo namuose, piktžodžiavo prieš Dievo Žodį ir visokeriopai priešinosi jam. Jis net negalėdavo tvirti toje pačioje patalpoje, kur Dievo Žodis buvo skaitomas ir netyroji dvasia jį greit išgindavo lauk. Vieną sykį man beskaitant Dievo Žodį tėvų namuose, tėtis užsikimšo ausis ir keikdamasis užsidarė atskirai. Po to visą savaitę jam skaudėjo ausį ir jis turėjo gerti vaistus, lašintis lašus ir fiziškai kentėti už tokį savo poelgį. Bet ir po to jis nepasimokė. Pasitaikius progai, vis puldavo prieštarauti išgirstam Dievo Žodžiui ir visaip koneveikdavo Bibliją. Tuomet jam skaudėdavo gerklę. Prašiau Viešpaties Dievo, kad padėtų tėčiui praregėti ir atsiversti, ir Viešpaties dėka buvo palaužtas tėčio širdies užkietėjimas. Tėtis gavo ligą, kuriai prireikė operacijos. Ir tik tuomet jis rimtai išsigando ir prašė Dievo atleidimo, kalbėdamas atgailos maldą. Nuo to laiko jis nebedrįso burnoti ir murmėti prieš Dievo Žodį. Turėjo praeiti metai laiko, kad tėtis įtikėtų. Tačiau visiškai nugalėti savo ydas ir blogus įpročius, neužtenka nei metų, nei dviejų. Su tuo reikia kovoti kiekvieną dieną ir visą laiką, atsiduodant visiškai Dievo globai ir valiai. Po truputi jam tai pavyksta (nors velnias dar pakiša koją), bet kas kart reikia stiprinti tikėjime, kad šis nenusilptų.

Biblijoje skaitome: Jėzus pamatė moterį, aštuoniolika metų turinčią ligos dvasią. Moteris buvo sutraukta ir visiškai negalėjo išsitiesti. Jėzus tarė: „Moterie, esi išvaduota iš savo ligos!“ Jis uždėjo ant jos rankas, toji bematant atsitiesė ir ėmė garbinti Dievą. Po to, religinio luomo atstovas priekaištavo Jėzui, kad Jis išgydė moterį Sabato dieną (Viešpaties palaimintą ir pašventintą dieną - šeštadienį). O Viešpats atsakė jį sugėdydamas: „Veidmainy! Argi šios Abraomo dukters, kurią šėtonas laikė surišęs jau aštuoniolika metų, nereikėjo išvaduoti iš pančių Sabato dieną?“ (Lk 13, 11-16).

Taigi, toji moteris buvo šėtono pančiuose. Tačiau Jėzus išvijo iš jos ligos dvasią, uždėdamas ant jos rankas. Ir tai Jis padarė savo dieviška galia. Kitą Sabatą Jėzus išgydė žmogų padžiuvusia ranka, nes „leistina daryti gera Sabato dieną“ (Mt 12, 12). Ir Jėzus mėgo gydyti per Sabatą. Jis tarė žmogui: „Ištiesk ranką!“ Tas ištiesė, ir ji tapo sveika kaip ir antroji (Mt 12, 13). Prie Jėzaus atbėgo vyras, turintis netyrąją dvasią. Jėzus paliepė: „Išėik, netyroji dvasia, iš žmogaus!“ Išėjusios netyrosios dvasios apniko kiaules... (Mk 5, 2. 8. 13). Todėl kiauliena yra pasibjaurėtina! „Visi, kurie... valgo kiaulieną, peles ir kitus pasibjaurėtinius dalykus, bus sunaikinti,“ – sako Viešpats (Iz 66, 17). Todėl Viešpats nustatė švarius ir nešvarius gyvūnus, kuriuos galima valgyti, o kurių – ne, dėl jūsų pačių sveikatos (aprašas Biblijoje, Kun 11). Dėl to paties Jis uždraudė valgyti kraują (pvz., kraujiniai vėdarai, hematogenas) ir taukus (pvz., spirgai, lašiniai). „Jei kas valgytų gyvulio taukus... bus išnaikintas iš savo tautos“ (Kun 7, 25); „Kiekvienas, kuris valgys kraują, bus išnaikintas iš savo tautos“ (Kun 7, 27). Taigi, ir visi žalingi žmogaus įpročiai (pvz., rūkymas, alkoholio vartojimas) taip pat veda į susinaikinimą. „Ar nežinote, kad jūs esate Dievo šventykla ir Dievo Dvasia gyvena jumoje? Jei kas Dievo šventyklą niokoja, tą Dievas sunaikins, nes Dievo šventykla šventa, ir toji šventykla – tai jūs!“ (1Kor 3, 16-17).

O ką Jėzus suteikė savo mokiniams? „Sukvietęs dvylika savo mokinių, Jėzus davė jiems jėgą ir valdžią prieš visus demonus ir GYDYTI LIGOMS. Po to išsiuntė juos skelbti Dievo karalystės ir GYDYTI LIGONIŲ“ (Lk 9, 1-2). „Pasišaukęs dvylika savo mokinių, Jis suteikė jiems valdžią netyrosioms dvasioms, kad išvarinėtų jas ir GYDYTŲ VISAS LIGAS BEI NEGALIAS“ (Mt 10, 1). „Keliaudami skelbkite: ‚Prisiartino dangaus karalystė!‘ GYDYKITE LIGONIUS, apvalykite

raupsuotuosius, prikeltkite mirusius, išvarinėkite demonus. Dovanai gavote, dovanai ir duokite!” (Mt 10, 7-8). „Po to Viešpats paskyrė dar kitus septyniasdešimt mokinių ir išsiuntė juos po du... į visus miestus ir vietoves... GYDYKITE... LIGONIUS“ (Lk 10, 1, 9). Ir dar Jis pasakė: „Kas jūsų klauso, Manęs klauso. Kas jus niekina, Mane niekina... Štai Aš duodu jums valdžią mindžioti gyvates bei skorpionus, aukštesnę už visą priešą [šėtono] jėgą, ir niekas jokiais būdais jums nepakenks. Bet jūs džiaukitės ne tuo, kad dvasios jums pavaldžios; džiaukitės, kad jūsų vardai įrašyti danguje“ (Lk 10, 16. 19-20). Priskėlęs Jėzus dar kartą pakartojo savo mokiniams: „Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai. KAS ĮTIKĖS IR KRIKŠTYSIS, BUS IŠGELBĖTAS, o kas netikės, bus pasmerktas. Ir kurie įtikės, tuos lydės šie ŽENKLAI: Mano vardu jie išvarinės demonus, kalbės naujomis kalbomis, ims plikomis rankomis gyvates ir, jei išgertų mirtinų nuodų, jiems nepakenks. JIE DĖS RANKAS ANT LIGONIŲ, IR TIE PASVEIKS“ (Mk 16, 15-18).

Mokiniai turėjo puikų pavyzdį: „Jėzus vaikščiojo po visą Galilėją, mokydamas, pamokslaudamas... ir GYDYDAMAS VISAS ŽMONIŲ LIGAS BEI NEGALIAS... Žmonės nešė pas Jį visus sergančius, įvairiausių ligų bei kentėjimų suimtus, demonų apsėstus, nakvišas bei paralyžiuotus, - IR JIS IŠGYDYDAVO JUOS“ (Mt 4, 23-24). „Jėzus ėjo per visus miestus ir kaimus, mokydamas, skelbdamas karalystės Evangeliją ir gydydamas visas žmonių ligas bei negalias“ (Mt 9, 35).

Taigi, Jėzaus mokiniai/sekėjai turi mokytis iš Jėzaus, kuris darė didelius darbus, ir pažadėjo su sąlyga: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas Mane tiki, darys darbus, kuriuos Aš darau, ir dar už juos didesnių darys [plačiai – iki žemės pakraščių], nes Aš einu pas Savo Tėvą. Ko tik prašysite Mano vardu, Aš padarysiu. Jei mylite Mane, laikykitės Mano [Tėvo] įsakymų. Jis [Tėvas] duos jums... Tiesos Dvasią [Šventąją Dvasią],... O jūs Ją pažįstate, nes JI YRA SU JUMIS IR BUS JUMYSE“ (Jn 4, 12. 14-15. 17). „Aš palieku jums ramybę, DUODU JUMS SAVO RAMYBĘ... Tenebūkštuoja jūsų širdys ir teneišsigąsta“ (Jn 14, 27).

Apaštalas Paulius rašė: „Niekuo nesirūpinkite, bet visuose reikaluose MALDA IR PRAŠYMU SU PADĖKA jūsų troškimai tesidaro žinomi Dievui. Ir DIEVO RAMYBĖ, pranokstanti visokį supratimą, saugos jūsų širdis ir mintis KRISTUJE JĖZUJE“ (Fil 4, 6-7). „Yra skirtingų dovanų, tačiau ta pati Dvasia. ... kitam – IŠGYDYMŲ DOVANOS ta pačia Dvasia... Ir nė vienas negali sakyti, kad Jėzus yra Viešpats, kaip tik Šventąja Dvasia“ (1Kor 12, 4. 9. 3). „O mano Dievas patenkins visas jūsų reikmes iš Savo šlovės turtų Kristuje Jėzuje“ (Fil 4, 19).

Apaštalas Jonas atviravo: „... kurį myliu tiesoje... MELDŽIU, kad tau visame kame gerai sektųsi, KAD BŪTUM SVEIKAS, - taip, kaip gerai sekasi tavo sielai“ (3Jn 1, 1-2).

Apaštalas Jokūbas mokė: „Todėl ATSIDUOKITE DIEVUI“ (Jok 4, 7). „Kas nors pas jus serga? ... tesimeldžia už jį, patepdami aliejumi Viešpaties vardu. Ir TIKĖJIMO MALDA IŠGELBĖS LIGONĮ, ir Viešpats jį pakels, o jeigu jis būtų nusidėjęs, jam bus atleista. ...melskitės vieni už kitus, kad būtumėte išgydyti. Daug pajėgia veiksminga, karšta TEISIOJO MALDA. Kenčia kas iš jūsų? TESIMELDŽIA. Kas nors džiaugiasi? Tegul gieda psalmes“ (Jok 5, 14-16. 13). Kaip Mozė šaukėsi Viešpaties, kai jo seserį už nuodėmę išbėrė raupsai: „Maldauju, o Dieve, išgydyk ją“ (Sk 12, 13).

Tad atgailaujančia širdimi giedokime psalmes: „Viešpatie, pasigailėk manęs, nes esu silpnas; Viešpatie, išgydyk mane, nes sukrestė mano kaulai“ (Ps 6, 2). „Viešpatie, būk man gailestingas! Išgydyk mano sielą, nes Tau nusidėjau“ (Ps 41, 4). „Viešpatie, esu labai prislėgtas, atgaivink mane, kaip esi pažadėjęs“ (Ps 119, 107). „Aš esu Tavo, išgelbėk mane... aš Tavo liudijimų laikysiuosi“

(Ps 119, 94-95). „Naudinga man buvo nukentėti, kad... pasimokyčiau“ (Ps 119, 71). „VIEŠPATIE, PAGYDYK MANE, TAI BŪSIU SVEIKAS; gelbėk mane, tai būsiu išgelbėtas, nes Tu esi mano gyrius!“ (Jer 17, 14).

„Jis siuntė Savo Žodį ir IŠGYDĖ JUOS, iš pražūties juos išlaisvino“ (Ps 107, 20). „Jis gydo sudužusias širdis, žaizdas jų sutvarsto“ (Ps 147, 3). „Jis atleidžia visas tavo kaltes ir GYDO VISAS TAVO LIGAS... savo malone bei gailestingumu tave vainikuoja. Jis pasotina geru tavo burną, ir atsinaujina tavo jaunystė kaip erelio“ (Ps 103, 3-5). „Laimingas žmogus, kurį Dievas pamoko, todėl nepaniekink Visagalio drausmės. Jis sužeidžia, bet aptvarsto, Jis sumuša, tačiau ir PAGYDO“ (Job 5, 17-18). „Jie [Žodžiai] yra gyvybė tiems, kurie juos randa, ir SVEIKATA VISAM JŪ KŪNUI“ (Pat 4, 22). „Malonūs žodžiai yra kaip medus – saldūs sielai ir SVEIKI KŪNUI“ (Pat 16, 24). „Pasitikėk Viešpačiu visa širdimi... visuose savo keliuose pripažink Jį... bijok Viešpaties ir venk pikto, tai bus SVEIKATA TAVO KŪNUI ir atgaiva kaulams“ (Pat 3, 5-8). „Linksmas širdis GYDO kaip vaistai; prislėgta dvasia džiovinama kaulus“ (Pat 17, 22). „Tu esi Mano tarnas, Aš tave išsirinkau ir neatmesiu tavęs. Nebijok, nes Aš Esu su tavimi; nepasiduok baimei, nes Aš Esu tavo Dievas. Aš sustiprinsiu tave ir padėsiu tau, Aš palaikysiu tave Savo teisumo dėšine. Visi, kurie tau priešinasi, bus sugėdinti ir raudonuos; kurie kovoja prieš tave, sunyks ir žus. Nes Aš Viešpats, tavo Dievas... sakysiu: „Nebijok, Aš tau padėsiu!““ (Iz 41, 9-13). „Joks prieš tave nukaltas ginklas neturės galios. Kiekvienas liežuvis, kuris priešinsis tau teisme, bus pasmerkta. Tai yra Viešpaties tarnų paveldėjimas ir jų teisumas yra iš Manęs“ – sako Viešpats (Iz 54, 17).

„O dabar, Viešpatie... duok savo tarnams su didžia drąsa skelbti Tavo Žodį, ištiesdamas savo ranką išgydymams, ir kad būtų daromi ženklai bei stebuklai Tavo Šventojo Sūnaus Jėzaus vardu“ (Apd 4, 29-30).

Kristaus mokiniai „išėjo ir skelbė ATGAILĄ [ragino atsiversti], išvarė daug demonų, daugelių ligonių tepė aliejumi ir išgydė“ (Mk 6, 12-13).

Apaštalai skelbė: „Ir kiekvienas, kuris šauksis Viešpaties vardo, bus IŠGELBĖTAS“ (Apd 2, 21). „ATGAILAUKITE ir kiekvienas tepasikrikštija [pilnu panardinimu po vandeniu] Jėzaus Kristaus vardu, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės, ir jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną“ (Apd 2, 38). „Taigi tebūnie jums žinoma... kad per Jį [Kristų] jums skelbiamas nuodėmių atleidimas. Ir kiekvienas, kuris tiki, išteisinamas Juo“ (Apd 13, 38). „Tad ko lauki? Kelkis, pasikrikštyk ir nusiplauk nuodėmes, šaukdamasis Viešpaties vardo!“ (Apd 22, 16). „Ir nėra niekame kitame išgelbėjimo, nes neduota žmonėms po dangumi kito Vardo, kuriuo turime būti išgelbėti“ (Apd 4, 12). „Jam [Dievui] priimtinas kiekvienos tautos žmogus, kuris Jo bijo ir teisiai gyvena“ (Apd 10, 35). „Tikėk Viešpatį Jėzų Kristų ir būsi išgelbėtas tu ir tavo namai“ (Apd 16, 31).

Apaštalai sekė Kristaus pavyzdžiu ir Jo vardu gydė žmones, „kaip Dievas patėpė Šventąja Dvasia ir jėga Jėzų iš Nazareto, ir Jis vaikščiojo, darydamas gera ir gydydamas visus velnio pavergtuosius, nes Dievas buvo su Juo“ (Apd 10, 38). Štai, buvo žmogus, prašantis išmaldos ir luošas nuo gimimo. Petras pasakė jam: „Sidabro nei aukso neturiu, bet ką turiu, tą duodu. Jėzaus Kristaus vardu kelkis ir vaikščiok!“ Ir paėmęs už dešinės rankos, pakėlė jį. Jis pašokęs atsistojo, pradėjo vaikščioti... Tuomet Petras kreipėsi į žmones: „JĖZAUS VARDAS – DĖL TIKĖJIMO JO VARDU – tvirtą padarė tą, kurį jūs matote... Iš Jėzaus kylantis tikėjimas SUTEIKĖ JAM VISIŠKĄ SVEIKATĄ jūsų visų akyse“ (Apd 3). Kitą sykį Petras užtiko žmogų, vardu Enėją, kuris paralyžiuotas jau aštuoneri metai gulėjo patale. Petras jam tarė: „Enėjau, JĖZUS KRISTUS IŠGYDO TAVE. Kelkis ir užklok savo patalą!“ Šis bematant atsikėlė. Visi... gyventojai pamatė jį ir atsivertė į Viešpatį (Apd 9, 33-35).

Kaip Jėzus prikėlė iš numirusiųjų ištikimąjį Lozorių, taip Jėzaus mokinys Petras prikėlė mokinę Tabitą, garsėjusią gerais darbais, kai ši mirė. Jis atsiklaupęs pasimeldė ir, atsisukęs į lavoną, tarė: „Tabita, kelkis!“ Ši atmerkė akis ir, išvydusi Petrą, atsisėdo (Apd 9, 40).

Pilypas taip darbavosi Samarijoje, kad „iš daugelio apsėstųjų, baisiai šaukdamos, išeidavo netyrosios dvasios, išgydavo daug paralyžiuotųjų ir luošų“ (Apd 8, 7).

Kai viena moteris, apsėsta ateities būrimo dvasios, įgriso apaštalams per daugelį dienų, Paulius neapsikęsdamas paliepė netyrajai dvasiai: „JĖZAUS KRISTAUS VARDU ĮSAKAU tau iš jos išeiti!“ Ir dvasia TUČTUOJAU išėjo (Apd 16, 18). Kai Paulius pažvelgė į vyrą, luošą nuo gimimo, ir pamatęs jį TURINT TIKĖJIMĄ, KAD BŪTŲ PAGYDYTAS, garsiu balsu pasakė: „atsistok tiesiai ant savo kojų!“ Tas pašoko ir ėmė vaikščioti (Apd 14, 9-10). Pauliaus rankomis Dievas darė ypatingų stebuklų. Žmonės net dėdavo ligoniams jo kūną lietusias skepetėles bei prijuostas, ir nuo jų pasitraukdavo ligos, išeidavo piktosios dvasios (Apd 19, 11-12). Kai vieno valdininko tėvas susirgo karštine ir viduriavimu, „Paulius užėjo pas jį, pasimeldė, uždėjęs ant jo rankas, ir išgydė. Po šito įvykio ir kiti [tos vietovės] gyventojai, turėję ligų, ėjo pas Paulių ir buvo pagydomi“ (Apd 28, 8-9).

Kai mano dėdė sirgo vėžiu, o gydytojų bei artimųjų jau buvo „nurašytas“, vieną Sabato dieną (šeštadienį) Šventoji Dvasia išvedė mane iš namų jam padėti. Pagal Kristaus pavyzdį, kaip antai: „Argi šios moters, esančios Abraomo dukterimi, kurią šėtonas laikė surišęs štai šiuos aštuoniolika metų, nereikėjo išlaisvinti iš šitų pančių Sabato dieną?“ (Lk 13, 16). Dėdė nevedė sveiko gyvenimo būdo ir turėjo daug žalingų įpročių, tad perpildęs nuodėmių bagažą, atgulė savo namuose į patalą ir kentėjo bausius galvos skausmus. Jis jau kurį laiką nepakilo iš lovos, nieko nevalgė, o viena jo akis užlipo ir nebeatsimerkė. Jo galva plyšo pusiau ir dėl nepakeliamo skausmo jis buvo piktas ant viso pasaulio ir nenorėjo nieko matyti. Jį aplankiau šeštadienį apie antrą valandą dienos metu. Prieš tai, dvyliktą valandą, pas jį buvo atėjusi sesuo, ir po savo vizito apie brolių patvirtino tą patį, ką jau šnekėjo visi giminaičiai apie jį savaitę laiko: guli, tyli, nevalgo, viena akimi nemato, nesikelia, prastai atrodo. Atvykau ne paguosti jo, nesmerkti ir ne veidmainiauti, o kaip Jėzus pasakė: „gera daryti Sabato dieną“. Iš tiesų jis atrodė prastai: sulysęs, skausmo iškankinto veido, matęs tik viena akimi, gulįs sustingęs lyg paralyžiuotas, dešine ranka susiėmęs už galvos. Kai paklausiau, kaip laikosi, tyliai lūpomis sušvokštė eilę keiksmažodžių dėl galvos skausmo. Prisėdau ant lovos, šalia jo ir tariu tiesiai: „tavo vienintelė viltis yra Jėzus Kristus, kuris paaukojo Save ant kryžiaus, mirė už tavo nuodėmes, ir prisikėlė, kad dovanotų tau amžinojo gyvenimo dovaną. Jėzus trokšta tave išvaduoti iš nuodėmių ir suteikti tau sveikatą, nes tavo liga, tavo dabartinė būseną – tai tavo nuodėmių pasekmė“. Dėdė viena akimi keistai pažvelgė į mane, tačiau tylėjo ir nė nekrustelėjo. Su Jėzumi jis buvo supažindintas anksčiau, kai jam tik diagnozavo vėžio paskutinę stadiją. Jam tiesiai į rankas buvo įduotas lapas su atgailos malda ir trumpu aprašymu apie Išgelbėtoją Jėzų, kuris jį gali išvaduoti. Kol dar šnekėjo, pasak dėdės „pasiskaitydavo“, bet ar suprato ką skaitęs, nebuvo žinoma. Todėl paklausiau jo: „ar tiki Viešpatį Dievą Jėzų Kristų?“ Jis užmerkė likusią akį ir dar stipriau susiėmė už galvos. Tuomet aš, kaip Kristaus mokinys, pasimeldžiau už dėdę ir dėjau ant jo rankas jį laimindamas, juk Jėzus pasakė: „jie [mokiniai] dės rankas ant ligonių, ir tie pasveiks“. Variu iš jo netyrąją dvasią ir gydžiau jį Jėzaus Kristaus vardu, įsakydamas ligai iš jo išeiti. Ar mano dėdė turėjo tikėjimą Kristumi – nežinia, tačiau po maldos, ką pirma pastebėjau, tai kad jis į mane sužiuro abejomis akimis. Toji akis, su kuria dėdė nematė, tučiuojau atlipo. Dar daugiau: jis ištraukė dešinę ranką iš po savo galvos ir padavė ją man – jam nustojo skaudėti galvą. Po to aš jam atnešiau vaisių, kuriuos buvau palikęs dviračio bagažinėje, ir dėdė šypsodamasis pro ūsą manęs paklausė: „kas tai?“

Taigi, jis rišliai prašneko ir užsinorėjo valgyti. Jis prasijudino iš sąstingio ir jau nebegulėjo lovoje kaip prieš tai, o pusiau sėdėjo atsirėmęs į pagalvę. Po tokio įstabaus Šventosios Dvasios veikimo, supratau, kad Dievo jėga padarė savo darbą ir palikęs dėdę ilsėtis, trykšdamas džiaugsmu ir viltimi, numyniau dviračiu į gamtą pašlovinti Kristaus vardo. Sekančią dieną dėdę aplankę artimieji stebėjosi, kad šis mato abejomis akimis, guvus, šnekus, geros nuotaikos, nebegulįs susikaustęs patale. Dėdė linksmas sėdėjo už valgiais nukrauto stalo ir nesiskundė apetitu: sušlamštė net visą dubenį košės. Savaitės bėgyje, giminaičiai pamatę, kad dėdei nesidaro blogiau, nusprendė jį pamaloninti alumi be alkoholio (neva dėl dar geresnio apetito). Dėdė, aišku, buvo pamalonintas, tačiau jau kitą dieną jam pradėjo perštėti atlipusią akį. O kai ši ėmė ašaroti ir traiškanoti, dėdė nuvežė pas akių gydytoją apžiūrai. Dėdė jautėsi ant tiek stiprus, kad nei įlipdamas į automobilį, nei išlipdamas iš jo, nei eidamas savo kojomis, nesileido prilaikomas artimojo, nors ne tiek jau seniai nepakilo iš patalo. Gydytoja išrašė dėdei lašukų nuo akių alergijos. O giminaičiai tarpusavyje ėmė pašaipiai šnibždėtis apie kokias tai „Manto tikėjimo galias“, neturėdami nei pažinimo, nei supratimo apie Gyvąjį Kristų ir Jo dievišką veikimą (nors ir jiems buvo duota literatūra apie tai). Juk ne veltui pats Jėzus buvo paliudijęs: „Pranašas negerbiamas savo tėviškėje“ (Jn 4, 44). Tačiau giminaičiai turėjo didelį supratimą apie „velnio lašų“ veikimą, ir vieną dieną, susirinkę pas dėdę, įpylė ir jam „dėl sveikatos“ stikliuką „to gero“. Dėdė panoro ir ant antros kojos – ir iš paslaugų artimųjų gavo dar šlaką brendžio. O kitą rytą, pakilęs iš patalo, dėdė apalpo ir išgriuvo. Tuomet namiškiai iškvietė greitąją ir paguldė dėdę į ligoninę – į slaugos skyrių. Sužinojęs apie tai, prisiminiau Jėzaus perspėjimą: „Daugiau nebensidėk, kad neatsitiktų tau kas blogesnio!“ Deja, giminaičių pašaipos dėl „Manto susigalvoto tikėjimo“ bei jų pasitikėjimas „velnio lašais dėl sveikatos“, padarė savo. Šėtonui vėl buvo atrištos rankos. Po dviejų parų, praleistų slaugoje, dėdei buvo aklinau užklijuota toji „atlipusioji“ akis. Dar po kelių parų dėdė nustojo vaikščioti ir nebepakilo iš lovos, dar po dienos kitos – nebešnekėjo, nebevalgė, kol galiausiai grįžo į pradinę būseną: sulyso iki kaulų, matė tik viena akimi, gulėjo ir giliai dūsavo. Artimieji jau buvo susitaikę. Tik aš vienas tikėjau iki paskutinės minutės, kad dėdė bus išgelbėtas, ir meldžiausi už jį. Ir atėjus paskutiniam šeštadieniui, vėl Šventoji Dvasia išstūmė mane iš namų aplankyti dėdės. Aš dar nežinojau, o Dievas jau žinojo, kad kitą rytą pasiims jo gyvybės alsavimą. Iki šiol prisimenu tas kelias valandas, praleistas ligoninėje, kai meldžiausi už jį, dėjau ant jo rankas, o jis visą tą laiką, nepratardamas nė žodžio, žiūrėjo į mane sustingusiu žvilgsniu viena akimi lyg norėdamas kažką pasakyti, bet nepajėgė. Akimirka pasirodė, kad jo akis buvo pritinkusi ašarų. Ir tik vienas Dievas, kuris permato kiaurai kiekvieno žmogaus širdį, težino, ar dėdė atgailavo už savo nuodėmes ir ar susitaikė su Jėzumi, kad įgytų amžinąjį gyvenimą. Po to, kai seselė per nevalią sugrūdo dėdei į burną ištirpintų šaukštelyje „vaistų“, mane apėmė slogi nuotaika. Palikau jį gulintį ant šono ir susimąščiusį. Grįžęs namo, jaučiausi dėl jo labai prislėgtas ir kentėjau. Tačiau, pasimeldęs, tariau sau: „tebūnie Viešpaties valia“. Po nakties pranešė, kad dėdė mirė. Neišbuvęs nė dviejų savaitių „slaugoje“, ir paguldytas tam, kad „sustiprėtų“, atidavė dvasią. Juk giminės pasitikėjo gydytojais. Vėliau vyko įprastas pagoniško nekrokulto ritualas: velionio rankas apkarstė rožančiais ir paveikslėliais, šermenyse skambėjo „Marija“, budynė tęsėsi net tris paras... Giminės ir artimieji, vieni pasišaipydami, kiti pasipiktinę dėl „Manto susigalvoto tikėjimo“, tradiciškai dėdės kūną palydėjo į kapus su kunigais ir giedorkomis. Atiduodami šlovę „Marijai“, su tomis giesmėmis ir pakasė „Marijos“ žemėje, pakasynas gausiai aplaistydami „tu geru“, kuriuo ir nuvijo į mirtį, pamindami Dievo šlovę ir jėgą, kurią Jis buvo suteikęs, kai siuntė mane pas dėdę Sabato dieną. Dėdė galėjo išgyti, tačiau mirė. Ir visa tai įvyko DĖL JŲ NETIKĖJIMO. Nieko keisto, kai žinai Viešpaties pasakytus žodžius: „Bet ar atėjęs [antrą sykį]

Žmogaus Sūnus [Jėzus Kristus] beras žemėje tikėjimą?“ (Lk 18, 8). Ir dar: „Jūs, be abejo, man priminsite patarlę ‘gydytojau, pats pasigydyk’... joks pranašas nepriimamas savo tėviškėje“ (Lk 4, 23-24). ”Pranašas nebūna be pagarbos, NEBENT savo tėviškėje tarp savo giminių ir savo namuose“ (Mk 6, 4). Jėzus išgydo tik tuos, kurie patiki Jo jėga.

Galiausiai, likau apšnekėtas ir pašieptas. Gal būt net pavadintas “kvailiu”. Bet ramus. Nes Viešpats pasakė savo mokiniams: “Palaiminti jūs, kai dėl Manęs jus šmeižia ir persekioja bei meluodami visaip piktžodžiauja“ (Mt 5, 11). Tą patį patvirtino ir apaštalas Petras: „Jei jus užgaulioja dėl Jėzaus vardo, - jūs palaiminti, nes šlovės ir Dievo Dvasia ilsisi ant jūsų. Jų ji keikiama, o jūsų – šlovinama... Bet jei kas kenčia kaip krikščionis, tegul nesigėdija, o tešlovina dėl to Dievą“ (1Pt 4, 14. 16). Taigi... Deja, žmonės nesusimąsto. Juk kiekviena liga – tai signalas, kad kažką žmogus daro ne taip, kiekviena mirtis – tai didelių išgyvenimų metas gyviesiems. Tačiau keisti mąstymą ir atsinaujinti savo proto dvasinėje gelmėje niekas nenori. Daugelis sako: “tikiu kaip ir visi, darau pagal tradiciją, jokių biblijų neskaitau, kaip radau – taip paliksiu”. Todėl ir stovi pas daugelį svetainės vitrinose “Marijos” statulėlės ir kabo ant sienų “Marijos” paveikslai: Dievo įsakymai ignoruojami, o žmonių gyvenimai pilni nelaimių, problemų, kančių, ligų, nepriteklių... Ir jie visi mano, kad bus pateisinti savo “gerais” darbais (pvz., giedojimu “pagrabuose”). O kur teisingas ir sveikas tikėjimas? Kur atgailavimas už savo nuodėmes? Būtų juokinga, jei nebūtų graudu, jie mano, kad jiems nuodėmės atleis klebonas. “Kreipkitės į Įstatymą ir liudijimą. Jeigu jie taip nesako, nėra juose šviesos / jei jie nekalba pagal šitą Žodį [Dievo Įstatymo ir liudijimo], tai todėl, kad juose nėra šviesos” (Iz 8, 20). “Paklauskime, kokią galima padaryti išvadą: bijok Dievo ir vykdyk Jo įsakymus, nes tai yra viskas kiekvienam žmogui” (Ekl 12, 13). Liūdna matyti žmones be tikėjimo, gyvenančius maždaug tokia viltimi ir pasiguodimu: “numirsim – pamatysim... o gal ten (suprask, danguje) iš vis nieko nėra?!” Kai numirsite, jau bus per vėlu kažką pakeisti. O jei nieko nėra, kam užpirkinėjat kasmėnesines mišias už mirusįjį? Vis dėl to viliatės, kad yra? O mišios iš tiesų užpirkinėjamos veltui. Verčiau įgytumėte išminties. Bet išmintį dalija Dievas. O jūs manote, kad būsite pateisinti giedodami giesmes Marijai, kuri tebuvo Dievo tarnaitė. „Pabuskite, kaip dera, iš apsvaigimo, teisumui ir nebedarykite nuodėmių! Jūsų gėdai pasakysiu, kad kai kurie iš jūsų [o tai dauguma] visiškai nepažįsta Dievo“ (1Kor 15, 34). Bet gal kas paklaus: „Kaip bus prikelti mirusieji?“ Atsako Dievo Žodis: pabus iš kapų, tik „vieni – amžinam gyvenimui, kiti – amžinai paniekai ir gėdai“ (Dan 12, 2). Tad „nesistebėkite tuo, nes ateina valanda, kai visi, esantys kapuose, išgirs Jo [Jėzaus Kristaus] balsą“ (Jn 5, 28). O „...netikintiems..., stabmeldžiams ir visiems melagiams skirta dalis ežere, kuris dega ugnimi ir siera; tai yra antroji mirtis“ (Apr 21, 8). Gal sakysite: „Mantai, tu iš galvos kraustaisi! Iš didelio rašto išėjai iš krašto“? Ne, „nesikraustau iš galvos... bet skelbiu tiesos ir sveiko proto žodžius“ (Apd 26, 25). O jūs bijote ir kenčiate, nes neturite meilės. “Meilėje nėra baimės, nes tobula meilė išveja baimę. Baimėje yra kančia, ir kas bijo, tas nėra tobula meilė” (1Jn 4, 18). “O meilė – tai gyventi pagal Jo [Dievo] įsakymus“ (2Jn 1, 6). Dar daugiau: aš pasitikiu Viešpačiu, ir drąsiai tariau “Aš visa galiu Kristuje, kuris mane stiprina” (Fil 4, 13) ir darau tai, kas dora Viešpaties akyse.

Pasaulyje dabar priimtina štai kas: daryti tai, ką daro visi – ir laikyti tai norma; o nedaryti to, ką daro visi, arba elgtis kitaip nei visi – kokia tai šizofrenijos forma. Pasitikėdamas Dievu, o ne pasaulio sistema (pvz., farmacija), ir pirmenybę teikdamas maldai, o ne vaistams, pasaulio akimis žiūrint, esu “ligonis”. Tarnaudamas Viešpačiui, o ne religinei sistemai, pasaulio akimis žiūrint – esu “sektantas”. Tačiau tai mano laisvas pasirinkimas! “Aš ir mano namai tarnausime Viešpačiui“ (Joz 24, 15). Verčiau pasauliui atrodysiu kaip „kvailys“, bet liksiu ištikimas savo Kūrėjui. Juk visa

pasaulio sistema – antikristo, o aš pats – Kristaus. Ir jeigu pasaulis iš manęs juokiasi, tai juokiasi ne iš manęs, nes aš tarnauju Viešpačiui po „Emanuelis Su Jumis“ vėliava, kad Jį pristatyčiau pasauliui. Juokinga? „Neapsigaukite! Iš Dievo nepasišaipysi. Ką žmogus sėja, tą ir pjaus“ (Gal 6, 7). Būtų juokinga, jeigu nebūtų gaudu: jie šaiposi iš to, ko nepažįsta, patys tūnodami melo ir apgaulės pančiuose – antikristo vergijoje. Kamuojami įvairiausių negalavimų, skausmų, ligų, depresijų... Rydami saujomis vaistus, tikisi išgyti... deja. Dievo Žodis byloja kita: „Veltui vartoji vaistų daugybę, tu nepagysi!“ (Jer 46, 11). Tačiau Viešpats tau ištiesia pagalbos ranką, kad ištrauktų tave iš pasaulio liūno. Ką tu renkiesi: tūnoti liūne ar stvertis ištiestos Gelbėtojo rankos, kad būtum išvaduotas iš šėtono pančių? „Jei tad Sūnus [Jėzus Kristus] jus išlaisvins, iš tiesų būsite laisvi“ (Jn 8, 36). „Jo žaizdomis esame IŠGYDYTI“ (Iz 53, 5).

O dabar? Kaip toje tautos pamėgtoje dainoje: „verkia dievas medinis kieme, nebėra čia mums vietos, eime...“ Dabar tauta tik patvirtina, kad jos dievas – medinis. „Mano tauta atsiklausia rąstigalio, medžio gabalo ir laukia atsakymo iš lazdos. Paleistuvystės dvasia juos suklaidino, ir paleistuvaudami jie paliko Dievą [Gyvąjį]“ (Hôšēā "Salvation" / Oz 4, 12). O „tauta, neturinti Dievo pažinimo, pražus“ (Oz 4, 14). „Tautai ir kunigams bus tas pats – Aš [Viešpats] bausiu juos už jų kelius“ (Oz 4, 9). Taigi, medinis dievas nei žmogaus, nei tautos negali išgelbėti. O ar medinis drožinys turi ašarų liaukas, spręskite patys. Bet jeigu tauta praregėtų, perdainuotų šį dainos posmelį kitaip: „stovi stabas medinis kieme, jis nemato, negirdi, deja... nors ir kunigas šventino jį – persiplėšk – nėra dvasios medy“. Jeigu ateitų toks suvokimas, ir tauta prabustų iš letargo miego, ir būtų dedamos visos viltys į Gyvąjį Jėzų Kristų, o ne į kryžių kalną ar Šiluvos „Mariją“, ir jeigu tauta atsigręžtų į Viešpatį, prašytų Jo atleidimo ir pasižadėtų nebegarbinti stabų bei laikytis visų Dievo įsakymų, tuomet Viešpats laimintų tautą, tardamas: „Aš mačiau jos [tautos] kelius ir Aš gydysiu bei vedžiosiu ją, suteiksiu jai ramybės ir paguodos. Ramybė ir taika arti ir toli esantiems, - sako Viešpats. – Aš ją pagydysiu“ (Iz 57, 18-19). „Bet Aš juos vėl išgelbėsiu ir išgydysiu, atversiu jiems taikos ir tiesos gausybę“ (Jer 33, 6). „Aš atstatysiu tavo sveikatą, išgydysiu tavo žaizdas“ (Jer 30, 17). „Jūs tarnausite Viešpačiui, savo Dievui, ir Jis laimins tavo duoną bei vandenį; ir Aš pašalinsiu jų ligas“ (Iš 23, 25). „Jie gręšis į Viešpatį. Jis leis permaldaujamas ir pagydys juos“ (Iz 19, 22). „ir jei Mano tauta... nusižemins, melsis, ieškos Mano veido ir atsisakys savo blogų kelių, Aš išgirsiu danguje, atleisiu jos nuodėmes ir išgydysiu jų žemę“ (2Krn 7, 14). „Laikykis Jo [Dievo] įsakymų... kuriuos tau šiandien įsakau vykdyti, tuomet ir Viešpats, tavo Dievas... pašalins visas tavo negalias ir neužleis baisių... ligų, kurias matei; jas siųs tiems, kurie tavęs nekenčia“ (Įst 7, 11-12. 15). „Supraskite, kad Aš Esu [Viešpats] vienas ir šalia Manęs nėra kito dievo. Aš užmušu ir atgaivinu, sužeidžiu ir gydau; ir niekas neišgelbės iš Mano rankos. Aš, pakėlęs ranką į dangų, sakau – AŠ ESU GYVAS PER AMŽIUS“ (Įst 32, 39-40).

“Bet jūs, tai matydami, nė vėliau neatgailavote ir netikėjote...” (Mt 21, 32). Ir “Jūs klystate nepažindami nei Šventojo Rašto [Biblijos], nei Dievo jėgos” (Mt 22, 29). “Nes daug pašauktų, bet maža išrinktų” (Mt 22, 14). Tačiau, jei atgailausite ir įtikėsite, “jeigu TURĖSITE TIKĖJIMĄ IR NEABEJOSITE...” (Mt 21, 21), “Ir visa, ko tik prašysite maldoje TIKĖDAMI, - gausite” (Mt 21, 22). “Tebūnie Viešpaties valia!” (Apd 21, 14). Ir “Jei Viešpats panorės...” (Jok 4, 15), seksite Kristaus pavyzdžiu, kaip apie Jėzų Jo priešai sakė: “Esi tiesus, mokai Dievo kelio, kaip reikalauja TIESA ir niekam nepataikauji, nes neatsižvelgi į asmenis” (Mt 22, 16). Taigi, atgailaukite, nes “Jėzus šaukia nusidėjėlius ATGAILAI” (Lk 5, 32). Tai yra “Tikras Žodis ir vertas visiško pritarimo, kad Kristus Jėzus atėjo į pasaulį išgelbėti nusidėjėlių, kurių pirmasis esu aš. Todėl ir buvo manęs pasigailėta...” (1Tim 1, 15-16). “...bet jei neatgailausite, visi taip pat pražūs” (Lk 13, 5). “TAD

ATGAILAUK! O jeigu ne..." (Apr 2, 16). "Aš jai daviau laiko atgailauti dėl ištvirkavimo, bet ji neatgailavo. Štai Aš ją nublokšiu į ligos patalą, o ištvirkavusius su ja - į didelį sielvartą, jeigu jie neatgailaus dėl savo darbų" (Apr 2, 21-22). "jie keikė vardą Dievo... Ir jie neatgailavo, kad atiduotų Jam šlovę... Jie piktžodžiavo dangaus Dievui... bet neatgailavo dėl savo darbų" (Apr 16, 9. 11). "neatgailavo dėl savo rankų darbų, kad nebegarbintų demonų ir ... akmeninių ir medinių stabų, kurie negali nei matyti, nei girdėti, nei vaikščioti. Jie taip pat neatgailavo dėl savo žmogžudysčių, žyniavimų, ištvirkavimų ir vagysčių" (Apr 9, 20-21). "Jie Dievo tiesą iškeitė į melą ir garbino kūrinis bei tarnavo jiems, o ne Kūrėjui... Todėl Dievas paliko juos gėdingų aistrų valiai. Jų moterys prigimtinius santykius pakeitė priešingais prigimčiai. Panašiai ir vyrai, pametę prigimtinius santykius su moterimis, užsigeidė vienas kito, ištvirkavo vyrai su vyrais, ir gaudavo už savo paklydimą vertą atpildą. Kadangi jie nesirūpino pažinti Dievą, tai Dievas leido jiems vadovautis netiksliais išmanymais ir daryti, kas nepridera" (Rom 1, 25-28). "TAD ATGAILAUK!" (Apr 2, 16). "Viešpatie... esi gailestingas tiems, kurie Tave myli ir laikosi Tavo įsakymų / Mes nepaklusome Viešpaties, savo Dievo balsui, kad elgtumėmės pagal Jo įsakymus / Mes maldaujame ne dėl savo teismo, bet dėl didelio Tavo gailestingumo. Viešpatie, išgirk! Viešpatie, atleisk! Viešpatie, išklausk ir veik! / Kai aš meldžiausi ir išpažinau savo... nuodėmę (-es)..." (Dan 9, 4. 10. 18-20). "Nuo pirmos dienos, kai nusprendei širdyje suprasti ir nusižeminti savo Dievo akivaizdoje, tavo žodžiai buvo išgirsti" (Dan 10, 12). "Aš tau paskelbsiu, kas parašyta tiesos knygoje [Biblijoje]" (Dan 10, 21). "Kadangi tu išlaikei Mano kantrybės Žodį, tai ir Aš tave apsaugosiu nuo išbandymo valandos, kuri ištiks visą pasaulį, kad būtų išmėginti žemės gyventojai / Tuos, kuriuos myliu, Aš [Viešpats] baru ir drausminu; BŪK TAD UOLUS IR ATGAILAUK!" (Apr 3, 10. 19). "Aš jums sakau: kas išpažins Mane [Jėzų Kristų] žmonių akivaizdoje, tą Žmogaus Sūnus išpažins Dievo angelų akivaizdoje. O kas Manęs išsigins žmonių akivaizdoje, to bus išsiginta Dievo angelų akivaizdoje" (Lk 12, 8-9). "Štai Jis ateina su debesimis, ir išvys Jį kiekviena akis" (Apr 1, 7). "Bet jeigu, ištrūkę iš pasaulio purvyno Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pažinimu, jie ir vėl jame įklimpę pralaimi, tai jiems paskui darosi blogiau negu pirma. Jiems būtų buvę geriau iš viso nepažinti teismo kelio, negu jį pažinus, nusigręžti nuo jiems duoto švento įsakymo. Jiems nutiko, kaip sako teisinga patarlė: 'Šuo sugrįžta prie savo vėmalų', ir: 'Išmaudyta kiaulė vėl voliojasi purvyne'" (2Pt 2, 20-22). "Todėl dabar, - sako Viešpats, - gręžkitės į Mane visa širdimi, pasninkaudami, verkdami ir dejuodami" (Jl 2, 12). "Taip sako Viešpats Dievas: 'Atsiverskite nuo stabų ir nusigręžkite nuo visų savo bjaurysčių'" (Ez 14, 6). "visur visiems žmonėms ATGAILAUTI" (Apd 17, 30). "Tad ATGAILAUKITE ir atsiverskite, kad būtų panaikintos jūsų nuodėmės" (Apd 3, 19). "Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis [Kristus] ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių" (1Jn 1, 9). "Jeigu lūpomis išpažinsi Viešpatį Jėzų Kristų ir širdimi tikėsi, kad Dievas Jį prikėlė iš numirusių, būsi išgelbėtas" (Rom 10, 9). "Kiekvienas, kuris šaukiasi Viešpaties vardo, bus išgelbėtas" (Rom 10, 13). Žmogau, ar nori būti išgelbėtas? Ar nori pagyti? Jei taip, tai Jėzus Kristus išgydo tave! "Aleliuja! Išgelbėjimas, galybė, šlovė ir garbė priklauso Viešpačiui, mūsų Dievui, nes tikri ir teisingi Jo teismai! Amen! Aleliuja! Užviešpatavo Viešpats Dievas, Visagalis. Džiūgaukime ir linksminimės ir duokime Jam šlovę! Dievą garbink! Nes Jėzaus liudijimas yra pranašystės dvasia... ir Jo vardas - DIEVO ŽODIS" (Apr 19, 1-2. 4. 6-7. 10. 13).

Paradoksas: sektantas, vaikštantis tiesoje!

Kaip dabar prisimenu... 1997 - 1998 - ieji. Būdamas tūlas studentas, po penktadienio studijų, vėlyvą rudenį, saulei nusileidus, trypčiojau kelyje Šiauliai - Pasvalys, norėdamas parvykti autostopu iš didmiesčio į gimtinę. Sustoję lengvasis apynaujis automobilis, vairuojamas solidaus kostiumuoto vyruko, iš pažiūros – verslininko. Draugiškai pasilabinę, išsiaiškinom, kad abiems pakeliui, tad išokau į vidų. Nutiko toks kuriozas: tais laikais nešiojau ilgus plaukus, ilgą lietpaltį, batus ilgais aulais, ir tą vėlų vakarą plaukai nebuvo surišti į arklio uodegą. Vos tik atsidūriau salone, vyrukas šypsodamasis prasitarė, jog pamanė kad tranzuoja panelė, taigi stabtelėjo, o kai suprato, kad čia vyriškos giminės atstovas – susinepatogino. Tačiau mandagiai atsiprašė, man patikinus, kad aš nesu nei banditas, nei gėjus, nei pakelės maniakas. Jaukią atmosferą salone kūrė iš magnetolos sklindančios krikščioniškos giesmės, nors tais laikais, buvau maištaujantis pankrokeris, o mano ausys buvo pratę prie sunkiosios muzikos garsų. Vyrukas taktiškai pasiteiravo, ar man netrukdo krikščioniška muzika? Aš, žinoma, neprieštaravau – juk žmogus mane veža, o ne aš jį. Pasidomėjęs kur studijuojau ir kaip man sekasi mokslai, atsargiai paklausė apie mano laisvalaikį. Ketinau pasakyti atvirai: ” rock ‘n’ roll, sex and beer “, tačiau susilaikiau ir paskutiniųjų dviejų nuodėmių garsiai neįvardijau. Taip mums besišnekučiuojant, pusiaukelėje vyrukas prabilo apie Dievą. Ir greit uždavė klausimą: ar esi tikintis?

Na, aš niekada neneigiau Visagalio egzistavimo ir atsakiau paprastai: “turbūt kažkas yra”.

- O kas tas kažkas? - smalsavo vyrukas.

- Turbūt, Dievas, - atšoviau.

- O vardas koks?

Man keistas pasirodė jo klausimas, nes jau pradžioje kelionės vienas kitam prisistatėme. Tačiau dėl šventos ramybės pakartojau: “Mantas”.

- Ne, ne, - nusijuokė vyrukas, - kaip manai, koks Dievo vardas?

- Aaaa, - nutęsiau, suvokęs klausimo esmę. - Dievo vardas ir yra Dievas, manyčiau...

Po to vyrukas uždavė man dar vieną klausimą, po kurio man paliko baisiai neįjauku:

- Ar pažįsti Jėzų?

Vietoj atsakymo, tik patempiau lūpą.

- Juk Jėzus Kristus tavo Išgelbėtojas, - drąsiai pristatė savo Dievą vyrukas.

Po šio teiginio, mano protas užkunkuliavo ir prisiminiau kaip prieš nepilną mėnesį mačiau kažkokią TV laidą apie “sektantus, įtraukinėjančius į sektą jaunimą, pensininkus ir nelaimingas moteris”. Toje laidoje viena katalikė bobutė, braukdama sūrias ašaras ir šnirpšdama nosimi, stropiai aiškino televizijos žiūrovams, kad jos anūkė įtraukė į sektą, po ko besarmatė kardinaliai pasikeitė - atsuko nugarą „Marijai“ - nustojo berti jai poterius ir barškinti rožančiais, o vietoj to pasirinko sektį Jėzų (Tą patį, kuris anot mane vežusio vyruko, gali mane nuo kažko išgelbėti). Ir dar toji uolioji bobutė įspėjo, kad sektantai savo aukas atkalba nuo katekizmo, ir įbruka į užantį kokį tai Dievo Žodį, kuriuo užkeri, užkalba bei užkeikia, todėl reikia ignoruoti jų pasakas, mintyse kartojant kokio nors eilėraščio posmelį – suveiks kaip priešnuodis.

Ir vyrukas prakalbo apie Bibliją...

Stengiausi tų žodžių nepriimti už gryną pinigą, ir bandžiau pirštais užsikišti ausų angas. Mano širdis taip smarkiai ėmė plakti lyg būčiau girdėjęs žvanginant peiliais Fredį Kriugerį. Kol privažiavome didžiąją sankryžą, kur vienas posūkis veda namo, patyriau tikrą košmarą asfaltuotoje

gatvėje. Kol vyrukas man postringavo apie Jėzų, kone meldžiausi tam “kažkam, kuris turbūt yra”, kad šis naujai demaskuotas sektantas (dėka įžvalgios bobutės), kuo greičiau sustotų ir paleistų mane į visas keturias puses. Tačiau turėjau iškęsti dar daugiau – sektantas paslaugiai pasisiūlė pavėžinti mane iki namų slenksčio, ir net paklausė kur dirba mano tėvai.

Na, pamaniau, turbūt jau dantį užkalba, traukia informaciją apie potencialų pajamų šaltinį. Kol įriedėjome į daugiabučio kiemą, sektantas man citavo Dievo Žodį, kuris anot bobutės, užkeri, todėl nebyliai niūniavau “I wanna rock n roll all night”, kad jo “kerai” manęs nepaveiktų ir išlikčiau “sveiko” proto.

Kai automobilis sustojo prie daugiabučio, kuriame gyvenau su tėvais, ketinau staigiai šokti lauk strykt pastrykt ir ate, kad tik nepamatytų draugai ar kaimynai. Tačiau sektantas mane mandagiai užlaikė, paklausdamas: “Ar apsisprendei sekti Jėzumi?”

Mintyse ėmiau kartoti “seku seku pasaką, vilkas rijo ašaką...”, kad keisto tipo burtai būtų neveiksmingi. Galiausiai man pavyko įkyraus sektanto atsikratyti, priėmus iš jo dovanų Naujojo Testamento knygelę, ir vizitinę. Atsisveikindamas jis man metė pavymui: jei gyvenime ištiks kokia bėda ar turėsi kokių nors problemų – skambink. Žodžiai, kuriuos pirmiausia ištariau ištrūkęs iš “šamano” automobilio, buvo tokie: “Ačiū Dievui, neįtraukė!”. “Atsilaikiau! Bobutės dėka!”

Taigi, tokia buvo priešistorė.

Grįžęs namo, sektanto dovanas nugrūdau giliai giliai į stalčių ir užkasiau po knygomis. Tiesa, jo vizitinę, kurioje buvo jo vardas, pavardė... bei informacija, kokiai sektai jis priklauso, po kelių dienų atkasiau ir suplėšęs išmečiau į šiukšlių kibirą. Na, o knygelę apie Jėzų užlaikiau tame stalčiuje užmirštą mažiausiai dešimtmečiui. Tą patį vakarą išlėkiau su draugais į alaus barą pakilnoti bokalo už “laisvę”, kuriai vergavau. Nusekiau priešingu keliu, nei siūlė sektantas.

Dabar jau suprantu, kodėl po mėnesio kito nuo to įvykio, kada ignoravau pažinti savo Išgelbėtoją Jėzų, pasigavau infekciją ir susirgau sunkia plaučių uždegimo forma, ko pasekmėje vos neatguliau į kapus. Tačiau Dievas man buvo gailestingas, ir užuot iš manęs paėmęs gyvybės alsavimą, suteikė man naują šansą, duodamas laiko atsiversti. Žinoma, atgailauti už savo nuodėmes dar nebuvau pasiryžęs, todėl periodiškai mane užklupdavo įvairios nesėkmės, problemos ir negalavimai. Bėdai ištikus, galėjau skambinti sektantui, tačiau jo vizitinė kortelė mano dėka atsidūrė Aleknaičių sąvartyne, o nei jo vardo, nei telefono numerio, nei sektos pavadinimo neįsiminiau. Vis gi nuo to susitikimo su sektantu, kuris, man būnant bemaž devyniolikos, siūlė atsigręžti į Išgelbėtoją ir sekti Jėzų, turėjo praeiti dar penkiolika metų, kad pažinčiau “Tą, kuris turbūt yra”.

Tik po keliolikos metų atkasiau tą Naujojo Testamento knygelę iš stalčiaus gilumos ir nupūčiau nuo jos dulkes. Galop, ir turbūt todėl, kad jau buvau pakeitęs gyvenimo būdą ir nebenešiojau arklio uodegos, buvau išbraukęs iš nuodėmių sąrašo ne tik “rock ‘n’ roll” bet ir alkoholį, bei atsitiktinius lytinius santykius. Užuot šėliojęs kaip anksčiau, įnikau individualiai studijuoti Bibliją. Tuomet sužinojau, kad Jėzus Kristus yra būtent “tas kažkas”, kuris ne galbūt, o yra iš tikrųjų. Biblijos tyrinėjimas man atvėrė ne tik akis, bet ir protą. Suvokiau, kad yra tik du keliai – platus ir siauras, o platusis veda į Romą ir šiuo keliu daug einančių, ypač tokių bobučių, kurios per TV aprauda savo atsivertusias anūkes dėl atmesto „Marijos“ rožinio. Siauras kelias gi – tiesiai pas Dievą per Jėzų Kristų Išgelbėtoją, nes Jėzus yra kelias, tiesa ir gyvenimas. Kaip sako Dievo Žodis, kuris neužburia (kaip teigė bobutė), o išlaisvina iš užburto rato. Kaip yra tik du keliai, taip yra ir tik dvi kryptys: vieni seka Kristų, kiti – antikristą. Viskas labai paprasta. Kaip yra geri ir blogi žmonės, taip yra geri ir blogi sekėjai. Tie, kurie pažįsta Jėzų, jau savaime blogi būti nebegali. Tokie remiasi Dievo Žodžiu ir nepripažįsta religijos dogmų, o tie, kurie įtakoti religijos – seka popiežių, o ne Kristų, ir

yra sektantai blogąja prasme. Tačiau Dievas davė laisvą valią pasirinkti, ką mums sekti, kieno sekėjais būti, ką garbinti bei kieno mokslo laikytis.

Jei laikomės Kristaus mokslo, mes esame Jo mokiniai ir priklausome Jo mokyklai, kitaip tariant Dvasinei Bažnyčiai – Kristaus Kūnui. Kas nepriklauso Kristaus Kūnui, tas priklauso antikristo sistemai, kryptai arba sektai – net pats to nesuvokdamas, net pats to nežinodamas. Visos pasaulio religijos, religinės organizacijos, religinės bendruomenės priklauso antikristo sistemai, net gi tie, kurie sakosi esą pagoniai ar netikintys. Štai šitie yra šėtono sektos atstovai.

Nepamenu kokiai bendruomenei priklausė prieš daugelį metų mane pavėžinęs vyrukas, bet sprendžiant iš to, kad jis man siūlė sekti Kristų, tikėtina buvo “sektantas” gerąja prasme. Kitaip ir negali būti, nes Kristus yra kelias, tiesa ir gyvenimas. Būti Kristaus sekėju, tai suprasti Kristaus mokslą, liudyti Jėzų ir laikytis Dievo įsakymų.

Visai kas kita būti popiežiaus sekėju: tai nesuprasti Kristaus mokslo (arba iškraipyti Kristaus mokslą), nesilaikyti Dievo įsakymų ir liudyti „Mariją“, „Liuciją“, ar kitokią stabą, po kuriuo slepiasi šėtonas.

Taigi, paradoksas: paaiškėjo, kad toji bobutė iš TV, gyvendama be jokios dvasinės nuovokos ir tūnodama giliame paklydime, pati tebuvo katalikų sektantė antikristo žabangose. Ji raudėjo dėl anūkės, kuri pasirinko tiesą vietoj melo, ir gyvąjį Dievą vietoj stabo. Anūkė gi pasirodė bevaikštanti tiesoje. Bobutė vienok apsiriko.

Apsirikau ir aš, anais laikais nepriėmęs Kristaus pakeliui namo iš studijų. Kiek daug blogo būtų man nenutikę, jei būčiau atvėręs širdį Dievo tiesai, kurią pats Viešpats man siuntė pasitelkęs vyruką su autotransportu. Tuomet nusekęs paskui antikristą į barą tik papildžiau savo nuodėmių kraitį. O šiandien, ištyrinėjęs visą Bibliją, pripažinęs, kad esu nusidėjėlis, įtikėjęs Išgelbėtoją ir Viešpatį Jėzų Kristų (kuris numirė ant kryžiaus už mūsų nuodėmes, ir prisikėlė, kad būtumėm išganyti), išpažinęs savo nuodėmes Viešpačiui, atgailavęs dėl jų ir gavęs iš Dievo atleidimą, atvėręs savo širdies duris Kristui ir pakvietęs Jį į savo gyvenimą, priėmęs vandens krikštą pagal Bibliją, ir pasirinkęs sekti Jėzumi, pasitikėjęs Juo ir gavęs Kristaus apreiškimą, anokių bobučių akimis žiūrint, tapau toks pat “šamanas” ir “sektantas”, kokį piešė mano vaizduotė iš vienokio vyruko, pavėžinusio mane, tūlą maištininką, prieš daugelį metų namo. Dabar jau manęs baidosi studentai, pensininkai ir nelaimingos moterys, kad jų neįtraukčiau pas Jėzų į dangaus karalystę, ir kad jie nebūtų išgelbėti. Nes pasak davatkų ir liežuvautojų: matai, dabar tas tikras sektantas, seka Kristų, o ne „Mariją“, laikosi Dievo įsakymų, o ne popiežiaus. Tik pamanyk, jis nebarškina rožančiaus, ir neberia poterių kaip žirnių, nevaikščioja sekmadieniais į bažnyčios pastatą, nes jo Bažnyčia Dvasioje ir jis švenčia Sabatą, jis uoliai tyrinėja Bibliją, visiems užkalbėdamas dantis Dievo Žodžiu. Būkite atsargūs, kad neįtrauktų, nes jis koks tai disidentas, atskalūnas, nūnai Kristaus mokinys... Ir kokiai gi sektai jis priklauso, kad šitaip nepaklūsta Vatikanui? Matai, jam Dievas yra Tėvas, o ne popiežius, ir Kristus jam apsireiškė, o ne „Marija“! Tik pamanykit, koks akiplėšiškumas kalbėti apie Dievą nesimokius kunigų seminarijoje, ir dar už bažnyčios pastato ribų! Ir papulk tu man į sektą per knygą?! Na, ką čia spėlioti! Paskaitykim katekizmą, gal rasim atsakymus kokiai sektai priklauso...

Tik atmint, mielosios, ne bendruomenės ar sektos žmogų daro tikinčiuoju, o bendravimas su gyvuoju Kristumi! Ir tiesa – ne katekizme, o Biblijoje (Dievo Žodyje). Ir reikia saugotis ne žodžio “sekta”, o žodžio “ekumenizmas” (visų religijų, konfesijų, tikybų susivienijimas, pasaulio vienybė). Ekumenizmo kompromisas dauginasi bažnyčiose kaip vėžys: Romos Katalikų – Evangelikų Baptistų – Evangelikų Liuteronų – Evangelikų Reformatų – Evangelikų Sekmininkų – Sentikių – Septintosios Dienos Adventistų (jų vyskupas-prezidentas) – Stačiatikių – Laisvųjų Krikščionių...

Jie visi sudaro draugijas, net “Biblijos”. “Ir visa žemė stebėdamasi nusekė paskui žvėrį” (Apr 13, 3). O Dievas sutriuškins šią pasaulio vienybę, todėl kad tai yra okultinė antikristo vienybė, vienybė nukreipta prieš Kristų – šėtono ekumenizmas. Ekumenizmo vardan pagarbą popiežiui atidavė visų pasaulio religijų vadovai, tame tarpe ir judėjų patriarchas su plakatu “shalom pope”, ir pastoriai, priklausantys masonų ložei (mormonai, Jehovos liudytojai ir kitos ekumeninės sektos). Pamindami Dievo Žodį, su Vatikanu susivienijo ir buvę protestantai: liuteronai, anglikonai, metodistai, baptistai... “Ir visa žemė stebėdamasi nusekė paskui žvėrį” (Apr 13, 3).

Ir visa tai daroma dėl “New World Order” (naujosios pasaulio tvarkos įgyvendinimo). O Kristus mums sako: “Išeikite iš jų ir atsiskirkite...” (2Kor 6, 17-18).

“Išeik iš Babelės [Romos katalikų bažnyčios, religinės sistemos], Mano tauta, kad nedalyvautum jos nuodėmėse ir nepatirtum jos negandų!” (Apr 18, 4). “Nebūkite jų bendrai! Juk kadaise jūs buvote tamsa, o dabar esate šviesa Viešpatyje. Tad elkitės kaip šviesos vaikai. O šviesos vaisiai reiškiasi visokeriopu gerumu, teisumu ir tiesa. Išstirkite, kas patinka Viešpačiui ir neprisidėkite prie nevaisingų tamsos darbų, o verčiau atskleiskite juos. Juk ką jie slapčia daro, gėda net sakyti” (Ef 5, 7-12).

Tie, kurie neturi gyvojo Kristaus pažinimo, tų protai vienaip ar kitaip yra paveikti arba sekuliarizmo, arba religijos išpažinimo, tai yra dogmatinės ideologijos ir demagogijos apskritai. Sekuliarizmas (ir visoks kitoks “- izmas”, pvz., ateizmas), ir religijos – tai du dalykai per kuriuos žmonijai plaunamos smegenys, pajungiant jų protus į sisteminį kolektyvinį mąstymą. Tam ir buvo sukurtos religijos, kad suklaidinti žmones ir nuvesti juos nuo sveiko teisingo tikėjimo Gyvuoju Kristumi.

Romos katalikų bažnyčia turi savo “mesiją” – stabą “Mariją” (Liuciferį). Po visais religijų dievais-stabais vyriško ar moteriško pavidalo slepiasi Liuciferis „šviesos nešėjas“ arba Liucija „šviesos nešėja“ (šėtonas, puolęs angelas). Juk šėtonas yra piktoji dvasia, o dvasiai tas pats kokį pavidalą priimti – moterišką ar vyrišką. Šėtonas taip veikia, kad paniekintų Kristaus vardą. Tiek Vatikano dogmose, tiek musulmonų Korane, tiek judėjų Talmude žeminamas Jėzus ir nepripažįstamas Mesiju, Dievo Sūnumi. Jie teigia, kad Kristus nemirė už žmonijos nuodėmes. Protestantų pasaulis dabar skelbia ne Dievo Žodį, o jėzuitų doktriną. Pasauliečiai, nusigręžę nuo Dievo Žodžio tiesos, pasirinko mokytojus, kurie dėsto jiems patinkančias pasakas.

O ką sako Dievo Žodis (Biblija)?

“Kas yra melagis, jeigu ne tas, kuris neigia Jėzų esant Mesiją? Tasai yra Antikristas” (1Jn 2, 22).

Yra religinė sistema žemėje, kuri nori iškelti save aukščiau Dievo, manipuluodama Kristaus vardu, bet nepaisydama Jo valios. Tačiau pats Kristus nurodė mums per Dievo Žodį, kad ši religinė institucija turi žvėries ženklą. Dauguma krikščioniškų denominacijų, deklaruojančių kad pažinuosius Kristų, vis dėlto nusekė paskui žvėrį, sąmoningai pasirinkdamos švęsti ne Dievo palaimintą ir pašventintą Viešpaties dieną Sabatą (šeštadienį), o popiežiaus įsteigtą pagonišką sekmadienį. Tačiau: “Iš to patiriame, kad Jį [Kristų] pažįstame, jei laikomės Jo įsakymų. Kas sako: “Aš Jį pažįstu”, bet Jo įsakymų nesilaiko, tas MELAGIS, ir nėra jame tiesos” (1Jn 2, 3-4).

Parodykite nors vieną religinę organizaciją, kuri laikosi Dievo įsakymų. Nėra tokios! Yra tik pavieniai praregėję ir atsivertę žmonės, kurie “laikosi Dievo įsakymų ir saugoja Jėzaus liudijimą” (Apr 12, 17). T.y. Gyvojo Kristaus sekėjai, kuriuos vyraujanti religinė sistema vadina “sektantais”, “fanatikais”, “atskalūnais”...

Jei aš tikiu tuo, ką sako Dievo Žodis, negaliu būti kataliku, negaliu būti musulmonu, negaliu būti budistu, negaliu būti induistu, negaliu būti judėju, negaliu būti pagoniu, negaliu priklausyti jokiai

religinei organizacijai, sektai ar bendruomenei..., nes praktiškai visos krikščionių bendruomenės nusekė paskui antikristą, iškėlusios ekumenizmo vėliavą.

“Žiūrėk, kad nepatektum į spąstus, sekdamas jomis... Nedaryk taip Viešpačiui, savo Dievui. Ką įsakau, daryk [laikykis Dievo įsakymų]: nieko nepridėk ir neatimk” (Įst 12, 30-32).

Šėtonas, sėdamas abejones ir nepasitikėjimą Dievu tikinčiųjų tarpe, principu “skaldyk ir valdyk” vienija savo karalystę žemėje. Visi religijų sekėjai – tai nelaimingi žmonės, apkvailinti užkulisinės satanistinės masonų organizacijos. Kas pasaulyje bevyktų, užkulisiuose visada veikia Romos katalikų bažnyčia. Vatikano užkulisinės sektos: jėzuitai / masonai / iliuminatai... Jėzuitai kontroliuoja pasaulį per religijas. Romos katalikų bažnyčia sukūrė islamo religiją su tikslu kontroliuoti arabus. Kaip manote, kokiam tikslui dabar musulmonai (islamistai) išsklaidyti po Europą? Ekumenizmo vardan. Bet niekas nevyksta be Dievo valios. „Juos išsklaidysiu į visus pasaulio kraštus taip, kad nebus tautos, kurioje Elamo [Elamas – senovės Irano, Irako regionas] išsklaidytųjų nebūtų... Bet paskutinėmis dienomis Aš išvaduosiu Elamą, - sako Viešpats“ (Jer 49, 36. 39). „Aš parvesiu Moabo [Moabas – senovės Sirijos regionas] ištremtuosius paskutinėmis dienomis, - sako kareivijų Viešpats“ (Jer 48, 47).

Beje, kovai prieš Kristų, masonai įsteigė Marijos kultą ir daugybę kitų religinių kultų bei pagoniškų apeigų. Visa tai jie apraizgo savo simbolika. Pasaulis valdomas okultistų, kurie per savo “šeimas” kontroliuoja žmoniją. Tam sukurtos religijos, religiniai judėjimai, organizacijos, pasitelkiamos sudievinotos asmenybės, propaguojamas ekumenizmas, spiritizmas, ezoterika, magija...

Taigi, visi ištikimieji Kristuje Jėzuje, nebijokite jų, bet demaskuokite juos. “O ramybės Dievas sutryps šėtoną po jūsų kojomis greitu laiku” (Rom 16, 20). Kai pasaulio nacijos sakys “vienybė, taika, nauja tvarka”, kai jos manys, kad pasiekė savo tikslą, netikėtai jas ištiks žūtis ir joms ateis galas, nes Dievas su antruoju Jėzaus Kristaus atėjimu sutriuškins visas pasaulio karalystes.

Aš, brolis Mantas, tarnauju po Emanuelio vėliava, ir seku Kristų, remdamasis tik Raštu. Tokių pavienių praregėjusių žmonių, tikiu, yra kiekvienoje šalyje ne vienas ir ne du, kurie nepriklauso religinei sistemai apskritai: jokiai organizacijai ar sektai. Nors mus piešia “baisiais sektantais” tie, kurie nesuvokia, kad vaikščiojimas tiesoje yra meilė. “O meilė – tai gyventi pagal Jo [Dievo] įsakymus” (2Jn 1, 6). “Čia pasirodo ištvermė šventųjų, kurie laikosi Dievo įsakymų ir Jėzaus tikėjimo” (Apr 14, 12).

Juk ir Dievas nieko negali daryti be meilės ir be tiesos (teisingumo). Todėl iš meilės ir atsiuntė Savo Sūnų Jėzų Kristų aukotis už visų nuodėmes ant kryžiaus, kad būtumėme išgelbėti per atgailą. Jėzus parodė, jog Dievo dešimties įsakymų Įstatymas pagrįstas meile Dievui ir savo artimui, ir kad paklusti Jo reikalavimams yra kiekvieno žmogaus pareiga. Jei jūs nevaikščiojate tiesoje, susimąstykite, ar ta būseną, kurioje šiandien randatės, tikrai tenkina jus?!

Todėl, kad vaikščioju tiesoje, remiuosi Biblija, seku bei liudiju Kristų, ir nepriklausau jokiai religinei sistemos organizacijai, esu vadinamas “šamanu” bei “sektantu”, nes tiesa niekada nebuvo populiari. Aš su tais ir už tuos, “...kuriuos aš myliu tiesoje... kurie yra pažinę tiesą, - dėlei tiesos... tiesoje ir meilėje... vaikščiojančių tiesoje” (2Jn 1, 1-4).

Juk Mozės irgi nekenė savo laike, nes jis sakė tiesą. Jeigu Mozė gyventų šiais tamsos laikais, jo nekęstų tris kart labiau. Ką ten tris... Ko gero dešimt kartų! Juk ir Jėzaus nekenė už tiesos sakymą, ir vadino “velnio apsėstu nazariečiu”, net prikaldė prie kryžiaus. Ir apaštalu nekenė...

Ką kalbėjo religijos atstovai apie apaštalu Paulių?

“Mes nustatėme šį žmogų esant tarsi marą. Jis kursto maištą... ir yra nazariečių SEKTOS VADEIVA” (Apd 24, 5). O Paulius atsakė į kaltinimus: “Jie negali įrodyti to, kuo mane kaltina. Bet aš tau išpažįstu, jog tarnauju savo tėvų Dievui pagal Kelią, jų vadinamą SEKTA, tikėdamas visa, kad parašyta Įstatyme ir Pranašuose, ir turiu viltį Dieve...” (Apd 24, 13-15). O Romoje žydai kreipėsi į Paulių: “Vis dėl to norėtume išgirsti tavo pažiūras. Mat apie šitą SEKTĄ tiek težinome, jog jai visur prieštaraujama” (Apd 28, 22). Paulius ragino savuosius: “Sekite manimi [mano pavyzdžiu], kaip IR AŠ SEKU KRISTUMI” (1Kor 11, 1). “Broliai, būkite mano SEKĖJAI ir žiūrėkite į tuos, kurie elgiasi pagal pavyzdį, kurį matote mumyse” (Fil 3, 17). “Taigi būkite DIEVO SEKĖJAI, kaip mylimi vaikai, ir gyvenkite mylėdami, kaip ir Kristus pamilo mus ir atidavė už mus Save kaip atnašą...” (Ef 5, 1).

O ką Viešpats pasakė savo sekėjams?

“Aš - pasaulio šviesa. Kas SEKA Manimi, nebevaikščios tamsoje, bet turės gyvenimo šviesą” (Jn 8, 12). “Kas Man tarnauja, tegul SEKA paskui Mane; ir kur Aš Esu, ten bus ir Mano tarnas. Kas Man tarnauja, tą pagerbs ir Mano Tėvas” (Jn 12, 26). “Jūs esate žemės druska. / Jūs esate pasaulio šviesa” (Mt 5, 13. 14). “Jei kas nori eiti paskui Mane, teišsižada pats savęs, teima savo kryžių ir TESEKA Manimi” (Mk 8, 34). “Jei kas gėdysis Manęs ir Mano Žodžių, to gėdysis ir Žmogaus Sūnus, kai ateis su Savąja, Tėvo ir šventųjų angelų šlove” (Lk 9, 26).

“O kad jie... laikytųsi Mano įsakymų, tai jiems ir jų vaikams per amžius gerai sektųsi / tiksliai SEKITE VISĄ KELIĄ [siaurą kelią], kurį Viešpats, jūsų Dievas, jums nurodė, kad būtumėte gyvi...” (Įst 5, 29. 33). “Saugokitės, kad jūsų širdys nebūtų apgautos, nenuklyskite...” (Įst 11, 16). “SEKITE VIEŠPATĮ, jūsų Dievą, Jo bijokite, vykdykite Jo paliepimus ir klausykite Jo balso; Jam tarnaukite ir prie Jo glauskitės” (Įst 13, 4). “O jei jums nepatinka tarnauti Viešpačiui, tai šiandien apsispręskite, kam norite tarnauti... Bet aš ir mano namai tarnausime Viešpačiui” (Joz 24, 15). “Jei bijosite Viešpaties, Jam tarnausite, klausysite Jo balso ir nesipriešinsite Jo įsakymams, tai... SEKSITE VIEŠPATĮ, savo Dievą. Bet jei neklausysite Viešpaties balso ir priešinsitės Jo įsakymams, tai Viešpaties ranka bus prieš jus, kaip buvo prieš jūsų tėvus” (1Sam 12, 14-15). “Štai padedu prieš jus palaiminimą ir prakeikimą. Palaiminimą - jei klausysite Viešpaties, savo Dievo įsakymų..., prakeikimą - jei neklausysite Viešpaties, savo Dievo įsakymų, nukrypsite nuo kelio, kurį šiandien jums rodau...” (Įst 11, 26-28).

Štai šiandien aš jūsų klausiu: “Ar apsisprendėte sekti Jėzumi?”

Gimti iš naujo

Būdamas dvidešimt dviejų (2002 m.), užsimaniau tapti gangsteriu. Keista, kai turėdamas teisininko diplomą užsimanai tapti gangsteriu, bet aš būtent to ir troškau. Nežinia kodėl, ar dėl blogo gyvenimo, kaip įsivaizdavau: nes tuomet, laukinio kapitalizmo apogėjuje, mane atleido iš Darbo biržos konsultanto pareigų, išmokėję išėtinę kompensaciją. O po mėnesio pareikalavo tą kompensaciją gražinti, kaip neva permoką, kurią aš jau buvau išleidęs savo reikmėms: odinei striukei, odiniams batams ir vokiškam brauningui su pilna apkaba. Tad man beliko tik prisiregistruoti toje pačioje Darbo biržoje kaip ieškančiam juristo darbo, o buvę kolegos greit mane įvertino pagal naują išorę, sakydami: dirbdamas buvai pilkasermėgis (mat nešiojau pilką liemenę), o tapęs bedarbiu atrodai kaip kokios tai slaptos draugijos narys iš kriminalinių elementų organizacijos

praktikuojantis „juodosios rankos“ veiklą. Visgi banditizmu neužsiėmiau, nusikalstamu keliu nepasukau, nors puoselėjau viltį suburti kažką panašaus į „Timūro“ būrį (mat vaikystėje esu subūręs „Robino Hudo“ chebrą) ar „Tado Blindos“ šaiką, galinčius padėti vargšams ir kovojančius prieš korupciją bei neteisybę, taip pat turinčius savo moralinį elgesio kodeksą (įstatymą) kaip samurajai arba dešimt Dievo įsakymų (kurių teisingų daugelis net nežino, o ką jau bekalbėti apie jų laikymąsi). Kaip gali būti save gerbiančiu asmeniu ir nesilaikyti moralės įstatymo? Jei sulaužai moralinį kodeksą, vadinasi, neturi jokios garbės. Net Sicilijos mafija, kuriai šeima svarbiau už viską, turi savo moralinį kodeksą: tie, kurie blogai elgiasi ir nesilaiko moralinių vertybių negali būti „Cosa Nostra“ nariais. Taip pat man visada buvo svarbu pažinti savo giminės (šeimoms) istoriją, nes augau aplinkoje, kupinoje simbolių, statulų, stabų, legendų ir padavimų.

Visgi Darbo birža juristo darbo man nepasiūlė (turbūt keršydama už negražintą „permoką“). Už tad mane išskėstomis rankomis priėmė vienas Panevėžio verslininkas, susijęs įtakingais ryšiais su vietine mafija. Kuriam laikui tapau Panevėžio „berniuku“, oficialiai pardavinėdamas to verslininko parduotuvėse lietuviškus „Šilelius“, pagamintus Turkijoje. Per trumpą laiką užkaliau jam nemažai pinigų, kai po mano paskelbtos akcijos su „teletoto“ bilietais „Pirk Šilelį – laimėk milijoną“, milijonieriais panorusi tapti liaudis iš parduotuvių iššlavė visus televizorius. Po to verslininkas priskreto, kad aš paskelbčiau panašią akciją visai buitinei technikai. Kai nebeliko kam skelbti akcijų, atsisveikinau su verslininku, pasitraukdamas į pogrindį. Aišku, Panevėžio „mafijozas“ manęs nenorėjo paleisti, bet gaudamas per parą šimtus „praleistų skambučių“, jis geranoriškai mane nukreipė į sostinę su pilnomis kišenėmis „bonusų“, kuriuos vėliau traktavo irgi kaip „permoką“ ketindamas susigrąžinti. Tačiau sužinojęs, kad turiu teisininko diplomą, nenorom atšlijio, nes labai nemėgo teisininkų. Bet pamėgo po to, kai jam teisininkai padėjo prisiteisti iš vienos bendrovės milijoną. Tapęs milijonieriumi, tas verslininkas užmiršo ir mano menkutę „permoką“. Gyvendamas sostinėje, pasinaudodamas Panevėžio šulo rekomendacijomis, patraukiau tiesiu keliu į Kauną pas Doktorą. Bet ne darbo prašyti, o įsigyti jo knygos, kuri tuomet dar buvo „nelegali“. Vilijampolėje rašytojo neradau, tik jo mamą kavinėje „Ramunė“. Vos tik ją užkalbinau, mane apstojų trys „ambalai“ – skustom galvom, odinėm striukėm, odiniais batais ir su brauningais už diržų. Knygos, žinoma negavau. Vėliau užsikasiau metams užsienyje. Nuo to laiko, kai lankiausi kavinėje „Ramunė“, prabėgo bemaž dešimt metų. Tuomet knygos reikėjo, bet jos nedavė, o dabar nereikia, bet siūlo kiekviename knygyne. O ir rašytojas už grotų. Kaip ir aš... Ieško atsakymo į klausimus: kas aš? Ko atėjau į šį pasaulį? Koks mano gyvenimo kelias?

Visada norėjau būti laisvas. Pats laisviausias žmogus pasaulyje. Laisvė – tai ne tai, kad aš būnu kur noriu ir darau ką noriu, laisvė tai sugebėjimas daryti tai, ką laikai savo pašaukimu. Daugelis žino, ką jie turi daryti, bet jie neturi valios ir drąsos tai daryti, nes gyvena pančiuose. Aš visada norėjau, kad mano gyvenimas būtų prasmingas. Bandymai rasti gyvenimo prasmę, teisybę, mane privedė prie to, kur esu dabar. Aš kartą pagalvojau... Gal tapti žinomiu, lyderiu, užimti aukštą padėtį visuomenėje yra gyvenimo prasmė? Tuomet aš iškėliau savo kandidatūrą Seimo rinkimuose, bet manęs neišrinko. Ir ačiū Dievui, nes aš ir taip tuo metu buvau Seimo nario patikėtiniu ir visi aplinkiniai manė, kad aš labai laimingas, nes politinių kampanijų metu turėjau skambų šūkį: „Mantas Areima eina į Seimą (Nors gal jau geriau į kalėjimą?!)" Deja... Politika mane įsuko į užburtą prieštaravimų ratą, ir aš jaučiausi kaip valtis vandenyne, kurią bangos siūbuoja kur nori. Iš politikos mane išvadavo kūryba. Rašiau patriotinėmis, kalėjimo temomis, romanus, publicistiką, eilėraščius... Vis dėl to aš jaučiau nuolatinį nepasitenkinimą savimi. Bet aš dar nežinojau, kas galėtų išmokyti mane gyventi taip, kad būčiau kupinas jėgų pakeisti savo gyvenimą. Pradėjęs ieškoti

atsakymo į gyvenimo klausimus, nuėjau į katalikų bažnyčią, bet tikriausiai pasitaikė ne ta bažnyčia, nes joje atsakymų neradau. Tuomet padėjau kryžių religijai ir atsiverčiau Bibliją – laisvą Dievo Žodį. Nes laisvė ten, kur Viešpaties Dvasia. Kalbėdamas apie gyvenimo prasmę, galiu pasakyti, kad labiausiai mano gyvenimą paveikė Dievas. Atsakydamas vienam bičiuliui apie gyvenimo prasmę, tariu jam pora žodžių:

- Jėzus Kristus.

Bičiulis iš kart sureplikavo:

- Dėl Dievo, tik nekalbėk apie visą šitą nesąmonę. Man įgriso religija, man įgriso bažnyčia...

Dorai įširdau:

- Klausyk, žmogau, argi aš pasakiau „religija“? Aš pasakiau „Jėzus Kristus“.

Bičiulis taip ir nepajėgė suvokti, kad religija ir Dievas – tai du skirtingi dalykai. Bažnyčia, tai ne mūrinis pastatas, pilnas statulų ir paveikslų. Bažnyčia, tai mes, įtikėję Jėzų, nes Jis pasakė: „ten kur du ar trys susirinkę mano vardu, ten ir Aš esu tarp jų“.

Biblija – tai išminties knyga, kurioje radau visus atsakymus į iškilusius klausimus. Atgimęs iš naujo pasidariau pilnas įkvėpimo ir nuo tada savo kūryba noriu dalintis su visais, dalintis apščiau, dalintis veltui. Įtikėdamas prisikėlusį gyvąjį Jėzų, aš atradau vidinę ramybę. Jis mano gyvenimą pripildė gilia dvasine prasme. Aš įgavau sugebėjimą mylėti ne tiktai save, bet aplamai žmones tokius, kokie jie yra. Kai aš pakviečiau Jėzų pas save, Jis pakeitė mano gyvenimą. Jis pakeitė mane iš esmės. Todėl kad mano tikėjimas atsirado ne tamsumo pagrindu, o istorinių faktų ir Dievo Žodžio pagrindu, per kuriuos pažinau tiesą ir tiesa padarė mane laisvu. To aš nemainyčiau į jokių turtus pasaulyje. Jėzus Kristus gyvas. Jo prisikėlimas – pats svarbiausias visos istorijos faktas. Jėzus iš Nazareto buvo suimtas, nuteistas kaip politinis nusikaltėlis ir nukryžiuotas už tiesos sakymą. Tikėjimas į Jėzų Kristų pagrįstas ne mitais ir legendomis, bet tvirtai nustatytu istoriniu faktu: Kristus prisikėlė iš numirusiųjų ir Jo kapas buvo tuščias. Yra tiek nepaneigiamų įrodymų (pranašystės, liudytojai – per penkis šimtus žmonių, faktai), kad išvada gali būti tik viena – Kristus prisikėlė. Ir svarbiausia, kad bet kuris patikėjęs gali pajusti prisikėlusio gyvojo Kristaus galią savo asmeniniu patyrimu.

Perskaitęs mano knygą „Turtingas be cento“, vienas bičiulis ironiškai manęs paklausė:

- Ir tu patikėjai, kad Jėzus Kristus egzistavo?!

- O tu tiki, kad egzistavo Napoleonas? – savo ruožtu paklausiau jo.

- Taip, - užtikrintai tarė.

- O tu jį matei?

- Ne.

- Iš kur tuomet žinai?

Bičiulis sutriko.

Apie istorines asmenybes žinome, nes pasitikime liudijimais. Naujasis Testamentas (NT) – tai pagrindinis istorinių žinių šaltinis apie Jėzų. XX a. pradžioje archeologiniai radiniai patvirtino NT rankraščių tikslumą. NT tekstai išliko iki mūsų dienų be iškraipymų. Biblija – tikras ir autentiškas istorinis liudijimas apie Jėzų. Aš tikiu apaštalų liudijimais, todėl, kad vienuolika jų mirė kankinio mirtimi. Mirė, nes tikėjo į Kristaus prisikėlimą. Jėzaus pasekėjai nebūtų pasiryžę kankinimams ir mirčiai, jeigu nebūtų įsitikinę Jo prisikėlimu. Niekas nenorės mirti nebūdamas įsitikinęs savo teisingumu. Savo mirtimi apaštalai įrodė savo žodžių teisybę.

- O kodėl Jėzus vienintelis kelias į Dievą? Kodėl tik per Jėzų? Nejaugi nėra kitų kelių? Nejaugi nepakanka, kad žmogus tiesiog dorai gyventų? – manęs paklausė bičiulis.

- Nes Jėzus yra kelias, tiesa ir gyvenimas.

Dėl savo neteisingo gyvenimo, dėl Dievo įsakymų nevykdymo žmogus neteko ryšio su Dievu. Daugelis nesupranta Dievo esmės. Esmė ta, kad Dievas ne tiktai meilės Dievas, bet ir teisingumo. Jo prigimtis reikalauja bet kokio nusidėjimo sunaikinimo, nes „mokestis už nuodėmę – mirtis“, o žmonijai būdinga nuodėmė. Dvasinis žmogaus gimimas vadinamas gimimu iš naujo. Gimti iš naujo tai atsisakyti buvusio nuodėmingo gyvenimo, kreiptis į Dievą su atgaila, prašyti atleidimo, patikėti, kad Kristus atėjo į mūsų gyvenimą ir atleido mums nuodėmes. Jei Kristus nuošalėje, tuomet tave valdo ego (aš), o jei ego užleido vietą Kristui, tuomet viskas vyksta pagal Dievo planą ir tu tampi laisvas. Dvasinis augimas priklauso nuo visiško pasitikėjimo Dievu.

Štai, policija sulaikė jauną moterį už greičio viršijimą, jai buvo iškelta byla, ji prisipažino kalta ir teisėjas priteisė jai šimto eurų baudą. Po to, teisėjas nusivilkęs mantiją, pats sumokėjo baudą, nes buvo šios moters tėvas – mylintis dukrą ir teisingas teisėjas. Panašiai Dievas padarė mums per Jėzų Kristų. Mes nusikaltome, o mokestis už nuodėmę – mirtis. Bet kadangi Dievas mylintis, Jis atėjo į žemę Jėzaus Kristaus pavidalu ir sumokėjo už mus mirtimi ant kryžiaus. Atleidimas visada kainuoja. Dievas pats sumokėjo už atleidimą mums nukryžiuvimu. Taigi, jūs turite savo gyvenimą, aš savo. Aš galiu su jumis tik pasidalyti tuo, ką aš pats, būdamas trisdešimt penkerių (2014 m.), sužinojau, toliau – spręskite patys. Visas mūsų gyvenimas remiasi tikėjimu į nepaneigiamas tiesas, užrašytas Dievo Žodyje – Biblijoje. Kas gyvenime gali būtų nuostabesnio, negu gimti iš naujo ir atrasti gyvenimo prasmę?!

Kelias į šviesą

2014 metų vasario 10 d., antrą valandą nakties turėjau regėjimą. Prieš miegą meldžiausi, t.y. bendravau su Dievu Jėzaus Kristaus vardu, žiūrėdamas pro langą į tamsų ūkanotą dangų. Staiga už lango dangus ryškiai nušvito, tamsa išsisklaidė ir tolumoje subolavo privačių gyvenamųjų namukų stogai. Nušvitimas tęsėsi kelias sekundes, o po to stoji aklina tamsa. Panašaus reginio niekada nesu turėjęs, todėl buvau gerokai sukrėstas. Širdis ėmė tankiau plakti lyg sakydama: nebijok, tau apsireiškė Viešpats Dievas. Pagal Dievo Žodį: „Ir tam pačiam krašte buvo apsistoję piemenys ant lauko, budėdami naktį prie savo kaimenės. Ir štai ant jų užėjo Viešpaties angelas, ir Viešpaties šlovė apšvietė juos; ir jie labai išsigando“ (Lk 2, 8. 9). Suskubau pažadinti namiškius, kad pasidalinti patirtu įspūdžiu – juk išvydau paslaptinę šviesą danguje. Beje, šviesai išblėsus, visame kvartale dingo elektra, kuri atsirado tik po keliolikos minučių. Tuomet prikėliau iš miego žmoną ir papasakojau apie matytą reginį. Tai nebuvo pilnaties apšvietimas ar žaibas, juo labiau – tai nebuvo sapnas ar haliucinacija, tai buvo realus dangaus nušvitimas naktį žiemos laike, kai aukštai skliaute nesimatė nei žvaigždžių, nei mėnulio.

Kadangi jau kurį laiką individualiai studijavau Šventąjį Raštą ir buvau iš Dievo patyręs ženklų, bei pažinęs Tiesą, įpusėjau rašyti knygą „Turtingas be cento“. Pasitelkęs Dievo Žodį iš Biblijos, galėjau namiškiams paaiškinti regėjimą sekančiai: „Kaip tvykstelėjęs žaibas nušviečia viską nuo vieno dangaus pakraščio iki kito, taip savo dieną pasirodys ir Žmogaus Sūnus [Jėzus Kristus]“ (Lk 17, 24). Jis man būtent taip ir apsireiškė „nušviesdamas viską nuo vieno dangaus pakraščio iki kito“. O kaip Jis atrodė? – pasmalsavo sūnus. Būtent taip, kaip apaštalas Jonas matė savo regėjime: „Jo veidas – kaip savo stiprumu šviečianti saulė [...], Kuris prabilo: „Nebijok! Aš Esu [...] Gyvasis

[...] Tad užrašyk, ką būsi regėjęs / užrašyk tai, ką matei...“ (Apr 1, 16-19). Taigi, Kristus man apsireiškė kaip Šviesa, patvirtindamas Savo Žodį Šventajame Rašte: „Aš atėjau į pasaulį kaip Šviesa, kad visi, kurie Mane tiki, neliktų tamsoje“ (Jn 12, 46). O „Šviesa spindi tamsoje, ir tamsa jos neužgožė“ (Jn 1, 5). Panašiai Jis apsireiškė ir Sauliui, kuris vėliau tapo Dievo atstovu pasaulyje – apaštalu Pauliumi: „Atkeliavusį netoli Damasko jį staiga apšvietė šviesa iš dangaus. [...] Jis klausė: „Kas tu esi, Viešpatie?“ Šis atsakė: „Aš Esu Jėzus““ (Apd 9, 3-5). Mat, žmonės, buvę nuodėmės vergais, Kristaus galia tampa teisumo pasiuntiniais. Tas naktinis dangaus nušvitimas, tai lyg Visatos Kūrėjo nukreipimas į Išgelbėjimo Kelią: „Štai durys atviros danguje!“ (Apr 4, 1). Kelias į dangų veda per tikėjimą Kristumi, kuris naikina pasaulio nuodėmes. Išgelbėjimas yra tik Jėzuje Kristuje, kuris yra pasaulio Šviesa. Jėzus sako: „Aš Esu pasaulio Šviesa. Kas seka Manimi, nebevaikščios tamsybėse, bet turės gyvenimo šviesą“ (Jn 8, 12). „Aš Esu Kelias, Tiesa ir Gyvenimas. Niekas nenuėina pas Tėvą kitaip, kaip tik per Mane“ (Jn 14, 6). Taigi, man apsireiškė pats Gyvenimas, kurį regėjau ir turiu liudyti. „Gyvenimas pasirodė, ir mes regėjome ir liudijame“ (1Jn 1, 2). Suvokiau, kad kiekvienas, gavęs Dievo apreiškimą turi nušviesti kelius tų, kurie nepažįsta gyvenimo Šviesos.

Tačiau iki šios akimirkos, kelias į Šviesą, buvo painus ir ilgas. Dievo, kaip absoliučios Tiesos, ieškojau gerą dešimtmetį. Nors dar vaikystėje užmegzdavau su Juo tiesioginį ryšį savais žodžiais. Kalbėdavau su Gyvuju Dievu prieš miegą, kol pasinerdavau į sapną. Šventasis Raštas byloja, kad savo tarnus Dievas išsirenka dar negimusius. Pagal Dievo Žodį: „(kaip yra parašyta Viešpaties įstatyme: „Kiekvienas iš vyriškosios lyties, kuris atveria iščias, bus vadinamas šventu Viešpačiui“) [kiekvienas pirmagimis berniukas bus atskirtas Viešpačiui]“ (Lk 2, 23). „Pašvęsk Man [Viešpačiui] visus pirmagimius, kurie Izraelio vaikų tarpe atveria iščias... jie yra Mano [vyriškos lyties pirmagimiai priklauso Viešpačiui]“ (Iš 13, 2). „Aš sau pašvenčiau visus pirmagimius Izraelyje... jie bus Mano: Aš esu VIEŠPATS“ (Sk 3, 13). Mane pasiekė Viešpaties Žodis: „Pažinau tave prieš tau gimstant, pašventinau tave ir paskyriau pranašu tautoms [„Prieš formuodamas tave pilve, Aš pažinau tave; ir prieš tau išeinant iš iščių, Aš pašvenčiau tave]“ (Jer 1, 5). „Mane Viešpats pašaukė dar negimusį, Jis ištarė mano vardą, kai tebebuvo motinos iščiose“ (Iz 49, 1).

Kai buvau labai mažas, regėdavau dvasias. Visa šeima suguldavom vėlai vakare, šviesa užgesdavo, o aš tamsiame kambaryje įžvelgdavau juodos spalvos paukščio formos būtybes šikšnosparnių sparnais. Jos tupėdavo ant užuolaidų karnizų ir kilnodamos sparnus krypuodavo į šonus. Prašydavau tėvų uždegti šviesą, manydamas, kad matau „pabaisas“. O ką sako Dievo Žodis? „Vieni grūdai nukrito palei kelią, ir atskridę paukščiai juos sulesė. Tai yra pasėlis prie kelio. Pas kiekvieną, kuris girdi Dievo Žodį ir nesupranta, ateina piktasis ir išplėšia, kas buvo pasėta jo širdyje“ (Mt 13, 4). Šiame Kristaus palyginime paukščiai simbolizuoja piktąjį, t.y. šėtoną, kai „paukščiai sulesa grūdus – Dievo Žodį“. Dar šis tas apie nešvarius paukščius: „Krito, krito didžioji Babelė! [maištingoji religija, paleistuvė katalikų bažnyčia] Ji pavirto demonų buveine, visų netyrųjų dvasių pastoge, visų nešvarių ir nekenčiamų paukščių narvu“ (Apr 18, 2). Vėl gi nešvarūs paukščiai siejami su netyrosiomis dvasiomis (demonais, puolusiais angelais). Čia visi išvardinti gyvūnai ir paukščiai yra nešvarūs, minimos šmėklos. „Kartų kartoms kraštas liks tyrlaukiu... Ten gyvens vanagas ir ežys, įsikurs pelėda ir varnas... Čia gyvens šakalai ir stručiai. Ten susitiks vilkai su hienomis, satyrai šauks vienas kitam. Nakties šmėklos ten susiras sau poilsio vietą. Gyvatės turės ten lizdus... ten rinksis ir būriuosis maitvanagiai“ (Iz 34, 10. 11. 13. 14. 15). O čia sąrašas nešvarių paukščių: „O šitie yra tie, kuriais bjaurėsitės tarp skrajūnų; jie nebus valgomi, jie yra bjaurastis: erelis, grifas, jūros erelis, maitvanagis, pesliai pagal jų rūšis; visi varnai pagal jų rūšis [visa varnų

bei varniukų giminė]; strutis, pelėda, naktinis vanagas, gegutė ir vanagai pagal jų rūšis, mažoji pelėda, apuokas, kormoranas, didžioji pelėda, gulbė, pelikanas, žuvėdra, gervė, erelis žuvininkas, gandras, garniai pagal jų rūšis, pėmpė ir šikšnosparnis“ (Kun 11, 13-19). Taigi, matome, kad Dievo Žodis pats viską paaiškina. Vaikystėje mano regėti „paukščiai“ iš tiesų galėjo būti demonai (piktosios dvasios), nes jie man keldavo baimę ir nerimą, be to gyvenome giliame tarybiniame ateistiniame laikotarpyje, kai žodis „Dievas“ buvo tabu, o demonams buvo puiki terpė veistis. Evoliuciją su visomis jos klaidomis aiškino visose švietimo sistemos lygiuose. Paklydau tarp neteisingų mokymų, o vėliau buvau sugadintas religijos. Per laiką demonai padarė savo juodą darbą: mano bendravimą su Gyvuoju Dievu pakeitė negyva religinė išpažinimo forma. Tradiciškai buvau pakrikštytas kataliko kunigo, pagal paprotį priėmiau pirmąją komuniją, mokykloje lankiau katalikų tikyba, o sekmadieniais dumdavau į mišias, kuriose dažnai supykindavo – nuo žmonių spūsties ir smilkalų dūmų man sutrikdavo virškinimas. Tuomet išpiltas šalto prakaito greit nerdavau pro duris į lauką. Gryname ore pasijusdavau kur kas geriau, net nebenorėdavau grįžti.

Jau ankstyvoje paauglystėje užmiršau Dievą, pasidavęs gašlioms ištvirkusioms jaunatviškoms aistroms, pasaulietinio gyvenimo kūniškiems malonumams. Tuomet man buvo sunku atsispirti piktojo pagundoms, nes nusigręžęs nuo Dievo-Šventosios Dvasios bendrystės, likau įtakotas šėtono-piktosios dvasios. Taigi, pažindamas įvairias šio pasaulio nuodėmes, nupuoliau. Atrodo, šėtonui buvo leista su manimi daryti viską, tik neliesti mano gyvybės. Iki šiol stebiuosi, kaip likau gyvas, nors galėjau galą gauti ne sykį. Reiškia, Viešpats Dievas, su kuriuo bendravau vaikystėje, manimi vis tik rūpinosi, kad nepražūčiau. Nuo penkiolikos iki dvidešimt penkerių metų gyvenau aklinoje tamsoje: dažnas puotavimas ir lėbavimas atbukino dvasinę nuovoką. Per tą laiką esu tik kelis syk prisiminęs Dievą, ir galbūt net prašęs Jo pagalbos, kai būdavo labai sunku ar kankindavo sąžinės graužatis. Periodiškai mane kamuodavo įvairios ligos, devyniolikos metų sunkiai pernešiau plaučių uždegimą, ir baisiai buvau nualinęs savo sveikatą netinkamu gyvenimo būdu. Mano ligos didžia dalimi buvo mano nuodėmių pasekmė. Nes tik dėl nuodėmės į mūsų gyvenimą įsiveržia kančios, rūpesčiai, naštos... Tabakas, alkoholis, narkotikai ir kiti nuodai, aptemdydami protą, žadindavo nepadorias aistras. Svaigalų vartojimas buvo mano priešas numeris vienas, kuris alino kūną ir slopino manyje esančią dvasią. Mano nuodėmės, ydos, priklausomybės, blogi įpročiai slėgė mane kaip betono luitas. O nuolatinis nerimas, ambicijos ir užgaidos alino gyvybines jėgas. Ne sykį balansavau ant pražūties ribos. Trumpomis prašviesėjimo akimirkomis suvokdavau, kad man reikia keistis, tačiau nežinodavau nuo ko pradėti. Kartą kreipiausi į Dievą trumpa malda: „Dieve, prašau, padėk“. Tačiau dar nepažinojau Dievo. Jei į mane kas kreiptųsi ar pašauktų mane ne mano vardu, vargu ar atsiliepčiau. Dievas man tikrai padėjo, tačiau to dar nesupratau. „Taip sako Viešpats, kuris sukūrė žemę, sutvėrė ją ir padėjo pamatus, Viešpats yra Jo vardas: ‘Šaukis Manęs, ir Aš atsiliesiu! Parodysiu tau nuostabių dalykų, kurių nežinojai‘“ (Jer 33, 2-3). Vis nusivildamas ir vėl pakildamas, suklupdamas ir vėl atsistodamas, sukausi užburtame rate nesuvokdamas tikrosios savo egzistencijos prasmės. Tik sulaukęs dvidešimt penkerių, nusprendžiau leistis į gilesnes gyvenimo prasmės paieškas, troškiau dvasinės atgaivos. Perskaitęs pundą psichologinių ir religinių knygų, laikinai pasijutau „apsišvietęs“, tačiau ilgainiui priėjau išvados, kad gyvenu vis dar be Tiesos. Vėliau pasinėriau į rytų filosofiją, įvairias meditacines praktikas, praėjau jogos bazinį kursą, gydžiausi asanomis, kovos menais, budizmo bei induizmo religinėmis giesmėmis, garsu „om“ ir „laimės“ piliulėmis. Tačiau sielos ramybės neturėjau. Mano galva buvo prikimšta visokio pasaulietinio šlamšto, religine scholastika, filosofiniais lozungais, utopinėmis idėjomis, misticismu. Kad ir kokiais klystkeliais klaidžiojau, vis tik giliai širdyje vyliausi atrasti tikrąją tiesą, tikrąjį pažinimą,

esmių esmę. Mano siela troško Dievo pažinimo. Todėl skaičiau vis daugiau „pozityvios“ literatūros. O pasaulis viliojo pinigų aistra, pramogomis, pataikavimais savo silpnybėm, noru pasipuikuoti, prabangos siekiais. Šitais pinigų vaikymosi laikais, kai varžymasis dėl jų itin nuožmus, metodai dažnai nešvarūs, o žmonės persismelkę materializmu ir neištikimybe, labai lengva pasiduoti šėtono įtakai bet kurioje gyvenimo sferoje – ir versle, ir politikoje, ir apskritai. Nuo visos tos pasaulio ištvirkimo kloakos man jau darėsi koku. Persisotinau. Tačiau Dievas matė, kaip nuoširdžiai Jo ieškau. Taip kalba Viešpats: „Kai Manęs ieškosite visa širdimi, rasite“ (Jer 29, 13). Išvelgęs manyje jautrią širdį, atvirą protą ir imlią dvasią, Jis man atsiuntė ženklą iš dangaus. Tuomet patyriau pirmąją malonę iš To, kurio dar nebuvau pažinęs, ir Dievo Žodis dar nebuvo man apreikštas.

Vieną vėlyvą metą, 2007 m. kovo 21 d., 2 valandą nakties išgirdau bildesį „tuk-tuk-tuk“. Tuo metu gyvenau didmiestyje, antrajame daugiabučio aukšte, tad bliviai mąstant, joks žmogus negalėjo pasibelsti į mano langą. Praskleidęs užuolaidas, išvydau ant palangės tupintį baltą balandį, švelniai snapu kalenantį į stiklą. Tas balandis buvo ryškus nakties tamsumoje, akinamai baltas lyg angelas, apėmė jausmas lyg mane būtų palytėjusi Dievo Dvasia. Akimirksniu užliejo tokia palaima ir ramybė, kad viduje tryškau džiaugsmu. Vėliau tam balandžiui pabėriau ant palangės trupinių, tai jis pratupėjo pas mane ligi ryto, kol išaušo, ir tik tuomet pakilo į dangų su pirmaisiais saulės spinduliais.

Tokį pat ženklą – baltą balandį – lygiai po septynerių metų (2014-12-04, 14 val.) Dievas atsiuntė ir mano žmonai. Balandis nutūpė tiesiai ant automobilio kapoto ir meiliai žiūrėjo pro priekinį lango stiklą į mano žmoną, kai ji viena salone sielojosi dėl tuo metu ją ištikusios „nesėkmės“. Dievas, atsiųsdamas jai ženklą, parodė, kad jos „nesėkmė“ yra ne kas kita, kaip tik tokia Dievo valia, t.y. sėkmė avansu. Žmona suprato jai skirtą ženklą ir patyrusi Dievo malonę, iš laimės apsiašarojo. Po to baltas balandis pakilo į dangų pradingdamas iš akiračio.

Tokį ženklą iš dangaus gavo pats Jėzus Kristus žemėje. Šventasis Raštas taip mini šį istorinį faktą: „Pakrikštytas Jėzus tuoj išbrido iš vandens. Staiga Jam atsivėrė dangus, ir Jis pamatė Dievo Dvasią, sklendžiančią žemyn it balandį ir nusileidžiančią ant Jo“ (Mt 3, 16). „ir Šventoji Dvasia kūnišku pavidalu tarsi balandis nužengė ant Jo, ir atėjo balsas iš dangaus, kuris tarė: „Tu esi Mano mylimasis Sūnus; tavimi Aš esu labai patenkintas“ (Lk 3, 22).

Ne veltui 2007 – ieji metai man buvo permainų metai: šiais metais gimė mano pirmoji knyga, šiais metais buvau paskirtas į valstybės tarnautojo pareigas, šiais metais lydėjo sėkmė versle, šiais metais krintau aukštąjį mokslą, šiais metais tapau diplomuotu juogu, šiais metais sukūriau šeimą, ir kas svarbiausia – gavau ženklą iš dangaus. Tačiau eidamas dvidešimt aštuntuosius savo gyvenimo metus, vis dar nebuvau atsispyręs turto geismui, norui prabangiai gyventi ir pasirodyti pasaulio klegesyje. Mano pretenzijos vis dar buvo pagrįstos mano paties arogancija. Bet mano siela jau stiebėsi į Dievą – pamažu, palengva... Ir kas tuomet galėjo pagalvoti, kad dar po septynerių metų, t.y. 2014 metų vasario 10 d. Dievas apsireiškė mano sielai, ir aš pradėsiu bendradarbiauti su Dievu, pristatydamas Kristų pasauliui. Mat, tik pradėjęs liudyti Kristų kitiems, supratau, kad laimė – tai ne šio pasaulio daiktų turėjimas ar žmonių garbė, o atvesti kitus į tiesos kelią ir amžinąjį gyvenimą.

Dievas pervedė mane per visur, kad galėčiau atsirinkti ir tinkamai suvokti savo pašaukimą: buvau versle, buvau ir politikoje, buvau ponas tėvynėje ir juodadarbis už jūrų marių, buvau turtingas ir tapau beturtis, buvau išdidus ir tapau nuolankus, buvau miestietis ir tapau valstietis, gyvenau didmiesčiuose, o atsidūriau gamtos prieglobstyje, buvau baltarankis ir tapau žemdirbys, buvau teisme teisiamas ir tapau išteisintas, buvau kalėjime su kaliniais bet nekalejau, buvau sistemos vergas ir tapau laisvas Kristuje, buvau materialistas ir tapau dvasinis, gyvenau be tikslo ir buvau

pašauktas į kūrybą. Taip buvo šlifuojamas mano charakteris, kuris iki šiol ugdomas. Visuose, kuriuos ugdo Dievas, turi apsireikšti gyvenimas, priešingas pasaulio papročiams.

Dievas pervedė mane ir per šio pasaulio religijas, kuriose „tikintieji“ savo neteisingu požiūriu į Dievą net blogesni už netikinčius. Nors ir netikėjimas visada ras kuo pateisinti abejones. Per neteisingą Dievo supratimą, pasaulis paskendo tamsoje. Pats įsitikinau, kad visos pasaulio religijos pažeidinėja Dievo įsakymus. O tas, kuris trokšta pažinti tiesą, neis į kompromisą su klaidingom pažiūrom. Mat, religija – tai tik kultų, apeigų ir ritualų laikymasis, išorinė tikėjimo forma be Dvasios. Nei „šventų“ vietų ieškojimas, nei „bažnyčios“ pastato lankymas nepriartina žmonių prie Dievo. Religijos išpažinėjai tampa kulto sekėjais ir formalizmo vergais.

Kai Dievo paieškose apsistočiau ties tradicine katalikų kryptimi, kuri laiką lankiau jų bažnyčias. Pribrendau atgailai ir labai troškiau nusimesti nuo savo pečių slegiančią nuodėmių našta. Tačiau jų „dievas“ atrodė negyvos formos – statulų bei paveikslų pavidalu. Lyg dvilypė asmenybė – vyriškos bei moteriškos išvaizdos. Nors didžiausia reikšmė teikiama moteriškajai pusei, užvadintai „Marija“. Tokie du paveikslai kabėjo ant sienos ir pas mane namuose, kurių vieną tradiciškai vadinome „Jėzumi“, o kitą – „Marija“. Ilgainiui pripratau prie šių dviejų „ikonų“. O perskaitęs katekizmą, tuziną maldaknygių, išmokau kalbėti net „rožinį“. Maniau, kad tai patiks Dievui ir užsitarnausiu Jo malonę. Dar vis nedrįsau eiti išpažinties pas kunigą, mat paskutinį sykį šią apeigą atlikau 1992 metais eidamas pirmąją komuniją. Tuomet buvau tik trylikos, o nūnai, 2012 - 2013 metais turėjau jau virš trisdešimt. Bet jau laikiau save uoliu kataliku, nes mokėjau visus poterius, žegnodavausi, periodiškai lankydavau sekmadieninius mišias, barškindavau rožančių, tradiciškai vykdavau į kryžių kalną ten palikti „asmeninio“ kryželio, iš aklo tikėjimo priklaupdavau statulai ar drožiniui, ir švęsdavau pagoniškas-katalikiškas velykas bei kalėdas. Nors visas savo jaunystės nuodėmes atgailaujanti širdimi jau buvau išpažinęs Dievui tiesiogiai, vis dėl to dar prisiverčiau išsilieti ir kunigui klausykoje – mat taip reikalavo katekizmas. Keista, bet po išpažinties pajutau kaip ta slegianti nuodėmių našta lyg akmuo nuo krūtinės nusirito (gal todėl, kad nuoširdžiai dėl jų gailėjausi ir maldavau Dievo atleidimo) ir pabaigoje mišių prarijęs „plotkelę“, išžingsniau iš bažnyčios pastato patenkintas savimi. O grįžusiam namo Dievas į rankas įbruko Naująjį Testamentą – štai nuo tada prasidėjo didysis Šventojo Rašto (Biblijos) tyrinėjimas, kuris palaipsniui ir privedė prie Tiesos pažinimo.

Mąstymas keitėsi bėgant metams. Dievas nuolat darbuojasi širdyje. Ji keičiama po truputi, tai ilgalaikis procesas. 2010 metais pakrikštijom pusantrų metų sūnų katalikų bažnyčioje. Vienu metu kunigas krikštijo dešimt vaikų ir tik vienintelis mūsiškis visą laiką aktyviai priešinosi šiai dirbtinai pompastiškai „pašlakstymo“ ceremonijai. Tuomet nirtau, kad sūnus nerimsta ir neleidžia kunigui jo patepti aliejumi. Bet vėliau, studijuodamas Bibliją, puikiai supratau, kodėl mažo vaiko tyra šviesi dvasia, nuo pat gimimo pašvęsta Dievui, kaip išgalėdama priešinosi piktosios dvasios veiklai. Nes klaidingas tėvų supratimas atvėrė duris religijos kultui ir tos sistemos pasipelnymui. Tradiciškai „krikštynos“ buvo atžymėtos šimtaine – į kunigų kasą, kryželiu – į kryžių kalną, rožančiumi – į vieną „krikštuko“ kišenę, katekizmu – į kitą „krikštuko“ kišenę, stabuku – į „krikštuko“ tėvų kolekciją, ir gausiai aplaistytos alkoholiu. Tai buvo paskutinis sykis, kai kilnojau taurelę. Pasyvaus rūkymo atsisakiau dar anksčiau. Nuo 2010 m. rugpjūčio alkoholio iš vis nebevarčiau. Visų pirma todėl, kad apkvaitusio nuo narkotikų ar alkoholio žmogaus mąstysenos lygis labai susilpnėja, t.y. jis kvailėja. Antra – išgerta stiklinė vyno ar bokalas alaus dviem savaitėm blokuoja kūrybinę veiklą. O trečia – alkoholis yra pati galingiausia klatinga priemonė, pamažu naikinanti protą. Tai profesorius V.Ždanovo išvados. Jo argumentai mane įtikino ir aš paskutinius

turėtus butelius vyno išpyliau lauk. Mano mąstymas tuo neapsiribojo. Nuo 2012 m. gruodžio atsisakiau mėsos. Nes paskutinį syk jos pavalgęs, išvėmiau. O be mėsos jaučiuosi kur kas geriau, nei tuomet, kai ją valgydavau. Ir apaštalas Paulius pastebėjo, kad: „Gera yra nevalgyti mėsos, negerti vyno ir vengti visko, kas [...] silpnina“ (Rom 14, 21). Taigi, kai Danielius ir jo draugai maitinosi daržovėmis, o karalystės magai valgė karališkus valgius, karalius „rasdavo juos dešimt kartų pranašesnius [išminties pažinime] už visus karalystės magus ir kerėtojus“ (Dan 1, 20). Beje, jie (valgantys daržoves) „atrodė geriau ir sveikiau negu tie vaikinai, kurie valgė karališkus valgius“ (Dan 1, 15). Vienok, Dievas sukūrė žmogų nemėsėdį, todėl Jis nori Savo vaikus matyti nemėsėdžius. "Dievas tarė (Adomui ir Ievai): "Aš jums daviau įvairias žoles, turinčias sėklą, kurios auga žemės paviršiuje, ir visus medžius, kurių vaisius turi sėklą; jums tebūna tai maistas" (Pr 1, 29). Jėzus pasakė: "Žmogus gyvens ne viena duona, bet kiekvienu žodžiu, išėinančiu iš Dievo lūpų" (Mt 4, 4).

2013 m. rudenį man nutiko dar daugiau. Vieną naktį sapnavau, kad esu uždarytas tamsiame giliame rūsyje ir pro grotuoto lango plyšį matau „šviesą tunelio gale“. Tada pradėjau veržtis prie tos šviesos ir daužyti langą, šaukdamas „išvaduokite mane!“ O mane išgirdo mano žmona, kai per miegus puoliau prie lango ir kumščiu trankiau kambario sieną, ant kurios kabėjo jau minėti „Jėzaus“ ir „Marijos“ paveikslai. Pastarąjį – „Mariją“ – sudaužiau savo rankomis sapnuodamas ir pats to nesuvokdamas. Žmona mane pažadino pačiu laiku, nes jei ilgiau būtų uždelsusi, galėjau susipjaustyti rankas „Marijos“ paveikslo duženomis. Nūnai paveikslo stiklas suskilinėjo, o mano rankos liko sveikos. Paveikslą teko nukabinti. Po to ir „Jėzaus“. Nes vėliau, kai po to įvykio gavau į rankas Šventojo Rašto Senąjį Testamentą, kurio iki tol neturėjau, tyrinėdamas visą Raštą suvokiau, kad suklaidintas katalikų religijos, visą laiką pažeidinėjau antrąjį Dievo įsakymą: „Nedirbsi sau drožinio, nei jokio paveikslo [...] jiems nesilenksi ir jų negarbinsi [...]“ Šį Dievo įsakymą katalikų religija panaikino. Maža to – jie pakeitė ketvirtąjį Dievo įsakymą „Atsimink, kad švęstum Sabato dieną [šeštadienį] [...]“ popiežiaus įsakymu „švęsk sekmadienį“. Kiekvienas žmogaus prasimanymas, kuriuo buvo pakeisti Dievo įsakymai, yra bevertis, nes religijos papročiai ir tradicijos – iš šio pasaulio, ne iš Dievo. Taigi, ta „šviesa tunelio gale“ vis artėjo ir ryškėjo. O šėtonas, pamatęs, kad pradėdu pažinti Tiesą, sumanė mane pražudyti tiesiogine to žodžio prasme. Dar niekas neištrūko iš nuodėmių vergovės ir nepradėjo tarnauti Dievui nesutikęs aršaus šėtono pasipriešinimo. Artinosi išbandymų metas. „Laikykite, broliai, džiaugsmu, kad pakliūvate į visokius išmėginimus. Supraskite: jūsų tikėjimo išbandymas gimdo ištvermę“ (Jok 1, 2-3).

2013 m. vėlyvą rudenį sumaniau keisti namuose seną elektros instaliaciją. Vėsiroje bei drėgnoje patalpoje, praardęs tinką, suradau devynis galus laidų, kurių tik vienas buvo pagrindinis. Ir nutik tu man taip, kad smarkiai apsirikęs, plikomis rankomis čiupau už apnuogintų pagrindinio laido galų ir stipriai patraukiau į save. Elektros srovė man krestelėjo pirštus ir išsyk galus paleidau. Kitą dieną pasikviečiau elektriką. Jis, pamatavęs įtampą, trumpai perspėjo: „atsargiai, jei suimtum rankomis už to pagrindinio – iš tavęs išeitų dūmai“. Tačiau dūmai iš manęs neišėjo – tokia buvo Dievo valia, nes Jo planai mano atžvilgiu buvo kitokie. Iš tiesų, po to įvykio greit praregėjau ir todėl pradėjau rašyti knygą „Turtinas be cento“. Dievas, pritardamas mano žingsniui, man apsireiškė, o šėtonas – piktoji dvasia prieš mane sutelkė blogio jėgas: man buvo sukurpta byla; pastatė mane lyg nusikaltėlį Temidės tarnų akivaizdoje. Tačiau Viešpats Dievas, kurį jau pažinojau Jėzaus Kristaus vardu, manęs neapleido. Po pirmojo teismo posėdžio Jis mane sustiprino savo malone, tuo metu kai susisielojęs sėdėjau automobilyje ir prašiau Dievo pagalbos, išliedamas Jam savo širdį. Ir čia išsipildė pranašo Joelio (Yōw'ēl „worshiper of YHWH“) pasakyti žodžiai: „Paskutinėmis dienomis,

- sako Dievas, - Aš kiekvienam kūnui išliesiu Savosios Dvasios. Tuomet jūsų sūnūs ir dukterys pranašaus, jūsų jaunuoliai matys regėjimus, o jūsų seniai sapnuos sapnus. Taip pat ir savo tarnams tomis dienomis Aš išliesiu Savosios Dvasios, ir jie pranašaus. Aš darysiu stebuklų aukštai danguje ir apačioje, žemėje, parodysiu ženklų [...] ir kiekvienas, kuris šauksis Viešpaties vardo, bus išgelbėtas“ (Apd 2, 16-21).

Tai buvo įsimintina: 2014 m. birželio 4 d. 19 val. mane užliejo tokia stipri Šventosios Dvasios malonė, kad visam vakarui netekau žado (negalėjau prakalbėti ir pasakyti šeimai, kas man nutiko, tačiau šeima suprato). Pagal Dievo Žodį: „Ir kai jis [Zacharijas] išėjo, jis negalėjo prakalbėti; ir jie suprato, kad jis šventykloje matė regėjimą; nes jis mojavo jiems ir pasiliko nebylus“ (Lk 1, 22). Tuomet mane pagavo Viešpaties Dvasia, ir buvau dvasios pakilime, ir tapau kitokiu žmogumi. Nuo tos dienos Viešpaties Dvasia galingai užvaldė mane. Kai išlipau iš automobilio ir pakėliau akis į dangų, visą sodybą juosė ryški vaivorykštė. Dievas su manimi sudarė Sandorą, išskleidęs vaivorykštę kaip ženklą, kokį gavo ir Nojus potvaniniu laiku. Juk vaivorykštė – dieviškosios malonės ženklas. „Ir Dievas tarė: „Ženklas Sandoros, kurią darau tarp Savęs ir jūsų [...] per visas būsimas kartas bus lankas debesyse [vaivorykštė]““ (Pr 9, 12-13).

Taigi, išbandžiau Kristaus malonės galią man sunkiu metu. Kristaus malonė atgaivino sielą. Suvokiau, kad nuo šiol turiu patį galingiausią visatoje užtarėją ir gynėją – Viešpatį Jėzų Kristų. Apie tai pranešiau ir žemiškajam teismui, tačiau jis to negalėjo suprasti, nes tai dvasiškai vertinama. Temidės tarnai bent jau turėjo įsitikinti šių Biblijos eilučių teisingumu: „Brandinkite sumanymą, bet jis nueis vėjais; spręskite ką daryti, bet savo sprendimo neįvykdysite, nes „Su mumis yra Dievas [Emanuelis / Immanuel]“ (Iz 8, 10). „Liežuvį, kuris bylos prieš tave teisme, tu nugalėsi. Toks yra Viešpaties tarnų paveldas, ir Mano rankoje – jų pergalė, - tai Viešpaties Dievo Žodis“ (Iz 54, 17). Taigi, sukurpta byla prieš mano šeimą, ir neigiamas teisėjo sprendimas mano atžvilgiu nuėjo vėjais, o atsisuko prieš patį teisėją. Juk teisingumui vykdyti reikia turėti Dievo išminties. Mane užklupę teisminiai įvykiai buvo išsamiai aprašyti spaudoje. Eigoje tų įvykių susipažinau su keliais pavieniais atsivertėliais, besilaikančiais Dievo įsakymų ir Kristaus liudijimo.

Gera, kai širdis sustiprinama Šventosios Dvasios malone. Tačiau Biblijoje parašyta: „kas neatgims iš vandens ir Dvasios, neįeis į Dievo karalystę“ (Jn 3, 5). Todėl 2014 m. birželio 14 d. pasikrikštijau Jėzaus Kristaus vardu gimtojo kaimo tvenkinyje pilnu panardinimu po vandeniu – taip, kaip parėdyta Dievo ir aprašyta Biblijoje. Tą dieną oras buvo gana vėsus, lietus pylė lyg iš kibiro, bet krikšto akimirką pilki debesys išsisklaidė, dangus pragiedrėjo, nušvito saulutė ir vanduo atrodė nebe toks šaltas, kai panirau į jį su savo nuodėmėmis, o išnirau atsinaujinęs Kristuje. Mane pakrikštijo kitas krikščionis. Krikštyną metu mums Dievas atsiuntė net du liudytojus – brolius žvejus – Donatą ir Gražvydą – paprastus kaimo vargdienius, kuriems tą dieną niekaip nesisekė pasigauti žuvies ir jie buvo išalkę. Iš kart po krikšto, mūsų paraginti, jie užmetė savo meškeres toje vietoje, ir netrukus ištraukė nemenką lyną, kurį su džiaugsmu nešė namiškiams maistui. Po to vėl dangus apsiniaukė ir debesys išpylė lietu. Kai saulei nusileidus pasukau namų link, pirmą kartą mačiau iš dangaus krintančią žvaigždę, o prie pat namų vienas aukštai žėrintis dangaus kūnas man tiesiog mirkstelėjo lyg patvirtindamas, kad su krikštu aš miriau pasauliui ir mano gyvenimas su Kristumi paslėptas Dieve.

Išsivadavęs iš religijos sistemos, atradau Tikrąjį Gyvąjį Dievą Jėzaus Kristaus vardu. Nes Išgelbėtojas Kristus ir yra Dievas, apsireiškęs kūne ir gyvenęs žemėje, skelbiantis per Dievo Žodį: „Išeik iš Babelės [Romos katalikų bažnyčios], mano tauta, kad nedalyvautum jos nuodėmėse ir nepatirtum jos negandų“ (Apr 18, 4). Suvokęs Šventojo Rašto (Biblijos) tiesas, būtent taip ir

padariau: išėjau iš „Babelės“ ir atskleidžiau jos melą. Nes šito nori Dievas, kuris man apsireiškė. Mat religija tik prisidengia Dievo vardu, tačiau Gyvojo Kristaus nepažįsta ir pažinti netrokšta. Dėl stabmeldiškos įtakos, jų išprusimas tėra pagoniškas. Kai išleidau elektroninę knygą „Turtingas be cento“ internetiniu būdu ir pasidalinau Biblijos tiesomis, dvasinių neišmanėlių tuoj buvau apšauktas „sektantu“, „fanatiku“, „pseudopranašu“, „šamanu“, „bepročiu“, „velnio apsėstu“... ir kuo tik nori, juk žmogaus fantazija beribė. Tačiau man mažiausiai rūpi, ką apie mane pagalvos kiti, nes iš žmonių garbės neieškau. Jeigu Dievas mane pašaukė, reiškia tokia Dievo valia. “O kuriuos Jis [Dievas] iš anksto numatė, tuos iš anksto ir paskyrė tapti panašius į Jo Sūnaus pavidalą [...] Kuriuos Jis iš anksto paskyrė, tuos ir pašaukė, kuriuos pašaukė, tuos ir nuteisino, kuriuos nuteisino, tuos ir išaukštino” (Rom 8, 29-30). Tegul visi, priešišškai nusiteikę, atsako sau į klausimus: Kietaširdžiai, kas jums suteikė teisę teisti Dievo tarną?! Ar tarnas, kurį Dievas išsirinko ypatingam darbui, turėtų darbuotis dėl kietaširdžių ir netikinčių žmonių?! Ar jūsų tradicijos, pagrįstos Dievo Žodžiu?! Argi ne todėl šaipotės, širstate ir tūžtate, kad atskleistas neteisingas religijos mokymas?! Juk ir religiniai mokytojai ant Jėzaus tūžo. Bet Jėzus jiems atsakė: „Argi ne todėl klystate, kad neišmanote nei Šventojo Rašto, nei Dievo galybės?!“ (Mk 12, 24). “Viskas man yra mano Tėvo atiduota; ir niekas nepažįsta Sūnaus, tik Tėvas, nei Tėvo niekas nepažįsta, tik Sūnus ir tas, kam Sūnus panorės apreikšti” (Mt 11, 27). Jeigu pats Dievas man apsireiškė ir mane sustiprino malone, kodėl turėčiau leisti įtakojamas nuomonių žmonių, užkietėjusiomis širdimis?! Kodėl kitų klaidinga nuomonė turėtų skatinti derintis prie įsigalėjusių papročių?! Jei mano dvasinis nuovokumas pranoksta jūsų dvasinį skurdą, kodėl turėčiau paklusti jūsų prasimanyms?! Jeigu žinau Šventąjį Raštą nuo pradžios iki pabaigos, kam man reikalinga jūsų religinė interpretacija?! MANO TIKĖJIMAS YRA NE RELIGIJA, O PASITIKĖJIMAS GYVUOJU VIEŠPAČIU DIEVU. MANO TIKĖJIMAS NESIREMIA RELIGIJOS DOGMOMIS, MANO TIKĖJIMAS REMIASI DIEVO ŽODŽIU – DVASIA IR TIESA. Pakludamas kiekvienai Dievo Žodžio smulkmenai, pats Jėzus nesilaikė religinių ritualų ir papročių. Jėzus nuo pat vaikystės nesilaikė rabinų įstatymų, o gilinosi į Šventąjį Raštą ir į Dievo Įstatymą. Šitie Jėzaus Kristaus žodžiai atskleidė visą religijos sistemą: „Veidmainiai! Gerai apie jus pranašavo Izaijas (Yəšayāhū "Yahweh is salvation"): „ši tauta šlovina Mane lūpomis, bet jos širdis toli nuo Manęs. Veltui jie Mane garbina, mokydami žmonių išgalvotų priesakų“ (Mt 15, 7-9). “O kodėl jūs laužote Dievo įsakymą dėl savojo papročio?” (Mt 15, 3). Kai tiesa paliečia širdį, žmonės mato, kad jų gyvenimas neatitinka Dievo valios, jie pyksta, kai atskleidžiamos jų nuodėmės ir sprunka šalin išsėdę, nenorėdami radikaliai pasikeisti. Tokių žmonių širdims patinka tik liaupsinimas ir meilikavimas, o tiesa nepageidaujama – jie nenori jos girdėti, nes jie įpratę neteisingai aiškinti Dievo Žodį, iškraipyti Jį ir abejoti Juo. Tokie žmonės laikosi savo tradicijų, puoselėja protėvių papročius ir nekenčia tų, kurie nori parodyti, kad jie klysta. Kai raginame atkreipti dėmesį į Dievo įsakymus ir tikėjimą Gyvuoju Jėzumi Kristumi, matome aršų priešiškumą, koks buvo ir Kristaus laikais. Tegul visi, kurie paklūsta žmonių valdžiai ir laikosi religijos papročių bei tėvų tradicijų, atkreipia dėmesį į perspėjimą, skambantį Kristaus žodžiuose: „Veltui jie Mane garbina, mokydami žmonių išgalvotų priesakų“. „Nebūkite kietasprandžiai, kaip jūsų protėviai, bet atsiduokite Viešpačiui“ (2Met 30, 8). Nes jūsų protėviai elgėsi įžūliai „užkietinę savo sprandus, nesilaikė Dievo įsakymų“ (Nəhemyāh "Yahweh comforts" / Neh 9, 16).

Dabar bendradarbiauju su Viešpačiu Dievu. Kristus – mano Mokytojas, gamta – mano klasė. Koks išsilavinimas gali būti aukštesnis už Dievo suteiktą išmintį?! Norint perteikti Tiesą kitiems, pats turi praktikuoti jos principus. Pasauliui reikia žmonių, kurių negalima nei nupirkti, nei parduoti, kurie yra teisingi ir sąžiningi, kurie gins Tiesą, nors ir žūtų. Turime rinktis, kas teisinga,

dėl to, kad tai teisinga; stoti tiesos pusėje, kad ir kiek kančių tai kainuotų. Juo daugiau tyrinėjau Bibliją, juo labiau įsitikinau, kad tai – Gyvojo Dievo Žodis – Tiesos lobynas, kuris yra tikras penas sielai. Biblija, tai seniausia ir išsamiausia istorija, kokią turi žmogus – nuo pat dangaus ir žemės sukūrimo. Taigi, Biblija yra tobula gyvenimo patarėja ir ugdymo priemonė.

Teisingas gyvenimas ir tikėjimas priklauso nuo teisingo mąstymo. O kad mintys būtų tyros, būtinas ir fizinis aktyvumas. Juk mūsų kūnas yra šventykla, kurioje nori gyventi Dievas. Mankšta gryname ore, tai ne tuščias laiko švaistymas, o sveikatos stiprinimas ir charakterio ugdymas. Kai paprašiau Dievo naujos, stiprios, sveikos širdies, Jis mane pastūmėjo į bėgimą ir padarė mano kojas kaip elnio. Mokykloje per fizinio lavinimo pamokas bėgimas man būdavo tarsi katorga – niekada nemėgau ilgų nuotolių ir neturėjau tam ištvermės, todėl „iš bėgimo“ gaudavau prasčiausius pažymius. Net mano fizinio lavinimo mokytojas niekada nebūtų įtaręs, kad po daugelio metų man bėgimas taps kaip Dievo dovana. Dievo Dvasios pastūmėtas pirmą kartą išbėgau į trasą 2014 m. rugsėjį. Ir nuo to laiko negaliu sustoti. Bėgiuju tris kartus per savaitę bet kokiu oru (arba vaikščioju). Pradėjau ristele iki trijų kilometrų, po pusmečio – iki penkių, vėliau – iki dešimt. Ristele – iš pradžių, o po to – kojos lekia kaip elnio. O po lengvo kroso – maudynės upėje su bebrais. „Mano stiprybė – Viešpats Dievas; Jis daro mano kojas kaip elnių ir leis man pasiekti aukštumas“ (Hab 3, 19). „Tie, kurie pasitiki Viešpačiu, įgaus naujų jėgų, pakils tarsi erelių sparnais, ir nepavargs bėgdami, nepails eidami“ (Iz 40, 31). Mūsų įtaka kitiems priklauso ne tiek nuo to, ką mes sakome, kiek nuo to, kokie esame. Mūsų charakteriai turi būti statomi „kaip Dievo buveinė Dvasioje“. Žmogus pilnai atsiverčia tik tada, kai jame gimsta troškimas keistis pačiam ir papasakoti kitiems kokių nuostabių dalykų jam suteikė Tikrasis Draugas Jėzus. Išgelbėjanti ir apvalanti tiesa negali būti laikoma uždaryta širdyje. Esame priklausomi nuo Dievo, nes visų likimai Jo rankose.

Mano artimieji iš pradžių irgi skeptiškai žiūrėjo į mano atsivertimą, tačiau Dievas ir jiems suteikė ženklų, kad jie išklausytų mane, sukalbėtų atgailos maldą ir įtikėtų Kristaus galia. Žmona iš dangaus gavo ženklą – baltą balandį (2014-12), mama – ženklą – padžiautuose ant virvės mano juodos spalvos marškinėliuose, kurie jos akyse „nusidažė“ žaliai, o po to – raudonai (2015-05). O tėtis – „žalią ranką“ (2015-05). Žalia spalva Viešpats norėjo pasakyti mano tėvams, kad jie pasitiktų Juo (Jėzumi Kristumi), ir tuo pačiu manimi, padėjusiam savo gimdytojams pažinti tiesą. O tėčiui – dar ir vykdyti Dievo valią (t.y. laikytis Dievo įsakymų), nes ranka – tai veiksmas, darbas. „Viešpats pavadino tave žaliuojančiu, gražiu, gražių vaisių alyvmedžiu“ (Jer 11, 16). „Bet aš esu kaip žaliuojantis alyvmedis Dievo namuose; aš pasitikiu Dievo gailestingumu per amžių amžius“ (Ps 52, 8). Raudona spalva gi, Viešpats, patvirtindamas mano išsakytus žodžius tėvams, perspėjo juos saugotis nuodėmės, sugedimo. „Priešų skydai raudoni“ (Nah 2, 3). „Skaisčiai raudonas žvėris“ (Apr 17, 3). „Sako Viešpats, – nors jūsų nuodėmės būtų kaip skaisčiai raudona, jos bus baltos kaip sniegas; nors jos būtų raudonos kaip tamsiai raudona, jos bus kaip vilna. Jei būsite noringi [jei noriai klausysite Viešpaties] ir paklusnūs [jei būsite ištikimi Jam]...“ (Iz 1, 18. 19). „O jei darai negerai, nuodėmė tyko prie durų“ (Pr 4, 7). Kiekvienas jų buvo labai sujaudintas gautais ženklais ir regėjimais, bylojančiais apie Dievo pasitikėjimą. Tačiau net prieš du tūkstančius metų Jėzumi nepasitikėjo Jo giminės ir artimieji. Kristaus laikais tiesa nebuvo populiari, nepopuliari ji ir šiandien. Bet mano namiškiai susitakė su Kristumi, pasikrikštydami tikruoju vandens krikštu pagal Bibliją. Taigi, „Atgailaukite [atsiverskite], ir kiekvienas tepasikrikštija Jėzaus Kristaus vardu, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės“ (Apd 2, 38).

Jau labai sunkiai sirgdamas (paskutinės studijos plaučių vėžiu), atgailaudamas su ašaromis Kristų priėmė ir mano uošvis, iki tol neigęs Dievą. Dėl jo itin sunkios sveikatos būklės (pats

nebevaikščiojo, sunkiai kvėpavo) nebuvo fizinių galimybių panardinti jį upėje, todėl pakrikštijau jį šalia vandens telkinio, gausiai apliedamas vandeniu iš metalinio indo. Krikšto metu (2014-07-30) iš uošvio išėjo demonas (velnias). Tuo momentu uošvio veidas persikreipė, akys išvirto iš akiduobių, o pats, didžiai susijaudinęs, negalėjo atsistebėti: „Ar matei? Kas čia buvo? Ar matei? Kas čia buvo?“ Po visko uošvis atsipalaidavo ir liko giliai nusiraminęs. Gydytojai jam prognozavo baisiai kankinančią gyvenimo pabaigos agoniją „ant patalo“ (nes vėžys metėsi į kaulus), tačiau septintą dieną po krikšto, Tas, Kurio Vardu (Jėzaus Kristaus) buvo pakrikštytas uošvis, pasiėmė jo dvasią. Uošvis užmigo be skausmo, nesikankindamas, su amžinojo gyvenimo viltimi. Viena vertus, Kristus yra visų ligų ir negalių Gydytojas. Deja, mano uošviui stigo pasitikėjimo Kristumi, tačiau, antra vertus, džiaugtis galima tuo, kad visą gyvenimą buvęs bedievis, prieš baigiantis jo žemiškajam keliui, spėjo paprašyti Kristaus atleidimo ir priimti krikštą Jo vardu.

Kas atmeta Dievo Žodį, kad galėtų laikytis savo tradicijų, tas užkietina savo širdį Šventajai Dvasiai. Argi ne šėtonas verčia abejoti Dievo Žodžiu ir nepasitikėti Dievu?! Tokie netrokšta pažinti tiesos, o ieško kaip pagrįsti savo ambicijas. O dabar, jei jau prakalbai apie Dievą, tai dvasinis skurdžius, paskendęs aklinoj dvasinėj tamsoj, tradiciškai tau užklijuos etiketę – „sektą“. Tačiau Viešpats tarė: „Klauskite! Jei kas tarp jūsų yra Viešpaties pranašas, Aš jam apsiereiškiu regėjime arba kalbu sapne“ (Sk 12, 6). Dievo pranašai ne tiek pranašauja ateitį, kiek puoselėja teisingą tikėjimą ir skelbia Dievo Žodį, įspėdami ir sudrausmindami tiek paprastus žmones, tiek galingus pasaulio ir religijos vadovus, kurie „verčia dalykus aukštyn kojomis“ (Iz 29, 16). Jei Dievo buveinė Dvasioje, o Dievo Dvasia mumyse, tai esu manyje gyvenančios Dievo Dvasios Šventykla (Dvasinė Bažnyčia), kurios Galva ir Kunigas yra Kristus. Viešpaties sostas stovi danguje, tačiau per Savo Dvasią Jis yra visur. Per Dvasią Dievas veikia širdyje. Vadinasi – Dievas su manimi, ir kiekvienoje malonės tiesoje aš regiu „Dievą su mumis“. O jei turiu Kristų ir esu Kristuje, tai ir seku Kristų. Kiekvienas iš mūsų turėtų atsakyti sau į klausimą: ką seku?

Jei sekčiau popiežių, priklausyčiau Vatikano katalikų sektai; jei sekčiau kurią nors religiją – religijos sektai. Stabų besilaikanti religija niekada nenuves pas Gyvąjį Kristų, mat joje nėra nei gyvybės, nei Kristaus. O jei seku Gyvąjį Kristų, tai priklausau Dievui, ar ne?! Juk Kristaus neseka nė viena pasaulio religija. Dauguma jų seka stabus ir pasitelkia Dievo Žodžio interpretaciją, kad palaikytų savo melą, kad pagrįstų savo tradicijas ir pagoniškus papročius. Pasaulio reikalavimai ir Dievo reikalavimai prieštarauja vieni kitiems. Žmonės atitolo nuo Dievo Žodžio, išaukštindami savo sukurtas teorijas. Jie laikosi Beverčių tradicinių ritualų. Niekingos religijos dogmos aiškiai prieštarauja Dievo Įstatymui. O Dievo Įstatymo (įsakymų) laužymas suteršia žmogų. Tikrasis Dievo garbinimas yra Dvasia ir Tiesa, nes tik Dievo Dvasia įkvepia širdį, o religija garbina žmones ir pačių susikurtus kultus. O ką tu priimi: tiesą ar šėtono melą?! Juk religijos skleidžia pasauliui protą paralyžiuojančias bei dvasią marinančias tradicijas ir prasimanymus. Jėzus tokių paklausė: „Kam vadinate Mane ‚Viešpatie, Viešpatie‘, o nedarote, ką sakau?“ (Lk 6, 46). Kodėl nesilaikote Dievo įsakymų, bet smerkiate tą, kuris juos vykdo?! Pats Jėzus pasakė: „Jei Mane mylite, jūs laikysitės Mano įsakymų“ (Jn 14, 15). Jei paklusti Dievo įsakymams, pasitiki Jo meile. Tik pabudus jūsų protui, augsite malone ir tiesos pažinimu. Kristaus mokslas nieko bendro neturi su religijos tradicijų vergija, aklu fanatizmu, apeigų rutina bei negyvojomis jos formomis, mąstymą varžančiomis dogmomis, žmonių prasimanymais. Žmonės prisitaikė prie stabmeldiško tradicijų, religinių ritualų, tuščių apeigų, o kunigų, vyskupų, kardinolų širdyse suvešėjo išdidumas ir veidmainystė, jie dirba savanaudiškais tikslais bei įnoriais, jie puoselėja pagoniškas tradicijas ir liaupsina savo religiją, kurios formalus mokymas, apeiginiai dalykai ir papročiai išstūmė Biblijos tiesas. Jie tapo šėtono

įrankiais jo pražūtinguose kėsluose. Jie pripažįsta Kristų kaip istorinę asmenybę, tačiau nusigrežia nuo Gyvojo Kristaus. Jie laikosi tik religinės raidės ir yra pamaldūs vien išoriškai. Jie stokoja dvasingumo, nes yra užvaldyti pasaulietišku ambicijų. Jų melas pasiekė kulminaciją, o jų nedorybės tapo religijos dalimi. Jų pamaldos tik apeigų virtinė, kur tiesa paslėpta nuo tikinčiųjų. Jų tušti ritualai nesuteikia nei ramybės, nei Dvasios laisvės, nei Tiesos pažinimo. Jų, kaip formalistų, išorinis „šventumas“ slepia meilę nuodėmei. Jų turtai, godumas, gašlios aistros, egoizmas, savimeilė, pasaulio garbė ir asmeninė puikybė neišgelbės jų nuo pražūties. Visa klaidinanti religijos sistema, kurioje viešpatauja šėtonas, bus sunaikinta. Štai, popiežius, valdydamas religijos sistemą „šventojų tėvo“ titulu, nori iškelti save aukščiau Dievo. Jis vargina pasaulį, atmetęs Viešpaties Dievo įsakymus ir eidamas paskui stabą. Šėtonas pasidarbavo religijos pasaulyje, kad žmonės imtų garbinti popiežių, „Mariją“, stabą, o ne Dievą. O kas numirė ant kryžiaus už jūsų nuodėmes ir prisikėlė, kad būtumėt išganyti? Popiežius? Stabas? Marija? Buda? Krišna? Mahometas? Perkūnas? Taigi, jau ir mažam vaikui aišku, kad mūsų Gelbėtojas iš mūsų nuodėmių yra Jėzus Kristus. Tačiau dar ne kiekvienam mirtingajam žinoma, kas pasaulyje vykdo globalinę politiką, griaua tradicinę šeimą, platina homoseksualizmą ir visuotinį tvirkinimą, naikina narkotikais, alkoholiu, tabaku ir kitais nuodais tautas, o vykdymo priemone pasitelkia žiniasklaidą ir televiziją, kurios valdomos tamsiųjų jėgų. Todėl nebežiūriu televizoriaus, neklausau radijo, neskaitau bulvarinių laikraščių. Nes šėtono tikslas: kartoti melą, kol jis virs jo „tiesa“. Piktasis net dieviškosios malonės ženklą – vaivorykštę – pavertė iškrypėlių vėliava (tačiau Viešpaties vaivorykštė – septynių spalvų, o šėtono – šešių). Bet visa, ko pagrindas nėra Dievas, pražūva. Svarbiausias klausimas mums turėtų būti: ar aš tikiu Išgelbėtoją Jėzų Kristų? Ar mano gyvenimas atitinka Dieviškąjį Įstatymą? Jei jūsų netraukia prie Kristaus, vadinasi jūsų širdys nėra atviros Šventajai Dvasiai. Dievas traukia prie Savęs visų širdis, o Kristų atsisakys įsileisti į savo širdį tik tie, kurie priešinasi Dievo meilei. Pasaulis myli nuodėmę ir nekenčia teisumo, štai kodėl jis toks priešiškas Jėzui Kristui. Savo požiūriu į Kristų, žmonės parodo, kieno pusėje jie yra, ir kiekvienas pats sau pasirašo nuosprendį. Be Gyvojo Kristaus tikėjimas tėra nieko verta religinė forma. „Kas nenori Kristaus tikėti – gyvenimo nematys; virš jo kybo Dievo rūstybė“ (Jn 3, 36). Tie, kurie pasiduoda Šventosios Dvasios įtakai, pradeda kovoti su savo ydom, o tie, kurie laikosi įsikibę nuodėmės, kovoja su tiesa ir jos atstovais. Tik savanaudiškumas mums trukdo žvelgti į Dievą, o netyros mintys aptemdo dvasinį regėjimą. Didžiausias pastangas turėtumėme dėti ne tam, kad apsirūpintumėme pragyvenimu, o kad ieškotumėme dvasinio peno – išminties, kurią gali suteikti tik Kristus. Mes esame raginami prašyti Jo išminties. „Jei kuriam iš jūsų trūksta išminties, teprašo Dievą, kuris visiems dosniai duoda ir nepriekaištauja, ir jam bus suteikta“ (Jok 1, 5).

Tapau Jėzaus Kristaus liudytoju, Dievo tarnu ir tiesos šaukliu. Dabar seku Kristų ir sėju Dievo Žodį. Dievas kiekvienam mūsų suteikė tam tikrus talentus bei sugebėjimus, ir paleido į pasaulį, kad atliktume mums skirtą misiją. Mūsų užsiėmimas ar pašaukimas yra Dievo didžiojo plano dalis. Tačiau net atgimus iš naujo, gyvenimas ir toliau lieka kupinas kovos su nuodėme. Tai didžioji kova tarp gėrio ir blogio (tarp Dievo ir šėtono), ir mums duota laisva valia pasirinkti su kuo mes būsime. Pasaulis, tai ne paradų aikštė, o tikras mūšio laukas, nes visas gyvenimas – tai kova su tamsos jėgomis. Šioje ilgoje kovoje išaiškės, kas buvo teisuus, o kas klydo. Tačiau, jei pasielgei neteisingai, visada būk pasirengęs išpažinti savo nuodėmes ir prašyti Dievo atleidimo. Šiandien, kai pasaulis neramiai kunkuliuoja, o žmonija atsidūrė ant stubinančios krizės slenksčio, vyksta nuožmus gėrio ir blogio sumaišymas. Paklydimas retai atrodo toks, koks jis iš tikrųjų yra. Kai žmogus negali atskirti tiesos nuo klaidos, tampa lengva apgavikiškos sistemos auka. Gebėjimą atskirti gėrį nuo blogio,

tiesą nuo melo, Dievo ženklus nuo velnio ženklų, galime įgyti tik asmeniškai pasitikint Dievu. Pasitikėdami Juo mes galime būti išmintingi. O išmintį ir pažinimą gali suteikti Dievo Žodis, kuriame slypi kūrybinė energija. Paklusnumas Dievo įsakymams, tai vienintelė žmogaus vidinės harmonijos, šeimos tyrumo, visuomenės gerovės bei tautos stabilumo apsauga. Dažnai žmonės kaltina Dievą dėl savo nelaimių ir kančių. Tačiau, jeigu žmonės būtų ištikimi ir nuolankūs Dievui, vykdytų Jo įsakymus, kančios juos aplenktų. Deja, žmonių nuodėmės atskyrė juos nuo Dievo, nes jie atstūmė Šventąją Dvasią – savo vienintelį skydą. Jie nesigilina į Šventąjį Raštą ir netrokšta gyventi pagal Dievo valią, todėl per jų pačių atsimetimą, šėtonas daro jiems įtaką, įvilioja į žabangas, klaidina ir mulkina. Tik studijuodamas Dievo Žodį, gali tapti išmintingas, kad išvengtum blogį, ir tapti stiprus, kad jam atsispirtum. Jei mano vedlys Dievo Žodis, aš aiškiai atskirsiu melą nuo tiesos.

Šviesa pasiekia sielą per Dievo Žodį. Kurie, atstumia šią Šviesą, tų širdys surambėja, o akys apanka. Dažniausia nuodėmė prieš Šventąją Dvasią yra užsispyrėliškas kvietimo atgailauti ignoravimas. Turėjau regėjimą – Dievo apsireiškimą, ir asmeniškai liudiju, kad Kristus yra Gyvas. Tas, Kurio vardas „Galingasis Dievas, Amžinasis Tėvas, Ramybės Kunigaikštis“ yra ir „Nuostabasis Patarėjas“ (Iz 9, 5). Papasakoju, ką pats mačiau ir patyriau. Tai gali daryti kiekvienas, kurio širdį palytėjo Dievo malonė. Kiekvienas gali tikėti gyvu tikėjimu ir palaikyti gyvą ryšį su Dievu. Tereikia priimti Kristų, kaip savo asmeninį Išgelbėtoją, atgailaujant už savo nuodėmes. Jei žmogus atgailauja ir įtiki, Kristaus kraujas nuplauna kaltę. Viešpats gali atleisti ir atleidžia atgailaujančiam nusidėjėliui. Kai Dievas užvaldo širdį, Jis keičia gyvenimą. Nuodėmingos mintys vejamos šalin, atsisakoma blogų darbų, vietoj pykčio, pavydo ir nesantaikos, randasi meilė, nuolankumas, ramybė. Taigi, širdies dirvą turi supurenti Atgaila. Turi būti išrautos piktžolės – nuodėmės. Kristus (Išmintis) atėjo į pasaulį kaip asmeninis Išgelbėtojas. Bendrauk su Išmintimi ir tapsi išmintingas. Tikėjimu tai suvokiame, netikėjimu – nesuvoksime. Gebėjimas mąstyti mums suteiktas tam, kad jį naudotume, todėl Dievas trokšta, kad lavintume savo protą. Kiekvienas protaujantis žmogus gali rinktis tai, kas teisinga. Kiekvienoje gyvenimo situacijoje Dievo Žodis mums sako: „Rinkitės šiandien, kam tarnausite“ (Joz 24, 15). Jau šiandien mūsų akyse pildosi Biblijinė Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pranašystė apie įvykius prieš Jo antrąjį atėjimą. Tas metas jau arti. Ne veltui pastarosiomis dienomis regiu krintančias žvaigždes iš dangaus. 2015 – 2016 - ieji man gausūs panašių regėjimų. O jūs kada nors esate matę krintančią žvaigždę?! Jei ne, pakelkite akis į dangų, nes visiems pats laikas pabusti iš pasaulietinio miego sąstingio. Tikras ir teisingas tikėjimas remiasi Biblijos pranašystėmis, nes dauguma jų jau išsipildė, o likusios – pildosi. Turime uoliai gilintis į Bibliją ir prašyti Dievo pagalbos per Šventąją Dvasią, kad suprastume Jo Žodį. Visa Biblija yra Kristaus apsireiškimas ir Jo sekėjai turi įsitvirtinti Jo Žodyje. Kaip mūsų fizinį gyvenimą palaiko maistas, taip dvasinis gyvenimas palaikomas Dievo Žodžiu. Biblijoje tiesa nėra sumaišyta su paklydimais. O liudijimas toks: Kristus gyvena mumyse per Dvasią, tikėjimu priimtas į širdį. „Kas turi Kristų, tas turi gyvenimą. Kas neturi Kristaus, tas neturi gyvenimo“ (1 Jn 5, 12). Dievo noras išgelbėti aprėpia visą žmoniją: „Dievas trokšta, kad visi žmonės būtų išganyti ir pasiektų tiesos pažinimą“ (1 Tim 2, 4). Tik nuo jūsų pačių laisvos valios pasirinkimo priklauso, ar jūs atsigręšite į Gyvąjį Gelbėtoją Jėzų Kristų, kuris yra Viešpats Dievas per amžius. Pats Viešpats yra liudytojas man ir tau amžinai. Amen. Gali būti, kad nuo to, ką sužinojote, daugeliui ims spengti abiejose ausyse, tačiau, kas išdrįs mesti iššūkį Gyvojo Dievo gretoms, „kurie laikosi Dievo įsakymų ir saugoja Jėzaus liudijimą“ (Apr 12, 17) ?!

Road to light

(Testimony from Lithuania)

Christ manifested for me and He wants, that I would proclaim Him for whole world, -

Mantas Areima openly about his spiritual rebirth.

In 2014 February 10th, at 2am I have seen a vision. Before going to sleep was praying, I communicated with God in the name of Jesus Christ, while watching the dark misty sky. Suddenly sky was brightly illuminated by strange light and I could even see the lightened rooftops of nearby houses. Illumination continued for few seconds and later blind darkness returned. I have never seen something like this in my life so I felt terrified. My heart started to beat more frequently, as if she was trying to say: do not be afraid God manifested for you. I rushed to wake up my family; after all, I have seen the mysterious light in the sky. By the way, once the mysterious light disappeared electricity disappeared in whole block and returned only after several minutes. Then I woke up my wife and told her about my vision. It was not the Full Moon illumination or lightening, none the less – a dream or a hallucination, this was a real illumination of the sky on winter, when it was impossible to see moon or stars in the sky.

Since I have been studying the Holy Scripture and I experienced signs from the God and recognized the Truth, I was a half-way of writing my book „Rich without a cent („Turtingas be cento“). Using the God’s Word from a Bible I could explain my vision in such words: „How lightening illuminates everything from one edge of the sky to another, so the Man’s Son will appear on this day“ [Jesus Christ]“ (Luke/Lk 17, 24). In such way he manifested for me „by illuminating everything from one edge of the sky to another“. My young son asked – how did he looked?. Exactly as the apostle Jonas seen in his vision: „His face was like the sun, which shone in its full brightness [...], Who said: „Do not be afraid! I Am [...] Alive [...] So write everything what you have seen“ (Revelation/Apd 1, 16-19). So Christ Manifested for me as the Light, by approving His Word in the Holy Scripture: „I came to this world as the Light, so everyone who believes in Me would not be left in darkness“ (John/Jn 12, 46). And „Light is shining in the darkness, and darkness will not overwhelm it“ (Jn 1,5). Similarly He manifested for Saulius, who later became Gods representative in the world – apostle Paulius: „Once he arrived near to Damascus he was suddenly illuminated by the light from the sky [...] He was asking: „Who are you, Lord?“ He answered: „I am Jesus“ (Apostolic/Apd 9, 3-5). Because people were slaves of their sins, Christ’s power becomes the messengers of truth. That night sky illumination is like the direction to the Way of Salvation by the help of the Creator of the Universe: „Here doors are open in the sky!“ (Apr 4, 1). Road to heaven leads through belief in Jesus Christ, who takes away the sins of the world. Salvation is only in Jesus Christ, which is he light of the World. Jesus tells: „I Am the Light of the world. Who follows me, will not wander in darkness and will have the light in their lives“ (Jn 8, 12). „I Am Path, Truth and Life. No one reaches Father without Me“ (Jn 14, 6). So the life itself manifested for me, which I have seen and which I had to testify. „Life appeared, and we saw and we testify“ (1 Jn 1, 2). I have

released, that everyone for whom God manifests must illuminate the paths of those who do not know the Light of the life.

However, until this moment my road to Light was very difficult and long. I have search God as the absolute Truth for more than a decade. Although even in my childhood, I was communicating with him by my own words. I spoke with Living God right before going to sleep and plunging into my dreams. Holy Scripture tells that God chooses its servants before they are born. „Lord’s Word reached me: „I have known you before your birth, I have sanctified you and you will be a prophet for nations“ (Jeremiah/Jer 1, 5). „Lord called me while I was not born, He mentioned my name, while I was in my mother’s womb“ (Isaias/Iz 49, 1).

Once I was young I have seen spirits. Once everyone in my family went to sleep and lights went out I have seen black – coloured creatures with bat wings in my room. They were sitting on the curtain rails and waddled. I asked my parents to put the light back on, because I though I am seeing „monsters“. It could have been the demon spirits, because they caused fear and anxiety for me, moreover we were living in the deep Soviet atheistic period, when even a word „God“ was taboo, and demons had a perfect medium to breed. Evolution explained everything with its mistakes in all of the teaching levels. I was lost in the false teachings and later I was corrupted by the religion. As the time passed demons made their black word: they made my communication with God a dead form of the religious confession. Traditionally I was baptized by the catholic priest and according to the traditions later I adopter the First Communion, at school I was learning catholic studies and on Sundays I went to the mass, where I often felt nauseated from the people hustle and incense smoke. Then in a cold sweat, I rushed outside where I felt much more better and I did not wanted to come back there.

Already in my young age I have forgotten God, I surrendered to the lewd passions of the teenagers, for the fleshly pleasures of the secular life. At that time it was very hard for me to resist for the temptations of the evil one, because once I turned away from God – Sacred Spirit I was mainly influenced by the devil-evil spirit. So while knowing different sins of this world I fallen. It seems, that satan could do everything that he wanted with me, but not to touch my life. I am surprised until now how I managed to stay alive, although I could reach the end many times. It means, that God with who I was communicating during my childhood, was taking care of me so I would not perish. I was living in total darkness: constant drinking and entertainment stupefied my spiritual consciousness. At that time I remembered God few times and even asked help from Him – when it was very hard for me or I was tortured by a remorse feeling. Few times, I was sick in serious illnesses, when I was nineteen years old I had very severe case of pneumonia, and my overall health status was terrible due to my unhealthy lifestyle. My illnesses in most of the cases were the results of my sins.

Because only sins creates suffer, problems, burdens in your lives... Tabaco, alcohol, drugs and other poisons awaken obscene passions by darkening our minds. Usage of different drugs and alcohol was my number one enemy, which made my body exhausted and supressed my internal spirit. My sins, addictions, bad habits oppressed me like the block of concrete. In addition, constant anxiety, ambitions and wishes suppressed my life force. Many times I was on the edge of the perditions. During the short moments of enlightenment I understood, that I need to change, but I did not knew where should begin. Once I addressed God in a short prayer „God please help“. However at that moment I did not knew God. If someone would call me not in my name, probably I would not answer. God really helped me, however I did not realised this fact at that moment. „These are

the words of Lord, who created earth and made a foundations for earth, His name is Lord: „Call for me, and I will answer! I will show you incredible things, which you did not know“ (Jeremiah/Jer 33, 2-3). Sometimes I was disappointed, sometimes I felt better, sometimes I stumbled and I raised again, but I was in such life cycle when I did not knew a true meaning of my existence. Only when I reached twenty-five years old, I decided that I need to find a deeper meaning for my life, I needed spiritual refreshment. After reading tons of psychological and religious books I temporary felt enlightened, however later I concluded, that I am still living without the Truth. Later I involved into eastern philosophy, different meditation practices, I even started a basic yoga course, I treated myself with Asanas, martial arts, religious hymns of Buddhists and Hindus, by using a sound „om“ and „happiness“ pills. However, it still did not helped me to find the peace for my soul. My head was completely full with secular spam, religious scholastic, philosophical slogans, utopian ideas and mysticism. No matter what paths I wandered, deep in my heart I hoped one time to find a truth a real cognition – the essence of essences. My soul desired for the recognition of God. So I read more „positive“ literature. In addition, world attracted with its passion for money, entertainment, indulging to weaknesses, desire to show off, desire for luxury. At these materialistic times once rivalry for money is really fierce, methods are often dirty and people are full of materialism and infidelity, it is very easy to succumb to the influence of the satan in any spheres of our lives – including business, politics and generally. I was getting more and more disgusted from all of this depravity of the world. I was completely full. However, God seen how sincerely I am searching for Him. These are the Lords words: „If you will wish to find me with all of your heart, you will find me“ (Jeremiah/Jer 29, 13).

After seeing a sensible heart, open mind and inclusive spirit, He sent a omen from the sky for me. Then I experience first grace from a Lord, who I did not know yet and the Word of God still have not yet been revealed for me.

One late time, In 2007 March 21th, at 2 am I heard that something was knocking. At that time, I was living in the city, in the second floor of the apartment building, so no man could possibly knock to my window. Once I opened the curtain, I saw a white pigeon sitting on my windowsill and he was gently knocking to my glass. That pigeon was very bright comparing to the darkness of the night, he was blight like an angel, suddenly I got that feeling as if the God’s Spirit would have touched me. Suddenly I felt such blessing and peace, that I felt that joy exploded in me. Later I gave some crumbs for that pigeon, so he was sitting on my windowsill until the dawn, and he flew away at the first sunshine.

Similar omen – a white pigeon was delivered for me wife – exactly after seven years period (2014-12-04, 14 o’clock). Pigeon landed directly on the hood of her car and was looking lovely to her through the front window of the car, while my wife was feeling distressed and thinking about present „failure“. After sending a omen for her, God showed, that her „failure“ is nothing else as the Gods will – a fortune in advance. My wife understood this sign and started to cry from happiness. Later white pigeon flew away to the horizon.

The Jesus Christ on earth received such omen from the sky also. Holy Scripture mentions these facts: „After being baptized Jesus went out from the water. Suddenly sky opened for him, and He Saw God’s spirit, flying down to him as a pigeon“ (Matthew/Mt 3, 16).

No surprise, that 2007 were the years of change for me: during these years my first book was born, also I got a civil servant position, I was successful in business, and was studying in high education facility, I became a yoga specialist, I created family and the most importantly – I received

a omen from the sky. However while still going through my 28 I could not resist the material temptation – the wish to live a luxurious and rich life. My claims were still based by my own arrogance. However, my soul was reaching for God little by little... In addition, who could have thought at that moment that after seven years, 2014 February 10th – God will manifest for my soul and I will start to cooperate with him, while introducing Christ for the world. However once I started to testify Christ for others, I understood that happiness is not a possession of some kind of the items or human honour, happiness is the ability to bring others to the path of truth and the eternal road.

God took me across many things, so I could choose and realize my mission properly: I was in business, I was in politics, I was rich in my homeland and labourer overseas, I was rich and became poor, I was proud and I became humble, I was living in city and I became peasant, I was living in big cities and I ended up in a nature's haven, I was white-handed and I became farmer, I was in a court trial and I was proved innocent, I was in a prison with prisoners, but I was never imprisoned, I was a slave of the system and I became free in Christ, I was a materialist and became a spiritual, I was living without any goal and I was called to creation. My character, which is constantly being developed was polished in such methods. Everyone, who are educated by God must meet a life, which is different to the traditions of the life.

God took me across the religions of this world, where „believers“ with their false approach to God are even worse than the non-believers. Although atheism will always find how to justify its doubts. The world plunged into darkness through incorrect comprehension of God. I understood myself, that all of the world's religions violates God's testimonies. And one, who would like to know truth would not compromise the misconceptions. Because religion – is only compliance of cults, rites and rituals – external form of the faith without God's spirit. Nor searching for the „sacred“ places or visiting of „church“ building will make people closer to God. Those who follow such religion become the followers of the cult and slaves of the formalism.

Once decided to stay at the traditional catholic conception I visited their churches for some time. I became mature for the penitence and I desired to throw off the burden of the sins from my shoulders. However their „god“ seemed in a dead form – having a form of sculptures and paintings. It seemed as the dual personality – having a male and female appearance. Although the biggest importance is given to female side, called „Maria“. Such two paintings were hanging on the walls at my home – and they were traditionally called „Jesus“, and other – „Maria“. Eventually I got used to those two „icons“. After reading the Catechism, dozens of prayer books, I have learned to speak „the rosary“. I thought, that God will like it and I will get his grace. I still did dare to go confession to a priest, because last time I did it, it was in 1992 during my first Communion. At that time I was only thirteen years old age and 2012-2013 I was older than thirty years old. However even when I was a young I thought of my self as the ardent catholic, because I knew all of the prayers, I periodically visited Sunday mass, I was rattling the rosary, traditionally I visited a cross mountain (kryžių kalnas) to leave a „personal“ cross there, from my blind belief I knelt before statue or carving and I celebrated pagan-Catholic Easter and Christmas. Despite the fact, that I have already confessed all of my youthful sins with a regretting heart to the God, nevertheless I forced myself to tell my sins for the priest in the confessional – because such action was required by the Catechism. Strange, but after my confession I felt a great relief from the burden of my sins (maybe because I sincerely regret them I begged God to forgive me) and after swallowing sacred wafer in the end of the mass I went out of the church really satisfied in myself. When I returned home God put a New

Testament right to my hands – and from that moment I started my great investigations of Holy Scripture (Bible), which gradually led me to knowledge of Truth.

My thinking changed as the years passed. God is constantly working in my heart. Heart is being changed little by little, this is a long-term process. In 2010, we baptized our one and a half years old son in Catholic Church. Priest baptized at one time ten children and only our child was actively resisting for such artificiality pompous „sprinkling ceremony“. At that time I was anxious, that my son is not letting Priest to anoint him with oil. However, later while I was studying Bible I perfectly understood why a pure bright spirit of little child is consecrated for the God from its very birth is trying to resist the evil spirit. Because the false understanding of the parents opened the doors the religious cult and profit of that system. Traditionally „Christening“ were marked by a hundred in cash for the priests, a cross – to the cross mountain, a rosary – to one pocket of the child, and a idol - into the collection for the baptized child's parents, and a massive celebration with alcohol. That was a last time I was drinking. I stopped smoking earlier as well. I do not use alcohol at all from the 2010 August. Mainly because a thinking level of a person who is influenced from the drugs or alcohol is weakened – person's mental status is decreasing, secondly – a glass of wine or a pint of beer blocks a creational activity. And thirdly alcohol is the most powerful cunning tool, which is destroying our minds. These are conclusion of professor V.Ždanovas. His arguments convinced me and I filled out my last bottles of wine. However my thinking was not only limited to that. From 2012 December I refused to eat meat. Because last time I eaten meat made me sick. In addition, without meat I am feeling much more better comparing with the times when I was eating meat. Apostle Paulius also noticed, that: „It is good not to eat meat, do not drink wine and to avoid everything, what [...] weakens us“ (Roman/Rom 14, 21). So when Daniel and his friends were eating vegetables and kingdom mages ate royal foods, king „realized, that they are much more superior [by their knowledge] than all of the mages and charmers of the kingdom“ (Daniel/Dan 1, 20). However those (who ate vegetables) „looked better and healthier than all of those, who were eating royal foods“ (Dan 1, 15).

In 2013, autumn more things happened for me. One night I have dreamt, that I am locked in dark deep cellar and I see the „light in the end of the tunnel“ through the space of the barred window. Then I started to rush near that light and to beat the window, by crying „please let me out!“ My wife seem that while sleeping I rushed to the window and I started to beat the wall with my fist where mentioned paintings of „Jesus“ and „Maria“ were hanging on the window. I crushed the painting of „Maria“ with my bare hands while I was dreaming without realizing what I am doing. My wife woke me up at right time, because if she would have waited any longer I could have cut my hands with the broken glass from the „Maria“ painting. However, the painting glass cracked, but my hands remained healthy. I had to take off the painting from the wall. Later „Jesus“ painting was removed from our wall as well. Later after this event, I received the Scriptures of the Old Testament, which I did not have earlier. While researching the Holy Scripture I understood, that being misled with the Catholic religion all the time I was violating the second God's testimony: „Nor you will any make a carving for yourself nor any picture [...] you will not bow for them and you will not worship them [...]“ The catholic church removed this God's testimony. Moreover they changed the fourth God's testimony: „Remember, that you must celebrate the Sabbath day [Saturday] [...] ” according to the Pope's order „celebrate Sunday“. Every man's fiction, which changed the God's testimonies, is useless, because traditions of our religion are from this world – not from God. So „the light at the end of the tunnel“ was getting close and brighter. In addition,

once satan realised, that I am starting to know Truth better, decided to destroy me literally. No one ever managed to escaped the slavery of their sins and started to be a God's servant without getting a fierce resistance from the satan. The time of the trials approached. „Brothers you must cherish the opportunity for different trials. Understand: the trial of your faith generates your stamina“ (Jacob/Jok 1, 2-3).

In late autumn of 2013, I decided to change the old electricity installation at my home. After removing plaster in cold and wet room, I found nine ends of the wires, which one one of them was main. And it just happened, that by greatly mistaken I grabbed the bare end of the main wire and pulled it towards myself in a great strength. I just felt a slight electric shock and I threw wires away. Next day I called electrician. After measuring the voltage, he shortly noticed me „beware, if you would touch the main wire with your hands – there would only be smoke left from you“. However nothing happened for me – because such was the God's will, He had different plans for me. Really, after such event I opened my eyes quickly and started to write book „Rich without a cent“ („Turtingas be cento“). By approving my decision, God manifested for me, and satan – the evil spirit gave the forces of evil before me: case before me raised; I stood like an criminal before the servants of Themis. However Lord, which I knew in the name of Jesus Christ did not left me. After the first court hearing He strengthened me with His grace, at that time I was sitting in my car and I was asking a God's help, while giving all my heart for Him. In addition, here the prophets Joel words came true: „During the last days – God tells, - I will fill every body with My Spirit. Then your sons and daughters will be prophets, your younglings will see visions and your old people will dream a dreams. In addition, during those days, I will fill My Spirit for my servants and they will be prophets as well. I will make miracles up in the sky and down in the earth, I will show a signs [...] and everyone who will cry for God, will be saved“ (Apostolic/Apd 2, 16-21).

This was very memorable: In 2014 June, 19 o'clock such strong grace of Her Holy Spirit filled me, that I was speechless for whole evening. At that time Lord's Spirit found me and I became spiritually elevated and I became different man. From that day Lord's Spirit started to control me. Once I went out of the vehicle and I looked to the sky all of my farmstead was surrounded by the bright rainbow. God created the consonance with me after spreading the rainbow as the sign, similar to the sign, which Noah received during the time after the flood. After the entire rainbow – is the sign of the divine grace. „And God told: „Sign of the consonance, which I am forming between You and Me [...] in all of the generations sign will be an arc in the clouds [rainbow]““ (Inceptive/Pr 9, 12-13).

So I have tried Christ's grace power at the difficult time for me. Christ's grace refreshed my soul. I understood that from now on I have the most powerful protector and defender in whole universe – Lord Jesus Christ. I reported this for my early trial; however, it could not understand that, because those things are evaluated spiritually. However the Themis servants at least had the opportunity to become sure of the justice of such Bible lines: „Mature your purpose, but will go wasted; decide what to do, but you will not accomplish your decision, because „God is without us“ [Emanuel] (Isaias/Iz 8, 10). „You will conquer the tongue, which will be against you in court. Such is the heritage of the Lords servants, and their victory – is in My hands, - these are the Lords Words“ (Iz 54, 17). So the case against my family and negative decision of the judge was not accomplished, and turned before the judge itself. In order to perform the justice you need to have the God's wisdom. The judicial events, which occurred for me, were briefly discussed in press. During those events I met a few converts like me, who are following God's and Christ's Testimonies.

It is good then heart is strengthened by the grace of Holy Spirit. However it is written in Bible: „Who will not reborn from water and Spirit, will not enter the Kingdom of God“ (John/Jn 3, 5). So In 2014 June 14th I baptized myself in the name of Jesus Christ by fully submerging underwater – according to God and how it is written in Bible. During that day weather was very cold and it was raining whole day, but at the moment of baptism grey clouds scattered, sky became clear, sun started shining and water seemed not so cold. I was baptized by the Christian. God sent us two witnesses at the time of Baptism – brothers fisherman’s Donatas and Gražvydas – simple village people, who were not able to catch any fish that day and they were very hungry. Right after baptism, we urged them to try to catch fish in that place. They caught a big Tench in the place of my baptism, which they carried home with a great happiness. Later sky became clouded again and it started raining. As I was going home right after sunset first time I saw a falling star and near my home I noticed, that one star in the sky winked for me as if approving that I died for the world with a baptism and my life with Christ is hidden in the God.

After freeing myself from the religion, I found Real Alive God in the Name of Jesus Christ. Because Saviour Christ is the God, who manifested in body and is living in earth, telling through the God’s Word: „Come out of Babel [Roman Catholic Church], my nation, that you cannot participate in its sins and experience their rigor“ (Revelation/Apr 18, 4). After understanding the truths of the Holy Scripture (Bible), that it exactly what I did: I came out of the „Babel“ and I revealed its lies. Because, that is that God who manifested for me, wants. Because religion is only using God’s name, but does not know a living Christ and does not intend to know it better. Because of their pagan influence, their education is respective. Once I released electronic book „Rich without a cent“ („Turtigas be cento“) in the internet and shared Truths of the Bible, spiritual ignorant called me „sextant“, „fanatic“, „pseudo prophet“, „shaman“, „madman“, „obsessed with the devil“... and in many more names, however people have no limits for the fantasy. However, I completely do not care what others will think about me, because I am trying to find and honour from people. If God called me, that mean such is his will. „And, which are foreseen by Him [God] in advance and they are bound to become similar as His Son [...] Who were bound to become in advance were called, who were called they sins were forgiven and they were exalted“ (Roman/Rom 8, 29-30). Let everyone who are hostile to answer the questions for themselves: Hearth-hatred, who gave you permission to judge the God’s servant?! If servant, who was chosen for special work by God, should work non-believers and hard-hearted people?! If your traditions are based upon the God’s word?! I suppose you are angry just because, that improper teaching of the religion was disclosed?! After all the religious teachers were angry on Jesus as well. But Jesus told them: „Think, you are wrong, because you do not know the Holy Scripture and the God’s Power?!“ (Marcus/Mk 12, 24). „Everything is passed for me by Father; and no one knows Son, but His Father, nor anyone knows Father, only Son and only those for whom Son will manifest“ (Matthew/Mt 11, 27). If God itself manifested for me and strengthened me with its Grace, why I should be influenced by the opinion of the hard-hearted people?! Why others’ false opinion should be combined to the old customs?! If my spiritual knowledge exceeds your spiritual poorness, why should I listen to your fiction?! If I know Holy Scripture from the beginning to the end, why do I need your religion interpretation?! MY FAITH IS NOT RELIGION IT IS A TRUST IN A LIVING GOD. MY FAITH IS NOT BASED UPON THE DOGMANS OF THE RELIGION; MY FAITH IS BASED UPON THE GODS WORD – SPIRIT AND TRUTH.

By listening to every details of the God's Words, Jesus does not fooled any religious rituals or rites. From very childhood good did not followed laws of the Rabbi priests, and He deepened his knowledge of Holy Scripture and God's Law. Following words of the Jesus Christ revealed our religious system: „Hypocrites! Isaiah was right about you, this nation glorifies me by their lips, but their hearts are far from Me. They are glorifying me vainly, by teaching the vows – created by people“ (Matthew/Mt 15, 7-9). „And why are you violating the God's testimony because of your tradition?“ (Mt 15, 3). Once truth touches heart, people realise, that their life does not comply with the God's will, they are angry once their sins are revealed and they run away offended, without any desire to change radically. Hearts of such people like only adulation and flattery, they do want to hear truth – they do not want hear truth, because they are accustomed to explain God's worked improperly, to distort It and to doubt in It. Such people follow their traditions, cherish the traditions of their ancestors and hate people, who want to show them how wrong they are. Once we encourage people to analyse God's testimonies and belief in Living Jesus Christ, we see a great resistance, similar to resistance at the times of Jesus Christ. Let everyone who submits to people's authority and follows the traditions of the religion and father's traditions draw attention, which sounds in the Christ's words: „By teaching peoples created vows, they honour Me in vain“. „Do not be stiff-necked as your ancestors and submit to Lord's will“ (Annals/2Met 30, 8). Because your ancestors acted hardily „by stiffing their necks, and not following God's testimonies“ (Ezrae/Neh 9, 16).

Now I am working together with God. Christ is my Teacher and nature is my classroom. What education could be higher than the wisdom gained from God?! In order to pass the Truth for others, you must practice its principles yourself. World needs people, who cannot be bought, sold, who are right and honest, who will defend the Truth, even if they would perish. We have to choose what is right, because it is right to; stand in the truth's side no matter how much you would need to suffer. The more I analysed Bible the more I understood that Bible is the Word of the Living God – the Treasury of truth, which is the real mast for world. Bible is the oldest and the most comprehensive history, which human has – from the creation of heaven and earth. Therefore, Bible is the best life adviser and education tool.

Right life and faith depends from correct thoughts. So in order, that your mind would be pure, you need to be physically active as well. After all your body is a shrine were God wants to live. Exercising in the fresh air is not a vain waste of time, it is a improvement of health and development of your character. Once I asked God a new, strong and healthy hearth, He pushed me towards the running and made my legs like the Deer's. During the physical education lessons at school running was a real suffering for me – I never like running a long distances and I had no stamina for it, so I received only the worst marks „from running“. Even my physical education teacher could never have thought, that after so many years running will become as a gift of God for me. Pushed by the gift of God first time I ran to the track in 2014 September. In addition, from that time I cannot stop. I am running three times a week at any weather. I started running in jogtrot up to the three kilometres, and after a half-year – up to five kilometres, now I am running up to ten kilometres. First I start running in jogtrot and later my legs are running like the Deer's. After and easy cross I am swimming in river with beavers. „My strength – God Almighty; He makes my legs like and deer's and he will let me to reach the heights“ (Habacuc/Hab 3, 19). „Ones, who trust in Lord, will get new strength, will rise with the eagle's wings and will never be tired while running or walking“ (Isaias/Iz 40, 31). Our influence for others depend not from what we are saying, but from that we are. Your personalities must be developed as the „Gods sanctuary in the Spirit“. Human

fully converts only when wish to change born inside and to tell others that the Real Friend Jesus provided incredible things for him. Saving and cleaning truth cannot be kept closed in heart. We are dependant from the God, because everyone's destinies are in His hands.

From the beginning my relatives were very sceptic about my conversion, however God gave them signs, that they would listen me and would speak a repentance prayer and would believe in Christ's power. My wife received a sign from above – a white dove (2014-12), mother – sign on my T-Shirt, which was hanging on the rope, which firstly coloured themselves in green colour, and later in red colour (2015-05). And father – „green arm“ (2015-05). Everyone were excited about received omen and visions, who meant the God's trust. However, even Jesus relatives and close ones mistrusted him two thousand years ago. In Christ times, truth was not popular and it is not popular nowadays. However, my close ones accepted Christ by baptizing in the real water baptism – like in the Bible. „So, Repent [convert]. And everyone should be baptized in the name of Jesus Christ, so your sins would be forgiven“ (Apostolic/Act 2, 38)“. My father-in-law accepted baptism as well, he was very ill (last stage lung cancer) and he – who denied God, accepted it as well. Because of his severe health status (he was not walking, and he had difficulty breathing) there were no opportunities to immerse him into the river, so I baptized him near the water by filling a lot of water on him. At the time of the baptism (2014-07-30) a demon (devil) passed away from my father-in-law. At that moment, his face twisted and his eyes gushed out of the eye sockets and he could not believe: „Have you seen? What was there? Have you seen? What was there?“ After everything, my father-in-law remained silent and relaxed. Doctors progressed that he will end his life in a terrible agony „in bed“ (because cancer metastasis to the bones), however during the seventh day after the baptism, The One, Name in Jesus Christ, took his soul. My father-in-law passed away without pain in a hope of eternal life. On the other hand Christ is the healer of all diseases and disabilities, but my father-in-law lacked trust in Christ we the only good thing is that all of his life living without God, he accepted God and asked him to forgive him in the end of his earthly path.

Who rejects God's Word in order to follow its traditions, hardens its hearth for the Sacred Spirit. Is this is not the Satan who forces to doubt in the God's Word and not to trust God?! Such people does not want to know the truth, they are only searching how to justify their ambitions. Nowadays if you are speaking about God, so the spiritual poor, who is in the darkness, will traditional label you as the „sextant“. However, God told: „Listen! If anyone of you are God's prophet, I manifest in his vision of speak in his dream“ (Nos./Sk 12, 6). Lords prophets are not seeing future, they foster proper belief and tells the God's Word by warning and disciplining not just simple people, but worlds and religious leaders, who „turns thinks upside-down“ (Isaias/Iz 29, 16). If God's dwelling is in the spirit, and God's Spirit is inside us, so I am the sanctuary of the God's Spirit living inside me (Spiritual Church), those Head and Priest is the Christ. Lord's throne is in the heaven, but only through His Spirit – He is everywhere. Through Spirit God acts in heart. It means God is with me and in every truth of the grace I see „God with me“. And if I have Christ and I am in Christ so I follow Christ. Everyone of us must answer the question: Who am I following?

If I would follow pope I would be one of Vatican catholic sect; if I would follow any religion – for religion's. Religion, which follows idols will never bring you to Living Christ, because nor it has life nor it has Christ. And if I am following Living Christ am I part of God?! Christ is not followed by any religion of this world. Most of them follow idols and used the interpretation of the God's Word, so they could support their faith and ground their traditions and pagan principles. World's requirements and God's requirements are completely opposite for each other. People are

far from God's Word by exalting the theories they created. They follow useless traditional rituals. Scurvy religion dogma's clearly contradict God's Testimony. And the violation of God's Testimony (testimonies) defiles the man. The true worship of the God's Spirit and Truth, because only God's Spirit can influence heart, and religion is only worshipped by people and self-created cults. And what do you accept: truth or devils lie?! After religion spread mind paralyzing and spirit nourishing traditions and fictions for the word. Jesus asked them: „Why did you called Me 'Lord, Lord', and did not do what I am saying for you?“ (Luke/Lk 6, 46). Why are you not following the God's Testimonies, but you are condemn the one who follows them?! Jesus told himself: „If you love Me, you will follow My testimonies“ (John/Jn 14, 15).

If you trust God's Testimonies, you trust His love. After your mind will wake up you will grow in grace and knowledge of truth. Christ's studies does not have anything in common with tradition slavery of the religion, blind fanaticism, routine of the rites and its dead forms, dogmas, which limit the thinking and people's fiction. People adapted with the heathenish traditions, religious rituals, vain rites and hearts of priests, cardinals and bishops flushed with pride and hypocrisy, they work for selfish desires and cherish the pagan traditions and praise their religion, which forma teaching, rituals and customs pushed out the Biblical truth. They became Satan's tools in his pernicious intentions. They approve Christ as the historical personality, but they turn away from the Living Christ. They only follow the religious letter and they are only pious outwardly. They lack spirituality, because they are overpowered by worldly ambitions. Their lies reached the culmination and their sins became the part of the religion. Their prayers are only the simple rites, where truth is hidden from the believers. Their vain rituals does not provide nor peace nor freedom for your Spirit, nor the knowledge of Truth. Their as formalists, external „holiness“ hides love for the sin. Their wealth, greed and lustful passion, egoism, self-love, and personal glory will not save them from perdition. All misleading religious system, which is dominated by satan will be destroyed. Pope, who controls the religious system and is called „as holy father“ wants to raise himself higher than the God. He harasses the world by rejecting the God's testimonies and following the idol. Satan made a good work in the religious world, so people would start worship Pope, Maria, idol and not God. In addition, who died on cross for your sins and rose so you could be saved? Pope? Idol? Maria? Buda? Krishna? Mohammed? Thunder? So even the little child will understand that the saviour of your sins is Jesus Christ.

However any single mortal man knows, who performs global politics in the world, destroys traditional family, spreads homosexuality and public molestation, destroys us with drugs, alcohol, Tabaco and other nations, and the performance tool is used as the media and television, which are controlled by the dark powers. So I am not watching television, I am not listening radio and I am not reading newspapers. Because satan's goal is to repeat lie until it will become „truth“. The evil one turned the sign of the divine grace – rainbow – into the pervert flag. But everything what is not based on God's Truth perishes. The most important question for us should be: do I believe Saviour Jesus Christ? Does my life complies with divine Law? If we are not attracted to Christ, it means our hearts are not open for the Holy Spirit. God attracts everyone's hearts towards Itself, and only ones who refuse God's love will be unable to open their heart for Christ. World loves sin and hates righteousness, that is why world is so hostile for Jesus Christ. By their approach on Christ, people show on those side they are, and everyone signs the verdict for itself. Without living Christ belief is a useless religious form . „Who does not want to believe in Christ – will not see life; God's wrath is above him“ (John/Jn 3, 36). Those, who surrender for the Holy Spirit starts fighting their addictions,

and those who remain with sin are fighting the truth and its representatives. Only the selfishness prevents us from seeing God, and your impure thoughts cloud our spiritual vision. We should put the biggest efforts not only for getting resources for life, but to so we could find a spiritual mast – knowledge, which could be only provided by Christ. We are encourage to ask Him knowledge „If anyone lack knowledge, ask God, who gives to all generously and without reproach, and thus you will be provided“ (Jacob/Jok 1, 5).

I became Jesus Christ witness, God’s servant and the herald of truth. Now I follow Christ and I sow the God’s word. God gave certain talents and skills for everyone and let us into this world so we would accomplish our mission. Your occupation or vocation is the part of the God’s great plan. However even after you reborn again you must always fight the sin. This is the great battle between good and evil (Between God and satan), and we have our free will to choose, who we want to be. World is not a parade square, this is a real battlefield, because all life is the fight with dark powers. This long fight will show who is right and who was wrong. However if you made a wrong action, be ready to confess your sins and to ask God for forgiveness. Today when the world seethes uneasily, and humankind is on the verge of striking crisis, the fierce combination of Good and evil is active. A mislead does not often looks, what it is for real. Once person cannot distinguish truth from mistake and becomes the victim of the cheating system. Ability to distinguish good from evil, truth from lies, God’s signs from devil’s signs, can only be acquired by trusting God individually. By trusting him we can be wise. And knowledge and wisdom can only be provided with the God’s Word, which possess a great creational energy. Obedience for the God’s testimonies is the main protection tool of human’s internal harmony, family purity, public welfare and the stability of the nation. Often people blame God for their accidents and suffering. However if people would be more loyal and humble for God and would follow His orders, suffering would bypass them. However, sins of people separated them from God, because they rejected the Holy Spirit – their only shield. They are not interested to the Holy Scripture and they do not want to live according to the God’s will, so satan influences them through their own refusal, he lures people to traps, mislead and food people. Only by learning the God’s Word you can become wise enough to discern evil and become strong so you could resist him. If my leader is God’s word, so I will distinguish lie from truth clearly.

Light reaches world through God’s Word. Ones, who reject the Light – have hardened hearts and blind eyes. The most frequent sin before the Holy Spirit is the stubborn ignorance of the invitation for penitence. I had a vision – God’s manifestation, and I personally testify for you, that Christ is Alive. The One Whose name is „The Powerful God, The Eternal Father, The Prince of Peace“ and is „The Incredible Advisor“ (Isaias/Iz 9, 5). I have told you what I have seen and experienced, everyone those heart was touched by the God’s grace and do such it. Everyone can believe in living faith and to maintain the living connection with God. All you need to do is to accept Christ, as your personal Saviour and to repent for your sins. If person repents and believes, Christ’s blood washes the guilt. Lord can forgive and forgives for the repentant sinner. Once God takes a control of your Heart, He changes your life. Sinful thoughts are chased away, wrong action are refused, love, humility, peace changes the anger, envy and strive. Therefore, the soil of your heart must be mellowed by the Repentance. The roots of evil - sins must be pulled away. Christ (Wisdom) came to this world as a personal Saviour. Communicate with Wisdom and you will become wise yourself. We understand this by our faith, and we are blind by our infidelity. Ability to think is provided for us so we could use it, therefore God desires, that we would train our mind. Each minded man can

choose what is right. In every situation of our lives, God's Word tells us: „Choose who are you going to serve today“ (Josue/Joz 24, 15).

Today, the Biblical Saviours Jesus Christ's prophecy about events before His second appearance comes true. The time is close. It is not just coincidence that, I recently see falling stars from the sky. 2015, were full of similar visions for me. Have you ever seen a falling sky yourself?! If not raise your eyes above, the time has come to wake up from the secular stagnation sleep. The real and proper faith is based upon the prophecies of the Bible, because of them have already came truth, and remaining ones are coming truth. We have to heartily study Bible and ask God for help through Holy Spirit, so we could understand His Word. Whole Bible is Christ's manifestation and his followers must consolidate in His Word. As your physical life is supported by food, so our spiritual work is supported in God's Word. In Bible, truth is not mixed with misleading facts. And the testimony is such: God lives in us through Spirit, faith taken to heart. „Whoever has Christ, has life. Whoever does not have Christ, that does not have life“ (John/1 Jn 5, 12). God's wish to save covers whole humanity: „God desires, that all of the people would be saved and come to the knowledge of truth“ (Timothy/1 Tim 2, 4). Only the decision of your free can influence whether you will come back to Living Saviour Jesus Christ, which is Lord Almighty through whole eternity. God itself is the witness for me and for your and forever. Amen.

It may be from what you have learned it may begin to tingle in both your ears, but who will dare to challenge for the followers of the Living God, “Ones, who follow the God testimonies and saves Jesus testimony” (Revelation / Apr 12, 17) ?!

PALAIMINIMAI PASKUTINIAM LAIKUI

„Taigi būkite tobuli, kaip ir jūsų Tėvas, kuris danguje, yra tobulas“ (Mt 5, 48)

Ko reikia, kad būtumėm išgelbėti? Kad atspindėtumėm Jėzaus Kristaus charakterį. Tam duotos aštuonios pakopos, kad pasiruoštumėm iki antrojo Jėzaus Kristaus atėjimo. 8 – uoni palaiminimai paskutiniam laikui (teisumo žingsniai):

- 1) "Palaiminti vargšai dvasia, nes jų yra dangaus karalystė" (Mt 5, 3).

Kas yra vargšai dvasia? Tie, kurie turi atgailaujančią dvasią ir pagarbą Dievo Žodžiui. "Taip sako Viešpats: 'Aš pažvelgsiu į žmogų, kuris yra vargšas bei turi atgailaujančią dvasią ir dreba prieš Mano Žodį'" (Iz 66, 2).

Ar drebate (pagarbiai) prieš Dievo Žodį, kai paimate į rankas Bibliją? Ar paimate Bibliją nerūpestingai? Juk Biblija – tai gyvojo Dievo Žodis, o Dievas kalba per Savo Žodį. O gal jūs nerimtai žiūrite į Dievą, lyg Jis būtų toks kaip jūs. Daugelis prarado Dievo baimę (t.y. pagarbą

Dievui), todėl nedreba prieš Dievo Žodį ir neturi pagarbos kitiems. Daugelis susitapatino su pasauliu bei jo idėjomis ir prarado teisingą prasmę kaip šlovinti gyvąjį Viešpatį Dievą. Juk pagarba Dievui – tai išminties pradžia. Vargšai dvasia, tai palūžę, prislėgti, kurie pripažįsta savo nuodėmingumą, bejėgiškumą save pačius išteisinti. "Dieviškas liūdesys gimdo ATGAILĄ IŠGELBĖJIMUI" (2Kor 7, 10). „Atgailaukite, nes prisiartino dangaus karalystė“ (Mt 3, 2). „Ir Petras prisiminė Jėzaus Žodį, kuris jam sakė: „Prieš gaidžiui pragystant tu triskart manęs išsiginsi“. Ir jis išėjo laukan ir karčiai verkė [atgailavo]“ (Mt 26, 75).

Jėzus siūlo jūsų bejėgiškumą iškeisti į Jo malonės turtus, sakydamas: "Ateikite pas Mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti, ir Aš jus atgaivinsiu... mokykitės iš Manęs, nes Aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą" (Mt 11, 28. 29). „Vargšams [kurių širdys sudužusios, atgailaujantiems] skelbiama Evangelija. Ir palaimintas, kas nepasipiktins Manimi [Jėzumi]“ (Mt 11, 5. 6).

Kristus gali išgelbėti visus tuos, kurie pas Jį ateina atgailaujantys. Bet daugelis neateina. Jėzus kviečia: ateikite pas Mane, kad turėtumėte gyvenimą. Bet daugelis nenori atgailauti už savo nuodėmes, nes jie labiau pamėgo tamsą nei šviesą, ir jų darbai pikti. Daugelis nenori keistis, nenori atsisakyti blogų charakterio bruožų, ydų, žalingų įpročių... nes daugelis įsimylėję savo senąjį "aš". Daugelis sako: mums gerai taip kaip yra. Kai tuo tarpu naikina patys save ir tuos, kurie aplink juos. Tik Dievas žino, kiek laiko Jis bus kantrus mums, kol nepasakys, kad mes perpildėm savo nuodėmių saiką. Artėja teismo valanda. O taip mažai vargšų dvasia (atgailaujančiųjų). "Auka Dievui yra sudužusi dvasia; sudužusios ir nusižeminusios širdies Tu, Dieve, nepaniekinsi" (Ps 51, 17).

Taigi, vargšai dvasia, kurių širdys sudužusios, kurie savo valią pavedė Dievui, nes suprato savo nuodėmingumą, todėl krito ant Uolos (po Kristaus kojomis), nes išmintingas žmogus pasistato savo namą ant Uolos (per atgailą pradeda gyvenimą Kristuje). "o ta Uola buvo Kristus" (1Kor 10, 4). "kas Juo tiki, nebus sugėdintas" (Rom 9, 33). Kristus sako: „Ateikite pas Mane visi, kurie vargstate [esate vargšai dvasia – atgailaujantys] ir esate prislėgti [prislėgti nuodėmių], ir Aš jus atgaivinsiu [išvaduosiu iš nuodėmių, atleisiu jums]“ (Mt 11, 28). „Kas gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas Dievas?!“ (Mk 2, 7).

Mums dvasioje reikia ateiti prie Kristaus kryžiaus ir tol žiūrėti į Jo kančias už mūsų asmenines nuodėmes, kol mūsų širdis nesuduš, kol mes neišpažinsime Jam savo nuodėmių. Kryžius, tai ta vieta, kur prasideda Dievo malonė. Bet jūs negausite tos malonės, kol nesuprasite Jėzaus aukos ant kryžiaus esmės, kol jūsų širdis nesuminkštės ir taps nuolanki, lengvai apdirbama Dievo Šventosios Dvasios.

2) "Palaiminti, kurie liūdi, nes jie bus paguosti" (Mt 5, 4).

Koks tai liūdesio tipas? Tai, liūdesys, suprantant, kad mūsų nuodėmės nukryžiavo Dievo Sūnų. O kada rasime paguodą?

Tada, kada pripažinsime, kad mūsų nuodėmės nukryžiavo Kristų, o Kristus dėl to, kad mes tai pripažinome ir nusižeminome prieš Jį, per Šventąją Dvasią suteiks mums paguodą.

"Dovydo namams [Dievo vaikams]... išliesiu malonės ir maldos dvasią. Jie žvelgs į Mane [Jėzų Kristų], kurį perdūrė, apraudos, kaip aprauda vienintelį sūnų, ir liūdės, kaip liūdi, netekę pirmagimio" (Zch 12, 10). Kristus paliko mums pavyzdį: „pradėjo liūdėti ir sielvartauti... parpuolė veidu į žemę ir meldėsi: „Mano Tėve... tebūnie Tavo valia!“ (Mt 26, 37. 39. 42). „Jis savo kūno

dienomis siuntė maldas bei prašymus su garsiu šauksmu bei ašaromis Tam, kuris buvo pajėgus išgelbėti Jį iš mirties, ir buvo išklaudytas dėl savo dievobaimingumo. Nors Jis buvo Sūnus, tačiau išmoko klusnumo per tai, ką iškentėjo; ir išstobulintas tapo amžinojo išgelbėjimo Autoriumi visiems, kurie Jam paklūsta“ (Hbr 5, 7-9).

Liūdesys ateina tada, kai mes suprantame, kad mūsų nuodėmės sukėlė Kristui skausmą. Mūsų nusižengimai visada nuliūdina Jį. Jis mums iš meilės ištiesia pagalbos ranką, nors mes ir priešinamės Jam ir sakome, kad nieko nenorime turėti su Juo bendro, nenorime keistis. Mums reikia suvokti pagalbos reikalingumą ir nustoti nukryžiuoti Kristų iš naujo. Mums reikia suvokti, kad mums reikalingas Gelbėtojas, nes mes patys savęs negalime išgelbėti. Mes turime suprasti, kad negalime pakeisti savęs vien pozityviu mąstymu, psichologo pagalba ar seminarų apie laimę dėka. Mums reikalingas Gelbėtojas. Ir tik tada, kai mes išvysime savo Gelbėtoją iškeltą ant kryžiaus už mūsų asmenines nuodėmes, tuomet mes liūdėsime ir verksime iš tikrųjų. „Nors Viešpats yra aukštybėse, Jis žvelgia į nusižeminusį“ (Ps 138, 6).

"Dabar aš džiaugiuosi... kad jūsų nuliūdimas atvedė jus į atgailą. Dieviškas liūdesys gimdo atgailą išgelbėjimui" (2Kor 7, 9. 10). Mes negalime liūdėti bei verkėti, jeigu mes nebuvome vargšai dvasiai (atgailaujantys). Tai nuoseklūs žingsniai. Daugelis dabartiniu laiku nei liūdi, nei verkia. Bet graudžiai verks paskutinią dieną, kada sužinos, kad prarado viską. Kad prarado amžinąjį gyvenimą, prarado galimybę gyventi amžinai, prarado nemirtingumą, prarado teisę įžengti į dangiškąjį miestą. Kai tai supras, kad pralaimėjo didžiojoje kovoje, ne dėl to, kad Dievas nebuvo pasiruošęs išgelbėti, o todėl, kad jie patys nepasidavė Jam liūdėdami ir verkdami atgailaujant už savo nuodėmes, nes neįvertino tos kainos, kuri buvo sumokėta ant kryžiaus. „Viešpaties didžioji diena skubiai artėja. Jau girdimas Viešpaties dienos balsas. Tada graudžiai verks net karžygiai! Ta diena – rūstybės diena, diena vargo ir suspaudimo, diena nelaimės ir sunaikinimo, diena tamsos ir sutemų, diena debesų ir miglos, diena trimito ir kovos šauksmo prieš sutvirtintus miestus ir aukštus bokštus“ (Zephaniah / Səpanyā "Yahweh has hidden/protected" / Sof 1, 14-16).

Kaip graudžiai verkė Ezavas dėl pasekmių (Pr 27, 38). Kaip verkė Judas Iskariotas (Jehuda Iš-Kerijot), gailėdamasis tik dėl pasekmių, bet nesigailėdamas dėl nuodėmės, kurią padarė (Mt 27, 3). Judas gailėjosi (apgailestavo) kaip gailisi pasaulis – jis nėjo pas Viešpatį, bet pas kunigus: atliko išpažintį kunigui, ir buvo šėtono pastūmėtas į savižudybę. Taip ir katalikai: eina išpažinties, ima „plotkelę“ ir... Visa tai – tik išorinis, religinis tikslumas, bet širdimi toli nuo Dievo.

Tiek atgailaujančią dvasią, tiek dievišką liūdesį gauname iš Dievo. Tai Jo malonės dovana mums, kurių širdys nusižeminusios. "Todėl dabar, - sako Viešpats, - gręžkitės į mane visa širdimi, pasninkaudami, verkdami ir dejuodami" (Jl 2, 12). "Duokite vaisių, vertų atgailos!" (Mt 3, 8). „Jis išgelbės nusižeminusį žmogų“ (Job 22, 29).

"Ezekijas nusigręžė į sieną ir meldėsi... Ir Ezekijas graudžiai verkė. Taip sako Viešpats: 'Aš girdėjau tavo maldą ir mačiau tavo ašaras. Aš pridėsiu tau dar penkiolika metų" (Iz 38, 2.3.5).

- 3) „Palaiminti romieji, nes jie paveldės žemę [amžinąjį gyvenimą naujoje žemėje]“ (Mt 5, 5).

Romumas – gerumas, švelnumas, taikumas, tvirtumas. Tai charakterio stiprybė, kurią gali įgyti tik tas, kuris gimė iš naujo. Jėzus pasakė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: jei kas negims iš naujo, negalės regėti Dievo karalystės" (Jn 3, 3). Tuomet Dievas sukontroliuoja mūsų pyktį, rūstybę, barningumą, kuriuos mes kažkada turėjome. Jeigu iš mūsų pasišaipto, mes išliekame ramūs, nes mus

sulaiko Šventoji Dvasia. Dievo malonė sutramdo mus. Tad „geriau būti nuolankios dvasios su romiaisiais“ (Pat 16, 19). „Protingas žmogus turi romią dvasią“ (Pat 17, 27).

Dabar mūsų rūpestis – tai vidinė kova su savimi. Kova su kūnu, geiduliais, aistromis, kurios iškyla į paviršių ir nori dominuoti, kontroliuoti mus. Mes turime kreiptis į Dievą malda ir Jis numalšins kūno geidulius. Jei vyras susipyko su žmona, lai užsidaro kambarėlyje, klaupiasi ant kelių ir kreipiasi į Dievą, prašo atleidimo Jo, kol ateis ramybė. Po to lai atsiverčia Bibliją ir suranda joje praktines rekomendacijas ir pritaiko jas savo gyvenime. Lai susitaiko su žmona. Romumas – tai ne silpnumas, o gerumas (Dvasios vaisiai). Tai reiškia, kad jūs atsidavėte Dievui ir liūdite dėl savo nuodėmių. Tai reiškia, kad jūs atsisakote puikybės, pasitenkinimo savimi jausmo, susireikšminimo, ambicijų, savanaudiškumo. Nes jūs turite vieną troškimą – tapti romus, kad atspindėti Jėzaus charakterį. Romūs žmonės supranta, kad jie daugiau nebeturi pasitikėjimo savimi (savęs pervertinimo, egoizmo, pasipūtimo), bet turi priklausomybę nuo Dievo ir pasitiki Juo. Nes dabar žinome, kad Dievas susitvarkys su kiekviena situacija (tik laiko klausimas) ir Jis pasirūpins teisingumu laikui atėjus. Laikas tampa draugu, kai pradėdam suprastį, kiek reikia daug nuveikti, kad tapti romiam. Dažnai mes norime teisingumo iš kart. O Dievas nori iš mūsų kai ką išimti (ydas ar įpročius), ko net neįsivaizduojame turį. Leisdamas piktam žmogui sukelti mums skausmą, Dievas panaudoja tą žmogų tam, kad apvalytų Savo vaikus, kad parodytų jiems, kokios ydos dar likę mumyse, kas neigiamo mumyse, ir ką reikia keisti Dievui padedant, ką reikia iš mūsų charakterio išimti. Negalime būti romūs, jei nebuvome liūdintys bei verkiantys dėl savo nuodėmių. Tik tada, kai mes verkiame dėl savo nuodėmių, mirštame nuodėmei, kuri yra priešingybė romumui. Ir negalime būti liūdintys bei verkiantys, jei nebuvome atgailaujantys (vargšai dvasia). „Vargšai valgys ir pasisotins“ (Ps 22, 26). Koks tai maistas? „Tavo [Viešpatie] žodžiais maitinuosi. Tavo Žodis džiugina mane, jis yra mano širdies linksmybė“ (Jer 15, 16). Taigi, romūs žmonės maitinasi Dievo Žodžiu. Kuo daugiau maitinamės Dievo Žodžiu, tuo labiau tampame romūs. Dievas mus moko Savo Žodyje, kaip tapti panašiam charakteriu į Jėzų. Jėzus sakė: „Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, tas turi amžinąjį gyvenimą, ir Aš jį prikelsiu paskutiniąją dieną“ (Jn 6, 54). Tai daryti, reiškia ugdytis Jėzaus charakterį. „Dieve, šventas yra Tavo kelias!“ (Ps 77, 13). „Aš vedu teisumo keliu“ (Pat 8, 20). „Didelė bausmė tam, kuris pameta kelią“ (Pat 15, 10). O Jėzus yra kelias, tiesa ir gyvenimas.

4) „Palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisumo, nes jie bus pasotinti“ (Mt 5, 6).

Kas alksta ir trokšta teisumo? Romieji, nusižeminę prieš Dievą. Išdidūs žmonės negali alksti ir trokšti teisumo. Išdidūs žmonės per daug didžiuojasi savimi, kad pripažintų, jog jie stokoja pagalbos, kad pripažintų, jog jie vargšai dvasia. Išdidūs žmonės mano, kad viską žino, viską išmano – jiems nieko neįmanoma patarti. Ir tik romūs žmonės gali išklaudyti, nes jie turi atvirus protus. Romūs žmonės trokšta pažinimo, jie nori suprasti Šventąjį Raštą. Romieji turi noro mokytis ir studijuoti Dievo Žodį, o išdidūs žmonės uždaro pažinimui duris, nes jie galvoja, kad ir taip viską žino. Širdies išdidumas apgauna daugelį. „Kaip vynas yra apgaulingas, taip išdidus žmogus – besotis“ (Hābaqqûq / Hab 2, 5). „Jie bus nubausti už išdidumą ir kareivijų Viešpaties tautos [Dievo vaikų] plūdimą“ (Sof 2, 10). Juk „tuos, kurie elgiasi išdidžiai, Jis [Dievas] gali pažeminti“ (Dan 4, 37). „Kai jo širdis pasiaukštino ir dvasia sukietėjo nuo išdidumo, jis buvo nustumtas nuo karališko sosto ir neteko šlovės [apie išdidų karalių, kuris pasipūtė prieš Viešpatį], nes Dievo, kurio rankoje yra tavo gyvybė ir kurio žinioje yra visi tavo keliai, tu nešlovinai“ (Dan 5, 20. 23). „Pasipūtėlio

siela nėra dora“ (Hab 2, 4). Išdidumas ir puikybė – tai šėtono charakterio bruožai. „Tavo širdis išpuiko dėl tavo grožio, tu praradai išmintį per savo spindesį. Padauginai turtų ir tavo širdis išpuiko nuo jų. Tavo širdis išpuiko ir tu tarei: „Aš esu Dievas““ (Y'hez'qel / Ez 28, 17. 5. 2). Viešpats Dievas bjaurisi puikybė. Jeigu mes iš tikrųjų Jėzuje Kristuje, mes tampame romūs. Tik būdami romūs galime pažinti Dievo Žodį iš esmės. Todėl palaiminti alkstantys ir trokštantys teisumo. Kaip turi gyventi tikras krikščionis? „Marinkite tuos savo narius, kurie yra žemėje: ištvirkavimą, netyrumą, aistringumą, pikta pageidimą, taip pat godumą, kuris yra stabmeldystė. Dėl šių dalykų ateina Dievo rūstybė neklusnumo vaikams. Nusivilkite: rūstybę, nirtulį, nelabumą, pyktį, piktžodžiavimą, nešvarias kalbas nuo savo lūpų. Nebemeluokite vienas kitam“ (Kol 3, 5. 6. 8. 9). Gyvenkite kiekvienu Dievo Žodžiu. Jei mes atgailaujantys, verkiantys ir romūs – mes jau šventykloje. Jei mes alkstantys ir trokštantys teisumo – mes šventojoje. Šventojoje (žemiškoje šventykloje) būdavo padėtinės duonos kepalai – tai simbolizuoja Dievo Žodį. Juk „Žmogus gyvens ne viena duona, bet kiekvienu Žodžiu, išeinančiu iš Dievo lūpų“ (Mt 4, 4). Jėzus sakė: „Aš esu gyvenimo duona! Kas ateina pas Mane, niekuomet nebealks, ir kas tiki Mane, niekuomet nebetroks“ (Jn 6, 35). Kai norime ateiti į Dievo Artumą, mes atsiverčiame Bibliją. Prieš atsiverčiant Bibliją, būtina pasimelsti, nes pas mus yra troškimas ateiti į Dievo Artumą. Ir kai pradėdame skaityti Bibliją, mes pradėdame valgyti padėtinę duoną – gyvenimo duoną. O kur mes geriame savo Biblijoje? Jėzus šaukia: „Jei kas trokšta, teateina pas Mane ir tegeria!“ (Jn 7, 37). Jėzus yra teisumas, todėl tie, kurie nori valgyti ir gerti, turi ateiti pas Kristų, kad iš Jo gautų tą teisumą. Kas yra tas gėrimas ir ką reiškia gerti? Šventoji Dvasia. „Dievo karalystė nėra valgymas ir gėrimas, bet teisumas, ramybė ir džiaugsmas Šventojoje Dvasioje“ (Rom 14, 17). Tai dvasinė reforma: maitintis Dievo Žodžiu ir gerti iš Šventosios Dvasios, kuri duoda supratimą, pamokymą (instrukciją) ir atveria protą, kad galėtumėm suvokti Dievo gelmes. „Atkreipk dėmesį į Mano Žodžius... saugok juos širdies gilumoje. Jie yra gyvybė tiems, kurie juos randa, ir sveikata visam jų kūnui“ (Pat 4, 20. 21. 22).

Bet mes negalime alkti ir trokšti, jeigu mes nebuvo romūs, ir negalime būti romūs, jeigu mes nebuvo liūdintys bei verkiantys (sielvartaujantys), ir mes negalime sielvartauti, jeigu mes nebuvo vargšai dvasia (atgailaujantys). Taigi... „Viešpats myli tuos, kurie siekia teisumo“ (Pat 15, 9). O tobulas teisumas – visiškas paklusnumas Viešpačiui Dievui ir Jo Įstatymui. Todėl, kol ne vėlu, pakeisk savo nuodėmes teisumu. Kadangi Kristus pasakė savo Bažnyčiai (Dievo vaikams): „Aš susižadėsiu su tavimi amžiams, susižadėsiu teisme ir teisingume, malonėje ir gailestingume. Susižadėsiu su tavimi ištikimybėje, ir tu pažinsi Viešpatį“ (Hôšėā / Oz 2, 19. 20). „Sėkite sau teisumą, pjaukite gailestingumą“ (Oz 10, 12).

5) “Palaiminti gailestingieji, nes jie susilauks gailestingumo” (Mt 5, 7).

Štai mes ir šventų švenčiausiojoje (kur dabar yra Viešpats Jėzus Kristus), kur randasi Sandoros plokštės su dešimt Dievo įsakymų. „Bet Viešpats yra Savo šventykloje [danguje], tenutyla visas pasaulis prieš Jį!“ (Hab 2, 20). Tai pirmasis mūsų, kaip davėjo išbandymas: gailestingumas (Dievo charakterio ypatybė). „Viešpatie, didis ir baimę keliantis Dieve! Tu laikaisi Sandoros ir Esi Gailestingas tiems, kurie Tave myli ir laikosi Tavo įsakymų“ (Dan 9, 4). „Tau, žmogau, Jis pasakė, kas gera ir ko Viešpats reikalauja iš tavęs: teisingai elgtis, būti gailestingam ir vaikščioti nuolankiai su Dievu“ (Mikhā / Micaiah / Mikay'hu "Who is like Yahweh?" / Mch 6, 8). „Kur yra toks Dievas kaip Tu [Viešpatie], kuris atleidžia kaltę Savo išrinktosios tautos likučiu [Dievo vaikams]? Jis

nerūstauja per amžius, nes Jam patinka gailestingumas. Jis pasigailės mūsų, sunaikins nusikaltimus ir paskandins jūros gelmėse visas mūsų nuodėmes“ (Mch 7, 18. 19).

Daugelis žmonių negali atleisti kitiems. Jie nenori būti gailestingi, tačiau nori sulaukti užuojautos ir gailestingumo. Dievo Žodis sako: „Būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tėvas yra gailestingas“ (Lk 6, 36). Mes turime rodyti gailestingumą, nes mes užpildyti teisumu. Vienok, mes negalime būti gailestingi, jeigu mes nebuvo alkstantys ir trokštantys teisumo. Kai mes tampame gailestingi, mes tampame panašūs charakteriu į Dievą. Kaip maldoje „Tėve mūsų“: „atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams“. Jūs neatleidote kam nors? Pykstate ant ko nors? Pasikalbėkite su Dievu apie tai. Ar jūs rodote gailestingumą savo šeimos nariams? Tai be abejo patys „sunkiausi“ žmonės, kuriems reikia rodyti gailestingumą. Pažįstate savo sutuoktinio silpnas vietas ar ydas? Ar jūs tik padidinate jas? Stengiatės pagirti sutuoktinį, ar tik ir šnekate jam apie jo ydas, skundžiatės, priekaištauja, kad jis taptų toks, kaip jūs? Ar priimate jį tokį, koks jis yra? Juk kažkada vestuvėse pasakėte jam „taip“. Gyvenimas – ne lengvas dalykas. Ypač jeigu jūs nusprendėte tapti Kristaus sekėju. Bet Kristus sako: sek paskui Mane. Būti gailestingam, reiškia tapti panašiu į Jį. Visi, kurie gyvena Kristuje, bus persekiojami, - taip byloja Dievo Žodis. Kas bus persekiojamas? Visi, kurie nori būti gailestingi. Kai žmogus gailestingas, jis pripildytas Šventosios Dvasios tiesa. Jis romus, todėl susitaiko: ne todėl, kad jis kvailys, o todėl, kad jis romus ir žino, kad Dievas atlygins kiekvienam savo laiku. Todėl, „jei tavo priešas alksta, pavalgydink jį, jei trokšta – pagirdyk. Taip darydamas, krausi žarijas ant jo galvos, ir Viešpats atlygins tau“ (Pat 25, 21-22).

Kokios charakterio ypatybės parodo, kad jūs augate malone ir ruošiatės pereiti žingsnis po žingsnio iš malonės karalystės į šlovės karalystę? Tyra širdis. Tai, ką jūs duodate (5-8 palaiminimai) – tai Dievo charakterio demonstravimas. Jūs turite paleisti visą praeitį, visiems atleisti ir tuomet... Viešpats sako: „Aš būsiu gailestingas dėl jūsų neteisumo ir jūsų nuodėmių bei nedorybių daugiau nebeprisiminsiu“ (Hbr 8, 12). Dievas ruošiasi ištrinti nuodėmes iš mūsų proto.

6) „Palaiminti tyraširdžiai, nes jie regės Dievą“ (Mt 5, 8).

Taip sako Aukščiausiasis ir Prakilnūsis, kuris gyvena amžinybėje, kurio vardas šventas: „Aš gyvenu aukštybėje ir šventoje vietoje su tais, kurie turi atgailaujančią ir nuolankią dvasią, kad atgaivinčiau nuolankiųjų dvasią ir atgailaujančiųjų širdį“ (Iz 57, 15).

Ar jūs ruošiatės toliau nuodėmiauti? Ir vėl atgailauti? Ir vėl nuodėmiauti? Ir vėl atgailauti... Ir taip, kol sugrįš Jėzus? Juk Dievas pasakė: „Kas Man nusideda, tą išbrauksiu iš Savo knygos“ (Iš 32, 33). Jeigu jūs liksite nuodėmėje, kol sugrįš Jėzus, jeigu jūs būsite rastos nuodėmėje, tai jūs neteksite visko. Dievas nori išdildyti nuodėmes iš jūsų proto ir iš jūsų sąmonės, o po to ištrinti jas iš knygu. Jis nenori ištrinti jūsų vardo iš knygos, Jis nori atskirti nuodėmę nuo jūsų. Kur dabar yra Jėzus? Jis dangaus šventykloje, šventų švenčiausiojoje – ten Dievo vaikų nuodėmės išdildomos. „Kiekvienas Dievo Žodis yra tyras; Jis yra skydas tiems, kurie Juo pasitiki“ (Pat 30, 5). „Mano apsauga yra iš Dievo, kuris išgelbėja tiesiaširdžius“ (Ps 7, 10).

„Tad sakau tai: vaikščiokite Šventojoje Dvasioje, ir nepildysite kūno geidulių. Na, o kūno darbai yra aiškūs, kurie yra šie: svetimavimas, paleistuvavimas, nešvarumas, gašlumas, stabmeldystė, raganavimas, neapykanta, kivirčiai, rungtyniavimai, rūstybė, vaidai, maištavimai, erezijos, pavydai, žmogžudystės, girtavimai, orgijos ir panašūs tokie; apie kuriuos aš sakau iš anksto, kaip ir esu jums sakęs praeityje, kad tie, kurie taip daro, nepaveldės Dievo karalystės. Bet Dvasios vaisius yra meilė, džiaugsmas, ramybė, ilgas pakantumas, švelnumas, gerumas, tikėjimas, romumas, susivaldymas“

(Gal 5, 16. 19-22). Visus šiuos išvardintus vaisius pagamina Šventoji Dvasia. Žmogui neįmanoma pačiam savaime turėti tokias savybes. Tik Dievas tegali žmoguje suformuoti šiuos Dvasios vaisius per ilgą sielos ugdymą Dievo Žodžiu.

7) „Palaiminti taikdariai, nes jie bus vadinami Dievo vaikais“ (Mt 5, 9).

„Kas myli Tavo Įstatymą, turi didelę ramybę ir niekada nesuklumpa“ (Ps 119, 165). „Teisumo darbas bus taika, jo pasekmė – ramybė ir pasitikėjimas“ (Iz 32, 17). „Palaiminti, kurie Jo [Viešpaties Dievo] įsakymus vykdo, kurie visą laiką elgiasi teisiai“ (Ps 106, 3). „Dorajam šviesa nušvinta tamsoje, jis yra maloningas, kupinas gailingumo ir teisus. Geras žmogus...“ (Ps 112, 4. 5).

Dar kitaip 10 Dievo įsakymų Biblijoje vadinami Karališku Įstatymu bei Laisvės Įstatymu. Taikdariai tie, kurie taikoje su Viešpačiu, nes paklūsta Jam ir vykdo Jo įsakymus. O taika ir ramybė – Jėzuje Kristuje. „Būkite tokio nusistatymo kaip Kristus Jėzus [romus ir nuolankios širdies]“ (Fil 2, 5). Kristus sako: „Imkite ant savęs Mano jungą ir mokykitės iš Manęs... Nes Mano jungas švelnus ir Mano našta lengva“ (Mt 11, 29. 30). Koks tas švelnus jungas? Meilė. Kokia ta lengva našta? „Dievo meilė – Jo įsakymus vykdyti. O Jo įsakymai nėra sunkūs“ (1Jn 5, 3). Juk Kristus sako: „Jei mylite Mane, laikykitės Mano įsakymų“ (Jn 14, 15). Štai koks lengvas Kristaus jungas! Ir kaip jis skiriasi nuo religingųjų dvasininkų jungo, kurie: „riša sunkias, nepanešamas naštas [interpretuodami įsakymus savaip ir apkraudami savo taisyklėmis bei ritualais] ir krauna žmonėms ant pečių, o patys nenori jų nė pirštu pajudinti“ (Mt 23, 4). Kristus religijos vadovus (dvasininkus, fariziejus) vadino veidmainiais, kvailais ir aklais, angių išperomis. „Vargas jums, veidmainiai... aklieji vadai... Kvaili jūs ir akli!“ (Mt 23). Kaip anuomet jie persekiojo Kristų ir Jo mokinius, taip ir dabartiniai religijos (katalikų) vadovai bei religinių organizacijų (susivienijusių su katalikais protestantų) vadovai sukils prieš ištikimus Kristaus sekėjus, kurie skelbia tiesą Šventosios Dvasios jėga. Tie krikščionys, kurie nesilaiko Dievo įsakymų, o paklūsta popiežiaus įsakymams, persekiodami Kristaus sekėjus, sukils prieš patį Kristų. Dievo Žodis byloja: „Jiems [neištikimiems krikščioniams] būtų buvę geriau iš viso nepažinti teisumo kelio, negu, jį pažinus, nusigręžti nuo jiems duoto švento įsakymo [Mylėti Dievą ir artimą savo – 10 Dievo įsakymų]. Jiems nutiko, kaip sako teisinga patarlė: „Šuo sugrįžta prie savo vėmalo“ [nedorėlis sugrįžta prie savo nedorybės], ir: „Išmaudyta kiaulė vėl voliojasi purvyne“ [pakrikštytas svyruojantis žmogus, vėl grįžta prie savo nuodėmių]. Bet jeigu, ištrūkę iš pasaulio purvyno Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pažinimu [pasikrikštiję naujam gyvenimui be nuodėmės], jie ir vėl jame įklimpę pralaimi [vėl daro tas pačias nuodėmes, nesilaikydami Dievo įsakymų], tai jiems paskui darosi blogiau negu pirma“ (2Pt 2, 21. 22. 20). Tai pikta ir svetimausanti karta, kuri piktžodžiauja Šventajai Dvasiai, ir dėl to juos apsėda netyrosios dvasios (demonų dvasios), nes jie neištikimi Kristui. Pats Kristus apie tai kalbėjo: „Angių išperos, kaip jūs galite kalbėti gera, būdami blogi? Pikta ir svetimausanti karta [neatgailaujanti karta]... piktžodžiavimas Šventajai Dvasiai nebus jiems atleistas. Netyroji dvasia... pasiima kitas septynias dvasias, dar piktesnes už save... ir paskui tam žmogui [neištikimam ir nepaklusniam Dievui] darosi blogiau negu pirma. Taip atsitiks ir šiai piktai kartai [kurie neatgailauja ir nesilaiko Dievo įsakymų]“ (Mt 12, 34. 39. 31. 43. 45).

Persekiojimai prasidės dėl tyraširdžių, mylinčių Dievo Įstatymą. „Tavo Įstatymas yra mano širdyje“ (Ps 40, 8). „Tik mylėkite tiesą ir taiką“ (Zch 8, 19), nes taika be tiesos yra apgaulinga taika. „Aš esu už taiką [esu taikos žmogus]; bet kai aš kalbu [tiesą], jie yra už karą“ (Ps 120, 7). Taikdariai

tie, kurie myli Dievo Įstatymą. O dėl to, kad mes mylime Dievo Įstatymą, koks seka kitas palaiminimas? „Visi, kurie trokšta dievotai gyventi Kristuje Jėzuje, bus persekiojami“ (2Tim 3, 12).

- 8) “Palaiminti, kurie persekiojami dėl teismo, nes jų yra dangaus karalystė. Palaiminti jūs, kai dėl Manęs jus šmeižia ir persekioja bei meluodami visaip piktžodžiauja. Būkite linksmi ir džiūgaukite, nes didelis jūsų atlygis danguje. Juk lygiai taip persekiojo ir iki jūsų buvusius pranašus“ (Mt 5, 10. 11. 12).

Taikdariai turi tyrą širdį, o gavo tyrą širdį todėl, kad tapo gailestingi, o tapo gailestingi, nes jie alkstantys ir trokštantys teismo, ir buvo pripildyti Šventosios Dvasios, nes jie romūs ir atsikratę savojo „aš“, egoizmo, išdidumo, savigarbos, godumo ir meilės pasauliui. Jie negalėtų būti romūs, jei nežinotų kaip liūdėti ir verkti dėl savo nuodėmių. Jie negalėtų liūdėti, jeigu jie nebūtų nusižeminę ir vargšai dvasia (atgailaujantys). Todėl ir šėtonas įnirto prieš Dievo tautą ir metėsi kautis su jos palikuonimis, kurie laikosi Dievo įsakymų ir turi Jėzaus Kristaus liudijimą (Apr 12, 17). Dievo vaikai laikosi tiesos: „Mano liežuvis kalbės apie Tavo Žodį, nes Tavo įsakymai teisingi“ (Ps 119, 172). Taigi, širdies tyrumas susijęs su šventų švenčiausiąja, nes dabar Dievo vaikų nuodėmės ištrinamos iš knygų.

Ar būsim persekiojami tik dėl to, kad tikime Jėzų? Ne. Ne dėl to. Būsime persekiojami dėl to, kad atspindime Jėzaus charakterį ir skelbiame tiesą, ko ypač negali pakęsti šėtonas (Dievo priešas su savo puolusiais angelais-demonais ir jų valdomais tarnais). „Mano priešai kalba ir seka mane; jie tyko mano gyvybės ir tariasi“ (Ps 71, 10). „Nedorėlio burna ir klatingojo burna prieš mane atsivėrė. Jie kalba prieš mane melagingais liežuviais. Neapykantos žodžiais jie apsupo mane ir puola... Atiduok tokį nedorėlių valiai, te šėtonas stovi jo dešinėje“ (Ps 109, 2. 3. 6). „Bet jei jums ir tektų kentėti už teismą, - jūs palaiminti! „Jų gąsdinimo neišsigąškite ir nesutrikite““ (1Pt 3, 14).

Ar jūs išsigandote? „Kodėl jūs tokie bailūs, mažatikiai?“ (Mt 8, 26). „Kodėl jūs tokie bailūs? Kaip gi yra, kad neturite tikėjimo?“ (Mk 4, 40). „Mes girdėjome išgąščio ir baimės šūksnius, o ne taikos. Klausykite ir apsvarstykite, ar vyras gali gimdyti? Kodėl matau vyrus, kurių rankos ant strėnų kaip gimdančios moters? Kodėl kiekvieno veidas išblyškęs? Ateina didinga ir baisi diena Jokūbui (Dievo vaikams - Izraeliui), jai nėra lygios, tačiau jis bus išgelbėtas“ (Jer 30, 5. 6. 7). „Jūs būsite visų tautų nekenčiami dėl Mano vardo. Bet kas išters iki galo, tas bus išgelbėtas“ (Mt 24, 9. 13). Jeigu jumyse yra tiesa, ir jūs stovėsite už tiesą, neišvengiamai patirsite persekiojimą. Bet taip turi būti, nes persekiojimų metu atsirenka tikrieji – ištikimieji Dievui. Persekiojimai išvalo Dievo vaikų Bažnyčią nuo formalių, išoriškai pamaldžių krikščionių.

Nors šiaurės karalius (popiežija) ir pietų karalius (ateizmas) (karaliai iš Biblijos, Danieliaus knygos 11 skyriaus) įtakojami "šio pasaulio kunigaikščio" (šėtono) (Jn 14, 30) iškraipydami Dievo Žodį ir drausdami kalbėti tiesą, skverbiasi į Kristaus sekėjų gretas, propaguodami nuodėmes, tačiau Viešpats Dievas sako savo vaikams: „Sakykite išsigandusioms širdims: „Būkite drąsūs ir nebijokite. Štai jūsų Dievas atkeršys ir atlygins [jūsų priešams, persekiotojams]. Jis ateis ir išgelbės jus““ (Iz 35, 4). „Drąsos! Tai Aš [Jėzus Kristus]. Nebijokite!“ (Mt 14, 27). "NENUSIGĄSKITE JŲ IR NEBIJOKITE, nes Viešpats, jūsų Dievas (Jėzus Kristus), eina priekyje jūsų ir pats už jus kariaus" (Įst 1, 29-30). „VIEŠPATS – mano gyvenimo stiprybė: ko man išsigąsti? [Yahweh stronghold-of lives-of-me from-whom I-shall-be-afraid?]" (Ps 27, 1). "Atsimink, ką įsakiau, - būk stiprus ir drąsus, nenusigąšk ir nebijok! Aš, Viešpats, tavo Dievas, būsiu su tavimi, kur tik tu eisi" (Joz 1, 9).

Prisiminkite Možę, Dovydą, Danielių, Eliją (Eliyahu "My God is Yahweh"), Eliziejų (Ėlišā' „Mano Dievas yra išgelbėjimas“), Paulių ir kitus Dievo vyrus, sakydami: "Viešpats yra mano šviesa ir mano išgelbėjimas - ko man bijoti? Viešpats yra mano stiprybė – prieš ką man drebėti? Nors stovėtu kariuomenė, nenusigąs mano širdis; nors ir karas kiltų prieš mane, aš pasitikėsiu" (Ps 27, 1. 3). "Jie [nedorėliai] neturi apsaugos, o Viešpats yra su mumis, NEBIJOKIME!" (Sk 14, 9). "NEBIJOK, nes su mumis yra daugiau [Kareivijų Viešpats su savo angelais] negu su jais [šėtonas su puolusiais angelais]" (2Kar 6, 16). „NEBIJOKITE tų, kurie žudo kūną ir paskui nebegali daugiau nieko padaryti“ (Lk 12, 4). "NEBIJOKITE, stovėkite [tiesoje] ramiai ir stebėkite Viešpaties išgelbėjimą, kurį Jis šiandien įvykdys. Viešpats kariaus už jus, o jūs būkite ramūs!" (Iš 14, 13-14). "NEBIJOK! – pasakė Elijas moteriai, kuriai grėsė badas. [Pasitikėk Viešpačiu]. Ir valgė ji... ir jos namai kasdien" (1Kar 17, 13.15). "Būkite drąsūs ir stiprūs. Nebijokite ir nenusigąskite... karaliaus ir tos daugybės, kuris yra su juo [popiežiaus ir visos antikristo sistemos], NES SU MUMIS YRA DAUGIAU, NEGU SU JUO: SU MUMIS - VIEŠPATS, MŪSŲ DIEVAS, KAD PADĖTŲ MUMS IR KOVOTŲ MŪSŲ KOVAS [tikėjimo kovas su dvasiniu kalaviju – Dievo Žodžiu]" (2Krn 32, 7-8). "Aš šauksiuosi Dievo ir Viešpats išgelbės mane... apgins nuo puolančių priešų daugybės [antikristo sistemos]" (Ps 55, 16-18). "Tai ką dėl viso šito pasakysime? Jei Dievas už mus, tai kas gi prieš mus?!" (Rom 8, 31). „Su Dievu būsime drąsūs, Jis sutryps mūsų priešus“ (Ps 108, 13). “Viešpats yra už mane – ko man bijoti? Ką gali padaryti man žmogus?“ (Ps 118, 6). “Apgins mane VIEŠPATS” (Ps 138, 8). „Niekio pikto neatsitiks teisiajam“ (Pat 12, 21). „Teisusis yra drąsus kaip liūtas“ (Pat 28, 1). Jėzus Kristus pasakė: „Aš jums tai kalbėjau, kad Manyje turėtumėte ramybę. Pasaulyje jūs turėsite priespaudą, bet būkite drąsūs: Aš nugalėjau pasaulį!“ (Jn 16, 33). Neabejokite Viešpačiu, o pasitikėkite Juo. Net ir apaštalas Petras ėjo vandens paviršiumi, bet pamatęs vėjo smarkumą (šėtono puolimą), išsigando ir suabejojo, todėl pradėjo skęsti ir šaukti „Viešpatie, gelbėk mane!“ Jėzus tuojau ištiesė jam pagalbos ranką ir sugriebė Petrą tardamas: „Mažatiki, ko suabejojai?“ (Mt 14, 31). „Nebijok, vien tik tikėk!“ (Mk 5, 36). „Nebijokite ir nenusigąskite! Aš jums jau seniai sakiau ir pranešiau: jūs esate Mano liudytojai“ (Iz 44, 8). „Štai Aš jums duodu valdžią mindyti gyvates bei skorpionus, ir viršesnę už visą priešų jėgą; ir niekas jokiais būdais jums nepakenks. Tačiau tu nesidžiaukite, kad dvasios yra jums paklusnios; bet verčiau džiaukitės, kad jūsų vardai yra įrašyti danguje“ (Lk 10, 19-20). „Jis [Viešpats] atlygins piktu mano priešams; iškirsk juos Savo Tiesa“ (Ps 54, 5).

Tad nebijokime sakyti tiesą ir nuodėmę pavadinti tikroju jos vardu: popiežius yra antikristas, veidmainis ir melagis; religija yra šėtono pinklės; katalikybė yra puolusi bažnyčia (išeikite iš jos); pederastija yra bjaurus iškrypimas; ekumenizmas yra Liuciferio sąjunga. "Ar nežinote, kad neteisieji nepavaldės Dievo karalystės. Neapsigaukite! Nei ištvirkėliai, nei stabmeldžiai, nei svetimautojai, nei homoseksualistai, nei vagys, nei gobšai, nei girtuokliai, nei keikūnai, nei plėšikai nepavaldės Dievo karalystės. Kai kurie iš jūsų buvote tokie, bet dabar esate nuplauti [jeigu atgailavote Dievui už nuodėmes ir priėmėte Kristų į savo širdį], pašventinti, išteisinti Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu ir mūsų Dievo Dvasia" (1 Kor 6, 9-11). "Taigi būkite Dievo sekėjai [vykdyskite Dievo įsakymus Kristuje ir nenuodėmiaukite], kaip mylimi vaikai [Kristaus Kūno - Dvasinės Dievo Bažnyčios nariai]" (Ef 5, 1).

Dangaus karalystė daloma į dvi dalis: malonės karalystė ir šlovės karalystė. Kaip iš malonės karalystės pereinama į šlovės karalystę, kad pasiruošti sutikti Jėzų Kristų? Dievas teikia mums malonės dovaną, nors mes jos nenusipelnėm. Kaip ir žemiškas teismas skiria nusikaltėliui malonę – paleidžia į laisvę, bet daugelis neturi iš to naudos ir nepasikeičia į gerąją pusę ir grįžta prie to paties

– nusikaltimų. Ar užtenka malonės, kad pakeisti (reformuoti) savo charakterį? Ne. Kodėl Kristus mums duoda malonę? Juk ne tam, kad darytumėm tas pačias nuodėmes vėl ir vėl. Jis dėl mano atgailos atleido man nuodėmes ir suteikė man Šventąją Dvasią, kad Ji duotų man jėgos paklusti Dievui. Be Šventosios Dvasios žmogus negali turėti jėgos, kad paklusti Dievui, todėl prieš tai ir buvo miręs savo nuodėmėse. Bet kada aš gimiau iš naujo (atsiverčiau), mano gyvenime prasidėjo kova. Buvau gundomas grįžti į savo seną gyvenimą, prie senų nuodėmių, bet vidinis balsas sakė – tu negali grįžti atgal, Jėzus atpirko tave Savo krauju, negrįžk atgal... neik į barą, neik į klubą, nesusitik su tais ir tais žmonėmis. Kas iš tikrųjų vyksta? Kai gimiau iš naujo, prasidėjo Dvasios kova prieš kūną. O mes galime tarnauti tik vienam šeiminkui. Kam mes atsiduodame paklusti, to vergai esame. Arba nuodėmės vergai mirčiai, arba paklusnumo vergai teisumui. „Kai aš buvau nuklydęs – atgailavau, kai buvau pamokytas – mušiausi į krūtinę. Aš gėdijuosi ir raustu dėl savo jaunystės darbų“ (Yirmiyāhū "Yahweh Exalts" - Jahvė išaukštintas / Jer 31, 19).

Deja, daugelis krikščionių pasikrikštija, bet jau išlipę iš vandens, grįžta ir daro tą patį, ką anksčiau darydavo. Ir jie gyvena su tuo apgaulingu „saugumu“, kad jie neva išgelbėti dėl to, kad pasikrikštijo ir įtikėjo. Taip, atgaila ir krikštu ankstesnės nuodėmės buvo atleistos, bet pati malonė nekeičia žmogaus būdo ir jis dar neatgimsta iš naujo, nes grįžta prie to paties. Kas gali mus reformuoti? Širdies pasikeitimas ir to atspindys mūsų gyvenime. Tik Šventoji Dvasia gali pertvarkyti širdį ir reformuoti žmogų. Dievo gerovė – ne tik malonė, bet ir Šventosios Dvasios apgyvendinimas tame, kas gimė iš naujo. Tai ir vadinama malonės karalyste. O koks malonės tikslas? Tai charakterio formavimas tiesoje – proceso pradžia. Juk Jėzus mums suteikia malonę ne tam, kad grįžtume prie savo ankstesnių nuodėmių. Jis duoda mums malonę, kad atkurtų Dievo charakterį žmoguje. Tai yra malonės tikslas. Koks esminis krikščionybės tikslas? Padėti mums išsiugdyti Dievo charakterį. Šėtonas ir jo angelai tai supranta. Bet žmonės akli, ypač dabar, paskutinėmis dienomis. Visi žmonės, kurie gyvena nepaklusdami Dievo įsakymams, akli. Akli Dievo charakteriui, kuris turi būti juose atstatytas. Į dangų bus priimti tie, kurie buvo pertvarkyti (reformuoti) ir atspindi Dievo charakterį.

Koks yra galutinis Evangelijos tikslas? Gauti šlovę. „Žemė bus pilna Viešpaties šlovės pažinimo kaip jūra pilna vandens“ (Hab 2, 14). Kristus išvedė mane iš šio pasaulio sistemos, dėl to, kad įgyčiau Jo charakterį, ne tik asmeniškai, bet ir santykiuose su kitais. Kristaus meilė turi išryškėti mūsų charakteryje, o ne mūsų idėjoje apie meilę. Ką Kristus pasakė? „Jei mylite Mane, laikykitės Mano įsakymų“ (Jn 14, 15). Bet žmonės nesupranta, kad meilė yra principas (pagrindinė savybė – teisumas). "Nes tai yra Dievo meilė – Jo įsakymus vykdyti. O Jo įsakymai nėra sunkūs" (1Jn 5, 3).

Taigi, malonė pereina į šlovę. „Būtybė spindėjo lyg gintaras, lyg ugnies liepsnos, lyg lankas, kuris pasirodo debesyse lyjant, Jį supo spindėjimas. Tai buvo Viešpaties šlovės pasirodymas“ (Ez 1, 27. 28). „Jam buvo duota valdžia, šlovė ir karalystė, kad visų kalbų tautos ir giminės Jam tarnautų“ (Dan 7, 14). „Kai pasirodys [sugrįš] Kristus – mūsų gyvenimas, tada su Juo ir jūs [Dievo vaikai] pasirodysite šlovėje“ (Kol 3, 4). Šlovė reiškia du dalykus: Dievo charakteris ir Dievo Įstatymas. „kad iš savo šlovės turtų duotų jums sustiprėti Jo jėga per Dvasią vidiniame žmoguje, kad Kristus per tikėjimą gyventų jūsų širdyse ir jūs, įsišakniję ir įsitvirtinę meilėje... būtumėte pripildyti visos Dievo pilnatvės“ (Ef 3, 16. 17. 19). Jėzus yra šaknis. Kurie neturi šaknies, kurie neturi širdyje tikros meilės Dievui, pasipiktins tais, kurie laikosi Dievo Žodžio. Visiems tiems, kurie manipuliuoja žodžiu "meilė" ir sako "Viešpatie, Viešpatie", bet Jo Įstatymo (įsakymų) nesilaiko, Jėzus Kristus pasakė: "Jei mylite Mane, laikykitės Mano įsakymų. Kas žino Mano įsakymus ir jų laikosi, tas myli Mane" (Jn 14, 15. 21). "O meilė - tai gyventi pagal Dievo įsakymus" (2Jn 1, 6). "Nes tai yra Dievo

meilė – Jo įsakymus vykdyti. O Jo įsakymai nėra sunkūs" (1Jn 5, 3). "Iš to mes patiriame, kad Jį pažįstame, jei laikomės Jo įsakymų. Kas sako: "Aš Jį pažįstu", bet Jo įsakymų nesilaiko, tas melagis, ir nėra jame tiesos. O kas laikosi Jo Žodžių, tame iš tiesų Dievo meilė tobula tapo. Iš to ir pažįstame, jog Jame esame" (1Jn 2, 3-5).

Dangiškoji karalystė prasideda nuo malonės sosto ir malonė suteikiama tam, kuris įtiki Jėzumi ir prašo Dievo atleisti nuodėmes. „Nes jūs esate išgelbėti malone per tikėjimą, ir tai ne iš jūsų – tai Dievo dovana“ (Ef 2, 8). Jėzus sėdi malonės soste ir yra malonės Karalius. Jis ruošia karalystę, kuri prasideda nuo malonės, bet neužsibaigia malone. Karalystė prasideda nuo malonės ir tampa šlovės karalyste. Su antruoju Jėzaus atėjimu malonės karalystė pavirs šlovės karalyste. „Kai ateis Žmogaus Sūnus savo šlovėje ir kartu su Juo visi šventi angelai, tada Jis atsisės savo šlovės soste“ (Mt 25, 31). Norint deramai sutikti sugrįžtantį Jėzų ir atsilaikyti prieš Jį, turime pereiti nuo malonės į šlovę. Malonė mums duota, kad augtumėme. „Aukite malone ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pažinimu. Jam šlovė dabar ir per amžius! Amen“ (2Pt 3, 18). Malonė neduodama mums tam, kad vėl nuodėmiautumėm ir vėl atgailautumėm. „Viešpats nori jūsų pasigailėti ir suteikti jums malonę. Viešpats yra teisingumo Dievas“ (Iz 30, 18). Malonė mums duota, kad augtumėm tiesoje ir žengtumėm į priekį charakterio ugdymesi. Dievas nori, kad mes atspindėtumėm Kristaus charakterį, nes tai tikslas, kurio siekiama – tai yra Dievo būdo (atvaizdo) atkūrimas žmoguje. „kad suteiktų mums Dievo šlovės pažinimo šviesą Kristaus veide“ (2Kor 4, 6). Kodėl daugeliui, grįžęs Kristus pasakys: Aš jūsų nepažįstu... Todėl, kad neatspindite Jo charakterio. O tai reiškia, kad jūs dar nuodėmėje ar nedorybėje (ištvirkavime, ydoje, žalingame įprotyje). „Ne kiekvienas, kuris Man sako: ‚Viešpatie, Viešpatie‘, įeis į dangaus karalystę, bet tas, kuris vykdo valią Mano Tėvo, kuris yra danguje“. Daugelis Man sakys aną dieną: ‚Viešpatie, Viešpatie, argi mes nepranašavome Tavo vardu, argi neišvarinėjome demonų Tavo vardu, argi nedarėme daugybės stebuklų Tavo vardu?!‘ Tada Aš jiems pareikšiu: ‚Aš niekuomet jūsų nepažinojau. Šalin nuo Manęs, jūs piktadariai!‘“ (Mt 7, 21-23). Piktadarys – neteisingas žmogus, priešingas Dievo Įstatymui. Du dalykai: nėra Kristaus charakterio ir Dievo Įstatymo sulaužymas – štai priežastys, dėl kurių dauguma bus neįleisti į dangaus karalystę ir pašalinti iš jos. O tie, kurie tikisi ten būti paskutiniai (mažiausi), gali būti išbraukti (neįskaityti). „Prakeiktas, kuris nesilaiko šito Įstatymo [Dievo įsakymų] žodžių ir jų nevykdo“ (Įst 27, 26). Ir atkreiptinas dėmesys į paskutinės Biblijos knygos paskutinio skyriaus galutinį palaiminimą: „Palaiminti, kurie vykdo Jo įsakymus, kad įgytų teisę į gyvenimo medį ir galėtų įžengti pro vartus į miestą“ (Apr 22, 14). Dievo Įstatymas niekada nebus panaikintas, Izraelio tauta (Dievo žmonės) per amžius gyvens pagal Dievo Įstatymą.

Neveltui 2017 – ieji paskelbti Reformacijos metais. 1517 m. Martynas Liuteris, pasibaisėjęs indulgencijų prekybos šventvagiškumu ir akiplėšiškumu (nes Romos katalikų bažnyčia prekiaavo Dievo malone), prikalė prie katalikų bažnyčios durų raštą, kuriame buvo surašytos 95 tezės neigiančios indulgencijas. Tezės teigė, kad nei popiežiui, nei jokiam kitam žmogui niekas nesuteikė teisės atleisti nuodėmes ar skirti bausmę. Visa tai ne kas kita, kaip gudrybė išvilioti pinigų iš žmonių, pasinaudojus jų prietarais. Juk Evangelija nurodo Dievo malonę, kuri duodama visiems, siekiantiems jos TIKĖJIMU IR ATGAILA. Jei žmonės suvoktų, kad Kristus yra VIENINTELĖ Išgelbėjimo Viltis, tai niekas nebesektų popiežiumi – apsišaukėliu šventuoju tėvu. Todėl katalikų prelatai, užuot pripažinę tiesą, įniršę puolė ginti melą, tuo pačiu pasipriešindami Kristui – taip atskleisdami tikrąją popiežystės dvasią be Kristaus teisingumo. Liuteris savo akimis matė miestą ant septynių kalvų (Romą) ir koks blogis tvyro popiežijoje. Apie tai jis rašė: „Jei yra pragaras, tai Roma pastatyta ant jo: tai bedugnė, iš kurios kyla įvairiausias nuodėmės“, todėl Liuteris galutinai nutraukė

visus ryšius su Romos bažnyčia. Jis siekė žmonių mintis nukreipti nuo klaidinančių scholastų samprotavimų, nuo filosofų ir teologijų sofistikos į Šventojo Rašto tiesas, kurias skelbė pranašai ir apaštalai. Jis skelbė Gerąją naujieną apie Išgelbėtojo Kristaus meilę, kurią suteikė Jo kraujas. Kad nusidėjėlių gali išgelbėti tik atgaila Dievui ir tikėjimas Kristumi, kurio malonė – dovana. Ir įspėjo, kad tie, kurie neatgailaus ir nepakeis savo gyvenimo, žus dėl savo nuodėmių. Tačiau popiežius, norėdamas sustiprinti savo valdžią, padidinti savo turtus ir valdyti žmones, slėpė nuo žmonių Šventąjį Raštą-Bibliją (vėliau net degino). O jo šalininkai skelbė, kad įsigijus indulgencijų, net atgaila nebereikalinga. Taigi, tuo metu buvo lengviau nusipirkti išgelbėjimą už pinigų negu pasiekti jį atgaila, tikėjimu, nugalint nuodėmes. Todėl Liuteris pradėjo kovoti už tiesą. O kaip žinia, tarp tiesos ir netiesos vyksta nesutaikoma kova. Juk ir Kristus tai turėjo omeny, sakydamas: „Atėjau atnešti žemėn ne ramybės, o kalavijo“ (Mt 10, 34). Tas, kuris skelbia Dievo Žodį (Tiesą) pasauliui, kiekvieną akimirką turi tikėtis mirties ir būti pasiryžęs kentėti už šventą reikalą. Kai katalikai remdavosi papročiais ir tradicijomis, religinėmis dogmomis ir popiežiaus nutarimais, Liuteris atremdavo juos Biblija (Dievo Žodžiu). Tuomet popiežiaus sekėjai šaukdavo: „Jis eretikas! Ant laužo jį!“ Liuteris buvo iškviestas į Romą, kad atsakytų į kaltinimus erezija. Liuteris neišsižadėjo tiesos, nors katalikų prelatai svaidė į jį prakeiksmus. Popiežiaus bulė paskelbė reformatoriaus atskyrimą nuo katalikų bažnyčios. Liuteris išdrįso pasipriešinti popiežiui ir remiantis Biblija, pavadinti jį antikristu. Liuteris sakė: „Mano širdis išsilaisvino, nes pagaliau žinau, jog popiežius yra antikristas ir jo sostas yra paties šėtono sostas“ (apie tai byloja Apreiškimo Jonui 13 skyrius ir daugelis kitų Biblijos vietų). Liuteris apibūdino popiežių: „Baisu žiūrėti į žmogų, kuris vadina save Kristaus vietininku, o skendi prabangoje, kurios neturi joks imperatorius“. Liuteris mokė: „kiekviena institucija, kurioje žmonės nuolat netyrinėja Dievo Žodžio, pasmerkta morališkai smukti“. Vėliau kai kurie katalikai fanatikai paskelbė, kad tas, kuris nužudys Liuterį, nenusidės. Roma (Vatikanas) siekė sunaikinti reformatorių, tačiau Dievas jį saugojo, o Dievo Žodis skambėjo visur. Reformatoriaus pamokslai, paremti Dievo Žodžiu, patraukė mąstančių žmonių dėmesį. Kiekvieną dieną tokie žmonės atmesdavo bent po dalį katalikybės dogmų. Taip gyvas tikėjimas keitė negyvą religinį formalizmą. Mąstantieji stengėsi išmokyti savo atžalas Dievo Žodžio ir įdiegti krikščioniškas dorybes. Tačiau didžioji dauguma, akiai pasitikėdama vyraujančia katalikų (pagonių) religija, skendėjo tamsoje.

O argi šiandien pasaulyje (Lietuvoje) kitaip? Kaip ir praėjusiais amžiais vietoj Dievo Žodžio visuomenė linkusi priimti žmonių priesakus, papročius, tradicijas. Visuomenės moralė smukusi (žmonės nesilaiko Dievo įsakymų, nepaiso Kristaus Žodžio). „Ši tauta yra maištinga, melagiai vaikai, kurie neklauso Viešpaties Įstatymo [įsakymų]“ (Iz 30, 9). Reikia didelės reformos. Jei žmonės pripažintų Dievo įsakymus, paklustų jiems ir sąžinės balsui, nereikėtų sudėtingų, brangiai kainuojančių priemonių, kovojant su nusikalstamumu ir taikant bausmes. Todėl šiandien ant katalikų bažnyčios durų afišuojami Dievo įsakymai, kuriuos popiežija iškraipė (pakeitė ar panaikino) savo katekizme. Ir nereikalingos jokios popiežiaus bulės, nes šiandieniniai tikrieji Kristaus sekėjai patys atsiskyrė nuo Romos katalikų bažnyčios, klausydami Dievo Žodžio nurodymų: „Išeikite iš jos Mano žmonės, kad nedalyvautumėte jos nuodėmėse ir nepatirtumėte jos negandų!“ (Apr 18, 4). „Palaiminti, kurie persekiojami dėl teisumo“ (Mt 5, 10). Visi, kuriuos Dievas pasirenka skelbti tiesą, skirtą jų laikotarpiui, sutiks pasipriešinimą. Juk jie neturėtų tikėtis, kad bus sutikti palankiau nei praėjusių amžių reformatoriai (Valdensai, Džonas Viklifas, Husas, Jeronimas, Martynas Liuteris, Kalvinas ir kt.). Juolab, baigiantis pasaulio istorijai, didžioji tiesos ir blogio (Kristaus ir šėtono) kova vis stiprės. Šiandieninis pasaulis nesutinka su Šventąja Dvasia taip

pat, kaip ankstesniais laikais, ir tie, kurie skelbia Dievo Žodį, nebus sutikti palankiau nei anksčiau. Kovos formos prieš tiesos skelbėjus gali kisti, priešiškus gali būti labiau užmaskuotas, bet vis dar egzistuoja ta pati neapykanta, kuri egzistuos iki laikų pabaigos. Kristus aiškiai pasakė: „Kadangi jūs – ne pasaulio, bet Aš jus iš pasaulio išskyriau, todėl jis jūsų nekenčia“ (Jn 15, 19). Tad galime save drąsinti Dievo Žodžiu, kaip tai darė Liuteris: „Aš esu Dievo rankose. Jis yra mano jėga ir skydas. Ką man gali padaryti žmogus? Be Dievo žinios nė plaukas nenukrenta“.

Jonas Krikštytojas, įmestas į kalėjimą dėl Erodiados, irgi skelbė protestantizmo principą „bažnyčia ir valstybė turi būti atskirai“, sakydamas Erodiui: „Tau nevalia jos [savo brolio žmonos Erodiados] turėti“ (Mt 14, 4). „Erodas norėjo nužudyti Joną, bet bijojo žmonių, nes jie laikė Joną pranašu“ (Mt 14, 5). Jonas Krikštytojas – Dievo vaikas (Kristaus sekėjas). Erodas – valstybinės politinės valdžios atstovas (valstybė). Erodiada – moteris paleistuvė (puolusi Romos katalikų bažnyčia); popiežijos atstovė (religija). Erodiados duktė – protestantas, susivienijęs su popiežija (puolęs protestantizmas). „Erodo gimimo dieną Erodiados duktė šoko svečiams ir patiko Erodiui. Todėl jis su priesaika pažadėjo jai duoti, ko tik ji paprašys. O ši savo motinos primokyta tarė: „Duok man čia dubenyje Jono Krikštytojo galvą““ (Mt 14, 6-8). Erodiados (popiežijos) pageidavimu, Erodiados duktės (puolusio protestantizmo) prašymu, Erodo (valstybinės valdžios) įsakymu Jonas Krikštytojas (Dievo vaikas) buvo nukirsdintas (įvykdyta mirties bausmė). Juk ne veltui dabar žmonės (pvz. Lietuvoje) primygtinai reikalauja sugrąžinti mirties bausmę (tuo tarpu kai Dievas įsako: "Nežudyk" (Iš 20, 13). "Nekeršykite patys, mylimieji, bet palikite tai Dievo rūstybei, nes parašyta: "Mano kerštas, Aš atmokėsiu" - sako Viešpats" (Rom 12, 19)). Visa tai nurodo į laikų pabaigą, kada visos trys institucijos susivienys Dievo vaikų persekiojimui. Tai antikristo trejybė, kaip byloja Raštas: „Tada pamačiau iš slibino [šėtono] nasrų, iš žvėries snukio [popiežijos] ir iš netikrojo pranašo [puolusio protestantizmo] burnos išeinant tris netyrąsias dvasias, tartum varles. O tai yra demonų dvasios“ (Apr 16, 13. 14). Dabar “motina” popiežija surenka savo “dukteris” protestantų bažnyčias (vyksta religijų susivienijimas) ir vieną dieną Erodiada pasakys savo dukterims, ką reikia daryti – Mt 14, 8. Kokią dieną Jonui Krikštytojui buvo įvykdyta mirties bausmė (už tiesos sakymą)? Erodo gimimo dieną. Ką simbolizuoja Erodo gimimo diena? Nacionalinio sekmadienio (pagonių saulės dienos) šventimo įsakymo gimimą (priėmimą) valstybiniu mastu. Juk ir gimtadienio šventimo kilmė yra pagoniška, nes pagonybėje švenčiami pagonių dievų gimtadieniai, pvz.: gruodžio 25 d. (žmonės, patys to nesuvokdami, švėsdami pagoniškas šventes kūčias, kalėdas, velykas ir kitas, pagarbina šėtoną) o pagonys pagal gimimo datas sudaro horo-skopus („horo“ – šėtono stebinti akis). Taigi, kas dar vyko Erodo gimimo dieną? „Proga pasitaikė, kai Erodas, švėsdamas savo gimimo dieną, iškėlė pokylį savo didžiūnams [politikieriams], kariuomenės vadams ir Galilėjos miesto kilmingiesiems [gubernatoriams, merams, seniūnams]. Erodiados duktė ten išėjusi šoko...“ (Mk 6, 21. 22). Ką simbolizuoja Erodiados duktės šokis? Dievo vaikų persekiojimus. Nes tą dieną (Erodo gimtadienio proga) buvo nukirsta Jono Krikštytojo galva. Įvykdydami mirties bausmę religinių organizacijų suokalbiu ir valstybinės valdžios įsaku nekaltam ir teisiam žmogui, jie pasielgė patys kaip dievai. Todėl gimimo dienos šventimas (puota) yra ne kas kita kaip jubilato susireikšminimas (pasikėlimas į dievus), kai pati pagoniška puota dažnai virsta išgertuvėmis bei orgijomis. Todėl nei Kristus, nei Jo apaštalai nešventė savo gimtadienio žemėje, nes jų požiūriu, kieno nors gimimo dienos šventimas buvo pagoniškas paprotys, ritualas. Todėl visoje Biblijoje nerasime tikslios gimimo datos (mėnesio ir dienos) nei paties Kristaus, nei Jo apaštalų. Tačiau rasime aprašymus kaip gimimo dienas šventė pasauliečiai (pagonys). Štai Erodo gimtadienis nurodo į nacionalinį sekmadienio įstatymą, nes tik

priėmus šį įstatymą, prasidės tikrieji Dievo vaikų persekiojimai (remiantis šio įstatymo nevykdymu, nes Dievo vaikai vykdo Dievo Įstatymą – švenčią Sabatą (šeštadienį)). Istorija kartosis, nes taip jau yra buvę ankstesniais laikais, kai pagonys-katalikai (antikristai) persekiojo krikščionis (Kristaus sekėjus). Taip buvo ir Jėzaus dienomis, kai už tiesos sakymą, Jis buvo suimtas ir religijos atstovų (judėjų) perduotas į pagonių rankas, reikalaujant Jam mirties bausmės (nukryžiuojant). „Tą dieną Erodas ir Pilotas tapo draugais [susivienijo]“ (Lk 23, 12). Tą patį darys ir popiežija su Kristaus Kūnu (Kristaus sekėjais, kurie sudaro Dievo vaikų Bažnyčią) – persekios, atiduos teismams, kai kuriuos net žudys, vykdydami mirties nuosprendžius valstybinės valdžios rankomis. Popiežius bus jų susivienijimo galva. Biblija byloja apie tai: „Jo planai bus klastingi ir jam seksis. Jis didžiuosis savo širdyje ir taikos metu daugelį sunaikins. Jis pakils prieš kunigaikščių Kunigaikštį [Viešpatį Kristų], bet bus sunaikintas be žmogaus rankos“ (Dan 8, 25). Istorinis faktas: Erodo gimimo diena, kada buvo nukirsdintas Jonas Krikštyojas, nurodo į ateities įvykius. Gimtadienio šventimo pagonišką ritualą mena ir faraono gimtadienis, kuomet jubilato įsakymu irgi buvo nužudytas žmogus. „Trečiąją dieną buvo faraono gimtadienis ir jis iškėlė puotą... kepėjų viršininką jis įsakė pakarti“ (Pr 40, 20. 22). O kas nutiko Jobo vaikams, kai šie šventė vieno jų gimimo dieną? „Jo sūnūs keldavo vaišes kiekvienas savo namuose savo dieną, pasikvietę seseris kartu su jais valgyti ir gerti. Tą dieną jie valgė ir gėrė vyną vyriausiojo brolio namuose. Pakilęs smarkus vėjas iš dykumos [šėtono jėgos darbas] sugriovė namą ir užmušė visus jaunuolius“ (Job 1, 4. 13. 19). „Pagaliau Jobas [kentėdamas Jobo kančias, kad Dievo būtų išbandytas] atvėrė burną ir prakeikė savo dieną: „Tegul pražūna diena, kurią gimiau...““ (Job 3, 1. 3). Ne veltui išmintingasis Saliamonas rašė: „mirties diena yra geriau negu gimimo diena“ (Ekl 7, 1). Nes mes gimstame į šį pasaulį ir nuo pat mažumės formuojami kūniškam mąstymui. O „Kūniškas mąstymas priešiškas Dievui; jis nepaklūsta Dievo Įstatymui“ (Rom 8, 7). Todėl, kad mes augdami susireikšminame šitam pasauliui, pasiduodame į puikybę ir išdidumą, prisitaikydami prie jo (švenčiame pasaulietines šventes, elgiamės pasaulietiškai, mąstome pasaulietiškai). O Dievo Žodis sako: „Neprisitaikykite prie šio pasaulio, bet pasikeiskite, atnaujindami savo protą“ (Rom 12, 2). Nemanykite apie save geriau negu dera manyti, bet manykite apie save blaiviai, pagal kiekvienam Dievo duotą tikėjimo saiką (Rom 12, 3). Tik Dievas mus gali išvaduoti iš šio pasaulio apgaulės ir atverti akis tiesai. Kai mes įtikime, atgailaujame ir esame pakrikštyti Jėzuje Kristuje, mes esame pakrikštyti Jo mirtyje (tą simbolizuoja pilnas panardinimas po vandeniu). „Taigi krikštu mes esame kartu su Juo palaidoti mirtyje“ (Rom 6, 4), kad gyventume naują gyvenimą. Tai vadinama gimimu iš naujo. Taip prasideda gyvenimas Kristuje, kai mes Jam paklūstame ir pasitikime Jo Žodžiu. Nes mūsų senasis „aš“ buvo nukryžiuotas kartu su Juo, kad būtų sunaikintas nuodėmės kūnas ir, kad mes daugiau nebevergautume nuodėmei. „Esame mirę su Kristumi [mirę nuodėmei ir pasauliui]“ (Rom 6, 8). Ir prisikėlę naujam gyvenimui (be nuodėmės). Tai kuri gimimo diena yra tikroji: ar ta, kada gimėm pasauliui ir vergavom nuodėmei, ar ta, kada mirėm pasauliui / nuodėmei ir naujai gimėme Dievui? Jeigu naujai gimėm Dievui, tai pradėjome švęsti Viešpaties palaimintą ir pašventintą dieną Sabatą, ir ne kartą į metus, o kiekvieną šeštadienį. „Todėl ar valgotė, ar geriate, ar šiaip ką darote, visa darykite Dievo šlovei“ (1Kor 10, 31). Būkite blaivūs ir budrūs! Taigi, švęsti gimimo dieną pasauliui nebėra jokio reikalo ir jokios prasmės, nes švęsdami pasauliui, nesuteikiame Dievui šlovės (o žmogui atiduodame garbę ir šlovę, dalyvaudami stabmeldystės rituale). Ir kokį reikalą mes turime su pasauliečiais (netikinčiais Dievu ar nepaklusniais Dievui)? Juk parašyta: „Nevilkite bendro jungo su netikinčiais“ (2Kor 6, 14). „nebendraukite su tuo, kuris vadinasi brolis [krikščionis], o yra ištvirkėlis, gobšas, stabmeldys, keikūnas, girtuoklis ar plėšikas. Su tokiu net nevalgykite kartu“

(1Kor 5, 11). „Vargas jums, veidmainiai!” (Mt 23). Juk Viešpats sako: „Nesimokykite pagonių kelių... Pagonių papročiai yra tuštybė“ (Jer 10, 2. 3). „Nesielkite, kaip elgiasi egiptiečiai [pagonys]... ir nesilaikykite papročių Kanaano šalies [pagonių], nevaikščiokite pagal jų nuostatus“ (Kun 18, 3). Nelaimės ir kančios užklups žmogų, kuris pasitiki astrologais, burtininkais, būrėjais ir kitais nelabojo tarnais. Artėja paskutinės dienos, todėl verta pasimokyti iš Jėzaus, kaip reikia visuomet melstis ir neprarasti ryžto, palyginimo apie našlę ir teisėją. Našlė simbolizuoja Dievo Bažnyčią (Jo vaikus), kuri kreipiasi į Viešpatį (Teisėją) tokiais žodžiais: „Apgink mane nuo mano priešininko [šėtono, jo puolusių angelų bei tarnų]!“ Tad nejaugi Dievas neapgins savo išrinktųjų, kurie Jo šaukiasi dieną ir naktį, ir dels jiems padėti? Sakau jums: Jis apgins jų teises labai greitai. Bet ar atėjęs Viešpats beras žemėje tikėjimą?“ (Lk 18, 3. 7. 8). Prisiminkime istoriją su Dievo vaiku Mordechaju. „Visi karaliaus tarnai... nusilenkdavo prieš Hamaną ir pagerbdavo jį, nes taip buvo įsakęs karalius. Bet Mordechajas nenusilenkdavo prieš jį ir nepagerbdavo. Karaliaus tarnai klausdavo Mordechajo: „Kodėl nevykdai karaliaus įsakymo?“ Bet jis nekreipė dėmesio... Hamanas, matydamas, kad Mordechajas nesilenkia prieš jį ir nepagerbia jo, užsidegė pykčiu. Todėl Hamanas nusprendė išžudyti visus žydus visoje karaliaus Ahasvero karalystėje. Hamanas sakė karaliui Ahasverui: „Tavo karalystėje gyvena išsklaidyta tauta; jos įstatymai yra skirtingi nuo kitų... ir jie nesilaiko karaliaus įstatymų... Jei karalius sutinka, tebūna išleistas įsakymas juos išnaikinti... Karalius... padavė Hamanui, žydų priešui, žiedą ir tarė: „su žydų tauta daryk, kaip tau patinka“ [po to buvo išsiųsti laišakai visiems kraštų valdytojams, kad per vieną dieną išžudytų ir išnaikintų visus žydus]“ (Est 3). Karalienė Estera (Estēr) nurodė Dievo vaikų priešą karaliui Ahasverui: „Aš ir mano tauta esame atiduoti mirčiai ir sunaikinimui... Mūsų priešas ir persekiotojas yra šitas piktadarys Hamanas“ (Est 7, 4. 6). Taigi, karalius Ahasveras simbolizuoja valstybinę politinę valdžią, o Hamanas – popiežiją. Hebrajė karalienė Estera ir jos giminaitis Mordechajas – Dievo vaikai. Visi, įtikėję Kristų ir ištikimi Jam – Dievo tauta (Kristaus Kūnas – Bažnyčia). Hamanas įsakė įrengti kartuves Mordechajui, bet galiausiai pats jose atsidūrė – Est 7, 10.

Prisiminkime istorinį faktą apie Danielių, kai „Valdovai ir vietininkai ieškojo priežasties Danielių apkaltinti karalystės reikaluose, bet jie nerado jokios priežasties nė kaltės, nes jis buvo ištikimas. Jokio apsileidimo nė kaltės nebuvo surasta jame. Tie vyrai kalbėjo: „Mes nerasime jokios priežasties apkaltinti Danielių, nebent kuo nors iš jo Dievo Įstatymo“ (Dan 6, 4. 5). Taigi, visi karalystės vietininkai susivienijo prieš Dievo vaiką Danielių ir paprašė karaliaus (valstybinės valdžios) išleisti įstatymišką nutarimą, kad tas, „kuris per 30 dienų prašys ko nors iš bet kokio dievo ar žmogaus, o ne iš karaliaus, būtų įmestas į liūtų duobę“ (Dan 6, 7). Spaudžiamas sąmokslininkų, karalius Darijus išleido tokį nutarimą. Danielius, žinodamas, kas toks nutarimas išleistas, liko ištikimas Viešpačiui, ir meldėsi Jam tris kartus per dieną. Tuomet sąmokslininkai susirinko ir rado Danielių, besimeldžiantį Viešpačiui Dievui ir pridavė jį karaliui. Karalius, žinodamas, kad Danielius (Dāniyyêl "God is my Judge") yra teisus vyras, dar bandė jį užtarti. Tačiau sąmokslininkai karaliui priminė: „pagal įstatymą kiekvienas sprendimas ir nutarimas, patvirtintas karaliaus, yra nepakeičiamas!“ (Dan 6, 15). Dar iš vakaro Gyvojo Dievo tarnas Danielius buvo įmestas į liūtų duobę. Tačiau ryte karalius jį rado sveikut sveikutėlį ir įsakė ištraukti Danielių iš duobės. Danielius tarė karaliui: „Mano Dievas atsiuntė man angelą, kuris užčiaupė liūtų nasrus, ir jie nesužeidė manęs, nes Jo [Dievo] akivaizdoje buvau nekaltas. Taip pat ir tau, karaliau, nepadariau jokio nusikaltimo“ (Dan 6, 22). Tuomet karalius įsakė anuos sąmokslininkus, kurie įskundė Danielių, įmesti į liūtų duobę su jų šeimomis. „Dar nepasiekę duobės dugno, jie buvo liūtų pačiupti ir jų kaulai buvo sutriuškinti“ (Dan 6, 24). Taip bus ir paskutinėmis dienomis, kai sugrįš Kristus –

teisieji bus išgelbėti, o nepaklusnieji pražus. Paklusnieji bus išaukštinti, o neištikimieji – pažeminti. Tai padarys karalių Karalius ir viešpačių Viešpats Jėzus Kristus. Kaip karalius išaukštino Danielių ir paskyrė jį Babilono srities valdovu ir visų išminčių vyriausiuoju valdytoju (Dan 2, 48), kaip karalius išaukštino tris Danieliaus draugus Babilono krašte (Dan 3, 30), kaip hebrajas Mordechajas tapo antras po karaliaus, nes siekė gerovės ir taikos savo tautai (Est 10, 3), kaip Juozapas buvo paskirtas visos Egipto šalies valdytoju (Pr 41, 41), kaip Viešpats išaukštino drąsų jaunuolį Dovydą – iš piemens padarydamas jį karaliumi (1Sam 16, 13), o raudonskruostis Dovydas, pasitikėdamas Viešpačiu, su akmenuku įveikė ginkluotą beveik trijų metrų ūgio galiūną Galijotą (pagonį iš Gato) (1Sam 17, 50), kaip karalius Erodas bijojo Jono Krikštytojo, žinodamas jį esant teisų ir šventą vyrą (Mk 6, 20). „O tu, vaike [Jonai], būsi vadinamas Aukščiausiojo pranašu, nes eisi pirma Viešpaties veido paruošti Jo kelių; suteikti Jo tautai pažinimą išgelbėjimo per jų nuodėmių atleidimą, per širdingą mūsų Dievo gailestingumą“ (Lk 1, 76. 77. 78). Didžiausias atlygis už paklusnumą Viešpačiu – amžinasis gyvenimas. „Kas juos [Dievo įsakymus] vykdys ir jų mokys, bus vadinamas didžiu dangaus karalystėje“ (Mt 5, 19). O „Nepaklusnumas yra kaip žyniavimo nuodėmė ir užsispyrimas yra kaip stabmeldystė. Kadangi tu atmetei Viešpaties Žodį, Jis atmetė tave“ (1Sam 15, 23). Taigi, koks žmogus teisus Dievo akyse? „Buvo vienas Dievo kunigas, vardu Zacharijas, iš Abijos skyriaus; o jo žmona buvo iš Aarono dukterų, ir jos vardas buvo Elžbieta. Ir jie abu buvo teisūs Dievo akyse, nepriekaištingai vykdė visus Viešpaties įsakymus bei nuostatus“ (Lk 1, 5. 6). Zacharijas tarnavo Dievui kaip kunigas (prieš Kristaus gimimą kūnu žemėje). Vėliau Zacharijas ir Elžbieta susilaukė sūnaus Jono (kuris tapo Krikštytoju ir krikštijo patį Jėzų).

Ištikimi ir paklusnūs Dievui iki galo liko trys Danieliaus draugai, kuomet karalius (valstybinė valdžia) išleido įsakymą pagarbinti auksinę statulą (stabą). O „kas neparpuls ir nepagarbins jos [statulos], tuojau bus įmestas į liepsnojančią krosnį!“ (Dan 3, 6). Tuo tarpu, kai visi lenkėsi statulai, trys hebrajai nevykdė karaliaus įsakymo ir stabo nepagarbino. Karalius baisiai supyko ir įsakė juos įmesti į liepsnojančią krosnį. Karaliaus tarnai, kurie įmetė hebrajus į krosnį, tuojau žuvo nuo liepsnos, nes krosnis buvo nepaprastai pakūrenta. O karalius labai nustebo, pamatęs anuos hebrajus liepsnose: „Ar ne tris vyrus įmetėme surištus į ugnį? Aš matau keturis laisvus vyrus, vaikščiojančius ugnyje! Jiems ugnis nekenkia, o ketvirtasis atrodo kaip Dievo Sūnus!“ (Dan 3, 25). Tuomet tie trys hebrajai išėjo iš krosnies nė galvos plaukų neapsvilę. Karalius iš nuostabos tarė: „Palaimintas [jūsų] Dievas, kuris atsiuntė angelą ir išgelbėjo savo tarnus, pasitikėjusius Juo. Jie sulaužė karaliaus įsakymą [garbinti stabą] ir atidavė savo kūnus, kad netarnautų ir negarbintų kito dievo [šėtono], išskyrus savąjį Viešpatį Dievą [kuris II-uoju įsakymu įsako negarbinti jokių stabų]“ (Dan 3, 28). Tai tikras pavyzdys kaip reikia pasitikėti Viešpačiu ir likti Jam ištikimam, paklūstant Jo įsakymams iki galo, ir neprarasti vilties. Lygiai taip bus žmonės išbandyti ir paskutiniaisiais laikais, t.y. šiomis dienomis, nes jau atėjo metas. „Iš Siono [Dievo žmonių] išeis Įstatymas [Dievo įsakymų laikymasis ir skelbimas paklusti Jam], o Viešpaties Žodis – iš Jeruzalės [Kristaus Kūno – Bažnyčios, nes Jeruzalė – didžiojo Karaliaus miestas]“ (Mch 4, 4). „Gražiai iškilęs, visos žemės džiaugsmas yra Siono kalnas šiaurės pusėje, didžiojo Karaliaus [Jėzaus Kristaus] miestas“ (Ps 48, 2).

Vyksta ekumeninis judėjimas (susivienijimas). Bet ar Dievo žmonės turi dalyvauti jame? Ką sako Dievo Žodis? „Judos ir Benjamino [Dievo vaikų] priešai, išgirde, kad grįžę tremtiniai stato šventyklą Viešpačiu, Izraelio Dievui, atėjo pas... Izraelio šeimų vyresnius ir jiems sakė: „Mes norime statyti kartu su jumis [norime vienytis]“ Izraelio šeimų vyresnieji jiems atsakė: „Netinka jums kartu su mumis statyti namus mūsų Dievui, mes vieni statysime Viešpačiu [mes

nesivienysime su Dievo priešais]‘ Krašto žmonės [susivieniję dalyviai] silpnino Judos žmones [Dievo vaikus] ir trukdė jiems statyti [tarnauti Dievui]... jie parašė kaltinimą karaliui [valstybinei valdžiai] prieš Judos ir Jeruzalės gyventojus [Dievo vaikus]. / [priešai] skubiai nuėjo į Jeruzalę pas žydus ir jėga sustabdė statybą. Dievo namų darbas Jeruzalėje sustojo“ (Ezr 4, 1. 2. 3. 4. 23. 24). Taigi, Dievas ir šėtonas niekada nebendradarbiauja. Kiekvienas nešioja arba Dievo antspaudą, arba žvėries (šėtono) ženklą. Prieš antrąjį Kristaus atėjimą visi minės Viešpaties vardą, tačiau daugelis krikščionių (ekumeninių) dėl savo neištikimybės Kristui, yra ir bus veikiami demonų dvasių, dėl to taps Dievo vaikų priešais. Tai šiuolaikiniai krikščionys, kurie skaito Bibliją bet neigia Dievo Žodį (tie, kurie iškraipo Žodį savo naudai ir sąmoningai ar nesąmoningai klaidina kitus; tie, kurie vykdo žodžio "meilė" eskalaciją, bet nevykdo Dievo įsakymų, ir kitus kreipia nuo tiesos). O kas neigia Žodį, tas neigia Jo Autorių, kuris yra Dievas (Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia). "Kiekvienas, kas neigia Sūnų, neturi ir Tėvo" (1Jn 2, 23). "Kas yra melagis, jeigu ne tas, kuris neigia, kad Jėzus yra Pateptasis [Mesijas]? Tas yra antikristas, kuris neigia Tėvą ir Sūnų" (1Jn 2, 22). "Kas tik peržengia ribą ir nesilaiko Kristaus mokymo, neturi Dievo" (2Jn 1, 9). "Kas sako: 'aš Jį pažįstu, bet Jo įsakymų nesilaiko, tas melagis, ir nėra jame tiesos" (1Jn 2, 4). "Svyruojantys iškraipo, aiškindami, Dievo Žodį [Šventąjį Raštą], savo pačių pražūčiai" (2Pt 3, 16). "Aš sakau kiekvienam, kuris girdi šios knygos pranašystės žodžius: „Jeigu kas prie jų ką pridės – Dievas jam pridės aprašytą šioje knygoje negandų. Ir jeigu kas atims ką nors nuo šios pranašystės knygos žodžių – Dievas atims jo dalį iš gyvenimo knygos ir šventojo miesto, kurie aprašyti šitoje knygoje““ (Apr 22, 18. 19).

Protestantiška Reformacija, kaip mano daugelis, nesibaigė Martynu Liuteriu. „Kas buvo, tas ir yra, o kas bus, jau yra buvę. Dievas pašaukia praeitį“ (Ekl 3, 15). Reformacija tęsis iki pasaulio istorijos pabaigos (objektyvumo dėlei perskaitykite Kristaus sekėjos E.G.White knygą „Didžioji kova“, krikščionybės istorija, kurios pakeisti negalime). Tuo tarpu, kai ekumeniniai krikščionys (protestantai išdavikai), pamindami Dievo įsakymus, vienijasi su pasauliu (visuotinė religinė sistema, Romos popiežija), tikrieji Kristaus sekėjai skelbia tiesą (Dievo Žodį), atlikdami reformacijos darbą. „Viešpatie, Tavo Žodis amžinai įtvirtintas danguje“ (Ps 119, 89). „Tavo Žodžiai teisingi nuo pradžių“ (Ps 119, 160). „Mano siela Tavo Žodžiu viliasi“ (Ps 130, 5). „Neištikimuosius matau ir bjauriuosi, nes jie nepaiso Tavo Žodžio“ (Ps 119, 158). „Prakeiktas, kas Viešpaties įsakymą nenoriai vykdo“ (Jer 48, 10). Tie, kurie atmeta tiesą (Dievo Žodį), atmeta jo Autorių (Viešpatį Dievą). Pamindami Dievo Įstatymą, jie neigia Įstatymo Leidėjo autoritetą, už ką prisišauks Dievo bausmes. „Dievas atmes juos, nes jie neklausė Jo“ (Oz 9, 17). „Jei būtum klausęs Mano įsakymų, tai tavo ramybė būtų kaip upė ir tavo teisumas kaip jūros bangos“ (Iz 48, 18). Pasaulis juda į pabaigą, tarp gėrio ir blogio vyksta nuožmi kova. Kokią rolę joje suvaidinsi tu? "Čia pasirodo šventųjų [Kristaus sekėjų] ištvėrmė, kurie laikosi Dievo įsakymų [Dievo Įstatymo] ir Jėzaus tikėjimo" (Apr 14). Nes „Viešpats panorėjo dėl Savo teisumo išaukštinti ir išgarsinti Įstatymą“ (Iz 42, 21). „Jo rankų darbai – teisingumas ir teismas, VISI JO ĮSAKYMAI NEPAKEIČIAMI. Jie per amžius yra tvirti, paremti tiesa ir lygybe visiems“ (Ps 111, 7. 8). „Kas myli Tavo Įstatymą, turi didelę ramybę ir niekada nesuklumpa. Laukiu, Dieve, Tavo išgelbėjimo, Tavo įsakymus vykdau“ (Ps 119, 165-166). „VIEŠPATS atėjo iš Sinajaus ir jiems patekėjo iš Seyro; Jis spinduliavo nuo Parano kalno, ir atėjo su dešimčia tūkstančių šventųjų; iš Jo dešinėsėjo jiems ugningas Įstatymas“ (Įst 33, 2).

TURTINGAS PRIEDAS

Knygos „Turtingas be cento“ skaitytojams pageidaujant

„Aš turiu kalbėti, kad man būtų lengviau... Nebūsiu šališkas ir niekam nepataikausiu. Jei pataikaučiau, mano Kūrėjas greitai pašalintų mane“ (Job 32, 20. 21. 22). „Išgirskite visos tautos! Klausykitės viso pasaulio gyventojai: prastuoliai ir kilmingieji, turtuoliai ir vargšai! Savo burna skelbsiu išmintį; mano širdies apmąstymai – išmanymas“ (Ps 49, 1-3). „Viešpats man apreiškė, ir aš supratau“ (Jer 11, 18). „Viskas, kas atskleidžiama, tampa šviesos apšviesta, o kas tik apšviesta, yra šviesa“ (Ef 5, 13).

Pats Viešpats sako: „Savo naudai tu turi, kad nekenti nikolaitų darbų, kurių ir Aš nekenčiu“ (Apr 2, 6). O kas yra nikolaitai? Tai gnosticizmo šalininkai – klaidintojai. O kas yra gnosticizmas? Religinė filosofinė srovė, kuri yra religijos dogmų mišinys sumaišyta su pagoniška graikų filosofija ir Rytų religijomis. O kas yra dogma? Religijos mokymas (doktrina – religinė teorija, scholastika), pagrindinis nuostatas, privalomas visiems „tikintiesiems“, neginčijama, nekritikuojama religinė „tiesa“, kuria akiai tikima (įsidėmėtina, kad Biblija – tai ne religinių dogmų rinkinys, o Dievo Žodis – išminties šaltinis).

O kokie jų, nikolaitų, darbai? Melo skleidimas, taikant kompromisą. O kas yra kompromisas? Susitarimas tarp priešingų skirtingų nuomonių, pasiektas abipusiškų nuolaidų keliu. Šis susitarimas yra tarp katalikų religijos ir kitų religijų, bei protestantiškų religinių organizacijų, kurių tikslas yra ekumenizmas – susivienijimas.

O kas yra ekumenizmas? Ekumeninis judėjimas („viso pasaulio“) – katalikų ir protestantų („krikščionių“) bendruomenių judėjimas, kuris remiasi teologija ir teosofija, turintis tikslą sudaryti visuotinę pasaulinę jų bažnyčių susivienijimą, stiprinant jų vaidmenį politiniame visuomeniniame gyvenime.

O kas yra teologija? Religinis mokslas, siekiantis susisteminti dogmas. O teosofija? Gnosticizmas (religinė doktrina, magija, okultizmas, spiritizmas). Tai paremta sofizmu (s sofistika – klaidinančios žodinės gudrybės) – tyčia klaidingai sudarytu samprotavimu, kuris formaliai atrodo teisingas. Kaip antai: spiritizmas (nekromantijos ir okultizmo apraiška) – tikėjimas į „numirėlių sielų“ pomirtinį gyvenimą ir galėjimą bendrauti su jomis per mediumus; arba žegnojimas – katalikų veiksmo sakramentalijos dalis (taip pat rožančiaus, poterių kalbėjimas, škaplieriaus nešiojimas, „šventų“ palaikų garbinimas, nekrolatrija), kai atitinkamu rankos gestu daromas apversto kryžiaus ženklas; davatkiškumas (religingumas) – netikras, apsimestinis pamaldumas; stambeldystė (idolatrija) – religijos garbinimo objektas (stabas – „dievybės“ atvaizdas, drožinys, raiziny, liejiny, statula, paveikslas); rarotos – katalikų giesmės „Marijos“ garbei; litanijos – katalikų maldos tipas; liturgija – kulto forma; prietarai – kulto forma, maginiai praktikos elementai, tikėjimas lemtingais ženklais (kai laikomos špygos, kai nesisveikinama per slenkstį, kai nusičiaudėjus tariama „į sveikata“), burtais, sapnininkais, horoskopais; tradicijos (iš kartos į kartą perduodami religiniai papročiai, elgesio taisyklės) ir kiti ritualai – apeiginiai kulto veiksmų atlikimo būdai, formalizmas, ceremonialas. Visa tai yra trafaretinis (nuvalkiotas) tikėjimas. O religija – trafaretas (šablonas) visam laikui priimtas pavyzdys, kuriuo akiai sekama tradiciškai (nuo seno įprastai) negalvojant.

Taigi, visa religinė asociacija (visų religijų, religinių bendruomenių) – susivienijimas, sąjunga bendru tikslu yra okultinė sąjunga antikristo vardu. Nes jie garbina Liuciferį („šviesos nešėją“) – puolusį angelą (šėtoną-piktąją dvasią). Eiliniai dėl savo užkietėjimo to net nesuvokia, o tie, kas valdo juos (Vatikanas) – užkulisiuose meldžiasi tiesiogiai Liuciferiui. Eiliniai nesupranta, nes nenori suprasti, taip pat litanijų lotynų kalba. Išvertus iš lotynų kalbos Vatikano giesmes, aiškiai suvokiama, kad ši institucija mišias aukoja šėtonui, šlovindama jo vardą – Liuciferis. Jūs, aišku, sakysite – juk jie skelbia „Kristų“. Taip... Bet ar žinote, kuo jie laiko Kristų? O gi giedodami litanijas, jie „Kristų“ pristato kaip Liuciferio sūnų. Taigi, popiežija bjauriai piktžodžiauja. Nieko keisto, nes jų „dievas“ – Liuciferis. Ir visi eiliniai katalikai, eidami į jų bažnyčias, pagarbina ne ką kitą, o šėtoną. Juk ir Raštas byloja: „Žmonės garbino slibiną [šėtoną], kuris atidavė valdžią žvėriui [popiežijai]“ (Apr 13, 4).

Apreiškimo 13 – tas skyrius atskleidžia popiežiškosios religinės sistemos įtaką pasaulio arenoje istoriniu laikotarpiu. "Žvėris" - religinė politinė pasaulinė valdžia. "Jūra" - tautos, žmonių minios. 1."Žvėris iš jūros" – popiežiškoji katalikybė, Vatikanas. 2."Žvėris iš žemės" – Amerika, protestantizmas; krikščionių denominacijos, nusekusios paskui popiežių ekumenizmo keliu. Abu žvėris įtakoja "slibinas" – šėtonas. "Ir išvydau iš jūros išnyrant žvėrį... Slibinas davė jam savo jėgą, savo sostą ir didelę valdžią. Ir visa žemė stebėdamasi nusekė paskui žvėrį. Žmonės garbino slibiną, kuris atidavė valdžią žvėriui. Ir jis atvėrė nasrus piktžodžiauti Dievui, Jo vardui, Jo buveinei..." (Apr 13, 1. 2. 3. 4. 6). "Ir aš pamačiau kitą žvėrį, ateinantį iš žemės. Jis turėjo du ragus, panašius į Avinėlio, ir kalbėjo kaip slibinas. Jis naudojasi visa pirmojo žvėries valdžia... Jis suvedžioja žemės gyventojus... Jis vertė visus... pasidaryti ženklą ant dešinės rankos arba kaktos" (Apr 13, 11. 12. 14. 16). "Kas turi išmanymą, teapskaičiuoja žvėries skaičių, nes tai žmogaus skaičius; jo skaičius yra šeši šimtai šešiasdešimt šeši" (Apr 13, 18). Taigi:

"Žvėris" - religinė politinė pasaulinė valdžia.

"Žvėris iš jūros" - popiežiškoji pagoniškoji Romos katalikybė, Vatikanas (Babelė);

"Jūra" - tautos, žmonių minios;

"Slibinas" - šėtonas, demoniškos jėgos;

"Visa žemė nusekė paskui žvėrį" - popiežijos religinės sistemos pasekėjų bus masiška dauguma (katalikai - visuotinis);

"Žmonės garbino slibiną" - pritardami religinei sistemai ir popiežiui, žmonės pagarbina ne Dievą, o šėtoną;

"Atvėrė nasrus piktžodžiauti Dievui" - popiežiaus didžiavimasis ir savęs paskelbimas "Kristaus vietininku", "šventuoju tėvu", išdrįsimas atleidinėti nuodėmes ir keisti Dievo įsakymus;

"Žvėris iš žemės" - Amerika (JAV), protestantizmas (krikščionių denominacijos, einančios ekumeniniu keliu); p.s. kai buvo atrasta Amerika, popiežijos persekiojami tikintieji bėgo iš Europos į naujai atrastą žemyną, kuriame įkūrė valstybę, kur buvo pripažinta civilinė ir sąžinės laisvė;

"Avinėlis" - Jėzus Kristus;

"Turėjo du ragus, panašius į Avinėlio" - atsirado daug krikščionių denominacijų, kurios rėmėsi Biblija, tikėjimo ir žodžio laisve skelbė Dievo Žodį;

"Kalbėjo kaip slibinas" - protestantizmas mėgdžioja popiežiją, priėmė švęsti popiežiaus paskelbtą dieną - sekmadienį, atmesdami IV - tąjį Dievo įsakymą dėl švento Sabato šventimo; p.s. katalikybė, kuri protestantus persekiojo, kankino ir žudė Europoje, palaipsniui susidraugavo su protestantų bažnyčiomis, o dabar jos veikia išvien;

"Naudojasi pirmojo žvėries valdžia" – atiduoda pagarbą popiežiui, vienijasi su Romos katalikais eidami ekumeniniu keliu;

"Suvedžioja žemės gyventojus" – remiasi Biblija, tačiau nepilnoje tiesoje, o savo doktrina, iškraipydami Dievo Žodį ir klaidindami tikinčiuosius, taip tiesdami kelią ekumenizmui – vienijimuisi su popiežiumi, naudoja kitas apgaulės – neva stebuklus;

"Pasidaryti žvėries ženklą ant dešinės rankos arba kaktos" – kopijuoti popiežių, laikytis jo įsakymų; daryti kaip visi (katalikai), mąstyti kaip visi (katalikai), švęsti popiežiaus įsteigtą dieną - sekmadienį;

"Žvėries skaičius" – tai šėtono skaičius 666, kuris aprėpia visas pasaulio religijas, nuo pagonybės iki katalikybės, taip pat spiritizmą, okultizmą, satanizmą; pvz., šis skaičius atsispindi popiežiaus titule - "Vicarius Filii Dei" (tiaroje – popiežiaus karūnoje).

O kas yra Vatikanas? Popiežiaus (pontifiko, lot. "papa" – "tėvas", katalikų bažnyčios ir Vatikano valstybės vadovo) būstinė Romoje, pontifikatas, kur jam priklauso politinė valdžia. Popiežija – katalikų bažnyčios vadovaujantis centras: kelios parapijos – dekanatas, keli dekanatai – vyskupija, kelios vyskupijos – arkivyskupija, popiežiaus vykdomosios valdžios organas – Romos Kuriija. Pagal rangą nuo mažiausio iki didžiausio: klierikas-diakonas-klebonas-dekanas-vyskupas-arkivyskupas-kardinolas-popiežius. Štai kas vadovauja religijoms, o ne Dievas. Tačiau popiežija turi savo valdymo sistemą pasauliui, kurį kontroliuoja per masonines organizacijas.

O kas yra masonai? "Laisvieji mūrininkai" (architektai) tarptautinis judėjimas, nariai religinės draugijos, atsiradusios Anglijoje ir išplitusios savo ložių tinklą visame pasaulyje. Ložė – tai religinės draugijos skyrius, slaptų susirinkimų vieta. Masonai turi simboliką, darančią masėms psichologinį poveikį. Pagrindinė jų simbolika – velnio ženklai: „apvaizdos“ akis trikampyje, IHS, penkiakampė žvaigždė (tolygu pentagramai – magiškam okultiniam ženklui), šešiakampė žvaigždė, liežuvio rodymas, pirštų kombinacijos, gestai (apie tai smulkiau aprašyta knygoje „Turtingas be cento“). Dievo Žodis sako: "Iš ko jūs tyčiojate? Kam rodote liežuvį? Argi jūs ne nusikaltėlių vaikai, melagių palikuonys?" (Iz 57, 4). "Vargas tiems, kurie džiaugiasi niekais ir sako: 'Ar ne savo jėgomis tapome galingi?' " (Am 6, 13).

O kodėl masonai – mūrininkai? O todėl, kad jie architektai, Babelės bokšto statytojai. Kaip antai: „Jie tarėsi: „Pasistatykime miestą ir bokštą, kurio viršūnė siektų dangų. Išgarsinkime savo vardą...““ (Pr 11, 4). Pvz., jų suprojektuota popiežiaus rezidencija su visais pastatų priklausiniais iš paukščio skrydžio atrodo penio formos, tą patį reiškia ir obeliskai (į viršų smailėjantys stulpai) – falinis kultas – vyriško organo dievinimas. Nekeista, kad celibatininkai dievina penį, nes nuo celibato praktiškai visi jie lytiniu atžvilgiu yra bejėgiai (impotentai). Dėl to pasireiškia įvairūs lytiniai iškrypimai: homoseksualizmas, pedofilija ir kt. Bazilika reiškia „karaliaus rūmai“ – „šventajam tėvui“ (nuo to ir „tėvo“ diena – ne tėvų, o „tėvo“ – suprask, popiežiaus). Tai pasityčiojimas iš Dievo (Jis gi Tėvas!). Popiežius – joks šventasis, juo labiau tėvas, o nachalas (akiplėša, įžūlėlis) Dievo akyse. Kaip Biblija byloja: „nuodėmės žmogus, pražūties sūnus, prieštarautojas, kuris išaukština save... ir pats sėdasi kaip Dievas Dievo šventykloje, rodydamas save esant Dievu... nedorėlio atėjimą, šėtonui veikiant, lydės visokios jėgos, ženklai ir netikri stebuklai ir visokia neteisumo apgaulė žūstantiems už tai, kad atsisakė mylėti tiesą savo išgelbėjimui. Todėl Dievas jiems pasiųs stiprų paklydimą, kad jie tikėtų melu ir būtų nuteisti visi, kurie netikėjo tiesa, bet pamėgo neteisumą“ (2Tes 2, 3. 4. 9-12). Juk ir pirmieji protestantai popiežiaus simbolį laikė bazilisku (slibinas su gaidžio galva, rupūžės liemeniu, gyvatės uodega ir karūna ant galvos). Dar viena masonų atributika.

O kas buvo pats pirmasis architektas? Raštas byloja: „Kainas pastatė miestą ir tą miestą pavadino savo sūnaus vardu – Henochas“ (Pr 4, 17). Kainas taip pat buvo pirmasis žmogžudys, iš pavydo paskatų užmušęs savo brolių Abelį. Viešpats paženklino Kainą žyme ir jis pasitraukė iš Viešpaties akivaizdos. Todėl masonai turi Kaino žymę, ir ta žymė paženklinoti niekada nebus gyvojo Dievo vaikai (šventųjų bendruomenė), kurie paženklinoti Dievo antspaudu. Nors masonai ir skelbia Kristų, tačiau jie skelbia savo „kristų“ (pateptą cherubą Liuciferį). Masonai išpažįsta religiją ir vadovaujasi savo dogmomis. Jiems nesvarbu kokią religiją išpažinti, vis tiek visų religijų viršūnėje stovi tas pats jų dievas Liuciferis. Kitaip sakant – tutti fruti (visko mišinys, kratynys) religija. Todėl šitie „mūrininkai“ arba „architektai“ yra atmetę kertinį akmenį. „Jėzus yra akmuo, kurį jūs, statytojai, atmetėte ir kuris tapo kertiniu akmeniu“ (Apd 4, 11).

Yra trys pagrindiniai masonų narystės lygmenys: 1. Mokinys (tampama paprastu grupės nariu); 2. Amato mokslinis bendradarbis (pasiekiamas vidurinis laipsnis, tobulinamos žinios apie masonų judėjimą); 3. Meistras masonas (narystės lygmuo, reikalingas norint dalyvauti daugumoje masoniškų veiklų). Kai kuriose apeigose (pavyzdžiui škotiškoje masonų atšakoje) aptinkama iki 33 narystės lygmenų: 1. Mokinys (naujokas); 2. Pameistras (amatininkas); 3. Meistras; 4. Slaptas meistras; 5. Tobulas meistras; 6. Slaptas sekretorius; 7. Vyresnysis ir teisėjas; 8. Statybų prižiūrėtojas; 9. Riteris, išrinktas devynių; 10. Pašlovintas riteris, išrinktas penkiolikos; 11. Vyriausias, išrinktas dvylikos; 12. Didysis meistras – architektas; 13. Karališka arka Saliamonas; 14. Didysis tobulas vyriausias masonas; 15. Rytų arba kalavijo riteris; 16. Jeruzalės princas; 17. Rytų ir vakarų riteris; 18. Rožės ir kryžiaus riteris; 19. Didysis pontifikas (“tiltų statybininkas” Romos popiežius); 20. Didysis magistras (filosofas) visų simbolinių ložių; 21. Nojus patriarchas arba Prūsijos riteris; 22. Libano princas; 23. Palapinės (bažnyčios) viršininkas; 24. Palapinės (bažnyčios) princas; 25. Varinės gyvatės riteris; 26. Maloningasis princas arba Škotijos riteris trejybė; 27. Šventyklos vadovas; 28. Saulės riteris arba kunigaikštis alchemikas; 29. Didysis Škotijos šv. Andrejaus riteris; 30. Riteris Kadosh (pašventintasis); 31. Didysis vadas - inspektorius inkvizitorius; 32. Aukščiausiasis kunigaikštis karališkosios paslapties; 33. Nepriklausomas aukščiausiasis didysis kontrolierius generolas (jėzuitų generolas) – “nušvitęs” Liuciferistas.

Kiekvienoje šalyje, kiekvienoje valdžioje, kiekvienoje partijoje, kiekvienoje religijoje veikia masonai, nes visa pasaulio sistema yra antikristo sistema. Pirmieji trys simboliniai masonų laipsniai (lygiai) priklauso žydrajai konservatorių ložei. 4-14 laipsniai – tobulinimosi ložei. 15-16 laipsniai – istorinei tarybai. 17-18 laipsniai – filosofiniam lygmeniui. 19-32 laipsniai – aukščiausiajam rangui. 30-33 – antikristo sistemos “vierchatūrai“. 33 – „apšviestiesiems“. Masonai naudoja ženklų ir rankos paspaudimų sistemą, pagal kurią ne tik atpažįsta vienas kitą, bet ir patenka į susitikimus. 33 laipsnio masonai sąmoningai išpažįsta Liuciferį savo dievu ir garbina šėtoną, praktikuodami okultizmą, spiritizmą, marksizmą, mitraizmą, budizmą, induizmą, kabalizmą, judaizmą, katalikizmą, islamizmą, šintoizmą, senovės pagoniškų religijų formas. Jie remiasi masonų knygomis, dogmomis, koranu, talmudu ir iškraipo Bibliją. Beje, kovai prieš Kristų, masonai įsteigė Marijos kultą ir daugybę kitų religinių kultų bei pagoniškų apeigų. Visa tai jie apraizgo savo simbolika. Jie kontroliuoja pasaulį per religijas, valdo Tarptautinį banką. Aukšto rango masonai tampa valstybių prezidentais, religijų vadovais, kitais pareigūnais. Tai Vatikano užkulisinės sektos: tamplierių ordinas - jėzuitai - masonai / iluminatai. Pagrindiniai Vatikano priešai yra protestantai, krikščioniai-Kristaus sekėjai. Tam tikslui, kad juos sekti, su jais susidoroti, visur išdėlioti jėzuitų šnipai-slapti masonų agentai, kurių nedemaskuosite, jei nesiremsite Biblija, nes jie visur rafinuotai naudoja apgaulės, provokacijas. Jėzuitų šnipų kategorijos - tipai: 1) vietiniai šnipai (vietos

naujienos); 2) vidiniai šnipai (infiltruoti krikščioniškųjų bendruomenių viduje); 3) atsivertėlių-naujatikių šnipai (dominuoja jų aplinkoje ir naudoja juos nuosaviems jėzuitų tikslams); 4) pražūties šnipai (pasmerkti, paaukojami dėl savų interesų); 5) išgyvenę šnipai (informatoriai).

Jėzuitai kontroliuoja: pasaulio religijas ir jų bažnyčias, Maltos ordiną, Opus Dei, Islamo valstybę, ku-kluks-klaną, Kolumbo riterius, laisvuosius masonus, iluminatus, nusikaltėlių mafiją, kaukolės broliją ir daugybę kitų slaptų organizacijų. Pvz. Romos katalikų bažnyčia iškėlė Hitlerį, kuris buvo ne tik fašistas, bet ir jėzuitas, okultistas, katalikybės šalininkas. Stalinas priklausė iluminatų ordinui, kaip ir Leninas. O Michailas Gorbačiovas yra 33 laipsnio masonas. Praktiškai visi JAV prezidentai yra masonai 33 laipsnio: Bilas Klintonas, Džordžas Bušas ir kt. JAV doleris pilnas masoniškos simbolikos su tiesiogine nuoroda į masonų dievą Liuciferį (šėtoną). Praktiškai visi žymūs įtakingi asmenys yra masonų ložės nariai. Ir kosmonautai, pabuvoję kosmose – masonai. Net gi animatorius Voltas Disnėjus buvo 33 laipsnio masonas. Visi šie antikristai remiasi filosofo Hegelio teorija: tezė - antitezė - sintezė. Dabartinė jų sintezė – naujoji pasaulio tvarka, nukreipta prieš Kristų, bet prisidengus Jo vardu ekumenizmo dėlei. „Nes jie vieningai [tos pačios antikristo dvasios vedami] susitarė; jie prieš Tave [Viešpatie] sudarė sąjungą; Edomo padangtės ir išmaelitai, Moabo ir hagarai; Gebalas, Amonas ir Amalekas; filistinai su Tyro gyventojais; taip pat Ašūras prisijungė prie jų; jie padėjo Loto vaikams“ (Ps 83, 5-8).

Ką mums sako Hegelio filosofija, kurią valdydami pasaulį praktikuoja masonai? Dešinieji į pirmą vietą kelią religiją (tezė), kairieji – ateizmo (bedievytės) šalininkai (pvz. tokiais buvo Leninas, Marksas) kritikuoja religiją (antitezė), o sintezė – susivienijimas (ekumenizmas). Taigi, tezė – teiginys; antitezė – priešpastatymas teizei, priešprieša, pradinio teiginio paneigimas; o sintezė (sujungimas) – išsprendžia pirmesniųjų pakopų prieštaravimus, t.y. paskutinis etapas. Kitaip sakant, kas vyksta: tezė – religija (jos įtaka visuomenei); antitezė – sekuliarizacija (pasaulietiškas visuomenės atpalaidavimas nuo religijos įtakos į Dievo neigimą; ir galutinis etapas – sintezė: ekumenizmas – visuotinė pasaulietinė katalikų religija. Štai koks ir yra masonų tikslas – antikristo unija (protestantų susivienijimas su katalikais popiežiaus valdžioje), naudojant triados (trijų stadijų dialektinį išsivystymą: tezė, antitezė, sintezė) metodiką. Kai dialektika yra vystymasis formų įvairove ir prieštaravimu, ko pasekmėje – unifikacija (suvienodinimas, vienos normos, vienos formos).

O Kristus mums sako: "Išeikite iš jų ir atsiskirkite..." (2Kor 6, 17-18). "Išeik iš Babelės [Romos katalikų bažnyčios], Mano tauta, kad nedalyvautum jos nuodėmėse ir nepatirtum jos negandų!" (Apr 18, 4).

Štai motina Teresė, visiškai nepaisydama Dievo Žodžio, naudojo katalikišką okultinę doktriną ekumenizmo tikslams. Anglijos karališkos šeimos karalienė irgi okultistė. Dalai Lama, vadinamas dievu karaliumi, pagarbą atiduoda irgi popiežiui. Nieko keisto, juk katalikizmas ir budizmas – tai viena ir ta pati religijos forma – masonų triukas žmonijai mulkinti. Budizmas tėra induizmo sekta, propaguojanti reinkarnaciją ir savęs sudievinimą. Naująjį "mesiją" maitrėją pristatė per CNN, nes šio televizijos kanalo įkūrėjas Tedas Turneris yra 33 laipsnio masonas. O kaip žinia 33 laipsnio masonai sąmoningai išpažįsta Liuciferį savo dievu ir garbina šėtoną, kurio pagrindinė agentūra yra Vatikanas. Visi, skelbiantys ir praktikuojantys spiritizmą, astrologiją, magiją, mitraizmą, budizmą, induizmą, kabalizmą, judaizmą, katalikizmą, islamizmą, šintoizmą yra šėtono įtakoje. Visas šias religijas kontroliuoja jėzuitai, kurie nekenčia Jėzaus Kristaus, ir daro viską, kad sumenkinti Jo vardą ir suklaidinti žmoniją. Jie moko, kad Jėzus Kristus nėra Dievas. To paties moko ir tokios masoninės religinės organizacijos kaip mormonai, Jehovos liudytojai. Mormonai, tai ne kas kita, kaip masonai,

veikiantys pagal jėzuitų diktatą. Mormonai jau suvedžiojo milijonus patikliųjų, kurie laukia ateisiančio Kristaus į jų masoniškais simboliais išdabintą „šventyklą“. Bet tik aukšto rango mormonai supranta, kad po jų "kristumi" slepiasi Liuciferis, kurį viešai vadina "Kristumi", o užkulisiuose garbina šėtoną.

Gaila eilinių suklaidintųjų, kurių irgi milijonai yra Jehovos liudytojų gretose. Tai okultinė religinė masoninė organizacija, kuri prisidengusi vardu „Jehova“, mulkina patikliusius klaidingai mokydama Dievo Žodžio. Ir nekeista, nes Jehovos liudytojų pradininkas C.T.Russell buvo masonas 33 laipsnio. Taigi, ir ši organizacija, kontroliuojama jėzuitų, tėra dar viena iš Vatikanui atskaitingų sektų. Tokios masoniškos organizacijos kaip Jehovos liudytojai, mormonai..., islamo ir judaizmo religijos, tik tam ir sukurtos, kad paniekinti Jėzų Kristų ir nuvesti žmones nuo tiesos pažinimo.

Tačiau Dievo Žodis byloja: "Viešpats Dievas sako: 'Aš pagerbsiu tuos, kurie Mane gerbia, o kurie Mane niekina, bus paniekinti' " (1Sam 2, 30).

Dabar priviso pasaulyje daug pastorių-masonų (Liuciferio tarnų), kurie praktikuoja okultinius transus ir pritaiko auditorijai hipnozę. Kai kurie jų teigia, sutikę veidas į veidą Kristų kūnu ir kalbėję su Juo. Visi jie patys dedasi dievais, apsimeta Jėzumi, Kristumi, Mesiju, Emanueliu, Šventosios Dvasios veikimu, tačiau išsiduoda naudodami masoniškus-šėtoniškus ženklus, atsiskleidžia drastišku elgesiu, melais ir kūno darbais. Nieko keisto, juk šėtonas ir yra melagis ir melo tėvas, tai ir jo tarnai lygiai tokie patys. Be to pats Jėzus perspėjo: "Atsirias daug netikrų pranašų, kurie daugelį suvedžios" (Mt 24, 11). "Jis [žvėris] daro didžius ženklus, netgi, žmonėms matant, nuleidžia ugnį iš dangaus į žemę. / Ir kalbėjo kaip slibinas [šėtonas]" (Apr 13, 13. 11). Visi šie apsimetėliai teigia, kad juos veikia Šventoji Dvasia, tačiau jie patys nesilaiko Dievo Žodžio. Jie klauso šėtono balso: "jūs tapsite kaip dievai... Nemirsite!" (Pr 3, 5. 4). O ką sako Viešpats Dievas? "Tavo širdis išpuiko ir tu tarei: 'Aš esu Dievas...!' Tačiau tu esi žmogus, ne Dievas, nors save laikai lygiu Dievui. [...] Kadangi laikai save lygiu Dievui... [...] Visi, kurie pažino tave, baisėsis tavimi, Tu būsi pasibaisėjimas, ir tavęs nebebus" (Ez 28).

Ir mane masonai gundė pinigais, materialiniu aprūpinimu, pasauline šlove ir turtais. Iš pradžių man siūlė bendradarbiauti ir jungtis prie žymesnių rašytojų (kad galėtų mane globoti bei įtakoti mano kūrybą), nors nuogaštavo dėl mano pasitikėjimo Viešpačiu. Jų apmaudui, aš likau su Viešpačiu. Po to, jie bandė paremti mano knygos leidybą (mėgindami pakeisti ir knygos pavadinimą, ir viršelį, ir net turinį), tačiau šiems mecenatams sutrukdė pats Dievas. O knyga liko nepakitusi nei išore, nei vidumi, ir kiekvienam prieinama veltui internete. Vėliau man buvo pasiūlyta valdyti fondą. O kai nesėdau į direktoriaus kėdę, įkalbinėjo darbuotis, skleidžiant neopagonybę, bei tarnauti pagoniškam kultui katalikiškoje bažnyčioje. Vėl gi, jų didžiam apmaudui, aš likau su Viešpačiu širdyje ir plunksna rankoje. Tuomet jie man piršo mintį tapti populiariu. Kiekvienu sykiu mane bandė įtakoti skirtingi asmenys, tačiau iš to paties bendro masonų rato. Jie veikė atsargiai ir suktai, taikydami įvairias provokacijas, intriguodami mįslingumu, geresnio gyvenimo pažadais, kol galiausiai mėgino suvilioti net gi milijonais (šėtonas visada gundo dideliais pinigais, ir nekeista, nes paskutinių laikų žmonės pasitiki vien popierėliais. Tokių norisi paklausti: kuo jūs pasitikėsite tada, kai pinigai taps beverčiais?). Taigi, masonai pakvietė mane jungtis prie milijoninės vertės projekto ir žaisti pagal jų taisykles (suprask, susidėsi su milijonieriais – pats toks tapsi). Tereikia vieno, pasak jų: pagarbinti jų „dievus“ ir atsiduoti „dangaus karalienei“ Liucijai – ir būsi aprūpintas visam gyvenimui. Nori? Turėdamas supratimą iš Viešpaties Dievo, kad Jėzus Kristus (Karalių Karalius) yra kelias, tiesa ir amžinasis gyvenimas, o gundytojų „dievai“ – tai demonai su „karaliene“ Liucija (Liuciferiu) priešaky (šėtonas turi ir moterišką „yin“, ir vyrišką

„yang“ formas), o jų trumpo gyvenimo baigtis – ugnies ežeras, pasielgdamas Kristaus pavyzdžiu bei remdamasis Dievo Žodžiu, daviau jiems trumpą bet konkretų atsakymą: "Eik šalin nuo manęs, šėtone! Nes parašyta: "Viešpatj, savo Dievą, tegarbink ir Jam vienam tetarnauk!"" (Mt 4, 10).

Matydami, kad negali manęs suvilioti ir atitraukti nuo sveiko, tikro tikėjimo gyvuoju Kristumi, jie baisiai įniršo. Kaip Raštas byloja: „Kodėl niršta pagonys, kam veltui tautos sąmokslus rengia? Žemės karaliai sukilo, valdovai susibūrė draugėn prieš Viešpatį ir Jo Kristų“ (Apd 4, 25-26). „Ir slibinas įnirto... ir metėsi kautis su kitais jos [Dievo Bažnyčios] palikuonimis, kurie laikosi Dievo įsakymų ir turi Jėzaus Kristaus liudijimą“ (Apr 12, 17). „kad nė vienas negalėtų nei pirkti, nei parduoti, jei neturės to ženkle [žvėries ženkle; Kaino žymės; paklusnumo religinei-politinei-masoninei valdžiai; sekmadienio dienos šventimo] ar žvėries vardo [antikristo], ar jo vardo skaičiaus [666]“ (Apr 13, 17). Ir jie pasistengė, kad mano knygos būtų išimtos iš internetinio knygyno elektroninių knygų apyvartos. Knygų portalas, kuris iki šiol skelbė visus mano kūrinis, 2017 - aisiais „Reformacijos metais“ atsisakė skelbti mano eilėraščius krikščioniška tematika, tiesos žodį nurašydamas „religinei poezijai“.

O aš atsisakiau pasaulietinio darbo, kad galėčiau visiškai atsiduoti Viešpaties Dievo tarnystei. „Jei Viešpats panorės, gyvensime ir darysime šį bei tą“ (Jok 4, 15). Kristus mane pašaukė ir aš iš Jo gausiu atlygį. Niekada ir nebuvo itin pasaulietiškas, o dabar – juo labiau. Argi tiesos skelbimo ir sielų vedimo pas Kristų darbas nėra svarbesnis už bet kokį įprastą darbą?! Dievas kiekvienam suteikia kokius nors sugebėjimus, talentus, dalina išmintį. Mano amatas – rašymas, ir tai yra Dievo dovana. Dievas pats mane įkvepia rašymui. Už tai, ką parašiau šioje knygoje, taip pat knygoje „Laisvas Tiesos Žodyje“, bei „Turtingas be cento“, Vatikanas man turėtų paskelbti anatėmą (atskyrimą, pašalinimą iš katalikų bažnyčios). Gali nevargti, nes aš pats nuo jų atsiskyriau, kaip ragina Dievo Žodis: „Išeikite iš jų ir atsiskirkite... Kas gi bendro tarp šviesos ir tamsos? Ir kaip suderinti Dievo šventyklą su stabais? Juk jūs esate gyvojo Dievo šventykla“ (2Kor 6, 17. 14. 16).

Popiežiaus bulės (lot. bulla – burbulas, gumbas, antspaudas; oficialus raštas) Kristaus mokiniui negalioja. Tačiau popiežiaus enciklikas vardan ekumenizmo pripažįsta evangelikai, liuteronai, reformatai ir kiti protestantai (baptistai, anglikonai, kalvinistai, penkiasdešimtininkai). Kažkada reformacija davė pradžių protestantizmui, kurie siekė reformuoti katalikų doktriną, kultą, bei priešinosi formalizmui, supasaulėjimui, lobimui, o dabar – laikų pabaigoje, protestantizmas vienijasi su Vatikanu. Protestantai (prieštaraujantys, nesutinkantys) dabar daro protestą ne prieš popiežių, o prieš Dievo Žodį. Dabar jie protestuoja prieš Dievo Įstatymą, prieš Sabatą ir prieš patį Viešpatį Dievą, nes Jo valios nevykdo. Jie pasidavė prostitutacijai: suteršė save religinėm dogmom ir išniekino Dievo Žodį, siekdami Vatikano palankumo ir „patogaus“ gyvenimo. O juk religija yra ne kas kita kaip prostitutacija, pardavinėjanti savo „kūną“, su tikslu įsigyti lėšų, t.y. pralobti po popiežiaus protekcija (priedanga, globa, parama). Į Biblijos draugiją (chuntą) su katalikais susijungė visų krikščionių denominacijų (tikybų, konfesijų, religinių organizacijų) atstovai. Kokia kiaulystė prieš Dievą! Juk religija garbina šėtoną. Turbūt daugiau šansų atsiversti į gyvąjį Dievą ateistui (bedieviui), nei apsimetėliui, prisidengusiam Dievo vardu. Taigi, visokios eminencijų konklavos, kunigų seminarijos tėra Liuciferio tarnų okultinis sambrūzdis.

O kas yra okultizmas? Sistema „išrinktųjų, iššventintųjų“ klasių ideologija, paremta maginio pobūdžio veiksmis, spiritizmu, teosofija, hipnotizavimu. Tapatūs iliuminatai (Liuciferio apšviestieji) – slaptas masonų ordinas, kur inauguruojamos (iššventinamos į „apšviestųjų“ luomą) infernalinių (velniškų) savybių turinčios asmenybės.

Nuo 1778 m. Lietuvoje veikė šios masonų ložės: „Gerojo ganytojo“, „Išminties šventovės“, „Uoliojo lietuvių“. Tarp masonų padaugėjo Vilniaus universiteto dėstytojų, meno veikėjų. Visas politines partijas, visas religines organizacijas, bendruomenes, fondus valdo masonai. Praktiškai visi krikščionių bendruomenių pastoriai (protestantų „ganytojai“) yra masonai. Tai sistema.

O kas yra sistema? Visuma, sudaryta iš dalių. Religinė, valstybinė sistema, forma, sutvarkymo būdas, statistinių vienetų visuma (masės) – vieninga suvienyta visuma, kuriai būdingas formalizmas (dogmatizmo atmaina). Formalizmas – tai išorės formų paisymas, pirmenybės teikimas įstatymo raidei prieš jo esmę, išorės formų paisymas su žala reikalo esmei. Apskritai formalistai laikosi tuščių formalybių. Pavyzdžiui, masonai per įvairius labdaros, paramos fondus vykdo labdarystę. Jų filantropija („žmonių meilė, gailestingumo darbai“) – tik dėl akių, kitaip sakant pro forma (dėl formos). Masonijos filantropai (labdariai) iš esmės maskuoja savo išnaudotojišką esmę veidmainiška „parama, pagalba beturčiams“, „gyvūnų globa“ ir panašiai, norėdami pavergti žmonių širdis ir atitraukti juos nuo tiesos.

O kas yra fondas (pagrindas)? Kapitalo sanakaupa, lėšos kuriam nors tikslui; organizacija – teikianti materialinę pagalbą. Labai gera priedanga išplauti pinigus. Iš kur pas juos į fondus atkeliauja finansai (pajamos, piniginės apyvartos)? Tai privilegijuoto luomo paslaptis. Jie iš esmės siekia pompastikos (išorinio efekto iškilmingumo), populiarumo (žinomumo, garsumo, pasisekimo visuomenėje), rezonanso (duodančio atgarsį), ir dėl to gali nuveikti, kaip iš pirmo žvilgsnio atrodytų, gerus darbus. Bet tai tik poza (puikavimasis, maivimasis, nenuoširdus elgesys), fasonas (forma, maniera) fanfaronados dėlei (dėl pagyruošimumo, pasigyrimo). Masonas niekada nebus paprastas pauperis (neturtėlis). Tai prezantabilus (orios išvaizdos) dendis (dabita), pretenzingas (susireikšminęs, turintis apie save perdėtai gerą nuomonę, neturintis paprastumo, įmantrus, manieringas), arogantiškas (išdidus, pasipūtęs, įsivaizduojantis kažką), ambicingas (garbės trokštantis, savimeilis, išpuikęs) per iškilmes vilkįs smokingu (juodos gelumbės švarku šilku apsiūtais atlapais; arba drapu (gelumbė) – audiniu grynos vilnos su medvilne) pompadūras (aukšto pareigūno tipas) bei fanfaronas (pagyrų puodas), kuriam rūpi prestižas (įtaka, pagarba), bei autoritetas (valdžia). Tokie linkę į savęs sudievinimą, į honorą (perdėtą savigarbos jausmą, pasipūtimą, puikybę, išdidumą), todėl daugelis jų apsimeta šventaisiais ir užsideda ant galvos nimbą („šventumo“ simbolį).

Masonai, turintys meistro statusą, yra profesionalūs provokatoriai, ir kai reikia, geba maskuotis (apsimesti, veidmainiauti), saldžialiežuvausti, dėtis itin maloniais, delikačiais (jautriais, mandagiais, švelniais, taktiškais), taikyti hipnozę (slopinti galvos smegenis per įtaigą). Todėl įprastai tokie paskiriami mecenatais (turtiniais meno globėjais), „prelatais“ (vyresniaisiais), misionieriais (religijos skleidėjais, agentais), korifėjais (vadovais, įžymiais veikėjais, mokytojais), „dirigentais“ (vedliais), korespondentais (laikraščio ar žurnalo bendradarbiais, siunčiančiais pranešimus iš vietų), „nuncijais“ (pasiųstais į kitą valstybę su specialia misija), hierarchais („šventais“ vadovais, dvasininkais), tūzais (kurios nors įtakos sferoje), pavyzdžiui, krikščionių bendruomenėse, kur veikia itin scholastiškai (linkę tuščiai gudrauti), diplomatiškai (gudriai, apskriai, lanksčiai, siekiant bet kokio tikslo). Kaip toje žodžių tiradoje: diplomatiškas diplomatas daro diplomatiją. Kiekvienas bosas (fondo vadovas, organizacijos šulas) Janusas (dviveidis žmogus) turi savo famulų (pakalikų) – „ginklanešių“, liokajų (tarnų pataikūnų), eunuchų („kastratų“ su fizine ar psichine negalia).

O kas yra provokatorius? Tai slaptas agentas (išdavikiškais tikslais), žandaras (žvalgas sekimui ir šnipinėjimui), įsiskverbęs į organizaciją tam, kad pranešintų savo valdžiai, rinktų informaciją apie asmenis, pvz.: surinktų informaciją apie atsivertusius laisvus krikščionis, arba sukurstytų

krikščionių bendruomenę tokiems veiksams, kurie veda į ekumenizmą. Raštas byloja apie tai: „Tačiau netikriems broliams, paslapčia įslinkusiems iššnipinėti mūsų laisvę, kurią turime Kristuje Jėzuje, ir norėjusiems mus pavergti, - jiems nė valandėlei nepasidavėme“ (Gal 2, 4. 5).

Provokacija – tai vienas iš pagrindinių slaptų agentų veikimo metodų; kurstymas, pastūmėjimas į kenksmingus veiksmus arba sprendimus. Taip pat – intriga (supainiojimas, pinklės). Provokuoti – tai tyčia, sąmoningai (su)kelti į ką nors, (su)kurstyti į ką nors, sukelti abejones. Iš pažiūros respektabilus (gerbtinas, orus), inteligentiškas (apsišvietęs, išsimokslinęs) asmuo su magistro laipsniu, kompetentingas savo srityje (nusimanantis, sugebantis), iš tiesų pasirodo besas intrigantas (pinklių taisytojas, kiršintojas). Neretai tokie yra apsėsti kveruliantai (nuolat besiskundžiantys, bylininkai, sergantys troškimu bylinėtis), fiskalai (liežuvininkai, šnipai, įskundėjai), mėgėjai kompromituoti (pažeminti kieno nors akyse, pakirsti kieno nors reputaciją, gerą vardą, nuplėšti garbę). Teko sutikti tokių visą plejadą, kurie nekėlė pasitikėjimo nuo pat pirmos akimirkos. Reikia turėti išvystytą intuiciją (akylumą, nuojautą, įžvalgumą, aiškų tiesos suvokimą), fizionomikos supratimą (gebėti nustatyti žmogaus tipą, psichinę būseną iš jo veido mimikos, nes fizionomija-veido išraiška daug ką išduoda), kad nepakliūti į rafinuotas (įmantrias, ištobulintas) masonų pinkles. Ir Raštas sako: „Ir neprisidėkite prie nevaisingų tamsos darbų, o verčiau atskleiskite juos. Nes ką jie slapčia daro, gėda net sakyti. Todėl nebūkite jų bendrai!“ (Ef 5, 11-12. 7).

Šių dienų masonai (jėzuitai) – tai anų laikų fariziejai, kurie nuolat stengėsi išprovokuoti Jėzų Kristų, klastingai sugauti Jį kalboje (prigauti ant žodžių), klausinėdami su tikslu Jį išmėginti (išprovokuoti). Tačiau Jėzus, žinodamas jų mintis, atsakydavo jiems taip, kad jie nebedrįsdavo Jį klausinėti. Jėzus juos vadino veidmainiais. „Kam spendžiate Man pinkles, veidmainiai?“ (Mt 22, 18). Būtent tokie yra šių laikų masonai. Kokie jie? „Jie kalba, bet nedaro [matuoja kitus pagal Dievo Įstatymą, bet patys Jo nesilaiko]; jie viską daro, kad būtų žmonių matomi [giriasi savo gerais darbais dėl akių]; o viduje pilni gobšumo ir nesusilaikymo; jie mėgsta garbės vietas pokyliuose, mėgsta sveikinimus aikštėse [trokšta tuščios garbės] ir, kad žmonės juos vadintų mokytojais [nes tuos, kuriuos jie apsiima globoti – naujaticius, jie vadina savo mokiniais] („nesivadinkite mokytojais, nes vienas jūsų Mokytojas – Kristus“! Dar kiti įsigudrina būti vadinami „Dievo pirštais“, o juk „Dievo pirštas“ yra Šventoji Dvasia! Mt 12, 28; Lk 11, 20)“ (Mt 23). „Vargas jums, kai visi žmonės kalbės apie jus gerai! Nes taip darė jų tėvai netikriems pranašams“ (Lk 6, 26). O ką masonai padaro iš naujaticio? „kad laimėtumėte vieną naujaticį, ir kai jis tokiu tampa, jūs padarote iš jo pragaro vaiką, dvigubai blogesnį už jus pačius... nes jūs užrakinote žmonėms dangaus karalystę ir nei patys neinate, nei į ją einantiems neleidžiate įeiti [palaipsniui nuveda naujaticius nuo tiesos, supainiodami jų mintis, kai pateikiama tiesa sumaišyta su melu]“ (Mt 23, 15. 13). Taigi, jie (masonai), iš paviršiaus atrodo žmonėms teisūs (neva laikosi Dievo įsakymų, skelbia Žodį, daro gerus darbus), o viduje yra pilni veidmainystės ir nedorumo (nevykdo Dievo įsakymų, nesilaiko Jo Žodžio, o jų geri darbai – dėl akių, savireklamai ir pritraukimui naujaticių) (Mt 23, 28). O ką jie darys laikui atėjus su Dievo vaikais, kurių valios nepajėgė pavergti savo naudai? Persekios nuo miesto iki miesto, kad ant jų kristų visas teisus kraujas, pralietas žemėje, pradedant teisiejo Abelio krauju (Mt 23, 34-35). „Iš tiesų sakau jums: visa tai ištiks šitą kartą [paskutiniąją kartą prieš Jėzaus antrąjį atėjimą]“ (Mt 23, 36). Masonai ir yra tie „netikri pranašai, kurie daugelį suvedžioja“ (Mt 24, 11), „veidmainingi melo skelbėjai, turintys sudegintą sąžinę, kurių mokymai įtakoti klaidinančių dvasių ir demonų“ (1Tim 4, 1-2), „netikri pranašai, netikri mokytojai, kurie paslapčia įveda pražūtingas erezijas, bei iš godumo išnaudoja kitus suktais žodžiais“ (2Pt 2, 1. 3), „prakeikimo vaikai, kurių akys kupinos svetimavimo, nepasotintos nuodėmės. Jie suvedžioja svyruojančias

sielas. Jų širdis išlavinta godumo“ (2 Pt 2, 14). Jėzus įspėjo: „saugokitės fariziejų raugo [mokslo]“ (Mk 8, 15). „Saugokitės fariziejų raugo, tai yra veidmainystės!“ (Lk 12, 1). „Ir jie stebėjo Jėzų ir išsiuntė šnipus, kurie apsimestų teisiais [kaip dabar apsimesa teisuoliais, neva Kristaus sekėjais, jėzuitų-masonų šnipai ir stebi, provokuoja tikruosius Kristaus sekėjus], kad nutvertų Jo žodžius, idant jie taip galėtų Jį atiduoti valdytojo [valstybinės valdžios sistemos] galiai ir valdžiai“ (Lk 20, 20). Jėzus pasakė žydams: „Argi Mozė jums nedavė Įstatymo? Tačiau nei vienas iš jūsų nesilaiko Įstatymo. Kodėl ruošiatės Mane nužudyti? Bet dabar jūs siekiate nužudyti Mane, Žmogų, kuris jums kalbėjo tiesą“ (Jn 7, 19. 40). „Kodėl nesuprantate Mano kalbos? Todėl, kad negalite klausytis Mano Žodžio. Jūs esate iš savo tėvo – velnio, ir norite vykdyti savo tėvo geidulius. Jis nuo pradžios buvo žmogžudys ir nepasiliko tiesoje, nes jame nėra tiesos. Kai jis kalba melą, kalba iš savęs; nes yra melagis ir to tėvas. O kadangi Aš jums kalbu tiesą, jūs Manimi netikite“ (Jn 8, 43-45). Ką galiausiai nusprendė anų laikų fariziejai (aukštieji kunigai, Rašto žinovai bei tautos vyresnieji)? „Nusprendė suimti Jėzų klasta ir Jį nužudyti“ (Mt 26, 4). „Jis [aukščiausiasis kunigas] pranašavo, kad Jėzus turi mirti už šią tautą; ir ne tik už šią tautą, bet kad Jis taip pat turi surinkti į viena Dievo vaikus, kurie buvo išsklaidyti. Tada, nuo tos dienos, jie drauge tarėsi, kad Jį nužudytų“ (Jn 11, 51-53). „Velniui jau įdėjus į Simono sūnaus Judo Iskarioto širdį Jį [Jėzų] išduoti“ (Jn 13, 2). Išdavikas Judas Iskariotas (Judas iš Karioto) yra „pražūtis sūnus“ – antikristo (popiežijos) prototipas. „Prieš Tavo Šventąjį Sūnų Jėzų, kurį Tu patepei, iš tiesų susibūrė Erodas, Poncijus Pilotas [valstybinės valdžios atstovai] su pagonimis ir Izraelio tauta [religinės valdžios atstovais]. Žemės karaliai sukilo, valdovai susibūrė draugėn prieš Viešpatį Kristų“ (Apd 4, 27. 26). Suėmė Jį. „Ieškojo melagingo parodymo prieš Jėzų, kad galėtų Jį nuteisti mirti“ (Mt 26, 59). „Visi aukštieji kunigai ir tautos vyresnieji nusprendė, kad Jėzus turi būti nužudytas. Jie įtikino minią [masinės psichozės būdu], kad prašytų paleisti Barabą [žmogžudį], o Jėzų pražudytų. Ir jie visi rėkė: „Nukryžiuok Jį!“ (Mt 27, 1. 20. 23). Kas kalbėjo šitų fariziejų lūpomis? Kai Jėzus buvo nukryžiuotas, jie užgauliojo Jį tyčiodamiesi: „Jei esi Dievo Sūnus, nuženk nuo kryžiaus!; Jeigu Jis Izraelio karalius, tenužengia dabar nuo kryžiaus“ (Mt 27, 39-42). Ar čia ne tas pats balsas, kuris gundė Jėzų dykumoje? „Jei Tu Dievo Sūnus...“ (Mt 4, 3. 6). Taigi, fariziejų lūpomis kalbėjo pats šėtonas, kuris dabar kalba masonų (jėzuitų) lūpomis. Kaip nutiko Kristui, taip nutiks ir Kristaus sekėjams, kurie laikosi Dievo įsakymų. „Pakilo klastingi liudytojai, kaltino mane tuo, kuo aš nenusikaltau“ (Ps 35, 11). „Jie pasakė: ‚Vertas mirties!‘“ (Mt 26, 66). Vertas mirties, todėl kad laikaisi Dievo įsakymų, kad šventi Sabato (Šabato) dieną ir atspindi Kristaus charakterį. Kaip ir fariziejai nuolat kaltino Jėzų, neva Jis nesilaiko Šabato. „Šitas žmogus ne iš Dievo, nes jis nesilaiko Sabato dienos“ (Jn 9, 16). Jėzus su savo mokiniais nenusižengė Dievo Žodžiui net ir tada, kai skynė javų varpas (Įst 23, 25). Jėzus laikėsi Šabato poilsio ir darė visiems gera Šabato dieną, bet patys fariziejai nesilaikė Šabato (religijos lyderiai tesiekė ceremoniško tikslumo, bet jų širdys buvo toli nuo Dievo Žodžio), ir toje dienoje šmeižė Šabo Viešpatį Jėzų Kristų. Kaip antai: „Kitą dieną [šeštadienį – Šabato dieną], po Prisirengimo dienos [penktadienio], susirinko pas Pilotą aukštieji kunigai bei fariziejai...“ (Mt 27, 62). Fariziejai renkasi pas pagonį Viešpaties dieną, kad apšmeižtų pagoniui Viešpatį! (Lygiai taip šiomis dienomis „laisvieji krikščionys“ (masonai ir jų marionetės) renkasi į „sąmoningų piliečių susirinkimus“ (masonų susirinkimus) šeštadieniais (Sabato dieną) ir klausosi „generolo“ (masonų vyresniojo) kalbos, kaip tas tyčiojasi iš Kristaus). Fariziejai Sabato dieną kalbėjo Pilotui: „Valdove, mes prisimename, jog tas suvedžiotojas dar gyvas būdamas, sakė: ‚Po trijų dienų prisikelsiu‘... Pastaroji apgavystė būtų blogesnė už pirmąją“ (Mt 27, 62. 63. 64). Taigi, fariziejai Šabato dieną nesėdėjo namuose ir nesikreipė į Viešpatį Dievą malda, o išėję iš namų kreipėsi į pagonį „valdove“,

o Viešpatį Kristų pavadino „suvedžiotuju“, o Jo mokymą – „apgavyste“ (maža to, jie dirbo Šabato dieną: „nuėjo, pastatė prie Jėzaus kapo sargybą ir paženklino antspaudu kapo akmenį“ (Mt 27, 66)). Tai vis tas pats šėtono veikimas, piktojo balsas, kuris viską apverčia aukštyn kojom. Taip, tiek anų laikų fariziejai, tiek šių dienų masonai savo valdovu laikė ir laiko ne Viešpatį Kristų, o... pasaulio valdovą (šėtoną). Todėl būtent jų (fariziejų-masonų) mokymas yra apgavystė, o jie patys – suvedžiotojai, nesilaikantys Dievo įsakymų ir negerbiantys Viešpaties Dievo Šabato (poilsio). Tikrieji Dievo vaikai tuo ir skiriasi nuo apsimitėlių, kad laikosi Dievo įsakymų Kristuje ir švenčia Jo Sabatą. Kaip buvo tada: „Sabatui pasibaigus [šeštadieniui praėjus], auštant pirmajai savaitės dienai [sekmadieniui], Marija Magdaliėtė ir kita Marija atėjo pažiūrėti kapo“ (Mt 28, 1). Nes „per Sabatą ilsėjosi, kaip reikalavo Dievo Įstatymas“ (Lk 23, 56). Taip ir šių dienų Kristaus sekėjai ilsisi Sabatoje, o visokio plauko suvedžiotojai (masonai ir jų marionetės), nors viešai skelbia Dievo Įstatymą, bet iš tiesų Jo nesilaiko, nes per Sabatą, kaip fariziejai, renkasi į susirinkimus su pagonimis ir klauso jų piktžodžiavimo prieš Kristų, bei daro kitus pasibjaurėtinus dalykus. Nekeista, nes kol kas pasaulyje yra šėtono valdžia (Liuciferio, puolusių angelų ir jų įtakojamų žmonių). Kol kas žemėje valdo šėtonas (oro valdžios kunigaikštis Ef 2, 2), kuris Rašte pristatomas kaip šio pasaulio dievas (šėtonas), valdantis pasaulio karalystes. Tą mums byloja Dievo Žodis: „Ir buvo išmestas tas didysis slibinas, ta sena gyvatė, vadinama velniu ir šėtonu, kuris suklaidina visą pasaulį; jis buvo išmestas į žemę, ir jo angelai buvo išmesti su juo“ (Apr 12, 9). „Ir velnias tarė Jam: „Visą šitą pasaulio valdžią ir pasaulio karalysčių šlovę aš Tau duosiu, nes tai man yra duota; ir tai duodu kam tik noriu. Todėl jei Tu mane pagarbinsi, viskas bus tavo“ (Lk 4, 6) (šėtonas gundė daryti Kristų tai, ką jis darys ateityje per suspaudimo laikotarpį su Dievo vaikais: gundys per apetitą, per turtus, į savižudybę („kabantysis yra Dievo prakeiktas“ Įst 21, 23). Jėzus parodė ištikimą sekimą tuo, ką Dievas tuo metu darė. Šėtonas jį gundė taip pat kaip Ievą Edeno sode). Taigi, prieš ką kovoja Dievo vaikai (su ginklu-Dievo Žodžiu) – prieš žmogų (kūną ir kraują) ar piktąją dvasią? „Nes mes grumiamės... su kunigaikštystėmis, su valdžiomis, su šio pasaulio tamsybės valdovais, su dvasine piktybe [piktosiomis dvasiomis] aukštybės vietose“ (Ef 6, 12). „Ne dėl akių tarnaudami, lyg žmonėms įtinkantys, bet kaip Kristaus vergai, iš širdies vykdantys Dievo valią“ (Ef 6, 6). Šėtonas yra oro valdžios kunigaikštis, valdantis visą pasaulį, įdiegęs žmonėms tam tikrą gyvenimo būdą ir laikantis žmones dvasinėje tamsoje, kad šie netikėtų Dievo tiesos šviesa. Kol Dievas dar neįkūrė Savo karalystės žemėje, tol šėtonas yra žemės karalysčių valdovas ir šio pasaulio dievas (2Kor 4, 4). Žemėje viešpatauja ir valdo nesantaika, karai, smurtas, prievarta, melas, neapykanta Dievui ir Jo Žodžiui, netvarka, nuodėmė ir visokios kitokios blogybės, nes žemės dievas yra šėtonas, kurio valią vykdo jo apakinti žmonės. Tik tuomet, kai Dievas įkurs Savo karalystę žemėje, tada žemėje viešpataus teisumas, tiesa ir taika. Demonai išvaromi Dievo Dvasia: Viešpaties Dievo Jėzaus Kristaus vardu su Šventosios Dvasios valdžia ir jėga įsakau tau, netyroji dvasia, išei iš šio žmogaus (vardas) ir daugiau nebegrižk! Eik šalin nuo manęs, šėtone (masone)! Tą gali padaryti tik ištikimi Dievui žmonės, o ne katalikų egzorcistai. Juk „kaip gali šėtonas išvaryti šėtoną?“ (Mk 3, 23). Ir aš išgirdau garsų balsą danguje, sakantį: „Dabar atėjo išgelbėjimas ir stiprybė, ir mūsų Dievo karalystė, ir Jo Kristaus valdžia; nes išmestas žemyn mūsų brolių kaltintojas [šėtonas], kuris kaltino juos mūsų Dievo akivaizdoje dieną ir naktį“ (Apr 12, 10). Jo Kristaus valdžia, t.y. Dievo Kristaus. Tačiau yra ir ne Dievo „kristus“. Kristus – išvertus reiškia Pateptasis (Mesijas). Tačiau apie Liuciferį irgi rašoma („Tu esi pateptasis cherubas, kuris dengia; Aš tave tokiu paskyriau; tu buvai šventajame Dievo kalne... Tu visumos antspaudas, pilnas išminties ir tobulo grožio. Tu buvai Edene, Dievo sode“ Ez 28, 14. 12). Prieš savo nuopolį Liuciferis buvo pateptasis cherubas,

dengiantis Dievo sostą. Jame Dievas buvo sutvėręs muzikinius instrumentus, kad gražiausiomis melodijomis būtų giedamas gyrius Viešpačiui. Tačiau šis cherubas panorą užimti Dievo vietą, kad jį visi šlovintų ir jam lenktųsi (Iz 14, 12-15). Šitaip pateptasis cherubas tapo šėtonu. Taigi šėtonas irgi yra „kristus“, bet ne Dievo Kristus, nes jis nepanoro garbinti Dievo, pats trokšdamas užimti Dievo sostą ir valdžią. Todėl jis vadinamas antikristu. Todėl masonai (jėzuitai, Romos katalikų hierarchai, popiežija) garbina ne Dievo Kristų, o Liuciferį, kurį vadina irgi „kristumi“, t.y. antikristą, kuris ir suteikė popiežiui savo valdžią ir sostą, įkurdamas žemėje antikristo sistemą su skaičiumi 666. Skaičius 666 susijęs su žmogaus priešinimusi Viešpačiui Dievui ir Jo Žodžiui. Į Kristaus tyrą mokslą įmaišoma blogo mokslo (raugo). Vyksta dvasinė kova tarp Dievo ir šėtono karalysčių. Kristus išvarinėjo velnius, valydamas Izraelio tautą nuo stambmeldystės, nes Dievo tikslas žemėje – atstatyti savo karalystę per Izraelį (Dievo vaikus). O šėtono tikslas – suteršti Izraelio tautą stabais, kad ji būtų nenaudinga Dievo planui, atkuriant karalystę. Kristui gyvenant žemėje buvo puikus metas Izraeliui įeiti į Dievo karalystę, nes pats Karalius buvo su jais. Tačiau tai buvo Mesijo atmetimo laikas. Jau Babilono karalius Nebukadnecaras, išsikėlęs savo didybėje, pasistatė savo atvaizdo statulą, kurią liepė visiems garbinti (dabar popiežija liepia garbinti „Marijos“ statulą). Taip pat Saliamonas, atitolęs nuo Dievo ir nuo Jo Žodžio, pradėjo sau dauginti žmonas, žirgus, auksą ir garbinti stabus, ko neleido daryti Viešpats. Saliamonui tuo metu atgabendavo 666 talentus aukso (1Kar 10, 14).

Masonų mafija (slapta draugija), apgaubta mistika (paslaptinių religinių apeigų), ezoterija (slapta, skirta vien tik išrinktiesiems – mistinis mokymas, magiškos formulės), konspiracija (sistema ir metodais, kuriuos taiko pagrindinė organizacija, kad išlaikytų paslapyje savo veikimą, vieningumą, slaptumą). Tai okultinis (slaptas) organizmas (įrankis) – „išrinktųjų“, „iššventintųjų“ kasta, praktikuojanti magiją, teosofiją, spiritizmą, sofizmą (tyčia klaidingai sudarytus samprotavimus, formaliai atrodančius teisingai, t.y. sąvokų dviprasmiškumą), religijas, bei kanonizuojanti (įtraukianti į „šventųjų“ ratą) sau tinkamus narius. Tai Liuciferio federacija (draugijų arba organizacijų sąjunga, susivienijimas) pasaulyje, apjungianti įvairias sekas, organizacijas, klubus (pvz.: „Rotary“). Eiliniai nariai to net nesuvokia, o tik tie, kurie viršūnėje.

O kas yra klubas? Tai organizacija, jungianti tam tikro intereso žmones tam tikrais tikslais. O kas yra brigada? Grupė asmenų, susivienijusių tam tikram tikslui. Taigi... įsigilinkime į sąvokas. Idėja (mintis, sąvoka). Logika (mąstymo dėsniai). Racija (protingas pagrindas). Juk ne veltui kiekvienam duotas protas. Tad lavinkime intelektą. Bet kokia sąjunga – irgi masoninė organizacija. Šlėktų (žemvaldžių), buržujų (išnaudotojų), despotų (valdovų-tironų), magnatų (didikų, kapitalistų), advokatų (užtarėjų), profesorių (mokytojų), bohemų (menininkų – laisvųjų profesijų asmenų – rašytojų, dailiokų, teatralų, aktorių, muzikų), galų gale Europos sąjunga (kaip ir komunizmas – bendras, visuotinis – fazė po socializmo) su velnio ženklais (žvaigždutėmis) ant vėliavos, - visa kontroliuojama masonų. Ir kiekvienos sąjungos, partijos, klubo, verslo, organizacijos logotipe, firminiame ženkle atsispindi masonų simbolizmas – kai kur rafinuotai užmaskuotas, kai kur atvirai demonstruojamas, kaip antai, pagrindiniai okultiniai simboliai: trikampis, akis, ratas, skriestuvai, karūna, kaukolė, mandala (juoda pusė – magija, satanizmas; balta pusė – liuciferizmas), falas, žvaigždės (penkiakampės – populiariausia (pentagrama), šešiakampės, aštuonkampės), sūkurėlis (svastika), kryžiai (pvz. išlenktas kryžius (popiežiaus) – satanistų simbolis), apverstas kryžius (pergalė prieš Kristų), sukryžiuoti durklai (X), pagoniški „dievų“ vardai, saulė, mėnulis, rytinė žvaigždė (Liuciferio simbolis; venera; meldimasis į rytus – saulės garbinimas), raudonas taškas arba apskritimas (okultinis simbolis, pvz. atsispindi Coca-cola logotipe), išryškintos raidės (pvz., M-

masonai, V-victory, L-Liuciferis, G-genitalijos, S-satan (arba Shiva (Šiva) = Liuciferis), X, W, IHS, SS – dviguba S (satan servant – šėtono sekėjai, pvz. roko grupė „Kiss“ (apie muzikantus, grupes, muzikos įtaką žmogui aprašyta išsamiau knygoje „Turtingas be cento“)), gyvatė, drakonas, pegasas (sparnuotas arklys-dievas), paukščiai (erelis (dvigalvis), gandras, pelėda) ir kt.

Pavyzdžiui, „Darbo partijos“ logotipas: saulė trikampyje – akivaizdi masoniška simbolika. Pagarbinama saulė, kaip vedose: saulės, šviesos dievas – Mitra (kitaip – Liuciferis „šviesos nešėjas“).

Atvira masoninė simbolika taip pat atsispindi partijos „Tvarka ir teisingumas“ logotipe: penkiakampės žvaigždutės, erelis su išskėstais sparnais, sudarančiais raidę „V“, ir daugelis kitų niuansų.

„Tautos pažangos“ partijos logotipas susideda iš daugelio trikampiukų ir „M“ raidžių.

„Socialdemokratų“ rožės žiedas apeliuoja į „visą reginčią“ akį, o atidžiau įsiziūrėjus į žiedlapius, galima įžvelgti ir daugiau elementų. Rožė – tai masonų dievybės simbolis.

„Konservatoriai“ savo „širdutėje“ ir „kregždutėje“ užmaskavę daugybę kitokių masoniškos simbolikos elementų. Kregždė – viena iš senovės romėnų meilės deivės Veneros simbolių. Egipto poezijoje kregždė – meilės simbolis. Pjautuvas („širdutės“ viršus) asocijuojasi su „M“ raide („masonai“), o dalgis („širdutės“ apačia) asocijuojasi su „V“ raide („velnias“, „victory“ – pergalė) arba „L“ („Liucifer“) – žiūrint koku kampu pakreipsi. O „kregždutė“ (jei ją pakreipti kiek kitu kampu) yra ne kas kita kaip asimiliacija į giltinę (pagonių mitologijoje „mirties deivė, numarinanti žmones“). Giltinės vardas kilęs iš žodžio „gelti“. Nors laiko dalgį, įprastai ji žudo geldama liežuviu. Taigi, konservatorių „giltinė“ šienauja tautiečių „gyvybes“. Kokie to rezultatai, išsamiai parodo nūdienu.

O štai pagonybės proteguotojas savo partijai „Valstiečių ir žaliųjų sąjunga“ pasirinko sau ženklą gandrą (sparnai sudaro „V“ raidę), o gandras priklauso nešvarių paukščių kategorijai, nes yra „grobuonis“, mintantis bjauriais padarais: varliagyviais, pelėm, žiurkėm, ropliais, gyvatėm ir viskuo, kas nešvaru. Mitas, kad gandras gali atnešti laimę, net vaikus, yra masėms primesta nuomonė, prieštaraujanti sveikam protui, nes laimę ir vaikus dovanoja tik Visagalis Dievas Kūrėjas.

Sąjūdžio logotipas – masoninė simbolika – trispalvė, sueinanti į trikampį, kurio viršūnėje karūnuojama saulė. Saulės fone – Gediminaičių stulpai, turintys panašumą su karaliaus Mindaugo ženklu, kurio pagrindą sudaro trys vertikalūs stulpai, tik kiek kitokios konfigūracijos (apvertus ženklu aukštyn „kojom“ – gaunasi raidė „M“ ir jos viduryje – apverstas kryžius) ir virš viso to – karūna. Šie ženklai siejasi su senosiomis kultinėmis tradicijomis ir primena trijų stulpų sistemą pagoniškose šventyklose, skirtose ugnies, saulės ir kitų pagonių dievybių garbei. Vėl gi, trys stulpai asocijuojasi su trišakiu, kurį laiko indų stabas Šyva bei graikų – Poseidonas. Vėl gi, visų religinių pastatų „bažnyčių“ bokštai sudaro trijų stulpų kombinaciją. Taigi, tai tiesioginės sąsajos su pagonybe, religija, kultais ir pagoniškų dievybių garbinimu, t.y. stabmeldyste. Štai kas slypi po patriotizmo simboliais, kai tėvynės meilė, atsidavimas savo tautai apeliuoja į meilę Liuciferiui ir pasauliui. Taigi, kaip visada, žmogus lieka apgautas, jeigu jis nemyli savo Kūrėjo Viešpaties Dievo. Tokių „galas – pražūtis, jų dievas – pilvas ir jų garbė – gėda. Jie temąsto apie žemiškus dalykus. Tuo tarpu mūsų [Kristaus sekėjų] tėvynė danguje, ir iš ten mes karštai laukiame Gelbėtojo, Viešpaties Jėzaus Kristaus“ (Fil 3, 19-20). „Jūs turite Šeiminingą danguje“ (Kol 4, 1).

Valstybinė simbolika – herbas Vytis, Jogailos dvigubas kryžius, raitelis su kalaviju, baltas žirgas – vėl gi, šėtono maskaradas, kopijuojant Dievo Žodį. Lenkijos ir Lietuvos karalius Jogaila buvo apdovanotas „Slibino“ ordinu. Iš Biblijos žinome, kad „slibinas“ yra šėtonas. Kas sieja slibiną ir

dvigubą kryžių? Religija. O kas kontroliuoja religijas? Masonai. O ką daro masonai? Mišrainę iš melo ir tiesos. Kas padeda atsirinkti, kur yra tiesa? Dievo Žodis. Biblijoje skaitome: „štai pasirodė baltas žirgas. Ant jo sėdėjo raitelis, vardu Ištikimasis ir Teisusis [Viešpats Jėzus Kristus]. Jo vardas Dievo Žodis. Iš Jo burnos ėjo aštrus dviašmenis kalavijas [Dievo Žodis], kuriuo Jis ištikis tautas. Ant Jo drabužio... užrašytas vardas: „Karalių Karalius ir viešpačių Viešpats“ (Apr 19, 11. 13. 15. 16). Kokie elementai panaudoti Lietuvos valstybės herbe? Baltas žirgas, raitelis, kalavijas... Vėl gi, šėtonas kopijuoja Kristų, tačiau herbe raitelis su pentiniais, ant kurių yra penkiakampė žvaigždė (velnio ženklas). Ir kalavijas eina ne iš burnos (Dievo Žodis), o kalavijas kaip žudymo įrankis yra raitelio rankoje. Vytyje išryškėja šeši geltoni rutuliukai, skydas su Jogailos dvigubu kryžiumi. Taigi, herbe raitelis ne Kristus Karalius, o antikristas (žemiškasis karalius). LR Prezidento vėliavoje iš Vyčio abiejų pusių atsiranda du padarai: dešinėj – grifas, kairėj – vienaragis, kurie rodo raudonus liežuvius. Grifas – nešvarus paukštis, mintantis dvėseliena. Graikų mitologijoje pagrindinė grifų užduotis – saugoti aukso kasyklas ir paslėptus lobius. Vienaragis – arklio galva ir ožio barzda bei kanopomis, su vienu ragu kaktoje. Ką sako Dievo Žodis apie vieną ragą? „Aš mačiau tą ragą, kariaujančią su šventaisiais [Kristaus sekėjais] ir juos nugalintį... Jis kalbės išdidžiai prieš Aukščiausiąjį [Dievą] ir vargins Aukščiausiojo šventuosius [Dievo vaikus], sumanys pakeisti laikus [Dievo įvestą laiko skaičiavimą] ir Įstatymą [Dievo įsakymus, pvz. vietoj Sabato – įvedė sekmadienio garbinimą]“ (Dan 7, 21. 25). Kas šitas „išdidusis ragas“? Popiežija (visuotinė katalikų religija) su popiežiumi priešaky, kuriam lenkiasi visų šalių karaliai (prezidentai). Štai jums ir masonų simbolikos atspindys valstybės herbuose (miestų herbuose taip pat atsispindi masonų simbolika, pvz. Šiaulių miesto – „trikampis su akimi“). Tačiau, kas bebūtų prezidentas, Jėzus Kristus – Karalius! Todėl „Amžių Karaliui, nemirtingajam, neregimajam, vieninteliui išmintingajam Dievui tebūna garbė ir šlovė per amžius! Amen“ (1Tim 1, 17).

O kas buvo toks Vincas Kudirka, parašęs „Tautišką giesmę“ – Lietuvos himną? Tautinio sąjūdžio ideologas, studijavęs katalikų kunigų seminarijoje. Kudirka baigė universitetą, įkūrė draugiją, dalyvavo partijos veikloje, buvo gydytojas, menininkas, visuomenės veikėjas, laikraščio redaktorius. Kaip ir dauguma lietuvių tautinio sąjūdžio veikėjų, priklausė masonų ložei. Ne veltui po savo mirties, Kudirka tapo stabu, jo apdainuota „didvyrių žemė“ – „Marijos“ žeme, o „sūnūs“ lietuviai ir toliau tradiciškai iš „praeities semia“ pagoniškos religijos „stiprybę“, tikrai neidami nei dorybės takais, nei dirbdami žmonių gėrybei, nebent savo naudai. Niekas nesikeičia: tauta kaip nešė stabą per kraštą taip tebeneša ligi šios dienos. Tauta, jūs giedat: "Tegul tavo vaikai eina vien takais dorybės", o vaikai eina pražūtis keliu! Tauta, jūs giedat: "Ir šviesa, ir tiesa mūs žingsnius telydi", tačiau tūnote tamsoje ir mele! Jėzus pasakė: "Aš – pasaulio Šviesa. Kas seka manimi, nebevaikščios tamsoje, bet turės gyvenimo šviesą" (Jn 8, 12). "Aš esu Kelias, Tiesa ir Gyvenimas" (Jn 14, 6). Tauta, jūs ne tuo keliu einate ir ne tą sekate! Jūs einat klystkeliu ir sekate stabą, įvardintą, pavyzdžiui, "dangaus karaliene" („Marija“ ar „Liucija“). Katalikų religijoje Liuciferis, prisidengęs „Marijos“ vardu (moteriška forma), ir „visuotinio (pasaulinio) Kristaus“ vardu (vyriška forma). Jūs klausote Vatikano balso, kurį vadinate "šventuoju tėvu", nors gyvasis Jėzus Kristus jus įspėjo: "Saugokitės fariziejų raugo!". "Jūsų tėvas - velnias, ir jūs norite vykdyti savo tėvo troškimus. Jis nuo pat pradžios buvo žmogžudys ir nesilaikė tiesos, nes jame nėra tiesos. Kalbėdamas melą, jis kalba, kas jam sava, nes jis melagis ir melo tėvas" (Jn 8, 44). Būtų juokinga, jei nebūtų graudu: tauta tįsia stabus, ir mano, kad neša "šviesą" žmonijai. Tačiau Jėzus perspėjo: "Žiūrėk, kad tavoji šviesa nebūtų tamsa!" (Lk 11, 35). "Taigi, jei tavyje esanti šviesa yra tamsa, tai kokia baisi toji tamsa!" (Mt 6, 23). Tauta, pabuskite iš letargo miego! Mielieji, nustokit žaisti religiją, nusiimkite

kaukes! Ne stabus reikia tįsti per kraštą klaidinant tautiečius, o dovanoti Kristui savo širdį ir paklusti Jo Žodžiui. Mūsų triūsas vertingas tiek, kiek jame dalyvauja Šventoji Dvasia. Pirmiausia pradėkit tyrinėti Šventąjį Raštą, pradėkit gyventi Kristuje, pradėkit gyventi pagal Dievo įsakymus ir tik tuomet Jo meilėje neškite šviesą ir tiesą. Ir tuomet ne saulė pašalins tamsybes, o Kristus, ir kai neveidmainiška meilė Kristui degs jūsų širdyse, tuomet žydės jūsų vienybė tiesoje. „Kad būtumėte nepeiktini, nekalti ir nesutepti Dievo vaikai sugedusioje ir iškrypusioje žmonių kartoje, kur jūs spindite tarsi žiburiai pasaulyje“ (Fil 2, 15).

Virš visko iškeldamas Dievo vaikų vėliavą – meilę, sukūriau ir Dievo vaikų giesmę (himną) „Šviesos vaikų giesmė“. Nes ir apaštalai su Jėzumi giedojo himną: „Pagiedoję himną, jie išėjo į Alyvų kalną“ (Mt 26, 30). Giesmė publikuota elektroninėje krikščioniškos poezijos knygoje „Laisvas Tiesos Žodyje“, išleistoje 2017 m. (Reformacijos metais. Reformacijos pradžia laikomi 1517 metai, kai Martynas Liuteris Vitenberge paskelbė savo garsiąsias 95 tezes, prikales jas prie katalikų maldos namų durų), ir būtent šiais metais internetinių knygų tinklalapis, kuris iki šiol noriai dalinosi (prekiavo, dovanoj) mano kūryba, atsisakė publikuoti savo puslapyje „tokios“ tematikos poeziją (suprask, išsigando tiesos arba apako nuo šviesos). „Dieve, naują giesmę Tau giedosiu“ (Ps 144, 9). „Aleliuja! Viešpačiui giedokite naują giesmę ir gyrių šventųjų susirinkime. Izraelis tesidžiaugia savo Kūrėju. Siono vaikai tebūna džiaugsmingi savo Karaliumi“ (Ps 149, 1-2).

Šviesos vaikų giesmė

Sukurti mes Dievo šlovei
Ir pripildyti šviesa
Aukim Kristuje malone
Pažinimu ir tiesa.

Skelbkime Kūrėjo šlovę!
Mes juk Dievo kūriniai!
Kristuje naujai atgimę
Esame šviesos vaikai.

Tamsa neužgožia mūsų -
Šviesa šviečia tamsoje.
Eikime taku dorybės
Ir gyvenkim tiesoje.

Apšvietė mus Jėzus Kristus -
Meilė mūsų širdyse.
Vykdome tiesą - matom šviesą
Mūsų Tėvo danguje!

(„Laisvas Tiesos Žodyje“, 2017 m.)

„Dovydo žvaigždė“ – nieko bendro neturi su Dovydu. Tai tiesiog masonų simbolika iš dviejų trikampių. Kaip ir bet kurios religijos, valstybės simbolis ar ženklas – tai tik šėtono improvizacija.

Viskas, kas vyksta pasaulyje per visą istorijos laikotarpį, vyksta dėl Kristaus. Tik vieni – su Kristum (mažoji kaimenė), o kiti – prieš Kristų (masės). Kiekvienam duota laisva valia pasirinkti. Taigi, žmogus pats turi apsispręsti su kuo nori būti – su Kristumi, ar su antikristu. Neutraliam išlikti nepavyks. Nes jei tu ne Kristaus, tu – nesi Jo, o jei tu nesi Jo, tu – su antikristu. Kiekvienam žmogui per jo gyvenimą suteikiamas šansas priimti tiesą, bet jeigu jis atmeta tiesą ir nepriima Kristaus į savo širdį, tuomet belieka kaltinti patį save už prastą pasirinkimą. Juk Dievo dovana kiekvienam – laisva valia (pasirinkimo laisvė). Jei tu viso to dar nesupranti, prašyk Kristaus išminties tai suvokti. Ir kai tau atsivers akys, tu apstulbsi, kiek pasaulyje paslėptų dalykų nuo tavęs. Taigi, viskas susiję su Kristumi nuo pat pasaulio sukūrimo pradžios, nes Kristus yra visa ko Pirmagimis. Jis ir yra Pradžia.

Amerikos valstybės herbo pagrindinėje pusėje – trylika penkiakampių žvaigždučių (žvaigždutė – velnio ženklas), o herbo reverse – piramidė ir „visa reginti“ horo (šėtono) akis. O vėliavoje – penkiasdešimt penkiakampių žvaigždučių ir trylika juostų. JAV laisvės statula su fakelu rankoje – tai ne kas kita kaip stabas Luciferiui (Liucijai). Europos sąjungos vėliavoje – dvylikos penkiakampių žvaigždučių ratas. Lietuvos vėliava (trispalvė) ne vienintelė tokia pasaulyje – lygiai tokią pačią vėliavą turi: Danijos sala Erė; Lenkijos miestas Lobežas; Kolumbijos departamentas Bolivaras. Mūsų trispalvę sudaro trys Afrikos vienybės spalvos: žalia, geltona, raudona. Yra ir daugiau tokių trispalvių – tik su masoniškom žvaigždutėmis (pentagramom). Kaip ir tarybiniais komunistų laikais – be žvaigždučių – niekur. Juk penkiakampė žvaigždutė – ne kas kita, kaip velnio (ožio) galva: du žvaigždutės kampai sudaro velnio ragus, kiti du – ausis, o apatinis kampas – barzdą. Spaliukai privalėjo nešioti penkiakampę žvaigždutę su mažo Lenino garbanota galva (stabu) švarkelio atlape. Pionieriai – žvaigždutė – su barzdoto Lenino plike, paskendusio liepsnoje, ir prieraišu „visada pasiryžęs!“ (į pionierio garderobą įėjo ir raudonas kaklaraištis – trikampio formos). O miręs Leninas paverstas garbinamu stabu (lavonas mauzoliejuje, statulos, atvaizdai). Dabar masonai užmaskavo žvaigždutę (pentagramą) penkialapėje neužmirštuolėje.

Temidės stabas su raiščiu ant akių ir svarstyklėmis, bei kardu rankose – graikų „teisingumo deivė“. Ar gali Liuciferis vykdyt teisingumą? Todėl nekeista, kad „teisingumo“ įstaigų sistemoje dominuoja teisinis nihilizmas („niekas“, arba bet kurių normų, principų, įstatymų neigimas). Policija tėra spec. organai, ginantys sistemos tvarką. O advokatūros logotipe atsispindi masonų simbolika. Kaltintojas prokuroras, kaip ir šėtonas – yra vienintelis kaltintojas (tik pirmasis skundžia žemiškajam teisėjui, o antrasis – Dievui). Tačiau mano Teisėjas yra Viešpats Dievas Jėzus Kristus. Kaip Raštas sako: „Man mažai rūpi, ką jūs ar žmonių teismas spręstų apie mane... Mano Teisėjas yra Viešpats“ (1Kor 4, 3. 4). „Ir Tėvas nieko neteisčia, bet visą teismą pavedė Sūnui, kad visi gerbtų Sūnų, kaip gerbia Tėvą“ (Jn 5, 22. 23). Mano Gynėjas (advokatas) yra taip pat Viešpats Jėzus. „O jei kuris nusidėtų, tai mes turime Užtarėją pas Tėvą, teisųjį Jėzų Kristų. Iš to mes patiriame, kad Jį pažįstame, jei laikomės Jo įsakymų“ (1Jn 2, 1. 3). „Todėl Jis ir gali visada išgelbėti tuos, kurie per Jį eina prie Dievo, nes Jis amžinai gyvas, kad juos užtartų“ (Hbr 7, 25). „Aš esu Viešpats, tavo Gelbėtojas ir Atpirkėjas, Jokūbo Galingasis“ (Iz 49, 26). Mano Liudytojas irgi yra Kristus. „Tai skelbia Amen, ištikimasis ir tikrasis Liudytojas, Dievo kūrinijos pradžia“ (Apr 3, 14).

Visi žinome firmą, pavadinimu „Nike“, kuris reiškia graikų pergalės deivę. Arba „Canon“ – japoniškojo budizmo deivė.

Prometėjas – Liuciferio (šėtono) atitikmuo graikų mitologijoje – pasak mito, vienas iš titanų (kuriems meldžiasi masoniškos Merkinės piramidės Poviliukas), pagrobęs iš dangaus ugnį.

Yra tokia leidykla, pavadinimu „Lucilijus“ (mažybinis variantas iš Lucijus (-a)), kai „Lucis“ – „šviesa“ tapatus su „Luci“ = „Luci-fer“ – „šviesos nešėjas“. Kitaip sakant, Lucilijus – „sumažintas šviesos nešėjas“.

Kas slypi po „Marijos“ kultu? Maria (Mari) yra Liuciferio akronimas. Santa Maria=Satan Maria. O tauta vis tiek garbina „dangaus karalienę“ dar kitaip vadinamą „dievo motina“ (iš to – Motinos diena: ne „motinų“, o „motinos“ (stabo „Marijos“) – suprask, Romos katalikų bažnyčia save laiko visų pasaulio bažnyčių motina ir turi savo stabą „motiną Mariją“). Dievas dar senovėje per pranašus kalbėjo izraelitams (ką dabar būtų galima pritaikyti lietuvių tautai ir visam pasauliui): „Nedarykite to pasibjaurėtino dalyko, kurio Aš nekenčiu. Bet jie nekrepė dėmesio, neklausė ir nesiliovė aukoti svetimiems dievams [stabams]... Kodėl patys sau darote bloga? Patys sau rengiate sunaikinimą... Jūs iki šios dienos nenusižeminote, nebijojote Manęs ir nesilaikėte Mano įsakymų... Todėl taip sako kareivijų Viešpats: ‚Aš nusiųsiu nuo jūsų...‘ O jie sakė: ‚Mes darysime tai, ką pasižadėjome: smilkysime dangaus karalienei, kaip mūsų tėvai darė...‘ Jis [Viešpats] nebegalėjo daugiau pakęsti jūsų pikto darbo ir jūsų daromų bjaurysčių, todėl jūsų kraštas tapo dykyne, pasibaisėjimu bei keiksmazodžiu ir liko be gyventojų, kaip matote šiandien“ (Jer 44, 4. 5. 7. 8. 10. 11. 17. 22). Taigi, neapgaudinėkite patys savęs, o nusizeminę maldaukite Viešpatį atleidimo ir atsisakykite savo pikto kelių (paleistuvystės ir stabmeldystės). Kitu atveju, bus kaip izraelitams. Jau yra. Taip sako Viešpats: „Kadangi jūs neklausėte Manęs... Aš išsklaidysiu jus visose žemės karalystėse“ (Jer 34, 17). Maža to... „Aš išlaisvinsiu jus kardui (karui), marui (ligoms) ir badui (nepritekliui)“ (Jer 34, 17). Ar jūs dar nepasimokėte iš ankstesnių laikų, kai jus už stabmeldystę ir „dangaus karalienės“ garbinimą šėtonas bolševikų rankomis naikino tremtimi ir ginklu? Lietuvių tauta taip prijunko prie „Marijos“ stabo ir šio religinio kulto, kad net tremiama pas baltas meškas ir persekiojama prieš miškuose, užuot prašę pagalbos Viešpaties Dievo, nepaliovė melstis „Marijai“. Todėl Viešpats tautai skyrė penkiasdešimt metų vergijos komunistinei valdžiai (kad susimąstytų). O kaip mes susimąstėme? Savo rankomis padarėme dar baisesnių dalykų – sukrovėme kryžių kalną, o jo viršukalnėje iškėlėme „Marijos“ stabą. Todėl Viešpats lietuviams pasiuntė klaidos dvasią ir tauta jau nuo pat „nepriklausomybės“ laikų gyvena iliuzijoje, kad ji yra laisva, nors savo noru parsidavė už eurą kitai vergijai: iš Tarybų Sąjungos perėjo į Europos Sąjungą, tapdama eiline JAV marionete (sąvoka, beje, irgi nuo žodžio „Marija“). Viešpats siuntė tą bausmę Lietuvai dėl daugybės tautos kalčių. Kas dar laukia tautos? Aš esu pilnas jėgos iš Viešpaties Dvasios, teisybės bei drąsos skelbti savo tautai jos nuodėmes. Pasimokykime iš Izraelio tautos istorijos: „Visa tauta dūsauja, trūksta maisto. Jie keičia brangenybes į maistą gyvybei palaikyti. Visi draugai tapo išdavikais ir priešais. Jeruzalė tapo jiems kaip moteris mėnesinių metu“ (Raudų 1, 11. 2. 17). „Bausmė už mano tautos kaltę yra didesnė už Sodomos bausmę, kuri buvo sunaikinta per akimirką be žmogaus rankos. Laimingesni kritę kovoje negu mirę badu, nes jų kūnas seko pamažu ir, netekę maisto, jie mirė. Mūsų tėvai nusikalto, o mes turime nešti jų kaltę“ (Raudų 4, 6. 9; 5, 7). Tas pats liečia visas tautas, net ir lietuvių. Viešpats kalbėjo man: „jei kuris kraštas nusikalstų ir sulaužytų ištikimybę Man, Aš bausiu jį: atimsiu duonos ramstį, siūsiu badą kraštui ir išnaikinsiu žmones bei gyvulius. Jei Nojus, Danielius ir Jobas būtų tarp jų, tai jie savo teisumu [Dievo įsakymų vykdymu] išgelbėtų tik savo gyvybes, - sako Viešpats Dievas. Jie savo teisumu neišgelbėtų nei sūnų, nei dukterų, tik savo gyvybes [kiekvienas prieš Dievą atsako asmeniškai]. Siūsiu keturias bausmes: kardą [karą], badą, laukinius žvėris ir marą [ligas]“ (Ez 14, 13. 14. 20. 21). „Kraštą pavirsiu dykuma, nes jie sulaužė ištikimybę Man [nesilaikė Dievo įsakymų], - sako Viešpats Dievas“ (Ez 15, 8). Kaip Viešpats liepė Ezechieliui paskelbti izraelitų bjaurystes, taip man Dvasia liepia paskelbti lietuvių tautos bjaurystes

per Dievo Žodį: „[Tauta], tu iškrypai dar daugiau visuose savo keliuose nei Sodoma“ (Ez 16, 47). „pasidarei vyrų [ir moterų] atvaizdus [stabus] ir paleistuvavai su jais... Po visų tavo nedorybių – vargas, vargas tau, - sako Viešpats, - tu pasistatei paleistuvystės namus [religinius maldos namus] ir įrengi aukštumas [kryžių kalną, bei alkus, pvz.: Naisiuose]“ (Ez 16, 17. 23). „Jie geria pasmerktųjų vyną savo dievo [šėtono] namuose“ (Am 2, 8). „Jie aukoja aukas ir valgo mėsą, bet Viešpačiui jos nepatinka“ (Oz 8, 13). „Jie kreipėsi, bet ne į Aukščiausiąjį... jie pasidirbdino stabų sau patiems sunaikinti“ (Oz 7, 16; 8, 4). Taip kėleisi puikybėn ir darei bjaurystes Dievo akivaizdoje: pasistatei stabus savo širdyje ir per savo stabus atsitraukei nuo gyvojo Viešpaties. Viešpats sako: „Aš tavo šventyklų dievus [stabus] – drožtus ir lietus – sunaikinsiu“ (Nah 1, 14). Tautos vedliai kuria pavojingus planus ir duoda piktus patarimus savo tautai. „Kraštas ir miestas pilnas nekalto kraujo ir pasileidimo“ (Ez 9, 9). „Kraštas ir miestas yra pilni nekalto kraujo, nusikaltimų ir smurto“ (Ez 7, 23). „Kai Aukščiausiojo akivaizdoje pamina žmogaus teises, kai iškraipo bylą, Viešpats tam nepritaria“ (Raudų 3, 35. 36). „Vargas kruvinam miestui; jis pilnas klastos ir smurto, o plėšimai jame nesiliauja! Tai dėl daugybės paleistuvysčių ir žavingų kerėtojų, kurios apraizgo tautas ir gimines savo kerais“ (Nah 3, 1. 4). „Vargas maištingam, suteptam ir pilnam smurto miestui! Jis nepakluso balsui, nepriėmė pamokymų, nepasitikėjo Viešpačiu, nesiartino prie savo Dievo“ (Sof 3, 1-2). „Argi įvyksta nelaimė mieste, Viešpačiui jos neleidus?“ (Am 3, 6). Ar matote ką jie daro? Daro dideles bjaurystes: atmesdami Dievo Įstatymą, paleistuvauja ir stabmeldžiauja. Dvasininkai ir politikai kalba apgaules, skelbia melus. „Kadangi savo melais jūs nuliūdinote teisinio širdį... o nedorėlio rankas sustiprinote“ (Ez 13, 22). „Pereik miesto viduriu ir paženklink kaktose tuos žmones, kurie dejuoja ir šaukia dėl mieste daromų bjaurysčių, - sako Viešpats Dievas“ (Ez 9, 4). „Ateikite, sprendimo miestui vykdytojai! [angelai naikintojai]. Žudykite [visus], bet nelieskite turinčių ženklą [teisumą]“ (Ez 9, 1. 6). „Aš [Viešpats] pašalinsiu tavyje pasipūtėlius... Aš paliksiu tavyje nuolankiuosius ir nusižeminusius, kurie pasitikės Viešpaties vardu“ (Sof 3, 11. 12). „Tada jūs žinosite, kad Aš esu Viešpats, kai jų nukautieji gulės tarp stabų, aplink aukurus, kalvose ir ant kalnų, po žaliuojančiais medžiais ir šakotais ažuolais, kur jie smilkė stabams kvepiančius smilkalus“ (Ez 6, 13). „Mano akys paraudo nuo ašarų, siela nerimsta, širdis plyšta iš skausmo dėl tautos sunaikinimo“ (Raudų 2, 11). Ką aš mažas žmogus, žemės dulkė, galiu jiems patarti? „Atsiverskite nuo stabų ir nusigręžkite nuo visų savo bjaurysčių“ (Ez 14, 6).

Konstitucija – pagrindinis įstatymas, įtvirtinantis piliečių laisves ir teises. LR Konstitucija byloja: „Žmogus turi teisę turėti savo įsitikinimus ir juos LAISVAI REIKŠTI“ (25 str.). „Minties, tikėjimo ir SAŽINĖS LAISVĖ yra nevaržoma. Kiekvienas žmogus turi teisę laisvai pasirinkti bet kurią religiją arba TIKĖJIMĄ ir vienas ar su kitais, privačiai ar viešai... IŠPAŽINTI, atlikinėti religines apeigas, PRAKTIKUOTI TIKĖJIMĄ IR MOKYTI JO [pagal Dievo Žodį!]. Tėvai ir globėjai nevaržomai rūpinasi vaikų ir globotinių religiniu ir DOROVINIU AUKLĖJIMU pagal savo įsitikinimus [pagal Dievo Žodį]“ (26 str.). „Šeima yra visuomenės ir valstybės pagrindas. Tėvų teisė ir pareiga – auklėti savo vaikus DORAIS ŽMONĖMIS [dora ir yra dorovinis Dievo Įstatymo (įsakymų) vykdymas]“ (38 str.). Tik teisingai tikintys tėvai gali suteikti savo vaikams teisingą dorovinį auklėjimą bei ugdymą tiesoje – visa tai ateina iš tikinčios (atsivertusios į gyvąjį Viešpatį Dievą) šeimos, nes „Valstybinės ir savivaldybių mokymo ir auklėjimo įstaigos yra pasaulietinės [sisteminės]. Jose tėvų pageidavimu mokoma tikybos [Romos katalikybės, kurios dogmos prieštarauja Dievo Žodžiui-Biblijai]“ (40 str.). Tačiau: „Lietuvoje nėra valstybinės religijos“ (43 str. 7p.). O kaipgi katalikybė (visuotinė)? Ir jei Lietuvoje nėra valstybinės religijos, kodėl mokyklose per tikybos pamokas mokoma būtent Romos katalikybės iš katalikų katekizmo (iškraipytų Dievo

įsakymų), kai tuo tarpu 26 straipsnio 3 punktas skelbia, kad „Niekas negali kito asmens versti nei būti verčiamas pasirinkti ar išpažinti kurią nors religiją arba tikėjimą“ ?! Beje „Valstybė pripažįsta tradicines Lietuvoje bažnyčias [Romos katalikų] bei kitas religines organizacijas, o kitas bažnyčias [protestantiškas denominacijas, kurios iš esmės tapačios Romos katalikybei] – jeigu jos turi atramą visuomenėje ir jų mokymas bei apeigos neprieštarauja įstatymui ir dorai“ (43 str. 1p.). Būtent, Romos katalikų bažnyčios ir su ja susivienijusių protestantiškų bažnyčių mokymas, ir prieštarauja Dievo ĮSTATYMUI bei DORAI (jau vien pasaulietinis sekmadienio dienos šventimas yra didžiausia apgaulė tikintiesiems, kai Dievas įsakė švęsti Šabbatą (šeštadienį)). Įstatymui ir dorai neprieštarauja tik pats Įstatymas ir Dora – Dievo Žodis. Ir tas, kuris kitus moko nenuklysdamas nuo Dievo Žodžio, tas ir yra Gyvojo Dievo Bažnyčios (ne religijos) narys, kurio kūnas – šventykla, nes jame per teisingą tikėjimą gyvena Tiesos Dvasia (Šventoji Dvasia), ir toks laisvai skelbia ne „savo“ (kaip teigiama LR Konstitucijos 43 str. 3p.), bet Viešpaties Dievo (Jėzaus Kristaus) mokslą. Tačiau pasauliečiai nesilaiko nei Konstitucijos, nei juo labiau Kristaus mokslo, o religinis pasaulis (tie patys pasauliečiai) tik apsimeta, kad laikosi Dievo Žodžio, o iš esmės prieštarauja Jam. „Kas tik peržengia ribą ir nesilaiko Kristaus mokymo, neturi Dievo“ (2Jn 1, 9). Kaip ir Lietuvos valstybinė valdžia Konstitucijos atžvilgiu. Nors parašyta, kad „Negalioja joks įstatymas ar kitas aktas, priešingas Konstitucijai“ (7 str.), tačiau akivaizdžiai pažeidinėjami konkretūs LR Konstitucijos straipsniai, pvz.: „LR teritorijoje negali būti masinio naikinimo ginklų ir užsienio valstybių karinių bazių“ (137 str.), „LR karo propaganda draudžiama“ (135 str. 2p.). Beje, LR Konstitucijos sudedamojoje dalyje nurodoma: „niekada ir jokia pavidalu nesijungti į jokias buvusios SSRS pagrindu kuriamas naujas politines, karines, ekonomines ar kitokias valstybių sąjungas bei sandraugas... nes tai yra laikoma priešiška Lietuvos nepriklausomybei“. O kokiu pagrindu sukurta Europos Sąjunga (ekonominė ir politinė bendrija), į kurią įsijungusi Lietuva? Argi ne Tarybų Sąjungos (ekonominės ir politinės bendrijos) pagrindu? Berods todėl Lietuvos teritorijoje yra užsienio valstybių karinės bazės ir masinio naikinimo ginklai, tuo tarpu, kai LR Aukščiausiosios tarybos nutarta: „LR teritorijoje negali būti jokių Rusijos, Nepriklausomų Valstybių Sandraugos ar į ją įeinančių valstybių karinių bazių ir kariuomenės dalinių“, tuo tarpu kai Lietuvoje yra NATO (tarptautinės sąjungos) karinės bazės ir kariuomenės daliniai, kai ši sąjunga pagrįsta politiniu ir kariniu bendradarbiavimu. Kaip religinės organizacijos prieštarauja Dievo Žodžiui, taip valstybinė valdžia prieštarauja Konstitucijai. Visos tos „sąjungos“, kokiu pavadinimu jos bebūtų „tarybų, europos, tarptautinės...“ yra tų pačių masonų pasaulio (masių) valdymo metodika. Juk dabar kuriama didžiausia kada nors pasaulyje buvusi sąjunga – pasaulietinis ekumenizmas (susivienijimas) peršant katalikų religijos dogmas, vyksta to paties komunizmo pagrindu (komunizmas - „bendras, visuotinis“ kaip ir katalikybė - „bendras, visuotinis“), nors „Minties, tikėjimo ir sąžinės laisvė yra nevaržoma“ (LR Konstitucija, 26 str. 1p.). Dievo Žodis byloja: "Ar nežinote, kad draugystė su pasauliu yra priešiškus Dievui? Taigi kas nori būti pasaulio bičiulis, tas tampa Dievo priešu" (Jok 4, 4). Tuo tarpu daugelis, save laikantys krikščioniais (bet nesilaikantys Dievo Žodžio), vienijasi su pasauliečiais ekumeniniais tikslais. O tų, kurie nesivienija, laukia persekiojimas dėl tiesos sakymo, dėl išsakytos kritikos neteisybės atžvilgiu. Nors „Žmogus turi teisę turėti savo įsitikinimus ir juos laisvai reikšti“ (25 str.). O čia netgi ne „savo“ įsitikinimai, o Dievo tiesa. „Piliečiams laiduojama teisė kritikuoti valstybės įstaigų ar pareigūnų darbą... DRAUDŽIAMA PERSEKIOTI UŽ KRITIKĄ“ (33 str. 2 p.). „Kiekvienas savo teises gali ginti remdamasis Konstitucija“ (6 str., 2p.). O Dievo vaikams (dangaus piliečiams) – Konstitucija visų pirma yra Biblija. Tačiau, jei pasaulio sistemos piliečiai nesilaiko savo Konstitucijos, tai kaip jie

laikysis Dievo Įstatymo (įsakymų), kurie yra aukščiau Konstitucijos?! „Dievo Žodis yra tiesa“ (Jn 17, 17). Šiandieninės teisinės sistemos kilo iš Biblijos principų. O Dievo Žodis – aukščiausias Įstatymas. Dievo Žodis yra pirmiau Konstitucijos ir kitų norminių aktų. O Dievo galia – aukščiausias žmogiškųjų sprendimų. Nes yra tik vienas Įstatymo Leidėjas – Viešpats Dievas. Be Biblijos žmonės negali rasti tiesos. Tik Šventojo Rašto dėka žmonės gali rasti tiesą. Kaip atskirti tą, kuris sako tiesą, nuo to, kuris skleidžia melą? Tik Dievo Žodžio pagalba. Biblijoje aš atradau Kristų. Viešpats Dievas Jėzus Kristus aiškiai kalba per Savo Žodį: "Kas Mane atstumia ir Mano Žodžių nepriima, tas turi savo teisėją: Žodis, kurį kalbėjau, teis jį paskutiniąją dieną. Aš žinau, kad Jo [Dievo Tėvo] įsakymas yra amžinasis gyvenimas" (Jn 12, 48. 50). Todėl aš laikausi tokio principo - "Biblija ir tik Biblija yra tikro tikėjimo ir vienintelės tiesos matas". Tik tas mokymas gali būti laikomas teisingu ir tikru, kuris atitinka Dievo Žodį. Remdamasis Dievo Žodžiu, aš ginsiu tiesą ir demaskuosiu paklydimus. Tepadedu man Dievas! „Palaiminta tauta, kurios Dievas yra Viešpats, tauta, kurią Jis išsirinko savo nuosavybe!“ (Ps 33, 12).

AAT teatro logotipas: apšviestas pasviręs apverstas kryžius, kurio krentantis šešėlis sudaro trikampio formą, o trikampyje naudojama kita įvairi masonų simbolika pagal paskirtį (pvz. „visa reginti akis“ spektaklio afišoje „šmėklos“; kryžiai spektaklyje „antikristas“). Pasaulis šiandien užpildytas teatru, kuris prie savo aukščiausių pasiekimų yra be Dievo. Teatras žaidžia esminę rolę mokymo programoje masonų mokymo įstaigose. Jų paruošti žmonės yra neprasti aktoriai. Tačiau: „Kaip esate girdėję, kad ateis antikristas, tai jau dabar pasirodė daug antikristų. Iš to sprendžiame, jog tai paskutinė valanda“ (1Jn 2, 18).

Hollywood'as (Holi-vudas „šventas medis/miškas“ (pagonybės kultas)) – tai jėzuitų teatras. Jie kuria filmus ir patys savo filmus kritikuoja (remdamiesi Hegelio dialektikos teorija arba liuciferišku in ir jan principu). Pas juos gėris tampa blogiu, blogis - gėriu. Jų kova nukreipta prieš vienintelį jų priešą, kurio jie labiausiai nekenčia – prieš Kristų ir Jo sekėjus. Vienas iš popiežių yra pasakęs: Romos katalikų bažnyčios prigimtinė teisė yra valdyti bei kontroliuoti spaudą, žiniasklaidą, kino industriją (taip pat teatrą), radiją, televiziją ir visas kitas industrijos rūšis. Antikristai jėzuitai (Vatikano kariai) yra visur. Visur išdėlioti jėzuitų šnipai – slaptieji agentai (masonai).

O ar teko girdėti apie rašytoją Kalėdą? Kodėl jis pasirinko būtent tokį pseudonimą ir kodėl visi jo kūriniai tapo bestseleriais? Įsigilinkime į sąvoką. „Kalėda“ – katalikų dovanos, mokestis religinei bažnyčiai. O kodėl Kalėda, pristatydamas savo knygą televizijos laidoje, slėpėsi po kauke? Kaukė – ritualinė priemonė, dengianti veidą, vaizduojanti dievybės personifikaciją. Pagonių kultui būdingas tikėjimas, kad kaukę užsidėjęs asmuo, susilieja su vaizduojama būtybe, įgijęs jos savybių. Kaukes įprastai naudoja burtininkai, šamanai, kerėtojai, žyniai, magai. Masonai – irgi. Kas yra magija? Tai visų religinių kultūrų sudėtinė dalis; burtai, kerai, prietarai, užkeikimai, „stebuklai“.

Vienas toks Saulės miesto (kurio herbe yra masonų simbolika: trikampis su akimi) žymus veikėjas, nūnai mokytojas ir tapytojas, savo parodos paveikslų pristatymo metu, apsisiautęs balta maršką ir užsidėjęs ant veido kaukę, iškėlęs į viršų rankas, gestikuliuodamas pirštais, apsėstas manijos (beprotybės, aistros, liguistos susijaudinimo būsenos), sėmėsi demoniškų jėgų iš „visatos“, skambant sunkiojo roko muzikai. Žinant, kad jis išpažįsta katalikų religiją ir kandidatuoja į Seimą, nekeista, kad šitaip drastiškai elgdamasis, nori į save atkreipti dėmesį. Ir kas paneigs, kad jis ne masonų įtakoje?

O kodėl balta marška? Suprask, – kandidatas. Dar tik lerva – vystymosi stadijoje. Pati sąvoka „lerva“ reiškia „vaiduoklis, kaukė“. O sąvoka „kandidatas“ – irgi viską pasako: „baltai apsiengęs“, „baltas kaip sniegas“, pretendentas į valstybinę tarnybą (senovės Romoje apsiengdavo balta toga,

nes toga – romėnų pilnateisių piliečių drabužis; aukšti pareigūnai dėvėjo baltą apsiaustą su purpuriniu apvadu). Popiežius juk ir dabar – baltas. Šitaip jie bando parodyti, kokie jie neva šventi. Bet Raštas sako: „kurie nesutepė savo drabužių [ištikimi Dievo vaikai]. Jie vaikščios su Manimi [Kristumi], apsirengę baltai, nes jie to verti. Nugalėtojas bus aprengtas baltais drabužiais“ (Apr 3, 4. 5). Ar masonai su savo „tėvu“ popiežiumi priešaky yra ištikimi Dievo vaikai? Jokiu būdu! Jie Liuciferio vaikai, bet kaip jau žinome, šėtonas mėgsta kopijuoti Dievą, todėl ir savuosius skatina apsirengti baltai, ir dar užsidėti kaukes, idant suklaidintų mases. Kone karnavalas, ar maskaradas kaip per pagonių šventę gruodžio 25 – ają, kurios vadinasi vėl gi – Kalėda (-os). Ir būkit ramūs visokie zoilai (neteisingi, priekabūs kritikai), Jėzus Kristus, pirmą kartą atėjęs į žemę kūnu, negimė tvartelyje žiemą. Jis kūnu gimė rugsėjo pabaigoje – spalio pradžioje, per žydų Sukotos šventę. O ką reiškia „Christ-mas“? „Christ“ perkelkim į galą ir gausis „Maschrist“ – „daugybė kristų“. Taigi, Kalėda (-os) su visa savo atributika ir papročiais, ne kas kita kaip antikristiška šėtoniška šventė. Kaip ir visos kitos pagoniškos šventės bei tradicijos.

O rašytojas Paulo Coelho (smulkiau apie jį aprašyta knygoje „Turtingas be cento“) kodėl iškilo su „Alchemiku“? „Alchemija“ – magijos, okultizmo elementai. O kas gauna aukščiausius pasaulinio lygio apdovanojimus meno srityje? Tik tie, kurie masonų įtakoje ir žaidžia pagal jų taisykles. Nes tik tokiu būdu užsitarnaujama pasaulinė šlovė ir turtai, ypač dabar, paskutinėmis dienomis. Dėl pasaulinės šlovės ir patogaus gyvenimo, parduoti velniui sielą labai lengva, bet kas laukia po to, kas bus galiausiai? Vyriško organo atitikmenį – falą, užsidėti ant galvos didelio talento nereikia, arba pozuojant išskirti iš gerklės liežuvį. Bet tai spjūvis Dievui į veidą, o Dievas nesiduoda išjuokiamas. Taigi, sekite sąvokas.

Yra Lietuvoje tokia pagrindinė „Žemynos“ mokykla. Mokykla, kaip ir visos sisteminės pasaulietinės mokyklos, tačiau pavadinimas ir logotipas šokiruojantys. Taigi, ką reiškia „Žemyna“? Tai senos kilmės pagonių lietuvių baltų religijoje „viso kas, gyva“ žemės deivė (o juk viso, kas gyva Kūrėjas yra tik Viešpats Dievas!). Ši pagonių deivė kilusi iš aisčių dievų motinos (suprask, Liuciferio/Liucijos). Perkūno kirvukui (suprask, peniui) buvo priskiriama ypatinga vaisingumo galia. Ir žemė tampanti nuo jo nėščia. O čia jau prasideda pornografija, kuri rafinuotai pavaizduota „Žemynos“ mokyklos logotipe: iš rudos žemės sudarytas trikampis (masonų simbolika), kurio viršūnėje iškeltas žalias penio pavidalo želmuo (vyriško organo falo kultas). Tas falas su pilna erekcija (suprask, lytiniame susijaudinime). Maža to, jis ejakuliuojasi, išmesdamas sėklą, kuri pavaizduota mažais žaliais lapeliais. Sėkla išstrykšta iš falo lyg fontanas, apiberdama žemę. Taigi, žemė tampa „nėščia“, kaip teigiama padavime. Logotipe: tarp žemės ir falo švyti mažas šviesus grūdelis (suprask, gemalas). Tas grūdelis apeliuoja į „visą reginčią“ akį. Dar vienas niuansas. Apvertus logotipą „žemyn peniu“, žalias želmuo (falas) pavirsta į moters vaginą, o rausvas fonas sudaro moters išžergtas kojas. Tai bent erotišką epizodą ant mokinuko krūtinės širdies srityje! Tai pavyzdys, kaip užmaskuotai masonų simbolika prisiskverbia į švietimo įstaigas ir patenka į kiekvieno vaiko namus. O kas yra erotika? Geidulingumas, gašlumas, padidėjęs lytinis jaudrumas. Štai kaip rafinuotai tvirkinami mūsų vaikai Europos sąjungoje. Viename ženkliuke įdiegiami trys šėtoniški elementai: pagonybės religija, paleistuvystė (erotika/pornografija), stabmeldystė. Kaip sako padavimas: žemės motinos vaisingumas buvo siejamas su saule bei mėnuliu. O čia prasideda visų dangaus kūnų garbinimas, t.y. stabmeldystė. Ir kas šlykščiausia, dar yra sukurta šiam pagonybės stabui „Žemynai“ daina (himnas), kuria vaikai skatinami kreiptis į „Žemyną“ kaip į šviesą (tuo tarpu kai tikroji Šviesa yra Viešpats Kristus), o pagonybės „šviesa“ – tai ne kas kita, kaip „šviesos nešėjo“ Liuciferio šviesa, kuri iš tiesų yra pati tikriausia tamsa. „Jūs laukiate šviesos,

bet Jis [Viešpats Dievas] užleis tamsą, visišką tamsybę. Kadangi pamiršai Kūrėją ir pasitikėjai melu, tai Aš [Viešpats Dievas] užversiu tavo sijoną tau ant veido, kad pasirodytų tavo gėda“ (Jer 13, 16. 25. 26). Apmaudu, kai vaikai įtraukiami į pagoniškus ritualus, o tuo pačiu ir į katalikų religijos marazmus per tikybos pamokas. O tėvai su mielu noru tam pritaria. Tėvų, kaip ir pedagogų, akumas tiesiog stebina. Taigi, visa tai jiems peršama per nevalią, ir kas keisčiausia, jie nė patys to nepastebi. Žiūri ir nemato, skaito ir nesuvokia. O jeigu suvokia, nieko nedaro, nuryja ir nutyli. Žinoma, erotiką galima pavadinti meilės poezija. Bet ar nuo to kas pasikeis, jei patys save apgaudinėsime ir leisime masonams (įtakotiems šėtono) tyčiotis iš mūsų ir mūsų vaikų. Masonų religinė tikyba – tai Liuciferio garbinimas, ir apie tai jie patys atvirai kalba. O ką sako Dievo Žodis? „Šita pikta tauta, kuri atsisako klausyti Mano [Viešpaties] žodžių, vaikšto paskui savo širdies užgaidas ir seka svetimus dievus [stabus], jiems tarnauja ir juos garbina“ (Jer 13, 10).

Tokia visų pirma yra katalikybė (gr. katholicos – visuotinis) katalikų bažnyčios skelbiama religinė socialinė doktrina, politinė ideologija, priimtose dogmos („Marija Dievo motina“, „skaistyklės egzistavimas“, „sekmadienio šventimas“), tikėjimas Romos popiežiaus neklaidingumu. Tai uždara dogmų sistema (neva remiasi Biblija, tačiau Biblijai iš esmės prieštarauja). Kaip ir apologetika – teologijos skyrius, ginantis savo tikybos dogmas bei tradicijas. Pvz., katalikybėje įvestas celibatas (lot. nevedęs), kad išsaugoti dvasininkų luomo turtus. Biblijoje gi mokama, kad vyskupas ar diakonas visų pirma turi būti vedęs ir turėti vaikų.

Arba: masėms primetama nuomonė, kad popiežius turi ypatingą Dievo charizmą (gr. charisma — malonė, dovana; terminą, perėmęs iš teologijos, pirmasis ėmė vartoti vokiečių sociologas ir religijos pagrindėjas Maksas Weber'is). Tačiau ypatinga malone Dievas apdovanoja tik savo vaikus, o ne antikristo tarnus – piktžodžiautojus. Kaip teigia Dievo Žodis: „Ir jis atvėrė narsus piktžodžiauti Jo [Viešpaties Dievo Jėzaus Kristaus] vardui, Jo buveinei ir dangaus gyventojams... Jo skaičius yra šeši šimtai šešiasdešimt šeši“ (Apr 13, 6. 18).

Pagrindinė popiežiaus dogma, kuriai pritaria praktiškai visos krikščionių bendruomenės – „sekmadienio šventumas“. O kas yra sekmadienis (sun-day „saulės diena“)? Pirmoji savaitės diena, kai popiežius reikalauja iš „tikinčiųjų“ skirti tą dieną „dievo“ (saulės) garbinimui ir draudžia dirbti. Biblijoje gi Dievas ketvirtuoju įsakymu įsakė švęsti šventą ir palaimintą dieną Sabatą (šeštadienį) – septintąją savaitės dieną, kada šeštadienis ir yra tikroji poilsio diena, skirta Dievo garbinimui.

Tad kodėl žmonija nebeatskiria, kuri yra septintoji, o kuri pirmoji savaitės diena? O todėl, kad 1582 m. popiežius Grigalius XIII – asis nukėlė skaičiavimą dešimt parų pirmyn ir įvedė „naujojo stiliaus“ kalendorių, kurio atsilikimas nuo tikrojo kalendoriaus sudaro vieną parą. „Jis kalbės išdidžiai prieš Aukščiausiąjį ir vargins Aukščiausiojo šventuosius [gyvojo Dievo vaikus], sumanys pakeisti laikus ir Įstatymą“ (Dan 7, 25). Todėl ir maustomi žmonės, kad sekmadienis – neva šventa diena.

Tačiau šventas Sabatas yra septintoji savaitės diena šeštadienis (lot. Sabbatum, ital. Sabato, lenk. Sobota, hbr. Šabbat „ramybė, poilsis“). Ir čia esminis klausimas ne dienoje, o valdžioje. Kas turi valdžią valdyti žmoniją – Dievas ar popiežius? Tai valdžios klausimas, ir pasirinkdamas konkrečią dieną, kiekvienas parodo kieno valdžiai paklūsta – Dievo ar popiežiaus. Deja, pasaulis atstūmęs tiesą ir šviesą, nusekė paskui popiežių ir liko dvasinėje tamsoje. „Prispaudėjai tyčiojasi iš jos [Dievo tautos] Sabatų“ (Rd 1, 7). „Kodėl taip pikta elgiatės ir išniekinate Sabato dieną [šeštadienį]? Jūs užtrauksite rūstybę... paniekdami Sabatą“ (Neh 13, 17. 18). „Prakeikti nuklydę nuo Dievo įsakymų“ (Ps 119, 21). "Taigi Sabato poilsis [Šabbat šventimas] tebeprisilieka Dievo tautai [Dievo vaikams], nes kas įeina į Jo poilsį, taip pat ilsisi po savo darbų, kaip Dievas ilsėjosi po savųjų. Tad

stenkimės įeiti į tą poilsį, kad niekas nebenupultų, sekdamas tuo pačiu neklusnumo pavyzdžiu [kurie nesilaiko IV-ojo Dievo įsakymo]" (Hbr 4, 9-11). Šabatas (hebr. שבת, šabbāt, „poilsis“) – Dievo vaikų kassavaitinė šventė, prasidedanti penktadienio saulėlydžio metu ir pasibaigianti šeštadienio vakare.

O ką per Sabatą darydavo Jėzus? "kiekvieną Sabatą mokė žmones" (Lk 4, 31). "Sabato dieną Jėzus mokė" (Lk 13, 10). "Atėjus Sabatui, Jis pradėjo mokyti" (Mk 6, 2). Gydė žmones, sakydamas: "Todėl leistina daryti gera Sabato dieną" (Mt 12, 12). "Žmogus bematant išgijo... O toji diena buvo Sabatas" (Jn 5, 9). O ką per Sabatą darydavo apaštalai? Tą patį, ką ir Jėzus: skelbė "pranašų žodžius, skaitomus kiekvieną Sabatą" (Apd 13, 27). "Kiekvieną Sabatą Paulius kalbėdavo sinagogoje įtikinėdamas" (Apd 18, 4). "Pagal savo įprotį Paulius... tris Sabatus aiškino su jais Raštus" (Apd 17, 2). O ką sako Raštas? "Jei tu savo kojas sulaikysi Sabato dieną, nepramogausi Mano šventoje dienoje, vadinsi Sabatą pasimėgimu, šventa ir garbinga Viešpaties diena, gerbsi Jį, nevaikščiosi savo keliais, neieškosi pramogų ir nekalbėsi tuščiai, tada tu gėrėsis Viešpačiu, ir Aš tave vesiu ant aukštų kalnų ir leisiu naudotis tavo tėvo Jokūbo paveldu", - taip kalbėjo Viešpats" (Iz 58, 13-14). Taigi, "švęskite Sabatą kaip ženklą tarp Manęs ir jūsų ir žinokite, kad Aš esu Viešpats, jūsų Dievas" - sako Viešpats (Ez 20, 20). Švęskite Sabatą skelbdami Dievo Žodį, meldamiesi, mokydami bei "kalbėdami vieni kitiems psalmėmis, himnais bei dvasinėmis giesmėmis, giedodami ir šlovindami savo širdyse Viešpatį" (Ef 5, 19). "mąstykite apie tai, kas tikra, garbinga, teisinga, tyra, mylima, giriama, - apie visa, kas dora ir šlovinga" (Fil 4, 8). "Giedokite Jam gyrių suprasdami" (Ps 47, 7). "Ką gi tada daryti? Melsiuosi dvasia ir melsiuosi protu; giedosiu dvasia ir giedosiu protu" (1Kor 14, 15).

Su Viešpaties diena!

Štai šventa diena atėjo!
Garbinga Viešpaties diena!
Sabato Viešpats taip kalbėjo:
Atmink ir švęsk – ji tau skirta!

Dievas palaimino šią dieną -
Atsigaivink, dėliaukis joje!
Tai Dievo antspaudas kiekvienam
Ištikimajam Kristuje.

Viešpaties Dvasioj šventą dieną
Šį Dievo Žodį tau skiriu:
Palaimintas tas, kuris vykdo!
Švenčiu, nes Viešpatį myliu!

P.S. Sabatas [šab-bāt - poilsis, ramybė] -
- septintoji savaitės diena (šeštadienis).

(„Laisvas Tiesos Žodyje“, 2017 m.)

Beje, Biblijoje nerasite nieko apie skaistykla, apie vaikų krikštą, apie egzekvijas – pamaldas už mirusius. Tai viso labo tik religinis melas, iš kurio dvasininkų luomas daro chaltūrą. O Marija buvo ne Dievo motina, o Dievo tarnaitė, vėliau religijos paversta stabu pagal Kibelos – „dievų ir visų motinos“ kultą, anksčiau paplitusį visose pasaulio šalyse. Dešimt popiežiaus įsakymų katalikų katekizme – tai surogatas (pakaitalas), parašytas vietoj dekalogo – dešimties Dievo įsakymų Biblijoje.

Kaip matome (jeigu ne dvasiškai akli), kad tarp tikrojo tikėjimo – tiesos suvokimo, remiantis liudijimu (Dievo Žodžiu), ir tarp klaidingo tikėjimo – primestos religinės „tiesos“ (dogmos), yra ryškus kontrastas. Religija – tai epidemija (visuotinė liga), su savo dogmine demagogija (apgaukinėjimu melagingais pažadais (pvz., skaistykla), meilikavimu ir sąmoningu faktų išskraipymu, siekiant įgyti masių pasitikėjimą), kuri žmones paverčia degeneratais.

Nereikia būti dideliu detektyvu (tiesą atidengiančiu sekliu), kad demaskuoti, t.y. nuplėšti kaukę ir parodyti tikrąjį religijos veidą. Užtenka patyrinėti istorinius dokumentus (praeities visuma faktų ir įvykių) – įrodymus (tiesos šaltinį – nefalsifikuotą Bibliją) bei įsisavinti kai kurias sąvokas. Apskritai sąvoka (mąstymo elementas) daug ką pasako apie žodžio turinį de facto (iš tikrųjų). Pvz., žodis „fikcionalizmas“ nuo žodžio „fikcija“, reiškia prasimanymą. Religinės ir filosofinės idėjos, dogmos yra ne objektyvios tiesos, o tik fikcijos, savavališkai sukurtos mūsų poelgiams reguliuoti; artima pragmatizmui – neigia tiesos objektyvumą ir pripažįsta tiesa tai, kas duoda praktiškai naudos, bei panaikina skirtumą tarp žinojimo ir tikėjimo, atverdama kelią savavališkai falsifikacijai.

Taigi, religija – fikcija. Pvz., islamas (musulmonystė) pats žodis reiškia „klusnumas“. Klusnumas kam? Religijai, įkurtai arabų padavimais. O religija, kaip ir kiekviena kita – yra įrankis masonų rankose, kurie įdiegę fanatizmą – aklą ištikimybę savo religijai, kursto pasaulyje karus ir reguliuoja žmonių populiaciją. Religinis fanatizmas – tai aklas prisirišimas prie tam tikro religinio tikėjimo (kitai sakant, prie melo) ir nepakantumas, net žiaurumas (noras žudyti) kitai manančių kitatikių atžvilgiu (nes taip veikti skatina piktoji dvasia). Beje, religiniai fanatikai propaguoja viešą savęs plakimą (pliekia save rimbais, čaižo peiliais) nuodėmėms išpirkti. Kas be ko, tai aukštas imbecilumo lygis, nes tokie fanatikai atitinka „kretino“ sąvoką. Biblija byloja: „Jie [stabmeldžiai] šaukė garsiai [savo „dievą“ stabą Baalą] ir, kaip buvo įpratę, raižėsi peiliais iki kraujo“ (1Kar 18, 28). Arba stabui Molochui („saulės dieviui“) aukojo vaikus, kaip buvo įprasta senovės finikiečių, kartaginiečių, amonitų, moabitų gretose. Už tuos dalykus Dievas išnaikino ne vieną pagonių tautą.

Kas sugalvojo islamo religijai dievo vardą? Pagonys. Arabijoje, Sirijoje, Mažojoje Azijoje buvo būdingas dangaus kūnų kultas, kitaip – sabeizmas – senovinė, ikiislaminė religija. Alachas (arab. Al-ilah – dievas) iki islamo įsigalėjimo „dievas“ tokiu vardu buvo garbinamas Arabijoje, nes Alachas buvo vienas iš galingiausių dievų pagoniškame arabų dievų panteone. Čia tas pats, kas lietuvių garbinamas perkūnas. Kitaip tariant, jeigu žmogus negarbina tikrojo gyvojo Viešpaties Dievo, tai garbindamas „fikciją“, jis pagarbina Belzebubą – demonų vadą šėtoną. Štai ant ko pastatytos visos pasaulio religijos. O Viešpats Dievas klausia jūsų: „ką Aš turiu bendro su stabais?“ (Oz 14, 8). „stabais, kuriuos pasidarei, susitepei. Tuo priartinau sau galą“ (Ez 22, 4).

Trumpai paanalizuokime kitų religijų sąvokas, atskleidžiančias jų esmę. Indijos religijos: induizmas, budizmas, brahmaizmas, džainizmas, dzenbudizmas, kurios remiasi arijų sukurtomis vedomis ir turi svastikos, šešialapės gėlės simboliką. O kas yra vedos? Užkeikimų formulių rinkinys, religiniai himnai, papročiai. Pagrindinė maldos maginė formulė „om“ – maginis

užkeikimas – mantra, ir meditacija – “viskas yra Buda”. Pagrindiniai jų dievai – “trejybė”: Brahma (“pasaulio siela”), Višnus, Šyva. Višnaus avataros (įsikūnijimas) – Krišna ir Rama. Matome, kad šėtonas mėgsta kopijuoti Viešpatį Dievą, ir prikuria savo “trejybį”. Pas juos “praregėjęs” laikomas nušvitusiu (po Liuciferio šviesa) bodisatva – būsimasis Buda. Jų “mesijas” – Maitrėja. Pagrindiniai terminai, kuriais apgaulingai manipuliuojama žmonių protais: reinkarnacija ir karma. Taigi, jie „paskendo tuščiuose plepaluose... nesupranta nei ką kalba, nei ką tvirtina... kas priešinga sveikam mokymui“ (1Tim 1, 4. 6. 7. 10). „Juos pražudys jų pačių liežuvis“ (Ps 64, 8).

Apie Liuciferio tarną Satja Sai Baba aprašyta knygoje “Turtingas be cento”. Viską apie jį pasako jo paties vardo reikšmė: satja – “tiesa”, sai – “motina”, baba – “tėvas” viename. O kaip žinome šėtonas gali būti ir Liuciferio, ir Liucijos vardu, ir Marijos vardu, ir madonos (“dievo motinos”) titulo priėmėjas, ir Mamonos (godumo, gobšumo, savanaudiškumo) vardu, (ir drakonas, ir slibinas, ir gyvatė), o jo “tiesa” – tai melas ir apgaulė. Ir maharadžos (“didysis karalius”), ar mahatmos (“pasaulio dvasia, dieviškas antžmogis”), ir radžos (“kunigaikštis”), dalailamos (Tibeto dvasininkas), ir musulmonai, vykdydami hadžą (religinę kelionę prie Muhamedo kapo), ir indėnai, avį mokasiniais, su tomahaukais rankose, prieš totemą (religino garbinimo objektą), ir krišnaistai veikiami transo su mantra “Harė Krišna”, ir jogai (budizmo religijos šalininkai), trokšdami patirti nirvaną („aukščiausią palaimos būvį“) ir siekdami užgesti, išblėsti, išnykti su savo asanom ir meditacijom, ir satanistai Valpurgijos naktį (į gegužės 1d.) dalyvaudami raganų ir velnių orgijose, visi jie eina tuo pačiu plačiuoju keliu – antikristo. „Jie nuolat pildo savo nuodėmių saiką, ir jiems artinasi galutinė Dievo rūstybė“ (1Tes 2, 16).

Tas pats kelias (platusis) – ir sintoizmo – japonų pagoniškos religijos (“dievų kelias”) išpažinėjų, ir Kinijos religijos – daosizmo (apeigos pagrįstos prietarais, magija, dvasių iššaukimu), konfucionizmo (vyrauja gamtos jėgų ir protėvių kultai, in/jang koncepcija, dangaus garbinimas „Tien“ dangus), ir sikizmo (induizmo-islamo tikybų mišinys), ir vahabizmo (musulmonų protestantai)... Visų religijų keliai veda į antikristo koaliciją (susivienijimą bendriems tikslams) prieš Kristų.

Atkreiptinas dėmesys, kad visiems šitiems Liuciferio maskarado dalyviams baigsis labai liūdnei. Nepadės jiems nei Romos katalikų mišios (pamaldos), nei altorius (aukuras), nei obliata (aukos), nei ostija (mišioms skirta duona), nei krucifiksas (kryžius su nukryžiuotojo figūra), nei ikonos (atvaizdai – religinio garbinimo objektas), nei apeiginiai ritualai (religiniai aktai, ceremonijos, ceremonialas), nei sakramentai (religinės apeigos, per kurias neva gaunama Dievo malonė), nei kultai (religinis tarnavimas dievybėms), nei ceremonijos (kulto apeigos, išoriniai formalumai, maivimasis), nei rekolekcijos (rengimasis išpažinčiai), nei konfesarijus (išpažinties klausantis katalikų kunigas), nei zakristijonas (katalikų maldų namų prižiūrėtojas), nei komunikatas (išdalinti komunijos paplotėliai), nei egzorcizmas (užkeikimas), nei konfirmacija (katalikų sutvirtinimo sakramentas), nei konsekracija (pa(i)šventinimas), nei visuotiniai atlaidai. Antikristo konfederacijai (susivienijimui) ir Liuciferio konfesijai (išpažinimui) ateis galas su Viešpaties Jėzaus Kristaus antruoju atėjimu. „Viešpats sunaikins savo burnos kvėpimu ir sutriuškins savo atėjimo spindesiu“ (2Tes 2, 8). “Liepsnojančioje ugnyje Jis atkeršys tiems, kurie nepažįsta Dievo ir nepaklūsta mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Evangelijai“ (2Tes 1, 8).

O masonai galvoja, kad jie valdo pasaulį, nors niekas nevyksta be Dievo valios. Iš tiesų tai šėtonas (piktoji dvasia su savo puolusiais angelais) valdo masonus ir taip įtakoja jų elgesį. Masonai kontroliuoja musulmonus, pateikę jiems Šventojo Rašto falsifikatą (netikrą produktą, t.y. „kas suklastota“) – Koraną (neva tai Alacho apreiškimas Mahometui), bei pristatę jiems mečečių – kulto

pastatų. Panašiai jie kontroliuoja ir žydus per judaizmo religiją, pateikdami jiems falšą (apgaule, melą, netiesą, veidmainystę) – Talmudą – judaizmo normų rinkinį, neva papildantį Torą (Senojo Testamento pirmos penkios knygos). Tiek Korane, tiek Talmude menkinamas ir niekinamas Jėzus Kristus. Ar niekam nekyla klausimas: kodėl? Korane Jis piešiamas kaip Alacho vergas, o Talmude – kaip apsišaukėlis. Maža to, Talmude prakeiktas kiekvienas Danieliaus pranašystės (Dan 9, 24-27) skaitytojas ir aiškintojas, nes Danieliui buvo tiksliai pranešta, kada Viešpats ateis pirmąjį kartą, ir išsiaiškinus šią pranašystę, judaizmui atėjo galas. Kita vertus, Korane leista žudyti kiekvieną atskilusį nuo islamo. Katalikų vertimo Biblijoje Kristus irgi rafinuotai menkinamas. Kaip ir kaboje – teosofinėje judaizmo srovėje. O ką sako Dievo Žodis (nesuklastota Biblija) apie Jėzų Kristų? „Kūdikis mums gimė, Sūnus mums duotas. Ant Jo peties viešpatavimas, Jis bus vadinamas Nuostabasis, Patarėjas, Galingasis Dievas, Amžinasis Tėvas, Ramybės Kunigaikštis. Jo viešpatavimas plėsis ir taikai nebus galo“ (Iz 9, 6-7).

Ar kokioje nors religijoje per visa istoriją taikai nebuvo galo? Anaipol, religijoje karui nebuvo galo, o taika ir ramybė tik Kristuje (Ramybės Kunigaikštyje). Ir tik Kristus (atėjęs į žemę kaip Dievo Sūnus) išpildė Biblijos pranašystes. Jų neišpildė jokie religiniai veikėjai – nei Mahometas, nei Buda, nei Baba... Yra tik vienas kelias į išgelbėjimą per atgailą – Jėzus Kristus (Amžinasis Tėvas). Būdamas žemėje Jėzus parodė, jog Dievo Įstatymas yra pagrįstas meile Dievui ir savo artimui, ir kad paklusti Jo reikalavimams yra kiekvieno žmogaus pareiga. Judėjai manė, kad juos išgelbės Įstatymas ir prikaldė Kristų prie kryžiaus, o šiandien „krikščionys“ prie kryžiaus prikaldė Dievo Įstatymą, manydami, jog priėmus į savo gyvenimą Kristų, galima nesilaikyti Dievo įsakymų. Bet negeba atsakyti į klausimą: argi sunku mylėti Kristų, kad paklusti Jam? Juk tobulas teismus – tai visiškas paklusnumas Dievui ir Jo Įstatymui.

O kas vyksta pasaulyje? Viskas, kad vyksta pasaulyje, vyksta dėl Kristaus, tik masės to nesupranta. Kaip jau minėjau, Jėzus Kristus menkinamas per religijas. Islamas užvaldė tas teritorijas, kur anksčiau vyravo krikščionybė. Krikščionybė buvo išplitusi po visą Azijos žemyną: Iraką, Siriją, Iraną... Kur buvo gimusi krikščionybė, ten ją pakeitė islamas, įsigalėjus arabų tikėjimui. Krikščionybė iš čia buvo ištrinta ir pakeista religija – islamu, kuri neigia Kristų esant Dievą. Taip buvo plečiama islamo imperija. Tie krikščionys, kurie norėjo gyventi pagal Bibliją, buvo sunaikinti kardu. Krikščionys praktiškai buvo išnaikinti pasaulyje religijos per katalikų popiežijos inkviziciją, per kryžiaus karus. Kovai su protestantais, viduramžiais buvo įsteigti katalikų vienuolių ordinai – aršiausi inkvizitoriai naikinant krikščionybę: jėzuitai, pranciškonai, dominikonai. Jie buvo įrankis susidoroti su visais, kas stodavo prieš popiežiaus dogmas. O jų tikslas – svetimų žemių užgrobimas ir kolonizavimas, slaptų draugijų kūrimas (pvz., tamplierių, iliuminatų, masonų).

Inkvizicija buvo įkurta katalikų bažnyčios kovai su erezijomis. Erezija jie laikė bet kokią tikėjimą, nukrypstantį nuo religijos dogmų ir organizacinių formų, nuo visuotinai priimtų taisyklių ir pažiūrų. Rėmėsi šnipinėjimo, įskundimų, šmeižimo, žvėriškų kankinimų, deginimo ant laužo sistema. Pasmertųjų turtas buvo konfiskuojamas popiežiaus naudai. Taigi, popiežiaus institucija buvo visiškai degradavusi tiek moraline, tiek dvasine prasme. Manote, kad šiomis dienomis ji pasikeitė? Istorija kartojasi – mes vėl grįžtame į viduramžius. Tiesos sakytojai vėl apšaukiami „eretikais“, „fanatikais“, „sektantais“, „davatkomis“. Inkvizicija (naikinusi fundamentalistus krikščionis, kurie rėmėsi tik Biblija) kaip buvo taip ir liko ta pati inkvizicija nuo viduramžių laikų. Vatikane veikia inkvizicijos kabinetas, kuris niekada neužsidaro ir nenutraukia savo darbo nei dieną, nei naktį. Tik inkvizicija dabar pasivadynusi kitu vardu: "katalikiško mokymo ir tikėjimo išsaugojimo" skyrius. O

Dievo Žodis sako: „ir padarytų taip [religinė sistema], kad visi, kurie atsisakys garbinti žvėries atvaizdą, būtų nužudyti“ (Apr 13, 15). „kad nė vienas negalėtų nei pirkti, nei parduoti, jei neturės to ženkle ar žvėries vardo, ar jo vardo skaičiaus... nes tai žmogaus skaičius; jo skaičius yra šeši šimtai šešiasdešimt šeši“ (Apr 13, 17-18).

Aš pats ne syki už tiesos sakymą buvau apšauktas ir „fanatiku“, ir „sektantu“... Kas juokingiausia – pačių religinių fanatikų, kurie neskiria gyvojo Dievo nuo religijos, nei Biblijos nuo bulvarinės literatūros. Tai bent fenomenas! Juk patį Jėzų Kristų žemėje taip vadino religingieji fariziejai, pasižymėję fanatizmu ir davatkiškumu. Tie, kurie apšaukia kitą tuo, kokie patys esą, yra tikriausi bomolochai (juokdariai). Kita vertus, „kurie nekenčia teisingo, pražus“ (Ps 34, 21). Nes „Viešpats mėgsta teisybę ir nepalieka savo šventųjų, bet saugo juos per amžius“ (Ps 37, 28).

O kas yra fanatikas? Įsiutęs, pasižymintis aistringumu, kraštutine neapykanta kitatikiui, aistringai atsidavęs religiniam reikalui (t.y. melui). Taigi, kuris iš šių dviejų atrodo įsiutęs: ar tas, kuris skelbia tiesą meilėje, ar tas, kuris gina melą neapykantoje? Žinau vieną – tarnaudamas gyvajam Viešpačiui Dievui, niekada nebūsi įsiutęs. Bet objektyvus tiesoje. Tiesa, tai teisingas pažinimas, atspindintis tikrovę tokią, kokia ji yra. Biblija – tai objektyvioji realybė: didžioji dalis pranašysčių išsipildė, o likusios – pildosi toliau. „Jau atėjo laikas, ir visos pranašystės išsipildys“ (Ez 12, 23). Istorija kartojasi, o surašyti faktai objektyviai atitinka tikrovę. Į tai reikia gilintis be jokių išankstinių nusistatymų, bešališkai, remiantis tiesos kriterijumi. „Kas buvo, tas ir yra, o kas bus, jau yra buvę. Dievas pašaukia praeitį“ (Ekl 3, 15). „Kas buvo, tas vėl bus; kas padaryta, tas vėl bus daroma. Nieko naujo nėra po saule“ (Ekl 1, 9).

Fanatikas ne tas, kuris pasako tiesą, o tas, kuris murmeldamas prieš tiesą pradeda konfliktą (ginčą). Tačiau kiekvienas ginčas gali būti išspręstas, jeigu mes atsisakysime egoizmo. Juk tobulas teisumas – visiškas paklusnumas Dievui ir Jo Įstatymui. Jeigu jūs dar neužmezgėte dvasinio ryšio su Kristumi ir nesilaikote bent vieno Jo įsakymo, tai jūsų egoizmas valdo jus. O iš jūsų egoizmo kyla prieštaravimai tiesai. O nuolatiniai prieštaravimai tiesai gimdo įsiūtį ir neapykantą žmogui, tiesai, gyvajam Viešpačiui. Tai tik įrodo, kas esate šėtono įtakoje, todėl jūs atstumiate tiesą ir pasirenkate melą. O melas valdo mases. Todėl masės visada klysta ir pasilieka gyventi paklydime. Tų, kurie nepriklauso masėms, yra tik vienetai.

Masių aljansas (sąjunga, susivienijimas) veikiamas masinės psichozės (įprastai alkoholinės – apnuodijant organizmą – nuo ko atrofuojasi smegenys) tampa marionetėmis mistifikatorių rankose, kurie subtiliai apgaudinėja, sąmoningai klaidina, kad platieji gyventojų sluoksniai būtų apkvaišinti. Taip liaudis tampoma už virvelių. Ji lyg „maurai“ (tamsuoliai), kuriai ką įteigsi, tuo ir patikės. Juk žodis „marionetė“ kilo viduramžiais lėlių teatro vaidinimuose nuo „Marijos“ figūros. Štai koks nors Mefistofelis pranešė, kad kur nors Šiluvoje pasirodė „Marija“, maurai ir patikėjo. Pasakė, kad Lietuva – „Marijos žemė“ – maurai ir vadina. Liepė švęst „žolinę“, maurai ir peša žolę. Taip maurai laisva valia suvalgo visą melą ir melu jie sotūs. „Jie neišmano ir nesupranta, jie vaikščioja tamsoje“ (Ps 82, 5). „Kvailiai dėl savo nedorybių ir dėl savo kalčių kenčia“ (Ps 107, 17). „Nes jie nekenė pažinimo ir nepasirinko Viešpaties baimės [paklusnumo iš meilės Jam]“ (Pat 1, 29).

O aš sakau: žmonės, nebūkite maurais, netikėkite Mefistofeliu! „Aš sakau kvailiams: ‚Nekvailiokite!‘ ir nedorėliams: ‚Nesididžiukite!‘ Nėkelkite savo rago į aukštybes, nekalbėkite įžūliai prieš Dievą“ (Ps 75, 4-5). „Neišmanėliai, ar ilgai dar mylėsite neišmanymą? Niekintojai, ar ilgai dar džiaugsitės savo patyčiomis? Kvailiai, ar ilgai nekęsite pažinimo?“ (Pat 1, 22). „Susipraskite, tautos neišmanėliai! Jūs kvailiai, kada išminties įgysite?“ (Ps 94, 8). Nesileiskite siūbuojami ir nešiojami bet kokio mokymo vėjo, žmonių apgaulės, gudrumo, vedančio į paklydimą!

Bet kalbėkite tiesą meilėje ir aukite visame kame į Kristų! Iš visos masės koks vienas suklūsta, susimąsto, pasitraukia iš minios į šalį (ir minios akimis žiūrint tampa asocialiu – pažeidžiantis visuomenės interesus). Tuomet maurai sako: štai, dar vienas įsitraukė į sektą.

Man gaila mano tautos, man gaila visų tautų, nes „tauta, neturinti Dievo pažinimo, pražus“ (Oz 4, 14). Mat „tauta žūsta dėl pažinimo stokos!“ (Oz 4, 6). „Žmogus, kuris yra gerbiamas, bet neturi supratimo, yra panašus į galviją, kuris pražus“ (Ps 49, 20). Nes Dievas sako: „kadangi pamiršai savo Dievo Įstatymą, tai Aš pamiršiu tavo vaikus“ (Oz 4, 6). „Mano tauta klausia medžio gabalo ir laukia atsakymo iš lazdos [stabo]. Paleistuvystės dvasia juos suklaidino, ir paleistuvaudami jie paliko Dievą... Jie girtuokliauja ir paleistuvauja...“ (Oz 4, 12. 18).

Tokie protai komplikuočiai suvokia sąvokų reikšmę. Jiems mieliau lėbauti, užauti, puotauti, kelti orgijas, degti aistra tuštybėms, ištvirkauti kaip žuirsams (nuolat ieškantiems tik malonumų) ar latrams (girtuokliams, paleistuviams). Kaip kitaip gali tokia asmenybė mąstyti, jei ne primityviai ir stereotipiškai. Jei žmogaus smegenys periodiškai veikiamos narkotikų (apsvaigintos), tai ką ir bešnekėti apie tikrą tiesos suvokimą. Juk narkotikai (ir tabakas, ir alkoholis) paralyžiuoja centrinę nervų sistemą ir sukelia laikiną mieguistumą, nejautrą, slopinimą. Nikotinas – tai alkaloidas, esantis tabako lapuose ir sėklose, – stiprūs nuodai nervų sistemai. Net ir kofeinas yra alkaloidas, esantis kavos pupelėse, arbatmedžio lapuose, kuris jaudinamai veikia centrinę nervų sistemą. Kokainas – alkaloidas, esantis kokamedžio lapuose. Koka-kola gėrimas gaminamas iš kokos (kokamedžio) ir kolos (kolamedžio). Koktelis (cock-tail) – svaigiųjų gėrimų mišinys, paraidžiui reiškia „gaidžio uodega“. Kiekvienas narkotikas veikia galvos smegenų žievę, ir kol smegenis veikia narkotikas, žmogus negali praregėti ir atgimti į visišką tiesos pažinimą. Tokie asmenys įprastai veikiami ignorancijos (tamsumo, nežinojimo, tamsuoliškumo) tiesos atžvilgiu. Ir tampa ignorantais (tamsuoliais) savo pačių pražūčiai, pasinėrę visa galva į hedonizmą (malonumų pomėgi), laiką gyvenimo tikslu malonumą (pvz., prisigerti iki proto netekimo). Jie geriau pasirenka tikėti ne Dievu Kūrėju, o amuletais (daiktais, tariamai apsaugančiais nuo ligų, nelaimių), horoskopais, kuriuos sudaro pagal masonų užsakymus.

Kas yra horo – skopas [žiūriu, stebiu, stebintis laiką]? Juk „horo“ reiškia egiptiečių dievą (masonų pagrindinė simbolika horo akis – „visareginti“), o „skopas“ – reiškia stebėti. Deja, žmonės tiki horoskopais, kur žmonių likimus išpranašauja melagingas pranašas. Ir jeigu jūs dar vis tikite horoskopais, tai jums „šio amžiaus dievas [šėtonas] apakino protus“ (2Kor 4, 4). O aš jums visa tai rašau, kad „neapgautų jūsų šėtonas. Nes mums [Dievo vaikams] nėra nežinomi jo kėsiai“ (2Kor 2, 11).

Bet jei žmogus paskendęs dipsomanijoje (periodiškai girtauja, troškulį malšina alkoholiu), jam nėra laiko kada susimąstyti, kaip pasaulio sistema dulkina jo smegenis. Arba, jei žmogus nuolat vaikosi pinigų, ir nuo ryto iki vakaro suka galvą kaip jų gauti, toks materialistas (viską vertinantis materialinės naudos požiūriu iš egoistinių interesų) visiškai neturi laiko dvasiniams dalykams. Taip jis įsukamas į užburtą ratą (darbas-p pinigai-alkoholis-paistalai-ligos-problemos-krokodilo ašaros). Kartais labai naudinga pabūti eremitu („vienatvėje, sielos ramybėje“), atsiskirti nuo pasaulio ir susimąstyti apie tai, kaip greitai bėga laikas, ir kaip koks nors kupidonas (gražus jaunuolis) virsta į ramoli (senatviškai nusilpusį, artimą silpnaprotybei žmogų), arba kokia nors madmuazelė (panelė) staiga tampa negatyvizmo (psichinės ligos simptomas, pasireiškiantis priešinimusi) prisisunkusia madam (ponia, senjora). Nekeičiant mąstymo ir gyvenimo būdo, išsivysto įvairios komplikacijos (pasunkėjimai, susipainiojimai), kol medikų konsiliumas (gydytojų pasitarimas ligai išaiškinti ir jos gydymo būdams nustatyti) pastato klizmą. Juk medicina (farmacija) – sistema, nukreipta į

„žmogaus sveikatos“ (o gal į ligų?) išsaugojimą, nuolat žmogų maitina įvairiais trankvilizatoriais (psichotropiniais vaistais, veikiančiais psichiką), nuo ko žmogui išsivysto šizofrenija (psichinis susirgimas). Dievo Žodis byloja: „Veltui vartoji vaistų daugybę, tu nepagysi!“ (Jer 46, 11). „Viena moteris, dvylika metų serganti kraujoplūdžiu, kuri išleido visą savo pragyvenimą, visus savo išteklius gydytojams, bet jos nė vienas negalėjo pagydyti [tik tikėjimas į Jėzų, išgydė ją]“ (Lk 8, 43). „Ir ten buvo vienas žmogus, kuris trisdešimt aštuonerius metus turėjo negalią. Kai Jėzus pamatė jį gulintį ir žinojo, kad jis jau ilgą laiką serga, Jis jam sako: „Ar nori tapti sveikas?“ [Bejėgis tapo sveikas]. Po to Jėzus jam tarė: „Štai tapai sveikas: nebenusidėk, kad tavęs neištiktų kas blogesnio“. Tas žmogus nuėjo ir pasakė žydams, kad tai buvo Jėzus, kuris padarė jį sveiką“ (Jn 5, 5-6. 14-15).

O ką reiškia šizofrenija? „Skeliu“ + „širdį, sielą, protą“. O ką reiškia psichika (žmogaus sąmonė)? Siela (gyvybė). O psychopatija (pakrikimas)? Sielos kančia. Taigi, žmogus (gyva būtybė – siela) kenčia, jei jis veda netinkamą gyvenimo būdą, jei jis mąsto netinkamai ir neturi Dievo pažinimo. Ir kol jis bus neteisingame kelyje – jis kentės. Nepadės jam nei gydytojai, nei vaistai, nei psichologo konsultacijos. Nes jo dvasia (lot. „spiritus“, rus. „duch“) trokšta bendravimo su gyvuoju Dievu, Šventosios Dvasios pilnatvės (dieviško įkvėpimo jėgos), o žmogus kenčia, patirdamas košmarą (slogutį), nes savo dvasią gesina ir slopina pasaulio nuodais. Nuo to jam išsivysto hipochondrija (prislėgta būseną, blogas nusiteikimas dėl įsikalbėtų ligų). O nuo psichotropinių vaistų pasireiškia haliucinacijos („kliedesiai“). Kuo daugiau vaistų – tuo daugiau kančios. Antai, vienus užpuola ciklotimija (ratas+siela) – psichinė liga, pasireiškianti kartotinu susijaudinimo manijos ir prislėgtumo, depresijos būsenų kaitaliojimusi (maniakinės depresinės psichozės forma). Kitus – chorėja (Vito šokis) – nervų liga, pasireiškianti nevalingais betvarkiškais raumenų susitraukimais, trūkčiojimais, kurie nesiduoda valios sulaikomi. Dažnas tokių kančių veikiamas, trokšta pasidaryti charakirį (savižudybę). Štai, kas būna, kai žmogus dėl savo užkietėjimo ir nenoro atgailauti, yra piktosios dvasios užvaldomas – šėtonas naikina jo kūną. Taigi, kiek dar ilgai gersite iš demonų taurės?

Pabūkime abstinentais (susilaikančiais), kad sugrįžtumėm į sveiko proto akademiją. Juk alkoholis aptemdo protą ir atbukina dvasinę nuovoką. Nustokime būti „burbonais“ (storžieviais, neišprususiais) avantiūristais (nuotykių ieškotojais), pasidavusiais „hanky-panky“ (Henkaus Hapenčkaus) šunybėms bei išdaigoms. Susilaikykime nuo visų narkotikų (tame tarpe ir alkoholio), siekdami išlaikyti savo protą aiškų ir išgirsti Dievo Dvasios balsą. Nuo dopingo (narkotikų vartojimo) vyrai tampa brutaliais buldogais, o moterys – furijomis (raganomis). Susilaikykime nuo svetimavimo ir ištvirkavimo, nes jūsų palikuonims gresia telegonija (reiškinys kai motininio individo palikuonyse pasireiškia požymiai ir savybės, būdingi tėviniam organizmui, dalyvavusiam ankstesniame kryžminime). Susiturėkime nuo greito maisto užkandinių „buterbrodų“, nuo kurių virstame bekonais (šimtakilogramėmis riebiomis nupenėtomis kiaulėmis). Ir hematogenas (kiaulės kraujas glicerine ir vyne) mūsų organizmui nenaudingas – viskas, kas iš kiaulės, kraujo ir taukų. Taigi, mūsų kūnas – ne ekskrementų (išmatų) gastronomas. Žmogaus skrandis subalansuotas macams (neraugintos tešlos paplotėliams, augalams, javams), topinambams (bulvėms, daržovėms), tamarindams (datulėms, vaisiams), o ne kiaulei. Juk yra tiesioginis ryšys tarp to, ką mes vartojame (valgome ar geriamo), ir mūsų proto aiškumo, bei gebėjimo atsispirti pagundai, atskirti gėrį nuo blogio. Kai nugalėsime savo ydas, žalingus įpročius, tik tuomet sau galėsime tarti „bravo“ (puiku) ir „bravissimo“ (puikiausia). Pirmiausia reikia nugalėti besotį apetitą.

Viešpats Dievas sukūrė žmogų nemėsėdį ir davė augalus maistui. „Aš jums daviau įvairias žoles, turinčias sėklą, kurios auga žemės paviršiuje, ir visus medžius, kurių vaisius turi sėklą; jums tebūna tai maistas" (Pr 1, 29). Per nuodėmę atėjo mėsavalgystė, ligos, mirtis. Išminties kelias: sveikatos reforma. Ir jūs turite laisvą valią rinktis. Mūsų protėviai valgė kiaulę ir mirė nuo kiaulės – daugelis tiesos nepažinę. O augalinės kilmės maistas argi nėra valgymas? Juk galite sveikai maitintis kruopomis, daržovėmis, vaisiais, riešutais, sėklomis, nerafinuotais aliejais, pilno grūdo miltais... ir įgyti išminties, kurią dalina Viešpats Dievas. "Danielius nusprendė savo širdyje nesusitepti karaliaus valgiais nė jo geriamu vynu [Danielius valgė daržoves ir gėrė vandenį]" (Dan 1, 8. 12). "Negeisk jo [žemiško valdovo] skanėstų, nes tai apgaulingas maistas" (Pat 23, 3). "Jis [Jonas Krikštytojas] maitinosi skėriais ir lauko medumi" (Mt 3, 4). Norite būti sveiki? Atsisakykite mėsos, žuvies, pieno produktų, baltų miltų, cukraus, aštrių prieskonių, vaistų, skiepų... Ką valgyti? Vaisius, daržoves, riešutus, kruopas... Nepersivalgyti! "Aš nurodau tau išminties kelią" (Pat 4, 11). "Atsisakykite kvailystės ir gyvenkite; eikite supratimo keliu" (Pat 9, 6). "Prisidėk peilį prie gerklės, jei mėgsti skaniai pavalgyti. Rūpestingai stebėk kas prieš tave padėta. Negeisk skanėstų, nes tai apgaulingas maistas" (Pat 23, 1-3). "Palaimintas kraštas, kurio karalius yra kilmingas ir kurio kunigaikščiai valgo laiku; ne pasigerdami, o pasistiprindami" (Ekl 10, 17). "Atgaivinkite mane vynuogėmis, sustiprinkite obuoliais" (Gg 2, 5). Beje, „Plušėkite ne dėl žūvančio maisto, bet dėl maisto, išliekančio amžinajam gyvenimui, kurį [Dievo Žodžio supratimą] jums duos Žmogaus Sūnus [Jėzus Kristus]; nes Jį užantspaudavo Dievas Tėvas“ (Jn 6, 27). Juk Jėzus pasakė: „Aš esu ta gyvenimo duona. Žodžiai, kuriuos Aš jums kalbu, yra dvasia ir yra gyvenimas“ (Jn 6, 48. 63). O štai subalansuota dieta pagal Bibliją: "Imk kviečių, miežių, pupų, lęšių, sojų bei rugių, sudėk visa į vieną indą ir pasigamink maistą daugeliui dienų. Maistą valgyk pagal svorį, dienai dvidešimt šekelių. Tiek valgyk kas dieną [valgyk tai kaip miežinius paplotėlius]. Vandenį gerk atseikėtą, kas dieną po šeštą dalį hino" (Ez 4, 9. 10. 11). Beje, Jėzus niekada negėrė alkoholio, o Biblijoje vadinamas vynas (vynmedžio vaisius) yra vynuogių sultys, išspaus tos iš vynuogių. Jaunas vynas Biblijoje reiškia šviežias vynuogių sultis. Į „vyną“ reikia žiūrėti pagal kontekstą: kai kur vynas reiškia ir alkoholį. Apie Joną Krikštytoją Raštas sako: „Jis bus didis Viešpaties akyse ir negers nei vyno, nei stipraus gėrimo; ir nuo savo motinos iščių bus pripildytas Šventosios Dvasios, ir daugelį Izraelio vaikų jis nukreips į Viešpatį, jų Dievą. Ir jis eis pirma jo, Elijo dvasioje ir jėgoje nukreipti tėvų širdis į vaikus ir neklusniuosis į teisiųjų išmintį; parengti tautą, paruoštą Viešpačiui“ (Lk 1, 15. 16. 17).

Jau septinti metai nevarioju jokio alkoholio, penkti metai nevalgau mėsos. Palaipsniui perėjau nuo vegetarizmo prie veganizmo, atsisakiau žuvies, gyvulinės kilmės produktų (pieno produktų). Periodiškai mankštinausi, dirbu ūkio darbus, vaikštau, bėgioju, važinėju dviračiu ir jėgų turiu kur kas daugiau, nei anuomet, kai valgydavau mėsą bei žuvį. Aišku, dabar esu kur kas lieknesnis, nei anuomet (nors niekada nebuvau apkūnus). Jei valgydamas mėsą ir sportuodamas, vidutiniškai sverdavau 85 kg prie 189 cm ūgio, tai dabar – dešimčia kilogramų mažiau. Kiti stebisi, iš kur aš turiu jėgų sportuoti ar dirbti fizinį darbą (pvz. skaldyti malkas), jei nevalgau jokios mėsos. Dar kitų manymu, esu per daug sukūdes. Tačiau, kai valgiau mėsą ir gėriau visokius sintetinius vitaminus, vidutiniškai padarydavau 10 – 15 prisitraukimų (sykį, būdamas 17 – kos metų, esu padaręs 21 – ieną), tačiau periodiškai sirgdavau visokiomis peršalimo ligomis ir kitais negalavimais. O dabar, be mėsos ir be jokių cheminių priedų, padarau po 15 – 20 prisitraukimų (sykį, būdamas 37 – enerių metų, esu padaręs 23 – is), ir, ačiū Dievui, neturiu progos gerti vaistų ir kitų cheminių preparatų. Nors iš kai kurių esu girdėjęs replikų savo adresu, kad man „nebėra iš ko sportuoti“ (suprask, „vieni

kaulai“), kad esu „kūdas kaip tas dviratis“ (suprask, „per plonas“), kad „baigiu nusibėgioti“ (suprask, „nusibaigti“), kad „nieko nebevalgau“ (suprask, jei esi veganas), kad atrodau kaip „gyvas lavonas“ (suprask, „ligonis“), ir dar daug kitų panašių apibūdinimų. O kas yra „kūdas“? Tai „liesas, sudžiuvęs, sumenkęs, galbūt nesveikas, silpnas, gležnas“. Taip, esu lieknas ir mano liemuo kaip beržo, bet nesumenkęs. Aš visada buvau labiau atletiškas (išsiteniravęs), nei kūdas. Ir mano juosmuo niekada nebuvo išsipūtęs nuo lašinių. Juo labiau dabar, kai many nėra jokio riebalų. Bet aš jaučiuosi sveikas ir energingas, ir turintis kur kas daugiau jėgų, nei tas (nesveikai mintantis – įprastai mėsa: gyvūnų lavonais; apkūnus, pilvotas, išdribęs bei įvairių negalių kankinamas), kuris man taiko „ligonio“ epitetus. Pasaulietiškas, kūniškas mąstymas visada iškreipia žodžių sąvokas ir apverčia jų reikšmę aukštyne kojomis: jei žmogus drūtas ir apkūnus, tai jis neva sveikas ir gerai atrodantis, o jei žmogus lieknas ir dailus, tai jis neva sublogęs ir ligotas (žinoma, išimčių yra: ne visi liekni yra sveiki, ir ne visų lieknumas yra sveikos mitybos požymis). Tačiau plonas ir kūdas dažniausiai yra ligonio epitetai (nesveiko žmogaus), o grakštus (dailiai sudėtas, lieknas) ir dailus – sveikuolio (tačiau ne visi sveikuoliai yra Dievo vaikai). O ką sako Dievo Žodis? „Dovydas [Dievo vaikas] buvo raudonskruostis, gražaus veido ir dailios išvaizdos [grakštus, gerų proporcijų, gerai atrodantis] jaunuolis [ir Viešpats yra su juo]“ (1Sam 16, 12). „Juozapas [Dievo vaikas] buvo dailus ir gražaus veido [gražios išvaizdos]“ (Pr 39, 6). „Kišas turėjo sūnų Saulių, jauną ir gražų. Izraelio vaikų tarpe nebuvo gražesnio už jį; nuo savo pečių į viršų jis buvo aukštesnis už bet kurį iš tautos“ (1Sam 9, 2). Viešpats tarė pranašui Samueliui [kai šis turėjo patepti aliejumi Dievo išrinktąjį, Dovydą, o Samuelis pamanė, kad jo brolių]: „Nežiūrėk į jo [Dovydo brolio] išvaizdą nė į jo ūgį, nes Aš jį atmečiau. Viešpats mato ne taip, kaip žmogus. Žmogus žiūri į išorę, bet Viešpats žiūri į širdį [nes tik vienas Viešpats pažįsta kiekvieno žmogaus širdį, mintis]“ (1Sam 16, 7). „Ne žirgo stiprumu Jis [Viešpats] gėrisi ir ne žmogaus kojos Jam patinka. Viešpačiui patinka tie, kurie jo bijo [laikosi Jo įsakymu pakludami iš meilės Jam], tie, kurie viliasi jo gailestingumu“ (Ps 147, 10. 11). Apie apaštalą Paulių kalbėjo kiti tikėjimo broliai: „jo laiškai yra svarūs ir stiprūs, bet kūno išvaizda menka ir iškalba prasta“ (2Kor 10, 10). O apaštalas Paulius sako: „Negi viską vertinate pagal išorę?“ (2Kor 10, 7); „Jei man trūksta iškalbingumo, tai anaipol ne pažinimo“ (2Kor 11, 6). Ir jei man trūksta svorio, tai juolab ne sveikatos. Taigi, esmė ne išorėje, o viduje. „Kurie gyvena pagal kūną, tie mąsto kūniškai, o kurie gyvena pagal Dvasią – dvasiškai. Kūniškas mąstymas – tai mirtis, o dvasiškas – gyvenimas ir ramybė. Kūniškas mąstymas priešiškas Dievui; jis nepaklūsta Dievo Įstatymui ir net negali paklusti... Tačiau jūs [Kristaus sekėjai] negyvenate pagal kūną, bet pagal Dvasią, jei tik Dievo Dvasia gyvena jumoje“ (Rom 8, 5. 6. 7. 9). „Ar nežinote, kad jūs esate Dievo šventykla ir Dievo Dvasia gyvena jumoje? Jei kas Dievo šventyklą niokoja, tą Dievas sunaikins, nes Dievo šventykla šventa, ir toji šventykla – tai jūs!“ (1Kor 3, 16-17). Taigi, siekite dvasingumo, išminties, ir nesusitepkite nešvariais valgiais, nesveiku maistu, ką ir darė Dievo vaikai Danielius ir jo draugai, atsisakę karališkų patiekalų (nesveiko maisto), ir priėmę veganišką dietą (daržoves ir vandenį). Praėjus dešimčiai dienų, buvo palyginti Dievo vaikai (Danielius ir jo draugai) su pasauliečiais, kurie valgė karališką maistą. Danieliaus ir jo draugų „veidai atrodė gražesni ir jų kūnai buvo sveikesni negu visų jaunuolių [pasauliečių], valgiusių karaliaus valgius... Karalius, paklausęs juos, matydavo, kad jie [Dievo vaikai] dešimt kartų pranašesni [neydingi, sumanūs, supratingi, protingi, išmintingi] už visus žynius ir astrologus jo karalystėje“ (Dan 1, 15. 20). Taigi, veganiška mityba mintančių kūnai yra sveikesni, o ne plonesni, jie yra dailesni, o ne kūdesni, ir kas svarbiausia, jie (pasitikintys Viešpačiu) dvasiškai pranašesni ir išmintingesni už pasauliečius. Štai ir visas „liesumo“ problemos sprendimo būdas.

Jeigu įsižiūrėsime į problemos sąvoką, tai suvoksime, kad problema tai tik uždavinys (užduotis), kurį reikia išspręsti. Taigi, mums svarbiausia gyvenime, užuot skubėjus į prarają, išmolti kontempliuotis (įsižiūrėti, susikaupti, susimąstyti, sutelkti dėmesį, gilintis) į žodžių sąvokas, kad suprastumėme kaip sistema mumis manipuliuoja. Masonai visuomenę laiko idiotais (nemokšomis, silpnapročiais, kvailiais), nors dažnai šioje vietoje jie teisūs, nes debilumo laipsnis visuomenėje auga ir plinta kaip vėžys. Mat liaudis galvoja, kad demokratija yra jų valdžia ir šiuo žodžiu prisidengia, o iš tiesų, tai valstybės valdymo forma, kuri neatsiejamai susijusi su diktatūra tos klasės (partijos, luomo, ložės), kurios rankose yra valdžia. Arba liberalizmas – „laisvas“. Kame tu laisvas – taikstymesi, nuolaidžiavime ir silpnabūdiškume? Juk ir masonai vadinasi „laisvieji“, bet iš tiesų tebėra nuodėmės vergijoje. Net mano senelis (ne biologinis), buvęs pedagogas, ir tas žinojo, kad pasaulį valdo masonai, tačiau pats buvo jų suklaidintas per katalikų religiją, todėl išėjo iš šio pasaulio nepažinęs gyvojo Dievo.

Tačiau aš būsiu tas disidentas (atskalūnas, neišpažįstantis viešpataujančios religijos), kuris atskleis jums visą dosjė (medžiagos visumą) apie šio pasaulio apgaulę. Mat toks yra mano charakteris (ypatybė) – stovėti Tiesoje, nes nekenčiu melo. Be to, valstybė privalo užtikrinti, kad nebūtų varžoma piliečių sąžinės bei žodžio laisvė (teisė laisvai išpažinti, arba neišpažinti religijos, teisė kritikuoti, kurti, sakyti tiesą). Bet man ją užtikrina ne valstybė, o Viešpats Dievas, kuriuo pasitikiu, nes esu ne pasaulio, o dangaus pilietis. Nesiremiu nei katekizmu (katalikų pamokymu), nes man nepriimtina scholastika (religinė filosofija, pagrįsta dogmomis; bergždžias protavimas, formalus žinojimas, prisiskaitėliškumas), nesiremiu nei brevijoriumi (katalikų kunigų maldų knyga) – šitie dalykai tinka tik presbiteriams (katalikų kunigams, klebonams, pastoriams), marijonams („Marijos ordino vienuoliams“) ir visiems vaikštantiems su sutanomomis (sijonais) – religijos kunigams (juodos sutanos), vyskupams (violetinės), kardinolams (purpurinės, raudonos), popiežiui (balta!). Nesiremiu nei kabala („padavimu“ – judaizmo religijos mistine srove magiškomis apeigomis), nesiremiu nei talmudu (judaizmo religijos mokslo rinkiniu), nesiremiu nei kanonu (įteisinta religine dogma), nesiremiu nei evoliucija (išvyniojimu, kurio šalininkams svarbiausia pridėti kuo daugiau nulių prie pasaulio egzistavimo metų; kaip antai: trilijonas – 1000 milijardų arba 10 dvyliktuoju), kuri paruošia revoliuciją (perversmą), o revoliucija (klasių kova) vainikuoja evoliuciją (raidą), nes tai ateizmas (bedievystė, Dievo neigimas). Nesiremiu nei koranu (religinių-dogminių tekstų rinkiniu), kaip imamas (musulmonų vadas). Nesiremiu nei upanišadomis („slaptu mokslu“) Indijos raštais. Taigi, „Žiūrėkite, kad kas jūsų nepavergtų filosofija ir tuščia apgaule, kuri remiasi žmonių tradicijomis ir pasaulio pradmenimis, o ne Kristumi“ (Kol 2, 8).

Vyksta nuožmi visų tikybų sekuliarizacija (supasaulietinimas) ir visų protestantiškų konfesijų konformizmas (prisaikėliškumas; skirtumų, nesutarimų švelninimas; pažiūrų vienodumo siekimas). Visos pasaulio religijos konsoliduojasi (atskiros organizacijos susivienija, susitelkia kovai dėl bendrų tikslų), vyksta visų religinių grupių, bendruomenių kongregacija (surinkimas, sujungimas, susivienijimas) prieš Viešpatį Kristų (kaip ir buvo pradžioje: Dievas buvo įsakęs žmogui daugintis ir pasklisti po visą žemę, tačiau žmonės nepakluso Jo Žodžiui, pradėjo vienytis, burtis į vieną grupę, idant nebūtų išsklaidyti, ir maištaudami pasistatė Babelės (sumaišties) bokštą. To pasekoje Dievas sumaišė žmonių kalbas ir šie pradėjo sklaidytis. Tuo pačiu Dievas pradėjo siųsti žemės drebėjimus, perskirdamas žemę į šių dienų žemynus, kad žmonės, gyvendami savo atskirų tautų ribose, ieškotų Dievo, o ne stengtųsi susivienyti, kaip tai jie darė bei daro iki šiol). Kai jos manys, kad pasiekė savo tikslą, netikėtai jas ištiks žūtis. „Kai žmonės kalbės: ‚Ramybė ir saugumas‘, tada juos ir ištiks netikėtas žlugimas“ (1Tes 5, 3). Kodėl Viešpats Dievas sutriuškins šią

pasaulio vienybę? Todėl, kad ši vienybė okultinė, šėtono vienybė – antikristo unija. Kristus sutriuškins ją į šipulius. Visa tai išpranašauta Biblijoje, todėl aš remiuosi Biblija, ir tik Biblija, nes esu Dievo vaikas ir pasitikiu Dievo Žodžiu. O žmogus, kuriam patinka pašiepti, ir prieštarauti Dievo Žodžiui, nesugeba vertinti tiesos, nes jo dvasia nejaučia Dievui pagarbios baimės, todėl jis tampa Biblijos teisėju, bet iš tikrųjų nuteisia pats save. O dievobaimingas žmogus – ištikimas Dievui, nes tik tas, kas pagarbiai bijo Viešpaties, vykdo Jo įsakymus ir išpildo meilės Įstatymą. Toks žmogus iš tiesų seka Kristų, dėl to ir vadinamas „sektantu“.

O kas yra sekta? Sekta (lot. secta) – kryptis, mokslas. Štai aš tyrinėju Bibliją (Kristaus mokslą) ir apsisprendžiau gyventi pagal Dievo Žodį (sekti Kristumi), pasikrikštijau Jėzaus Kristaus vardu ir tapau krikščioniu (gr. Christo's – gyvenimas Kristuje), kaip Jėzus savo mokiniams skelbė (dabar esate „žemės druska“ ir „pasaulio šviesa“), nieko bendro neturiu su jokia religija, religine organizacija ar religiniu klubu. Tai aš – sektantas? Religinieji fariziejai taip ir Jėzų apšaukė, ir Jo apaštalus. Iš pradžių judėjai juos vadino „nazariečiais“ (arba „nazariečių sekta“), nes Jėzus gyveno Nazarete, tik vėliau pradėjo vadinti „krikščionimis“. Štai kuo kaltino religijos atstovai Kristaus sekėją Paulių (už tai, kad jis skelbė Tiesą): „Mes nustatėme šį žmogų esant tarsi marą. Jis kursto maištą viso pasaulio žydijoje ir yra nazariečių sektos vadeiva“ (Apd 24, 5). O Paulius gindamasis atsakė: „Jie negali įrodyti to, kuo dabar mane kaltina. Bet aš tau išpažįstu, jog tarnauju savo tėvų Dievui pagal Kelią, jų vadinama sekta, tikėdamas visa, kas parašyta Įstatyme ir Pranašuose [Senajame Testamente], ir turiu viltį Dieve... Pagaliau tegul ir šitie pasako, kokį nusikaltimą jie man įrodė... / ir išklause jo apie tikėjimą Kristumi“ (Apd 24, 13-15. 20. 24). Tačiau religijos atstovai „vien tik ginčijosi ir jam prikaišiojo dėl kai kurių savo religijos klausimų ir dėl Jėzaus, kurį Paulius tvirtino esant gyvą“ (Apd 25, 19). Paulius atvirai kalbėjo, kas jis buvo anksčiau, kai dar jį vadino Sauliumi (kol dar nepažino Jėzaus): „aš, būdamas fariziejus, gyvenau, laikydamasis griežčiausios mūsų religijos krypties... maniau, kad privalau visais būdais kovoti su Jėzaus Nazariečio vardu. Aš taip ir dariau... gavęs iš aukštųjų kunigų įgaliojimus, daugybę šventųjų [Kristaus sekėjų] uždariau į kalėjimus, o kai jie būdavo žudomi, pritarlavau... dažnai juos bausdavau, versdavau piktžodžiauti ir, be saiko prieš juos įtūžęs, persekiojau...“ (Apd 26, 5. 9-11). „Jūs, be abejo, girdėjote, kaip kadaise aš elgiausi, išpažindamas judaizmą, kaip be saiko persekiojau Dievo Bažnyčią ir grioviau ją. Žydų religija buvau pralenkęs daugelį bendraamžių savo tautiečių, būdamas itin uolus dėl savo tėvų tradicijų“ (Gal 1, 13-14). Tik apšviestas Kristaus šviesos, religingasis Saulius praregėjo ir tapo apaštalu Pauliumi. "Matydamas pilną miestą stabų, Paulius dvasioje netvėrė pykčiu... 'matau, kad jūs visais atžvilgiais labai religingi' [pasakė Paulius]" (Apd 17, 16. 22). "Mūsų tėvai paveldėjo tik apgaulę, tuštybę ir stabus..." (Jer 16, 19). "Nebūkite stambeldžiai... bėkite nuo stambeldystės! Ar stabas ką nors reiškia?" (1Kor 10, 7. 14. 19). "Ir kaip suderinti Dievo šventyklą su stabais? Juk jūs esate gyvojo Dievo šventykla, kaip Dievas yra pasakęs... Todėl: išeikite iš jų ir atsiskirkite, - sako Viešpats" (2Kor 6, 16. 17). "jūs vergavote dievams, kurie iš tikro nėra dievai" (Gal 4, 8). O dar anksčiau, prieš Kristui ateinant į žemę, „nazirais“ vadindavo tuos, kurie buvo pašvęsti Viešpačiui Dievui nuo gimimo (pvz., Samsonas). „nes berniukas bus pašvęstas Dievui nuo pat gimimo“ (Ts 13, 5). O Viešpaties Dvasia pradeda veikti tame žmoguje laikui atėjus. Taigi, jeigu sekti Kristumi reiškia būti „sektantu“, tebūnie, juk mano kryptis Tiesa. „žmonės, kurie pažįsta savo Dievą, bus stiprūs ir veiks“ (Dan 11, 32). „Viešpats Jėzus Kristus tenutiesia mums kelią“ (1Tes 3, 11). O tie, kurie seka popiežių ir laikosi jo mokslo, reiškia priklauso „religinei sekta“, nes jų kryptis – melas.

Vadinasi, klausimas ne tame, kaip tave pavadins ar apšauks, o esmė tame: ką tu seki? Nes yra tik dvi kryptys, ir tik du keliai: vienas siauras, kuris veda pas Dievą, tik nedaugelis (vienetai) jį randa, o

kitas – platus, kuris veda į Romą pas antikristą, ir daug (masės) juo einančių. Trečio kelio nėra. Susiprasite? Viešpats sako: „Gal jie susipras, nors ir yra maištingi... turi akis bet nemato, turi ausis, bet negirdi“ (Ez 12, 3. 2).

Romos katalikų bažnyčios pagrindinis tikslas yra įsiskverbti į žmonių gyvenimus, į visas sritis, žlugdyti protestantizmą ir kontroliuoti pasaulį. Tam tikslui ir buvo įkurtas jėzuitų ordinas 1541 m. Ir nuo to laiko jie veikia ta linkme, infiltruodamiesi į visuomenines, religines organizacijas, kad paimti tiek politinę, tiek religinę valdžią į savo rankas. Jėzuitai – įtakingiausias katalikų vienuolių ordinas, besąlygiškai ištikimas popiežiui. 1534 m. ordiną įsteigė I. Lojola (katalikų padarytas „šventuoju“) kovai su reformacija. Jų pirmtakai – tamplieriai – viduramžių riteriai ordino, kuris atsirado Palestinoje 12 a. (pvz., Palestinos etninė-religinė grupė buvo samariečiai). Remdamiesi Makiavelio doktrina (svarbiausiu žmonių veiklos motyvu laikė valdžios ir turtų troškimą, o siekiant tikslo – nepaisyti moralės ir piliečių laisvių, bet naudoti smurtą, klastą ir veidmainystę) jėzuitai prasiskverbė į politinį elitą ir paėmė valdžią į savo rankas. Taip iki šiol, pasitelkę apgaulės, klastą, veidmainystę, dviveidiškumą, šnipinėjimą, susidorojimą, religinę kryptimi jie formuoja visuomenę ir vykdo ekumeninį sąjūdį (judėjimą, siekiantį visų tikybių suartėjimo, bendradarbiavimo ir kaip galutinio tikslo – susivienijimo). Jėzuitai – tai Vatikano pagrindinis įrankis. Visi ordinais buvo karingosios katalikybės panaudojami naujoms žemėms užgrobti ir apiplėšti, o Dievo vardas naudojamas grobikiškiems tikslams. Išfiltravę į įvairias sritis jėzuitai (masonai agentai) turi Vatikano palankumą bei pritarimą kritikuoti popiežių bei katalikų bažnyčią, žinant, kad pati religinė sistema nuo to nenukentės (įsidėmėkite! jie taip sužvejoja atsivertusius krikščionis). „jie suvedžiojo Mano tautą, sakydami: ‚Taika‘, kai tuo tarpu nebuvo taikos“ (Ez 13, 10). „Jie nesikeičia ir Dievo nebijo. Jie pakelia ranką prieš tuos, kurie yra taikoje“ (Ps 55, 19. 20). „Išdidumu ir smurtu jie rengiasi lyg drabužiu. Iš riebaus kūno žiūri jų akys, jie turi daugiau, negu geidžia širdis. Jie sugedę ir kalba pikta, iš aukšto grasina smurtu. Jų burnos dangui grūmoja, o liežuviai vaikštinėja po žemę. Štai tokie yra bedieviai, kurie klesti pasaulyje ir turtėja“ (Ps 73, 6-9. 12). Dievo Žodis kiekvienam jėzuitui byloja: „Tavo liežuvis planuoja pražūtį kaip aštrus peilis, tu klastadary! Tu mėgsti pikta labiau kaip gera, tau mieliau meluoti negu teisybę kalbėti. Tu mėgsti pražūtingas kalbas, klastingas liežuvi! Todėl sunaikins tave Dievas amžiams“ (Ps 52, 2-5). Kiekvienas jėzuitas duoda priesaiką: pasižada atimti gyvybę be išimties visiems, kurie stos prieš Romos katalikybės sistemą ir kels grėsmę jų autoritetui. Net gi jeigu tu šalies prezidentas, nepaklusęs Romos katalikų bažnyčios diktatui. Iš istorijos žinome, kad Jėzuitų iniciatyva buvo nužudyti prezidentai Abraomas Linkolnas ir Džonas Kenedis (prezidentais gali tapti tik masonai, kurių kandidatūras parenka jėzuitai). Jėzuitai sukūrė komunizmą, nacizmą, islamą, jų iniciatyva vyko revoliucijos, pasauliniai karai, teroro aktai.

Kalavijuočių ordinas, prisidengęs Dievo vardu ir pasivadinęs „Kristaus riteriais“ buvo įsteigtas Rygos vyskupo Pabaltijui užkariauti, vėliau susijungė su Kryžiuočių ordinu. Kryžiuočiai – Marijos ligoninės ordinas, buvo pavaldus popiežiui. Livonijos ordinas – Marijos namų ordinas. Kryžiaus karai – popiežiaus siekis sukurti naujas katalikiškas valstybes, o per jas išplėsti savo įtaką ir padidinti pajamas. Kryžiai tapo kulto objektu. Kaip ir koplytstulpiai – kultiniai statiniai pakelėse, kuriuose įkurdinti stabai: vyro figūra (rūpintojėlis) arba moters („Marija“ arba „Madona“ – „Marija su kūdikiu“).

O kultas (garbinimas) – tai praktinis religijos aspektas, religijos apeigų dalis. Labiausiai katalikybės išplėtotas „Marijos“ kultas, tam sukurtos šventės bei šventovės. Dar vienas pagoniškas kultas – šermenys, kur per laidotuvių apeigines vaišes alkoholio sukeliamas apsvaigimas laikomas būseną, padedančią bendrauti su mirusiojo vėle. Išties tragikomiška (kartu ir liūdna, ir juokinga).

Apskritai, pagonybė, tai politeizmas – religija, pagrįsta daugelio dievų kultu, uranolatrija (dangaus kūnų garbinimu). Kiekvienoje šalyje Romos katalikybė veikia klaidindama tikinčiuosius, pvz. išplėtotas "Marijos" kultas, kuris visiškai neatitinka Biblijos tiesų, ir jų pristatoma "marija" nėra ta Marija, kurią mini Šventasis Raštas (Jėzus nebuvo vienintelis Marijos sūnus, kaip sako religija. Jėzus turėjo keturis brolius ir mažiausiai dvi seseris. Marijai po Jėzaus dar gimė mažiausiai 6 vaikai. Marija buvo nuodėminga kaip ir visi žmonės, ji aukojo už savo nuodėmes pagal Mozės įstatymą (Kun 12, 2-8) bei džiaugėsi Dievu, savo Gelbėtoju). "Marijos" kultas tai ne kas kita kaip satanistinis kultas. Jėzuitai kontroliuoja atskiras slaptas bei atviras organizacijas, per kurias valdo pasaulį: masonus, iliuminatus, mafiją, judėjimą "naujasis amžius" (neopagonybė) bei daugelį kitų organizacijų ir klubų, kurių yra kiekvienoje šalyje, kad įgyvendintų jėzuitų planus ir vestų žmoniją ekumeniniu keliu pas popiežių į antikristo vienybę. Romos katalikų bažnyčios produkcija yra ne tik "Marijos" kultas, bet ir tokios sektos kaip mormonai, Jehovos liudytojai ir kt. Dabar popiežius ir susivieniję su Roma protestantai (antikristo sistema) siekia priimti ir įtvirtinti nacionalinį sekmadienio šventimo įstatymą (nors IV Dievo įsakymas įsako švęsti Sabatą (šeštadienį)). Sekmadienio šventimas – tai didžioji popiežijos (I-ojo žvėries iš Biblijos pranašysčių) apgaulė, kuriai pritaria nupuolęs protestantizmas (II-asis žvėris). Bet kai žmonės suklaidinti, apakinti melo, nežinodami tiesos ir kas realiai vyksta, kas toks yra popiežius, kuris prisidengęs Dievo vardu ir "švento tėvo" titulu, jiems sunku patikėti, kad popiežius yra pats blogiausias Biblijos pranašysčių personažas. Katalikų dvasininkai meldžiasi už mirusius „čiulpdami“ pinigus iš našlių. Naujatikį jie paverčia keliančiu savo teisumą aukščiau už Dievo, daugiau nei jie patys. Religijų lyderiai mėgsta titulus ir aukštintis, kas priklauso tik Dievui. Pagrindinis religijos principas – kad visa būtų matoma žmonių, t.y. išorinis pavidalas, kūniškas pasitenkinimas. Religijoje siekiama garbės iš žmonių savo išore. Visais laikais religijai terūpi išoriniai darbai: žmonių išgalvotos tradicijos, šventės, apeigos, sakramentai, kas neturi jokios vertės Dievo akyse.

Į ekumeninį judėjimą jau įtrauktos visos krikščioniškos bendruomenės, religinės organizacijos, pradedant nuo sekmininkų ir baigiant adventistais (nes šių organizacijų vadovybės sudarytos būtent iš įsiskverbusių savo laiku į šias bendruomenes jėzuitų (masonų)). Jų užduotis – suklaidinti krikščionis neteislingai aiškinant Biblijos pranašystes, ypač Apreiškimo ir Danieliaus knygu, kuriose atskleidžiamas popiežiaus kaip antikristo vaidmuo, nes būtent Biblijos pranašystės tiksliai nusako, kad antikristo sistema yra popiežija, o Romos katalikybė niekada nebuvo apaštališkoji krikščioniška Bažnyčia. Jau toks jėzuitų darbas – įtikinti žmones, kad Romos katalikų bažnyčia kilo iš krikščionių (Kristaus sekėjų) apaštalų, - nors tai yra melas, nes pati Roma ir išžudė apaštalus. Tačiau „Nebijokite tų, kurie žudo kūną, bet negali užmušti sielos“ (Mt 10, 28).

Šiandien visas pasaulis apgautas, nes tiki tuo, kas ne nuo Dievo. Ir man labai gaila tų religingų žmonių, kurie nuoširdžiai tiki, kad išpažindami savo religiją, jie yra teisūs Dievo akyse. Gaila ir piligrimų, keliaujančių į „šventas“ vietas ieškoti mistinio nušvitimo. Gaila ir bobučių, beriančių poterius rožančiaus rutuliukais. Aš Dievo pašauktas, todėl privalau sakyti tiesą. Aš Dievo įrankis, todėl privalau rašyti tiesą. „Aš esu ženklas jums“ (Ez 12, 11). Kaip vienas iš pranašų: „Ezechielis bus ženklas jums... Tu būsi jiems ženklas“ (Ez 24, 24. 27). „Žmonės, pas kuriuos siunčiu tave, yra įžūlūs ir nepalenkiamos širdies. Tu jiems sakyk: ‚Taip sako Dievas‘. Ar jie klausys, ar neklausys, nes jie yra maištinga tauta, tačiau žinos, kad pranašas buvo tarp jų“ (Ez 2, 5). „jie klausosi tavo žodžių, tačiau nevykdo. Jie kalba draugiškai, bet jų širdis yra klatinga“ (Ez 33, 31). Taip sako Viešpats Judos žmonėms ir Jeruzalei [Dievo žmonėms]: „Arkite dirvonus ir nesėkite erškėtynuose“ (Jer 4, 3). Mat „pasėlis tarp erškėčių – tai tas, kuris klauso Dievo Žodžio, bet šio pasaulio rūpesčiai

ir turtų apgaulė nustelbia Žodį, ir Jis lieka nevaisingas. O pasėlis [tiesos sėkla] geroje žemėje [dirvonuose] – tas, kuris girdi ir supranta Dievo Žodį; tas ir neša vaisių [skelbia tiesą kitiems]“ (Mt 13, 22. 23). O turtų apgaulė – troškimas greit pralobti, pasipelnyti (visokios loterijos, lažybų punktai, azartiniai lošimai ir kt.) yra šėtono spąstai svyruojantiems. „Kas trokšta praturtėti, pakliūva į pagundymą ir į pinkles bei į daugelį kvailių ir kenksmingų geidulių, kurie paskandina žmones sugedime ir pražūtyje. Visų blogybių šaknis yra meilė pinigams. Kai kurie, jų geisdami, nuklydo nuo tikėjimo ir patys save drasko aibe skausmų. Bet tu, Dievo žmogau, bėk nuo tų dalykų ir vykis teisumą, maldingumą, tikėjimą, meilę, kantrumą, romumą. Juk nieko neatsinešėme į šį pasaulį ir, aišku, nieko neišsinešime. Turėdami maisto ir drabužių, būkime patenkinti“ (1Tim 6, 9. 10. 11. 7. 8). Todėl prašykime Viešpaties Dievo: „Pašalink nuo manęs tuštybę ir melą; neduok man turtų nė skurdo, maitink mane tuo, ko man reikia, kad pasisotinęs neišsiginčiau Tavęs... arba nuskurdęs nevogčiau ir be reikalo neminėčiau Dievo vardo“ (Pat 30, 8. 9). Prašykime Dievo išminties, nes „išmintis yra brangesnė už deimantus, su ja nesulyginama visa, ko galima trokšti“ (Pat 8, 11).

Jeigu duos Dievas, praregės dar ne vienas. Juk tam ir išsižadėjau socialinio saugumo, kad atsiduočiau Dievo tarnystei, skelbčiau tiesą ir vesčiau sielas pas Gelbėtoją Jėzų Kristų, kuris vienintelis numirė už mūsų nuodėmes ant kryžiaus ir prisikėlė, kad būtumėme išganyti. Juk to nepadarė nei Mahometas, nei Buda, nei Krišna, nei Marija, nei Baalas, nei barzdukas, nei perkūnas iš pagoniškos Baltų religijos, nei jo kulto padėjėjas kalvis. „Kokia nauda iš drožinio, kurį drožėjas padarė? Ar iš lieto atvaizdo, melų mokytojo, kuriuo jo gamintojas pasitiki, darydamas nebylius stabus?“ (Hab 2, 18).

Atpirkimą įvykdė pats Viešpats Dievas Jėzaus Kristaus vardu. Hebrajiškai rašosi YHWH, kas reiškia „Aš Esu / Aš esu Viešpats“ arba „Aš esu, kuris esu [esantysis]“; tą patį reiškia hebrajiški vardai „Adonai“ (Adonaju) – „Viešpats“, ir „Elohim“ (hebr. Eloakh / Aloahh) – „Dievas“, jų pirmas raidės įterpus į YHWH ir gaunasi originale YaH-WeH (**YAHUah**), lietuviškai skamba „Jahvė“ – „Aš esu, kuris esu Viešpats“. „VIEŠPATS [Jahvė] yra Jo vardas“ (Iš 15, 3). Vardas „Jėzus“ aramėjiškai / hebrajiškai „Ye-šu-a“ (Yeshuah) / „Yo-šu-a“ (Yoshuah) / „Ye-ho-šu-a“ (Yehoshuah – Joshua – „YHWH yra Išgelbėjimas“) reiškia „Viešpats (Jahveh arba Yah-weh) yra išgelbėjimas“. Kristus reiškia „pateptasis, t.y. Mesijas“ (Messiah). Mesijas originale (**YAHushuah** Mashiach / Yêhôshúa ha Mašiach) – mūsų Gelbėtojas, žmonijos nuodėmių išpirkėjas (Atpirkėjas). „Mano širdis ir kūnas šaukiasi gyvojo Dievo“ (Ps 84, 2). Taigi, tas pats vienas Dievas, kuris Senajame Testamente apsireiškė kaip Viešpats (Jahvė), o Naujajame – Viešpats Jėzus Kristus. Tas pats Dievas Visagalis, kuris apsireiškė patriarchams Abraomui, Izaokui ir Jokūbui – Izraelio dvylikos giminių protėviams. Tas pats Viešpats, kuris ir man apsireiškė nakties regėjime, kaip Mozei – degančiame krūme. Tik Mozei Jis šnekėjo balsu, nes dar nebuvo surašytas Dievo Žodis (Biblija), o dabar, kai yra paliktas Dievo Žodis – Kristus šneka per savo Žodį (Bibliją). „Viešpats yra karžygys, Jahvė yra Jo vardas“ (Iš 15, 3). „Kas tas šlovės Karalius? Kareivijų Viešpats – Jis yra šlovės Karalius“ (Ps 24, 10). „Tas, kurio vardas Viešpats, visoje žemėje yra aukščiausias!“ (Ps 83, 18). „Pasitikėkite Viešpačiu visados, nes Viešpats Jahvė yra amžina stiprybė“ (Iz 26, 4). "Tavo Kūrėjas yra... kareivijų Viešpats – Jo vardas. Tavo Atpirkėjas yra Izraelio Šventasis" (Iz 54, 5). "Jėzus Kristus yra tas pats vakar, šiandien ir per amžius" (Hbr 13, 8). „Neturėk ir negarbink jokio kito dievo!“ (Ps 81, 9). Aleliuja (hbr. Hallelujah) reiškia – šlovinkite Jahvę! Amen (taip yra iš tiesų). Jėzus Kristus yra Jahvė (Visagalis Viešpats Dievas). „Tada Jis [Jėzus] pakilo ir sudraudė vėjus bei jūrą; ir buvo didžiai ramu. Bet žmonės stebėjosi, sakydami: „Kas tai per žmogus, kad netgi vėjai ir jūra jo klauso!?“ (Mt 8, 26. 27). „Jis [Jahvė] nutildo audrą, nuramina bangas“ (Ps 107,

29). Jėzus tarė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: pirmiau, nei buvo Abraomas, AŠ ESU“ (Jn 8, 58); „Aš ir Mano Tėvas esame viena. / Tėvas yra Manyje, ir Aš Jame“ (Jn 10, 30. 38). „Tad vos tik Jis [Jėzus] ištarė jiems: „AŠ ESU TAS [JAHVĖ]“, jie [Jėzaus persekiotojai] atsitraukė atbulomis ir krito ant žemės“ (Jn 18, 6).

KJV Biblijos vertime vietoj Jahvės (YaHWeH Jahveh) aptinkamas žodis „Jehova“. „Tada Gideonas ten pastatė aukurą VIEŠPAČIUI ir jį praminė „Jehova(Jahuva)-Šalom [VIEŠPATS siunčia ramybę]““ (Ts 6, 24). „Jehova“ (YeHoWaH) – kitokia Dievo vardo forma (kitoks YHWH derinys), kuria prisidengė viena masoniška religinė organizacija. „Jehovos liudytojų“ religinė organizacija įkurta tam, kad klaidinti tikinčiuosius. Nes visos religijos ir religinės organizacijos kontroliuojamos masonų, kurių tikslas – suvienyti visas religijas. „Jehovininkai“ yra aktyvūs misionieriai, todėl jų agentai (šnipai, slaptoms žinioms rinkti) veikia plačiai. Panašiai yra ir su mormonais (katalikybės, judaizmo, islamo elementų mišinys). Jėzus perspėjo: "Saugokitės netikrų pranašų [ekumeninio judėjimo šalininkų], kurie ateina pas jus avių kailyje, o viduje yra plėšrūs vilkai. Jūs pažinsite juos iš vaisių" (Mt 7, 15.16).

Apskritai, ar yra nors viena religinė organizacija, kuri ištikimai tarnauja Dievui, t.y. laikosi visų Jo įsakymų ir neklaidina tikinčiųjų? Verta suabejoti. Nes visoms joms būdingos ekumeninės tendencijos. Joms būdingas solidarumas (bendramintiškumas, vieningumas, interesų bendrumas), nes jos solidarizuojasi (jungiasi) su Romos katalikų bažnyčia (pagonimis, apsimetusiais krikščionimis). Taigi, ir jų vedliai (pastoriai) yra solidarūs (surišti pažiūrų, veiksmų vieningumo, sutinkantys) ir socialūs (visuomeniški) vienas kito atžvilgiu. O jeigu tu paklūsti Dievui, tampa asocialus religijos atžvilgiu (priešvisuomeniškas, pažeidžiantis visuomenės teises ir interesus). Tačiau ateis laikas (tas laikas jau arti), kai visos religijos patirs fiasko (visišką sužlugimą). „Visi jos drožiniai bus sudaužyti ir sudeginti, visi stabai sunaikinti“ (Mch 1, 7). „stabai bus sulaužyti ir atvaizdai sutrupinti bei sunaikinti“ (Ez 6, 6). Taip sako Viešpats Dievas: „Aš sunaikinsiu stabus ir padarysiu galą atvaizdams“ (Ez 30, 13). „išnaikinsiu Baalio likučius ir kartu su juo stabų kunigus; ir tuos, kurie... garbina dangaus kareiviją [saulę, mėnulį, žvaigždes ir kt.], ir tuos, kurie garbindami Viešpatį, prisiekia Melechu [stabu, pvz.: „Marija“], ir tuos, kurie, nususukę nuo Viešpaties, nieiško Jo“ (Sof 1, 4-6). „Nei sidabras, nei auksas neišgelbės jų Viešpaties rūstybės dieną“ (Sof 1, 18). „Viešpaties užmuštųjų tą dieną bus pilna žemė. Jų neapraudos, nesurinks ir nepalaidos – jie bus mėšlas dirvai tręšti“ (Jer 25, 33). „Viešpats sako: „Aš išnaikinsiu krašte stabų vardus, ir jų daugiau neminės. Pranašus [melagingus] ir netyras dvasias pašalinsiu iš šalies“ (Zch 13, 2).

Taigi, kas vyksta pasaulyje? Visame pasaulyje žmonėms plaunamos smegenys, nukreipiant juos į tam tikrą vagą, kad suvienyti melo pagrindu. Vyksta vienijimasis visų religijų, visų tikybų, visų bažnyčių su politine valstybine valdžia (ekumeninis judėjimas, paremtas komunistiniu, socialistiniu judėjimu), remiantis veidmainiška meile (meilė be Dievo tiesos, tai apgaulė). Pas juos gėris tampa blogiu, o blogis – gėriu. „Vargas tiems, kurie vadina pikta geru ir gera piktu, kurie paverčia tamsą šviesa ir šviesą tamsa, kurie padaro kartų saldžiu ir saldų karčiu“ (Iz 5, 20). Satanistai valdo pasaulį, nes pasaulis adituotas į šėtono rankas. Jie kuria antikristo sistemą – vieną pasaulinę valdžią, vieną religiją, vieną ekonomiką. „Jiems jėga – jų dievas [šėtonas]“ (Hab 1, 11). Tačiau Kristus mus iš anksto įspėjo: "Žiūrėkite, kad neišsigastumėte, nes visa tai turi įvykti" (Mt 24, 6). Nors "paskutinėmis dienomis užeis sunkūs laikai..." (2Tim 3, 1), tie, kurie pasitiki Viešpačiu, klauso Jo Žodžio ir laukia Jo sugrįžtant, bus išgelbėti.

Artėja paskutinės dienos. Jėzus Kristus sugrįš, kai bus viena pasaulio vyriausybė (antikristo vienybė), kai bus įvestas privalomas nacionalinis sekmadienio šventimo įstatymas („saulės dievo“

Liuciferio garbinimas). Dabar laikas siekti gauti gyvojo Dievo antspaudą, o žmonės miega, jie – snaudulio dvasioje. Mums, Dievo vaikams, nėra laiko miegoti tampant šio pasaulio dalimi, ar ginčytis vieni su kitais ir pyktis. Mums reikia susivienyti su Kristumi, o ne su pasauliu, vykdyti Dievo įsakymus iš meilės Jam, švęsti Sabatą ir valgyti Viešpaties vakarienę, pagal paliktą pavydį: „Ir kai jie valgė, Jėzus paėmė duoną ir palaimino ją, ir laužė ją, ir davė ją mokiniams, ir tarė: „Imkite, valgykite – tai yra Mano kūnas“. Ir Jis paėmė taurę ir padėjo, ir ją davė jiems, sakydamas: „Gerkite iš jos visi; nes tai yra Mano kraujas naujojo testamento, kuris yra išliejamas už daugelį [Jėzus mirė už savo tautą – Izraelį, nes Jis ir buvo atėjęs pas dvylika Izraelio giminių] nuodėmių atleidimui“ (Mt 26, 26-28). Tai – Viešpaties vakarienė (jokiu būdu ne eucharistija ar pagoniškos velykos), kuri valgoma kaip prisiminimas, kuris vienija visus šventuosius, atpirktus mūsų Viešpaties krauju. Viešpaties vakarienė valgoma Jo atminimui. Vakarienės esmė – ne valgio kiekis, o broliška meilė.

Vienintelis dalykas, kol dar yra laikas, tai atgailauti. Mums pavojinga nesilaikyti Dievo Žodžio, nes jeigu mūsų neužpildys Dievo Žodis, mes būsimė tušti ir tą tuštumą (vakuumą) tuomet užpildys netyroji dvasia. Dievo teismai bus gaisrų, potvynių, žemės drebėjimų pavidalu. Šitie teismai turi prabudinti žmones, kurie miega, kad jie pradėtų ieškoti Dievo. Kuo toliau, tuo daugiau matysime kataklizmų, gamtos katastrofų. Tai prives prie to, kai kiti sakys: kataklizmai vyksta tik dėl to, kad šitie „fundamentalistai“ (Dievo vaikai) nenori susijungti su Roma / Vatikanu. Popiežius apkaltins Dievo vaikus (Kristaus sekėjus) globaline klimato kaita, kai sekmadienis bus iškeltas aukščiau Dievo Sabato (šeštadienio). Kaip ir Dievo vaikas pranašas Elijas buvo apkaltintas sausra žemėje. Bet mes žinome, kad Dievo rūstybė reiškiasi dėl tų, kurie seka ir garbina popiežių – su žvėries ženklu. Tačiau teismai prasidės nuo Dievo vaikų, kurių vardai įrašyti danguje, o pasibaigs tais, kurių vardai neįrašyti. Visi bus išbandyti. Kas nuodėmę vadins jos tikroju vardu, tas bus persekiojamas. Tie, kurie bus ištikimi Dievui, bus persekiojami popiežijos (antikristo sistemos), tačiau atėjęs Kristus išgelbės savuosius. Taigi, Dievo vaikų laukia išbandymas – jie turės pergyventi persekiojimo metą. Kai kas taps kankiniais, kaip Jonas Krikštytojas (sistemos bus nužudyti, bet Kristui atėjus – Dievo prikelti iš numirusiųjų), o kai kas nematys mirties kaip Elijas (bus gyvi paimti į dangų). Dievo vaikų pagrindinis priešas yra šėtonas (satan – priešininkas, kaltintojas) ir jo tarnai: puolę angelai (demonai); popiežija; katalikybės sistema; nupuolęs protestantizmas (su popiežiumi susivieniję / susijungę krikščionys); išdavikai (kaip Judas Iskarijotas), artimieji (neatsivertę). „Žmogaus priešai yra jo paties namiškiai [neatsivertę]. Netikėkite artimu, nepasitikėkite draugu!“ (Mch 7, 6. 5). „Žmogaus namiškiai taps jam priešais“ (Mt 10, 36). „Ne apie jus visus tai sakau. Aš [Jėzus] žinau, ką išsirinkau, bet turi išsipildyti Raštas“ (Jn 13, 18). „Viešpaties ranka bus apreikšta Jo tarnams, o Jo rūstybė – priešams“ (Iz 66, 14). „Taip sako Viešpats, kareivijų Dievas, Izraelio Galingasis: ‘Aš atlyginsiu ir atkeršysiu Savo priešams!’” (Iz 1, 24). Bet jūs (Dievo vaikai), “nesipriešinkite piktam. Mylėkite savo priešus [laikykitės Dievo įsakymų, kurie apima meilę artimui; sakykite tiesą], laiminkite jus keikiančius, darykite gera tiems, kurie nekenčia jūsų, ir melskitės už savo skriaudėjus ir persekiotojus, kad būtumėte vaikai savo Tėvo, kuris yra danguje” (Mt 5, 39. 44. 45). Pagrindinės šėtono pinklės – du pagrindiniai apgaulės metodai: paleistuvystė ir stabmeldystė. Paleistuvystės sąvoka gana plati: pasileidimas, ištvirkavimas, gašlumas, amoralumas. Visa tai priveda prie stabmeldystės. Tai matyti iš istorijos: „Izraelitams gyvenant Šitime, tauta pradėjo paleistuvauti su Moabo dukterimis. Ten jie valgė ir lenkėsi prieš jų dievus [stabus]... garbino Baal Peorą [„pagonių saulės dievą“]“ (Sk 25, 1-3). „Tarp Viešpaties šventyklos durų ir aukuro stovėjo maždaug dvidešimt penki vyrai, nusigręžę nuo

Viešpaties šventyklos [šiaurės pusės] į rytus, ir garbino saulę [Liuciferį – „šviesos nešėją“, „ryto aušros sūnų“]“ (Ez 8, 16). Tas pats vyksta ir šiandien: žmonės garbina stabus ir paleistuvaudami švenčia pagoniškas šventes, taip pat pasaulietinę saulės dieną sekmadienį („sun-day“), vietoje Dievo įsteigtos šventos ir palaimintos septintosios savaitės dienos Sabato (šeštadienio). „Visi yra kaip Sodomos ir Gomoros gyventojai“ (Jer 23, 14). „kurie paliekate Viešpatį..., o dengiate stalą laimės deivei [Laimai/Laimei] ir liejate geriamąją auką [„už naują laimę“] lemties [likimo] dievui [šėtonui]“ (Iz 65, 11). "Paleistuviai ir paleistuvės! Ar nežinote, kad draugystė su pasauliu yra priešiškas Dievui? Taigi kas nori būti pasaulio bičiulis, tas tampa Dievo priešu" (Jok 4, 4). Taip sako Viešpats: "Nesimokykite pagonių kelių [nepuoselėkite jų tradicijų, nešvęskite jų švenčių: kūčių, kalėdų, „naujųjų“, velykų...]. Pagonių papročiai yra tuštybė" (Jer 10, 2. 3). "Nesielkite pagal papročius [jų]... Aš jais pasibjaurėjau" (Kun 20, 23). "Aš nekenčiu ir paniekinu jūsų [pagoniškas] šventes" (Am 5, 21). Pagonių naujieji metai: sauisis (lot. Januarius, Iānuārius, iš Janus + arius 'Januso mėnuo') – pirmasis metų mėnuo pagal Grigaliaus kalendorių. Romėnų mitologijoje Janas (Janus) – vartų, durų, pradžios ir pabaigos dievas, dvideidis (šėtonas). Saliutai skiriami būtent jam. O Viešpats sako: „Vargas maištaujantiems vaikams, kurie priimate patarimą, bet ne Mano duotą, sudarote sąjungą, bet be Mano dvasios. Taip kaupiate nuodėmes“ (Iz 30, 1). Naujieji metai pagal Bibliją: Viešpats kalbėjo: „Šiandien, Abibo mėnesį, jūs išėjote [iš Egipto]“ (Iš 13, 4). „Šitas mėnuo tebūna jums pirmasis metų mėnuo“ (Iš 12, 2). Abib'as (ā-vēv') – pirmasis metų mėnuo (pavasaris: kovas-balandis).

Paskutinėmis dienomis, prieš antrąjį Jėzaus Kristaus atėjimą, turės būti tęsiamas pranašo Elijo darbas, kad priminti žmonijai apie Dievo įsakymus ir jų laikymąsi. „Aš [Viešpats] siųsiu jums pranašą Eliją, prieš ateinant didingai ir baisiai Viešpaties dienai. Atsiminkite mano tarno Mozės Įstatymą“ (Mal 4, 5. 4). Nepasitenkinkite tuo, ką matote per žinias, jūs turite žinoti, ką sako Dievo Žodis. Romos popiežius yra: "nuodėmės žmogus, pražūtis sūnus, prieštarautojas, kuris išaukština save... ir pats sėdasi kaip Dievas Dievo šventykloje, rodydamas save esant Dievu" (2Tes 2, 3-4). "apgavikas ir antikristas" (2Jn 1, 7). "tada pamačiau iš slibino [šėtono] nasrų, iš žvėries [popiežijos] snukio ir iš netikrojo pranašo [nupuolusio protestantizmo, susivienijusio su Vatikanu] burnos išeinant tris netyrąsias dvasias, tartum varles. O tai yra demonų dvasios, darančios ženklus" (Apr 16, 13-14). "Didžioji Babelė, ištvirkėlių ir žemės šlykštybių motina [Romos katalikų bažnyčia]. Mačiau tą moterį [Romos katalikų bažnyčią] girtą nuo šventųjų [Dievo vaikų] kraujo ir nuo Jėzaus liudytojų [krikščionių] kraujo... O žvėris [religinė-politinė Vatikano valdžia] eina į pražūtį" (Apr 17, 5-6). "žvėris iš jūros [popiežija]... slibinas [šėtonas] davė jam [žvėriui] savo jėgą, savo sostą [Vatikane] ir didelę valdžią [religinę-politinę]" (Apr 13). "Žmonės garbino slibiną [šėtoną], kuris atidavė valdžią žvėriui [popiežiui]... sakydamas žemės gyventojams padaryti žvėries atvaizdą... buvo duota suteikti žvėries atvaizdai dvasią, kad žvėries atvaizdas imtų kalbėti..." (Apr 13, 4. 14-15). "Žiūrėkite, kad niekas jūsų nesuklaidintų, - perspėjo Jėzus" (Mt 24, 4). "Kas tik peržengia ribą ir nesilaiko Kristaus mokymo, neturi Dievo. Kas laikosi Kristaus mokymo, tas turi ir Tėvą, ir Sūnų. Jei kas ateina pas jus ir neatsineša šio mokymo, to nepriimkite į savo namus ir nesveikinkite, nes kas jį sveikina, dalyvauja jo piktuose darbuose" (2Jn1, 9-11). "Kreipkitės į Įstatymą ir liudijimą. Jeigu jie taip nesako, nėra juose šviesos" (Iz 8, 20). Biblija ir tik Biblija atskleidžia Dievo tiesą. Dvi pagrindinės Biblijos pranašysčių knygos Danieliaus ir Apreiškimas Jonui atskleidžia, kad popiežija yra antikristo sistema, kuriai sostą Vatikane ir didelę valdžią davė pats šėtonas. Išsipildžiusios Biblijos pranašystės tik įrodo, kad Dievas valdo istoriją. „Atsiminkite praeitį, kad Aš esu Dievas ir kito dievo, panašaus į Mane, nėra. Aš skelbiu dalykus nuo pat pradžios ir pasakau, kas dar nėra

įvykę. Mano nutarimas pasiliks ir Aš padarysiu, ką esu numatęs“ (Iz 46, 9-10). Danieliaus ir Apreiškimo knygos – tai lyg knygos sesės. Pats Jėzus nukreipia į Danieliaus pranašystę, o ši – į Apreiškimą Jonui. „Todėl, kai pamatysite per pranašą Danielių paskelbtą naikinimo bjaurastį, stovinčią šventoje vietoje (kas skaito, teišmano), tada...“ (Mt 24, 15). Danieliaus knyga yra raktas Apreiškimo knygai. Bet kai kurie mėgsta išplėsti tekstą iš konteksto. Todėl, kad nepasiklysti, pateikiama Apreiškimo knygos schema: 1) istorija: 7 bažnyčios; 7 antspaudai; 7 trimitai; 2) ateities įvykiai: 7 negandos; antrasis Kristaus atėjimas; pirmasis prisikėlimas; Babelės (šėtono bažnyčios) teismas; tūkstantmetis; antrasis prisikėlimas; Gogo ir Magogo mūšis; Naujoji Jeruzalė (Jeruzalė – Dievo vaikų Bažnyčia). Skaičius 7 yra Dievo skaičius, kuris rodo išbaigtumą.

7 bažnyčios (jų padėtis istorijoje) Apreiškimo 2; 3 skyriai: tai Dievo Bažnyčios būklė skirtingais pasaulio istorijos etapais. Bažnyčių vardai simbolizuoja Bažnyčią skirtingais krikščioniškosios eros laikotarpiais: 1) Efezas (iki 100 metų po Kristaus) – tai pirmoji Kristaus Bažnyčia. Krikščionybė plėtėsi, bet ir šėtonas nesnaudė – tuo metu jau buvo klaidintojų (nikolaitai – gnostikų sekta) Efezo mieste, jau stovėjo Dianos („dievų motinos“) šventykla (451 m. „dievų motinos“ titulas suteiktas „Marijai“). 2) Smirna (100-313 m.). Romos imperatoriaus Diokletiano įsakymu vyko didelis krikščionių Bažnyčios (Dievo vaikų) persekiojimas (303-313 m.). Po šio periodo, Romos imperatorius Konstantinas dėl akių „priėmė“ krikščionybę, kad padarytų ją oficialia religija. Smirnos mieste vyravo deivės Nemezidės kultas. 3) Pergamas (313-538 m.). Šiuo periodu buvo iškelta žmogaus valia virš Dievo valios. Tai stabmeldystė. Per kompromisą į Bažnyčią prasiskverbė nikolaitų mokslas. Pergamo mieste stovėjo stabo Dzeuso šventykla. 4) Tiatyrai (538-1517 m.). Romos imperatorius Justinianas savo įsaku suteikė įgaliojimus Romos vyskupui (įsigalėjo šėtono sistema). Žmogaus sprendimai pakeitė Dievo Žodį. Atstūmus šviesą, atėjo tamsūs viduramžiai, kada žmogus sprendė kuo kitam įtikėti ir ką garbinti. Mieste buvo Apolono šventykla, stūksojo Justiniano obeliskai (falo simboliai). Bažnyčia pažino satanizmo okultizmo gelmes. 5) Sardai (1517-1798 m.). Šiuo laikotarpiu prasidėjo reformacija, tačiau ne iki galo išbaigta pagal Dievo Žodį. Atsirado daug denominacijų, kurios rėmėsi Biblija nepilnoje tiesoje, o savo tuometiniu supratimu. 6) Filadelfija (1798-1844 m.) Misionieriai skelbia Dievo Žodį visame pasaulyje. 7) Laodikėja (1844 – laikų pabaiga). Prasidėjus šiam laikotarpiui, Jėzus dangaus šventykloje įėjo į šventų švenčiausiąją išdilyti Dievo vaikų nuodėmių per kiekvieno atgailą. Šalia dangaus sosto yra keturios būtybės ir 24 vyresnieji baltais drabužiais (Apreiškimo 4 skyrius). Ką simbolizuoja būtybės? Liūtas – jėgos simbolis (Kristus Karalius – Evangelija pagal Matą). Veršis – ištvermė (Kristus Tarnas – Evangelija pagal Morkų). Žmogus – protas (Kristus Žmogus – Evangelija pagal Luką). Erelis – dieviškumas (Kristus Dievas – Evangelija pagal Joną). O 24 vyresnieji – tam tikra grupė šventųjų danguje. Kaip žinome iš Biblijos: Henochas ir Elijas buvo gyvi paimti į dangų. Mozė buvo prikeltas ir paimtas į dangų. Taigi, iš tų 24 vyresniųjų, kurie dabar yra danguje, gali būti Mozė, Henochas, Elijas ir kiti (Apreiškimo 4; 5 skyriai). Mozė simbolizuoja tuos, kurie bus prikelti Kristui atėjus, o Elijas – tuos, kurie nepatyrę mirties, bus paimti Kristui atėjus. Taip pat Mozė kaip simbolis įstatymo, o Elijas – kaip Pranašų.

7 antspaudai (septyni krikščionybės periodai istoriniu laikotarpiu) Apreiškimo 6 – 8 skyriai: 1) Baltas žirgas (pergalės simbolis) – raitelis su lanku ir vainiku – Viešpats Dievas. Dievo Žodis kaip strėlė turi pasiekti kiekvieno širdį. Balta spalva – tyras tikėjimas. Istorinis laikotarpis, kuomet apaštalai skelbė išgelbėjimo žinią per Jėzų Kristų (iki 100 m.). 2) Ugniaspalvis žirgas simbolizuoja pralietą krikščionių kraują už tiesą. Kalavijas – Dievo Žodis. Persekiojimų metas (100-323 m.). 3) Juodas žirgas (juodieji viduramžiai), laikotarpis (323-538 m.). Romos imperatorius Konstantinas

„suvienijo” krikščionybę su pagonybe. Gnosticizmas įsiskverbė į bažnyčias. 4) Palšas žirgas, o raitelio vardas Mirtis. Evangelija mirė, nes žmogus užėmė Dievo vietą. Dievo Šabatas buvo pakeistas pagonišku sekmadieniu. 5) Penktasis antspaudas. Tie krikščionys, kurie norėjo gyventi pagal Bibliją, buvo sunaikinti kardų. Praktiškai krikščionys buvo išnaikinti pasaulyje per inkviziciją, karus. Biblija buvo uždrausta šėtono institucijos (Romos katalikybės). Tačiau Dievas neleido, kad Evangelija žūtų. Reformacija atliko savo darbą (1370-1844 m.). Paliegusi krikščionybė įsitvirtino Amerikoje, pietų Afrikoje, Australijoje. 6) Šeštasis antspaudas. Įvyko permainos danguje: 1780 m. užtemo saulė, 1833 m. krito žvaigždės. 1755 m. įvyko Lisabonos žemės drebėjimas. 7) Septintasis antspaudas. „Bylinėsiuosi dėl ištikimybės sulaužymo [dėl Dievo įsakymų nesilaikymo]“ (Ez 17, 20).

7 trimitai (Apreiškimo 7 – 11 skyriai).

7 negandos (Dievo rūstybė išlieta ant žemės, jūros, upių, saulės, oro, žvėries sosto – Babelės Vatikano, Eufrato upės – Babelės sponsorių, pasekėjų) Apreiškimo 16 skyrius. Dievo žmonės per negandas bus apsaugoti.

Babelės (Romos katalikų bažnyčios) teismas (Apreiškimo 17 – 18 skyriai).

7 palaiminimai Apreiškimo knygoje (paskutiniems laikams):

- 1) „Palaimintas tas, kuris skaito, ir tie, kurie klausosi šios pranašystės žodžių ir laikosi to, kas joje surašyta; nes laikas yra čia pat“ (Apr 1, 3).
- 2) „Palaiminti mirusieji, kurie nuo šiol miršta Viešpatyje; taip, – sako Dvasia, – kad jie ilsėtųsi nuo savo triūso; ir jų darbai seka jais“ (Apr 14, 13).
- 3) „Štai Aš [Jėzus Kristus] ateinu kaip vagis [Jo atėjimo netikėtumas]. Palaimintas, kas budi ir saugo savo drabužius [balti drabužiai – teisumas], kad nevaikščiėtų nuogas, ir jie nepamatytų jo gėdos“ (Apr 16, 15).
- 4) „Palaiminti, kurie pašaukti į Avinėlio [Jėzaus Kristaus (jaunikio) ir Jo Bažnyčios Dievo vaikų (sutuoktinė)] vestuvių vakarienę“ (Apr 19, 9).
- 5) „Palaimintas ir šventas tas, kuris turi dalį pirmajame prisikėlime [Jėzaus Kristaus antrojo atėjimo metu]; šitiems antroji mirtis [po tūkstantmečio, vykdant nusidėjėlių teismą] neturi valdžios, bet jie bus Dievo ir Kristaus kunigai ir karaliaus su juo tūkstantį metų [danguje]“ (Apr 20, 6).
- 6) „Štai Aš [Viešpats] greitai ateinu: palaimintas tas, kuris laikosi šios knygos pranašystės pasakymų [žodžių]“ (Apr 22, 7).
- 7) „Palaiminti tie, kurie vykdo Jo [Dievo] įsakymus, kad jie turėtų teisę į gyvenimo medį ir galėtų įeiti pro vartus į miestą [naująją Jeruzalę naujojoje žemėje]“ (Apr 22, 14). Yra tik vienas įėjimas, vieni vartai, vienos durys, vienas kelias į išgelbėjimą – Jėzus Kristus Viešpats (YaHWeH Yēhōshúa ha Mashiach). Ištikimybė Viešpačiui Dievui – paklusnumas ir Jo įsakymų laikymasis. Tobulas teisumas – visiškas paklusnumas Dievo įsakymams. Laikaisi Dievo įsakymų, nes myliu Viešpatį. Lai dominuoja Meilės Įstatymas (10 Dievo įsakymų: pirmieji keturi – atspindi meilę Dievui, o likusieji – artimui), Šventosios Dvasios įrašytas širdyje.

Visa pasaulio istorija atskleista Danieliaus knygoje (žr. Bibliją, Danieliaus pranašystė, 2 skyrius, Nebukadnecaro sapnas – statula iš skirtingų elementų; Danieliaus sapnas ir regėjimas apie žvėris, 7 skyrius): 1) statulos galva (auksas) – Babilonija, pasaulinė valdanti galia (605-539 m. prieš Kristų) simbolis „lyg liūtas su erelio sparnais“. 2) statulos krūtinė (sidabras) – Medo Persija, pasaulinė valdanti galia (539-331 m. pr. Kr.) simbolis „panašus į lokį (mešką)“. 3) statulos klubai (bronzos / varis / žalvaris) – Graikija-Makedonija, pasaulinė valdanti galia (331-168 m. pr. Kr.) simbolis „lyg leopardas su 4 galvomis ir 4 sparnais“. 4) statulos kojos (geležis) – pagoniškoji Romos imperija,

pasaulinis viešpatavimas (168 m. pr. Kr. - 476 m. po Kristaus) simbolis „siaubingas žvėris su 10 ragų ir su vienu išskirtiniu ragu (popiežija)“. 5) statulos pėdos (geležis ir molis) – Europa (padalinta Romos imperija) kuri nesusijungs Dievo akyse (476 m. – iki Kristaus sugrįžimo ir Jo karalystės įtvirtinimo amžiams). Simbolizmas: geležis – Valstybinė politinė valdžia, molis – Bažnyčia. 10 kojos pirštų – 10 karalių (valdovų). Teoriškai (žmogaus akimis žiūrint) pasaulis susivienys, bet praktiškai (Dievo akimis žiūrint) jis liks pasidalijęs iki Kristaus sugrįžimo. Kaip molis nesusijungia su geležimi, taip Dievo vaikai (molis) nesijungs su pasauliu (valstybine politine religine valdžia). Akmuo (Uola), kuris sutriuškina statulą (visas pasaulio karalystes), yra Viešpats Jėzus Kristus, Jo amžinoji karalystė, Jo Žodis ir Jo Įstatymas. Akmuo (Uola) trenks į statulos kojas (geležies su moliu) ir sutriuškina statulą į šipulius. Dievas sutriuškina visas pasaulio karalystes. Taigi, Dievas valdė tada ir tebevaldo iki šių dienų. „Sąmyšio diena artėja, pranašų žodžiai pildosi“ (Mch 7, 4).

Danieliaus knygos 9 skyrius pranašystė (Dan 9, 24-27) apie pirmąją Jėzaus Kristaus atėjimą jau išsipildė tiksliai. Tuomet judaizmo religijai atėjo galas, nes šią pranašystę išpildė būtent Jėzus Kristus, kurio judaizmas neišpažįsta iki šiol. „Kas yra melagis, jeigu ne tas, kuris neigia, kad Jėzus yra Pateptasis [Mesijas]? Tas yra antikristas, kuris neigia Tėvą ir Sūnų. Kiekvienas, kas neigia Sūnų, neturi ir Tėvo“ (1Jn 2, 22. 23). O tikras tikėjimas remiasi Šventojo Rašto pranašystėmis.

Biblijoje:

1 diena = 1 metai. („Uždėjau jų kaltės metus, atitinkamą dienų skaičių. Tris šimtus devyniasdešimt dienų... Aš įskaitysiu tau dieną už metus“ Ez 4, 5. 6).

1 savaitė = 7 dienos = 7 metai. („Pagal skaičių dienų, kai jūs žvalgėte žemę, už keturiasdešimt dienų jūs nešiosite savo kaltes keturiasdešimt metų, už kiekvieną dieną – metai“ Sk 14, 34).

70 savaitių * 7 dienos = 490 dienų = 490 metų (Dan 9, 24).

2300 dienų = 2300 metų (Dan 8, 14).

7 savaitės ir 62 savaitės (Dan 9, 25).

Išėjo įsakymas atkurti ir pastatyti Jeruzalę: 7 savaitės = 49 dienos = 49 metai (šventykla atstatyta).

62 savaitės = 434 dienos = 434 metai (Mesijo atėjimas).

69 savaitės * 7 dienos = 483 metai.

457 m. pr. Kr. (įsakymas) + 483 metai (49+434) = 27 mūsų eros metais „ateis Mesijas (Pateptasis) ir pradės Savo tarnystę“. 27 – aisiais mūsų eros metais Jėzui suėjo 30 metų ir Jis pradėjo Savo tarnystę (kuri tęsėsi 3,5 metų) kaip Mesijas Pateptasis per Šventosios Dvasios krikštą. 31 – aisiais mūsų eros metais Jėzus buvo nukryžiuotas, prisikėlė ir pakilo į dangaus šventyklą.

Nuo 27 m. – 3,5 metų (Jėzus skelbia Gerąją Naujieną žydams) – iki 31 m. (Jėzus nukryžiuotas) – 3,5 metų (duota atgailauti žydams (viso 7 metai)) – iki 34 m. (Steponas užmėtomas akmenimis, o Saulius persekioja krikščionis, po to gauna regėjimą ir tampa apaštalu Pauliumi pagonims).

Nuo 34 metų Geroji Naujiena apie Jėzų skelbiama pagonims. Kiekvienas, kuris priima Jėzų Kristų, tampa Abraomo palikuonimi.

Danieliaus (Dan 8, 14) pranašystės pabaiga – 1844 m. Jėzus įėjo į dangaus šventyklos šventų švenčiausiąją, kur yra skrynia su Sandoros plokštėmis (10 Dievo įsakymų). „Tad atgailaukite ir atsiverskite, kad būtų išdildytos [panaikintos] jūsų nuodėmės“ (Apd 3, 19).

Ką Danieliaus knyga atskleidžia apie popiežiją (popiežių)? Pirmas Danieliaus regėjimas. „Po to nakties regėjime mačiau ketvirtą žvėrį: baisų, siaubingą ir nepaprastai stiprų, kuris turėjo didelius geležinius dantis. Jis ėdė, triuškinė, mindė kojomis [Romos imperija]... ir turėjo dešimt ragų [padalinta imperija]. Aš stebėjau ragus, ir štai kitas, mažas ragas [popiežija] išaugo tarp jų. Raga buvo akys ir burna lyg žmogaus, kuri išdidžiai kalbėjo [popiežius]. Aš mačiau tą ragą, kariaujančią su

šventaisiais [Kristaus sekėjais] ir juos nugalinti, kol atėjo Amžinasis [Viešpats Dievas] ir savo sprendimu atidavė karalystę Aukščiausiojo šventiesiems [Dievo vaikams]“ (Dan 7, 7. 8. 21. 22). Antras Danieliaus regėjimas. „Iškils akiplėša ir klastingas karalius [popiežius]. Jis bus galingas, bet ne savo jėga [šėtono jėga], ir įvykdys baisių nusikaltimų. Ką darys, jam seksis, jis sunaikins galinguosius ir šventųjų tautą [krikščionis]“ (Dan 8, 23. 24). „Karaliaus vietą užims niekšas, kuriam karališka garbė nebus suteikta. Bet jis įeis taikiai ir apgaule pasiglemš karališką valdžią. Sandora, padaryta su juo, bus klastinga ir bevertė. Su grupele žmonių jis taps galingas. Taikiai jis įeis į turtingąsias krašto sritis... Karo grobį ir gėrybes jis dalins saviesiems... Neištikimuosius sandorai [nevykdančius Dievo įsakymų] jis [popiežius] suklaidins klastingomis kalbomis, bet žmonės [Kristaus sekėjai], kurie pažįsta savo Dievą, bus stiprūs ir veiks. Tautos išminčiai mokys žmones, nors kuri laiką jie bus naikinami kardu [žudymu], liepsna [deginant ant laužo], įkalinimu ir apiplėšimu [konfiskuojant nuosavybę]. Kai kurie išminčiai žus, kad kiti būtų iširti, išbandyti ir apvalyti iki skirto laiko. Karalius [popiežius] elgsis, kaip norės, didžiuosis prieš dievus [stabus] ir išdidžiai kalbės prieš Dievą [Viešpatį]. Didžiuosis prieš visus... Tik tvirtovių dievą [Kibela – tvirtovių deivė arba dievų motina (dar vadinama „Marija“) = šėtonas] jis [popiežius] pagerbs... auksu, sidabru, brangiais akmenimis ir brangenybėmis. Kas jį pripažins, tam suteiks daug garbės... Jis pastatys savo karališką palapinę tarp jūros [tautų] ir šlovingo šventojo kalno [Siono – Dievo vaikų]. Ten jis prieis galą, ir nė vienas jam nepadės. Kol rūstybė bus įvykdyta, nes kas nuspręsta, tai bus padaryta“ (Dan 11, 21. 23. 24. 32. 33. 35. 36. 37. 38. 39. 45). Apie paskutinius laikus: „Tada ateis tokie sunkūs laikai, kokių nebuvo nuo tautos atsiradimo. Nedorėliai elgsis nedorai ir to nesupras, bet išmintingieji supras. Daugelis bus apvalyti, išbalinti ir išmėginti. Tada [gyvojo Dievo vaikai] tavo tauta [Danieliaus] bus išgelbėta – kiekvienas, kuris bus įrašytas knygoje [gyvenimo]. Išmintingieji spindės kaip dangaus šviesuliai, kurie nukreipė daugelį į teisumą – kaip žvaigždės per amžių amžius. Daugelis ją [pranašystę] perskaitys ir įgaus pažinimo“ (Dan 12). Koks popiežijos ir su ja susivienijusių, galas? „Žvėris [popiežija] buvo sugautas, o kartu su juo netikrasis pranašas [puolęs protestantizmas], jo akyse daręs ženklus ir jais klaidinęs žmones, kurie buvo priėmę žvėries ženklą [sekmadienio dienos šventimą] ir garbino jo atvaizdą [stabus]. Jiedu gyvi buvo įmesti į ugnies ežerą, degantį siera“ (Apr 19, 20).

Tikrieji Kristaus sekėjai skelbs šią tiesą, nepaisant jiems gresiančių persekiojimų, nes teismo priešai daro viską, kad sustabdytų Dievo tarnų veiklą. Taigi, Danieliaus 7 skyrius popiežių apibūdina kaip ragą, kalbantį išdidžiai prieš Aukščiausiąjį, pakeitusį laikus ir Dievo Įstatymą (II įsakymą panaikino, IV įsakymą pakeitė) ir varginantį Dievo vaikus. Apreiškimo Jonui 13 skyrius popiežių apibūdina kaip žvėrį, kurį garbina visas pasaulis, ir kuriam talkina (vienijasi ekumeniniu pagrindu su popiežija) kitas žvėris – nupuolęs protestantizmas (melagingi pranašai). Apie pastaruosius taip sakoma: „Saugokitės netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių kailyje, o viduje yra plėšrūs vilkai. Jūs pažinsite juos iš vaisių“ (Mt 7, 15. 16). Taip sako Viešpats: „Neklausykite pranašų [pastorių-masonų] jums pranašaujančių. Jie tik mulkina jus, kalbėdami prasimanytus regėjimus, o ne tai, kas ateina iš Viešpaties“ (Jer 23, 16). Taip sako Viešpats apie pranašus [melagingus], kurie suvedžioja Mano tautą [Viešpaties Dievo žmones]: „Jei jie turi ką kramtyti dantimis, jie šaukia: „Taika!“, o tiems, kurie jiems nieko neduoda, jie skelbia karą“ (Mch 3, 5). Tačiau „Ne Įstatymo klausytojai teisūs Dievo akyse, bet Įstatymo [Viešpaties Dievo įsakymų] vykdytojai bus išteisinti“ (Rom 2, 13). „Būkite Žodžio vykdytojai, o ne vien klausytojai, apgaudinėjantys patys save. Bet kas įsižiūri į TOBULĄJĮ LAISVĖS ĮSTATYMĄ [10 Viešpaties Dievo įsakymų] ir jį [juos] vykdo... tas bus palaimintas savo darbuose“ (Jok 1, 22. 25). „Jeigu tik

įvykdote KARALIŠKĄJĮ ĮSTATYMĄ [10 Viešpaties Dievo įsakymų]... jūs gerai darote“ (Jok 2, 8).

Apreiškimo Jonui 17 skyrius atskleidžia Romos katalikų bažnyčią kaip moterį paleistuvę, apsivilkusią purpuru, išsipuošusią brangakmeniais ir rankoje laikančią aukso taurę. Ši religinė sistema dar vadinama žemės šlykštybių motina (Romos katalikybė), kuri girta nuo Jėzaus liudytojų kraujo. Apreiškimo 18 skyriuje Dievas ragina išeiti iš šios religinės sistemos (Babelės, demonų buveinės), kad nedalyvauti jos nuodėmėse ir nepatirti jos negandų. Apreiškimo 16 skyrius aprašo negandas, teksiančias tiems, kas paklus popiežiui ir įgys žvėries ženklą. O Apreiškimo 14 skyriuje skelbiama trijų angelų žinia pasauliui, kurių viena byloja apie nepaklusniųjų Dievui pražūtį ugnies ežere. Apaštalas Paulius antrame laiške Tesaloniečiams popiežių apibūdina kaip nuodėmės žmogų, pražūties sūnų, prieštarautoją, nedorėlį, kuris išaukština save prieš Dievą ir rodo save esant Dievu. Tai paskutinių laikų žinia Dievo žmonėms: katalikams išeiti iš tos religinės sistemos, krikščionims laikytis nuo jos kuo atokiau, nebendradarbiauti su jais, nesivienyti ir nesijungti. Nes nieko negali būti bendro tarp šviesos ir tamsos. Jeigu žmogų įtakos Šventoji Dvasia, jis paliks Romos katalikybės sistemą. Tik Kristus Šventosios Dvasios veikimu gali išlaisvinti ir išvaduoti iš Romos katalikybės melo ir apgaulių, ir per atgailą atnaujinti žmogaus širdį.

Brangūs žmonės, katalikai, kitų tikybų atstovai, ir visi, kurie stovite ant bedugnės krašto, jeigu nenorite nukristi į ją, pažiūrėkite tiesai į akis: jus nori suvienyti per „visų karalienę motiną“. Marija niekada nebuvo Dievo motina, o Jėzaus, kaip žmogaus, kūniškoji motina. Ji buvo Dievo tarnaitė, kurią Dievas ir pasirinko, kad per ją ateitų į žemę kūnu. O popiežija iškelė „Dievo motinos“ dogmą. Marijos rolę čia vaidina Liuciferis. Marijos figūra, personažas, atvaizdas tapo įsikūnijimu paties šėtono. „Marija“ – tai Liuciferio akronimas. Pripažindami popiežiaus valdžią, jūs pasirenkate sau kitą karalių (arba „dangaus karalienę“ Liuciferį), atstumdami bei paniekdami tikrąjį Karalių Jėzų Kristų. „Padaugės sielvartų tiems, kurie nuskuba paskui kitą dievą [stabą]“ (Ps 16, 4). Jeigu jūs pripažįstate eucharistiją, jūs pripažįstate nuolatinę auką ir tuo pačiu paminat Kristaus auką, kuris pasiaukėjo vieną kartą ir visiems laikams. Reiškia, jeigu jūs švenčiate eucharistiją, jūs švenčiate šėtono pergalę prieš Kristų. Kodėl jūs iškeitėte santykius su gyvuoju Dievu į religinę imitacijos formą? Nustokite žaisti religiją ir tikėti jos beprasmeiais fokusais. Tuo metu, kai jūs turite gyvąjį Dievą, kuris jus sukūrė, jūs žaidžiate religinę loteriją. Jūs pasipiktinote? Manote, kad teisingai pykstate?! Ar pažįstate Tą, kuris mirė už jūsų nuodėmes? Tuomet išeikite iš religinės sistemos ir artinkitės prie gyvojo Dievo, savo Gelbėtojo. Sekit ne religiją (organizaciją), sekite Jėzumi (Dievu)! Nebūkit pagoniškos Romos (katalikai), būkit Šventojo Kristaus (krikščionys). Nebūkit Babelės vaikai, tapkit Dievo vaikais. Išeikit iš Babelės! Nes Jėzus pasakė: "Sek paskui MANE!" (Jn 21, 19). „Jei kas Man tarnauja, tas teseka paskui Mane; ir kur Aš esu, ten bus ir Mano tarnas; jei kas Man tarnauja, tą gerbs Mano Tėvas. Kas Mane atmeta ir nepriima Mano Žodžių, turi tą, kuris jį teisia: Žodis, kurį Aš kalbėjau, tas jį teis paskutiniąją dieną. Ir Aš žinau, kad Jo [Dievo] įsakymas yra amžinas gyvenimas“ (Jn 12, 26. 48. 50). Bet jei nesuprasite šito pasakymo, tai liks nuo jūsų paslėpta, kad to nesuvokiate.

Krikščionys protestantai, kurie nesilaikote Dievo įsakymų ir vienijatės su pasauliu, ką apie jus byloja Dievo Žodis? „Jeigu jūs, ištrūkę iš pasaulio purvyno Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pažinimu, ir vėl jame įklimpę pralaimite, tai jums paskui darysis blogiau negu pirma. Jums būtų buvę geriau iš viso nepažinti teisumo kelio, negu, jį pažinus, nusigręžti nuo jums duoto ŠVENTO ĮSAKYMO. Todėl jums nutiko, kaip sako teisinga patarlė: „Šuo sugrįžta prie savo vėmalo“, ir: „Išmaudyta kiaulė vėl voliojasi purvyne““ (2Pt 2, 20-22). Juk Jėzus pasakė: „Kiekvienas, kas vykdo

Mano dangiškojo Tėvo valią, yra mano brolis, ir sesuo, ir motina“ (Mt 12, 50). Jeigu jūs nevykdote Dievo valios (t.y. nesilaikote Jo įsakymų), jūs net negalite būti vadinami broliais Kristuje. Bet jūs sakote „mes pakrikštyti Kristaus vardu“. Ar tikrai? „Jeigu su Kristumi mirėte pasaulio pradmenims, tai kodėl gi, tarsi tebegyvendami pasaulyje, pasiduodate nuostatoms pagal žmonių priesakus bei doktrinas? [Kodėl esate pavaldūs įsakams pagal žmonių įsakymus ir mokslus]“ (Kol 2, 20-22). „Kodėl laužote Dievo įsakymą savąja tradicija?! [juk žmogaus tradicijos išniekina Dievo Žodį]“ (Mt 15, 3). "Saugokitės, kad kas jūsų nepasigrobtų per filosofiją ir tuščią apgaulę, pagal žmonių tradicijas, pagal pasaulio pradmenis, o ne pagal Kristų" (Kol 2, 8). Neprisitaikykite prie šio pasaulio, bet pasikeiskite, atnaujindami savo protą Dievo Žodžiu: "Palikite kvailąjį ir gyvenkite; ir eikite supratimo keliu" (Pat 9, 6). "Venk suterštų ir tuščių plepalų, nes jie išaugs į daugiau bedieviškumo" (2Tim 2, 16). "Atmesk suterštas, bedieviškas, pasaulietiškas, pagoniškas ir bobiškas pasakas, o verčiau lavink save dievotumui" (1Tim 4, 7). Ar norite ir toliau vergauti nuodėmei, kurios užbaigtis – amžinoji mirtis? Jeigu jūs sąmoningai laužote Dievo Įstatymą – jūs nuodėmės vergai. Anksčiau vergams su yla perdurdavo ausį, kad jie liktų vergais visam laikui (iš čia kilęs auskarų vėrimas) (Įst 15, 17). Kieno vergais jūs norite būti – Viešpaties Dievo ar šio pasaulio dievo (šėtono)? Jeigu norite įeiti į amžinąjį gyvenimą, laikykitės Dievo įsakymų iš meilės Kristui (Mt 19, 17). „Nes daug yra pašauktų, bet maža išrinktų“ (Mt 20, 16). Nes teisumas įgyjamas klusnumu. Bet jūs nenorite būti klusnūs ir priešinatės Dievo Įstatymui ir tiems, kas Jį vykdo, "kaip Janas ir Jambras priešinosi Mozei, taip ir šitie priešinasi tiesai: sugedusio proto žmonės, tikėjimo atžvilgiu atmestini. Bet jie toliau nepažengs, nes jų kvailybė, kaip ir anų, paaiškės visiems" (2Tim 3, 8-9). Jūs sakote, kad esate Kristaus tarnai ir Dievo paslapčių tvarkytojai. Tačiau „iš tvarkytojų reikalaujama, kad būtų ištikimi [laikytųsi Dievo įsakymų]“ (1Kor 4, 2). Jėzus mokė savo mokinius laikytis Dievo įsakymų (kad jų išmoktumėte, jų laikytumėtės ir juos vykdytumėte). „Nenukrypk nuo jo [Dievo Įstatymo] nei į dešinę, nei į kairę, kad tau sektųsi [kad elgtumeisi išmintingai]“ (Joz 1, 7). „Izraelio Stiprybė [Amžinybė] nemeluos ir nepersigalvos; nes Jis ne žmogus, kad persigalvotų“ (1Sam 15, 29). „Taip jums kalbėjau; o jūs nenorėjote klausyti, bet priešinatės VIEŠPATIES įsakymui ir, pernelyg pasitikėdami savimi [jūs buvote pernelyg pasitikintys savimi (įžūlūs)],ėjote aukštyne į kalvą“ (Įst 1, 43). „Iš jūsų tarpo yra išėję kai kurie žmonės, Belialo vaikai [nepaklusnūs žmonės], ir yra atitraukę jų miesto gyventojus, sakydami: eikime ir tarnaukime kitiems dievams, kurių nesate pažinę“ (Įst 13, 13). „Tad kodėl užkietinate savo širdis, kaip egiptiečiai ir faraonas užkietino savo širdis?“ (1Sam 6, 6). Neleiskite, kad jūsų širdis pasiaukštintų ir dvasia sukietėtų nuo išdidumo.

Pagonys, jūs didžiuojatės jūsų protėvių palikimu ir puoselėjate jų tradicijas, tačiau Dievo Žodis sako: "Nebūkite kietasprandžiai kaip jūsų protėviai! Paveskite save Viešpačiui" (2Krn 30, 8). "Iš visų bėdų gelbsti Viešpats" (Ps 34, 19). Jūs remiatės tradicijom, tačiau žmogaus tradicijos išniekina Dievo Žodį. "Argi nežinote, kad pasiduodami kam nors vergauti, jūs iš tiesų tampate vergais to, kuriam paklūstate: ar tai būtų nuodėmė, vedanti į mirtį, ar paklusnumas, vedantis į teisumą" (Rom 6, 16). Daugeliui "šio amžiaus dievas [šėtonas] apakino protus; netikintiems, kad jiems nesušvistų Kristaus, kuris yra Dievo atvaizdas, šlovės Evangelijos šviesa" (2Kor 4, 4). Dabartinis, piktasis pasaulis turi savo dievą – šėtoną, kuriam duota valdžia visoms žemės karalystėms (Lk 4, 5-6). Būtent todėl žemėje karaliauja neteisybė, melas, apgaulė, smurtas, karai, žudynės, neapykanta Viešpačiui Dievui ir kitos piktybės, kurias vykdo neklusnumo vaikai (nuodėmės vergai), t.y. žmonės, apakinti ir vedami šio pasaulio dievo (Ef 2, 2; 6, 12). Šėtonas valdys pasaulį iki tos dienos, kai Jėzus Kristus ateis antrą kartą į žemę ir joje įkurs Savo karalystę bei įmes šėtoną į bedugnę (Apr 20, 1-4). Šiuo metu Viešpats Dievas gelbėja žmones iš nuodėmės per atgailą, iš šio piktojo, šėtono

valdomo pasaulio, per Malonės Evangeliją, surašytą Biblijoje, kurioje jūs ieškote ne tiesos, o savo išankstiniams įsitikinimams paramos. Taip, Kristus buvo atėjęs pas Izraelio tautą pagal duotus pažadus. Pirmiau turėjo būti palaiminti žydai, kad vėliau per juos pagonyms gautų palaiminimus. Pagonys palaiminti laimindami dvasinį Izraelį (Dievo vaikus Kristuje). Savo žemiškoje tarnystėje Jėzus mirė vien už Izraelį. O tik vėliau, skirtu laiku, Jis apreiškė Pauliui neskelbtą žinią (Ef 3, 1-9), kad Jis mirė už visus (1Tim 2, 5-6). Jėzus pasakė: „Tuo tikslu Aš gimiau ir atėjau į pasaulį dėl to, kad liudyčiau tiesą. Kiekvienas, kuris yra iš tiesos, klauso Mano balso“ (Jn 18, 37). „Na, o dabar nebūkite kietasprandžiai, kaip buvo jūsų tėvai, bet atiduokite save VIEŠPAČIUI“ (2Krn 30, 8). „Susipažink dabar su Juo ir būk ramybėje; per tai tau ateis gerovė“ (Job 22, 21).

Ateistai, kreipiuosi ir į jus. Jūs irgi turite tikėjimą. Aišku, jūs sakysite, kad visa tai beprotybė. Bet ar žinote, kas yra absoliuti beprotybė? Tai tikėjimas tuo, kad niekas atsitiktinai atsirado iš nieko ir sukūrė viską. Arba, kad žmogus tėra išėivis iš gyvulių pasaulio. Tai viso labo šėtono pasaka. Tamsa – tai šviesos nebuvimas (chaosas). Dievas yra šviesa. Mes esame šviesos kvantai (energijos kiekis). Mes buvome sukurti dėl Dievo šlovės. Mes egzistuojame dėl vieno ir vienintelio tikslo, kad būtumėm šviesa (fotonai). Kad būtumėm šviesos spinduliai, kad sunaikintumėm tamsą. Tai aukštas pašaukimas. "Kiekvieną, kuris vadinasi Mano vardu, Aš sukūriau savo šlovei, Aš [Viešpats] sutvėriau ir padariau jį" (Iz 43, 7). Mes pašaukti pristatyti pasauliui Kristaus charakterį. Tamsa – Dievo charakterio nebuvimas. Kokios mūsų proto galimybės? Nėra nieko panašaus kietajam diskui, esančiam žmogaus galvoje. Dievo charakterio kodas įrašytas mumyse: Jo įsakymai. Šviesa – Dievo charakterio užpildymas mumyse. „Paklauskime, kokią galima padaryti išvadą: bijok Dievo ir vykdyk Jo įsakymus, nes tai yra viskas kiekvienam žmogui“ (Ekl 12, 13). Jeigu jūs nenorite vykdyti visų Dievo įsakymų Kristuje, tai jūs negalite būti šviesos fotonais. Reiškia, jūs pasiliecate tamsoje (chaose). Asmenybė, kuri atskleidžia Kristaus charakterį, yra šviesa Viešpatyje. Dievas įdėjo kiekvienam žmogui pažinimą per sąžinės balsą, kad Dievas yra, todėl nei vienas žmogus nepateisinamas. Nei vienas teismo dieną negalės pasakyti, neva nežinojęs, kad Dievas yra. Kiekvienas ateistas širdyje žino, kad Dievas yra. Kiekvienam žmogui reikia Gelbėtojo.

Giminės ir artimieji, žinau, ką jūs manote apie mane. Vienas iš jūsų, atstovaudamas visų nuomonei, viešai, internetinėje erdvėje, ne sykį siūlė man kreiptis pas psichiatrą! Juk visa giminė manote, kad aš išėjęs iš proto. Nieko keisto, juk lygiai taip galvojo ir apie Jėzų. „Saviškiai [artimieji, giminaičiai]... ėjo sulaikyti Jo, sakydami: „Jis yra išėjęs iš proto““ (Mk 3, 21). „Daugelis piktinosi Juo“ (Mk 6, 3). „Mat netgi Jo broliai Juo netikėjo“ (Jn 7, 5). „Svetimas tapau savo broliams, pašalinis – mano motinos vaikams“ (Ps 69, 8). „Ir žmogaus priešai bus jo namiškiai“ (Mt 10, 36). „Daugelis iš jų sakė: „Jis turi velnią [demoną] ir šėlsta. Kodėl Jo klausote?““ (Jn 10, 20). O religingieji sakė: „Jis turi Belzebulą [šėtoną]“ (Mk 3, 22). „Mes žinome, kad šitas žmogus yra nusidėjėlis“ (Jn 9, 24). „Dabar žinome, kad tu turi velnią [esi demono apsėstas]“ (Jn 8, 52). „Jei namų šeimininką [Jėzų Kristų] jie praminė Belzebulu [šėtonu], tai ką bekalbėti apie namiškius [Kristaus sekėjus]!“ (Mt 10, 25). Juk Dievo pranašą Joną Krikštytoją lygiai taip apibūdino: „Atėjo Jonas nevalgius [nevalgė nešvaraus maisto, mėsos] ir negeriantis [nevartojo alkoholio], tai jie [religingieji] sako: „Jis demono apsėstas““ (Mt 11, 18). Ar gi jūs ne taip pat galvojate apie mane? Ar gi jūs nesipiktinate, sakydami: „Mantas neturi jokios rimtos ateities, o jo rašymai tik tinginio užsiėmimas. Ta Biblija nieko nereiškia, nes ją parašė toks pat prietranka kaip Mantas“. Būkit palaiminti, mylimieji („laiminkite tuos, kurie jus keikia“ Lk 6, 28), nes jūs savo žodžiais mane sustiprinate, o per jūsų žodžius išsipildo Dievo Žodis: „Pranašas nebūna be pagarbos, nebent savo tėviškėje tarp savo giminių“ (Mk 6, 4). „Būsime visų nekenčiami dėl Mano [Jėzaus Kristaus] vardo“

(Lk 21, 17). Patys to nesuvokdami, jūs iš tiesų mane pagerbėt, prilyginę mane tokiems Dievo vyrams (rašiusiems Bibliją), kaip Mozei (o juk jis yra kai kurių iš jūsų kraujo giminaitis), Dovydui, Saliamonui, Danieliui, kitiems Viešpaties pranašams ir apaštalams. Ačiū jums už tai, tačiau garbės iš žmonių aš neieškau. „Aš nepriimu garbės iš žmonių. Bet aš jus pažįstu, kad neturite savyje Dievo meilės“ (Jn 5, 41-42). „Kas iš savęs kalba, tas ieško savo šlovės, bet kuris ieško šlovės To, kuris jį siuntė, tas yra tikras, ir jame nėra neteisumo“ (Jn 7, 18). Šlovės nei iš žmonių, nei iš pasaulio aš nepriimu (nes tikroji šlovė ateina tik iš Dievo). „Palaiminti esate jūs, kai žmonės jūsų nekęs ir kai jie atskirs jus nuo savo draugijos, ir jums prikaišios, ir atmes jūsų vardą kaip piktą dėl žmogaus Sūnaus [Jėzaus Kristaus]“ (Lk 6, 22). Mylimieji, būkite ramūs dėl mano psichinės būklės, aš neišsikrausčiau iš galvos, ir iš didelio rašto neišėjau iš krašto, kaip jums atrodo. Anaiptol. Esu sveiko proto ir skelbiu tiesos žodžius. Atleidžiu jums, ir nuolat prašau maldoje Viešpaties, kad jūs praregėtumėte ir Jis jums suteiktų atgailaujančią širdį, kad įgytumėt savyje Dievo meilės. Jėzus pasakė: „Jeigu jūs tikėtumėte Moze, tai tikėtumėte ir Manimi, nes jis rašė apie Mane. Bet jeigu jūs netikite jo raštais, kaipgi patikėsite Mano žodžiais?! O Raštai [Biblija-Šventasis Raštas-Dievo Žodis] liudija apie Mane, bet jūs nenorite ateiti pas Mane, kad turėtumėte gyvenimą“ (Jn 5, 46. 47. 39. 40). Viešpats klausia: „Su kuo galėčiau palyginti šią kartą? [Ir Viešpats atsako]: ji panaši į vaikus, kurie sėdi prekyvietėje ir šaukia savo draugams: ‚Mes jums grojome, o jūs nešokote. Mes giedojome raudas, o jūs neraudojote‘“ (Mt 11, 16. 17). Mes jums skelbiame tiesą, o jūs nepriimate jos. Mes jus kviečiame atgailauti, o jūs nenorite išpažinti Viešpačiui savo nuodėmių. „Tada Jis [Jėzus] pradėjo priekaištauti... kad jie neatgailavo: ‚Vargas jums...‘“ (Mt 11, 20. 21).). O, kad jūs taip pasitikėtumėte Dievu, kaip pasitikite turtais. „Vaikeliai, kaip sunku tiems, kurie pasitiki turtais, įeiti į Dievo karalystę!“ (Mk 10, 24). Tad nesididžiuokit ir nesudėkit vilčių į netikrus turtus, bet į gyvąjį Dievą. Atgailaukit ir Kristuje turtėkit gerais darbais. Bet jūs nenorite... „Už mano meilę jie yra mano priešininkai; bet aš atsidaviau maldai. Jie man atlygino piktu už gera ir neapykanta už mano meilę. Paskirk nedorėlį jo viršininku; ir tegul šėtonas atsistoja jo dešinėje“ (Ps 109, 4-6). Neveltui Jėzus šią kartą (paskutiniąją, prieš Jam sugrįžtant į žemę) apibūdina kaip „piktą ir svetimaujančią“ (Mt 12, 39), „netikinčią ir iškrypusią“ (Mt 17, 17), įtakojamą netyrųjų dvasių – demonų (Mt 12, 43-45). Vienok tik Jėzus (arba Jo mokinys) gali išvaryti demonus iš žmogaus Šventosios Dvasios jėga (Jėzaus Kristaus vardu) (Mt 12, 28). Tačiau jeigu jūs piktžodžiausite Šventajai Dvasiai, jums nebus atleista (Mt 12, 31). Aš baru jus, nes ir Jėzus savo mokinius barė: „ir prikaišiojo jiems dėl jų netikėjimo ir širdies kietumo, nes jie netikėjo tais, kurie buvo matę Jį po to, kai Jis prisikėlė“ (Mk 16, 14). O jūs irgi netikite, kad man apsireiškė Kristus. „Mes kalbame, ką žinome, ir liudijame, ką matėme; o jūs nepriimate mūsų liudijimo“ (Jn 3, 11). „Jums būtina gimti iš naujo [iš aukštai]. / Kad kiekvienas, kuris Jį [Jėzų Kristų] tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą. / Jei kas negims iš naujo, tas negali regėti Dievo karalystės. / Kas Juo tiki, tas nesmerkiamas, tačiau kas netiki, tas jau yra pasmerktas, kadangi netikėjo viengimio Dievo Sūnaus vardu“ (Jn 3, 7. 15. 3. 18). Mylimieji, atgailaudami sugrįžkite į Viešpaties bendruomenę, „kad būtumėte nepeiktini, nekalti ir nesutepti Dievo vaikai sugedusioje ir iškrypusioje žmonių kartoje“ (Fil 2, 15). „Bet jeigu jūs vienas kitą kremtate, kandžiojate ir ėdate, žiūrėkite, kad nebūtumėte vienas kito praryti!“ (Gal 5, 15). Jėzus pasakė: „Todėl kas gėdysis Manęs ir Mano Žodžių šioje svetimaujančioje ir nuodėmingoje kartoje, to gėdysis ir Žmogaus Sūnus, kai Jis ateis savo Tėvo šlovėje su šventaisiais angelais“ (Mk 8, 38).

Taigi, kas atsitiks netolimoje ateityje? „Kas iš jūsų atkreipia dėmesį į tai ir rūpinasi tuo, kas bus ateityje?“ (Iz 42, 23). Susivienijus religijoms ir valstybinei valdžiai, bus išleistas privalomas

sekmadienio šventimo įstatymas Amerikoje (po to – Europoje). „Tavo [Viešpatie] priešai triukšmauja, kelia galvas tie, kurie Tavęs nekenčia. Jie tariasi vieningai, susijungia prieš Tave“ (Ps 83, 2. 5). „Argi Tu [Viešpatie], nedorėlių sostui pritarsi, kai iškraipydami Įstatymą jie spaudžia žmones?“ (Ps 94, 20). „Viešpats paverčia niekais pagonių sumanymą, suardo tautų planus“ (Ps 33, 10). „Juk Viešpaties diena arti visoms tautoms. Kaip tu darei, taip tau darys – tavo atlygis grįš tau pačiam“ (Abd 1, 15).

1. Skelbiamas Kristaus teisumas („Kas kalba tiesą, skelbia teisumą“ Pat 12, 17). Jeigu žmogus apsirėngęs ne Kristaus, o savo teisumu – jis atmetinas.
2. Dievo vaikai skelbs trijų angelų žinią (Apr 14; Apr 18); apie popiežių ir puolusį protestantizmą (Apr 13).
3. Vieni žmonės priims tiesą, kiti pasirinks neteisiojo kelią.
4. Dievo vaikams bus išlietas „vėlyvasis lietus“ (Šventosios Dvasios jėga). „Melskite Viešpatį lietaus, atėjus vėlyvo lietaus metui!“ (Zch 10, 1); „Jei klausysite Mano įsakymų... mylėsite Viešpatį, savo Dievą, ir Jam tarnausite visa širdimi ir visa siela, Jis duos žemei lietaus reikiamu metu: ankstyvąjį lietų ir vėlyvąjį lietų“ (Įst 11, 13. 14). „Mano sūnūs, nebūkite dabar aplaidūs [nebūkite dabar suklaidinti]; nes jus VIEŠPATS išrinko, kad stovėtumėte Jo akivaizdoje Jam tarnauti ir kad Jam tarnautumėte“ (2Krn 29, 11).
5. Teismas prasidės nuo gyvųjų Dievo vaikų (1Pt 4, 17). Suspaudimo laikas arba „Jokūbo vargai“ („Ateina didinga ir baisi diena Jokūbui... tačiau jis bus išgelbėtas“ (Jer 30, 7). Jobo kančių metas (Job 1, 12). „Ir jus išdavinės tėvai [gimdytojai], broliai, giminaičiai ir draugai; ir padarys, kad kai kurie iš jūsų būtumėte nužudyti. Ir dėl Mano vardo [Jėzaus Kristaus] jūs būsite visų nekenčiami. Bet nuo jūsų galvos neprapuls nei vienas plaukas. Savo kantrumu turėkite savo sielas.“ (Lk 21, 16-19). Suspaudimo laikais Dievo žmonės skelbs Evangeliją visame pasaulyje. Pagonys, kurie pagelbės jiems jų stokoje, susilauks iš Dievo palaiminimo. Tie, kurie Suspaudimo laikais atstums Dievo Žodį skelbiančius Dievo žmones, bus prakeikti.
6. Pirmieji bus užantspauduoti Dievo antspaudu Dievo vaikai (ištikimieji ir paklusnieji Kristuje), kurie laikosi Dievo įsakymų, švenčia Sabatą (šeštadienį) ir turi Jėzaus Kristaus liudijimą (Ez 20, 12. 20; Apr 7, 3-4).
7. Kiti bus paženklininti žvėries ženklų, kurie nueis ekumenizmo keliu ir susivienys su popiežiumi (Apr 13, 16).
8. Jėzus Kristus baigs Vyriausiojo Kunigo darbą dangaus šventykloje. Dievo malonės laikas pasibaigs.
9. Prasidės negandų išliejimas iš dangaus ant žmonių, turinčių žvėries ženklą (Apr 16).
10. Šėtonas apsimes Jėzumi (Mt 24, 23-26). „Štai šėtonas geidė jūsų, kad persijotų jus kaip kviečius“ (Lk 22, 31).
11. Persekiojimų metas. „Bet šita yra jūsų valanda ir tamsos valdžia [šėtono tarnų, persekiotojų]“ (Lk 22, 53). „Kai jus [Dievo vaikus] persekios viename mieste, bėkite į kitą“ (Mt 10, 23).
12. Viešpaties Jėzaus Kristaus šlovingas sugrįžimas! (Mt 24, 27). „Palaiminti, kurie Jo laukia“ (Iz 30, 18). „Tai tie [144000], kurie nesusitėpė su moterimis [puolusiomis bažnyčiomis-paleistuvėmis], nes jie mergelės [ištikimi Kristui]“ (Apr 14, 4). „Mergelės“ (Dievo vaikai), nesusitėpę antikristo religijos ištvirkavimais, bus išgelbėti.

PABAIGOS ŽODIS

Faktai kalba už save: esu „mažosios kaimenės Izraelio namų avis“, Abraomo palikuonis (izraelitas) gimęs Lietuvoje (lietuvis), Gyvojo Dievo tarnas, laisvas Dievo vaikas. Hebrajų kilmės. Arba žydų. Tiksliau – hebrajų, kaip pasakė pranašas Jona: „Aš esu hebrajas, garbinu Viešpatį, dangaus Dievą, kuris sukūrė jūrą ir sausumą“ (Jon 1, 9). „Tavo globai buvau pavestas nuo gimimo, nuo pirmosios dienos buvai mano Dievas“ (Ps 22, 10). O žydo sąvoka naudojama įvairioms reikšmėms, dabar įprastai taip vadinami judaizmo religijos išpažinėjai. Kas yra žydas? – tai religinis, socialinis ir politinis debatas nustatant žydo tapatybę. O aš neišpažįstu jokios religijos (bet tikiu gyvuoju Dievu – Viešpačiu Jėzumi Kristumi), esu asocialinis religiniu aspektu, nes vykdaū ne žmonių, o Dievo įsakymus, nepriklausau jokiai religinei organizacijai, sektai ar bendruomenei. Juk „organizacija“ – tai sutvarkymas į griežtą pasaulietinę sistemą, o Dievas – virš pasaulio sistemos – Dangaus karalystės Viešpats Jėzus Kristus Karalius („Dievas yra visos žemės Karalius“ Ps 47, 7). Tačiau: „Ne tas yra žydas, kuris išoriškai laikomas žydu, ir ne tas apipjaustymas, kuris išoriškai atliktas kūne. Bet tas yra žydas, kuris toks viduje, ir tada yra apipjaustymas, kai širdis apipjaustyta dvasioje, o ne pagal raidę. Tokiam ir šlovė ne iš žmonių, bet iš Dievo. Koks tada pranašumas būti žydu...? Visokeriopas! Pirmiausia tas, kad jiems buvo patikėtas Dievo Žodis [Tora / Torah "Dievo instrukcija, mokymas"]“ (Rom 2, 28. 29; 3, 1. 2). Pats Jėzus kalba apie Save: „Aš esu Dovydo šaknis ir palikuonis [pagal kūną iš Judos giminės]“ (Apr 22, 16). Ir aš palikuonis – iš Levio giminės. „Juk ir aš izraelitas, iš Abraomo palikuonių, iš [Levio] giminės... Juk Dievo dovanos ir pašaukimas – neatšaukiami“ (Rom 11, 1. 29). Juk ir aš „iš Izraelio tautos, [Levio] giminės, žydas iš žydų... kad laimėčiau Kristų ir būčiau atrastas Jame... turėdamas teisumą per tikėjimą Kristumi“ (Fil 3, 5. 8. 9). „Nors iš prigimties esu žydas ir ne pagonių kilmės nusidėjėlis... Aš įtikėjau Kristų Jėzų, kad būčiau išteisintas Kristaus tikėjimu“ (Gal 2, 15. 16). „Aš dėkoju mūsų Viešpačiui Kristui Jėzui, kuris įgalino mane, nes palaikė mane ištikimu, paskirdamas tarnavimui... Tikras žodis ir vertas visiško pritarimo, kad Kristus Jėzus atėjo į pasaulį išgelbėti nusidėjėlių, kurių pirmasis esu aš. Todėl ir buvo manęs pasigailėta...“ (1Tim 1, 12. 15. 16). Dieve, „Atsimink, kad mane iš molio padarei“ (Job 10, 9). Artime, aš „padarytas iš molio, kaip ir tu“ (Job 33, 6). „Ir dabartiniu metu yra malonės išrinktas likutis“ (Rom 11:5). „Jie žydai? Ir aš. Jie izraelitai? Ir aš. Jie Abraomo palikuonys? Ir aš. Jie Kristaus tarnai? Kalbu kaip kvailys: aš juo labiau!“ (2Kor 11:23). „Todėl supraskite, kad Abraomo sūnūs yra tie, kurie tiki. Jeigu esate Kristaus, tai esate Abraomo palikuonys“ (Gal 3, 7. 29). „Nes Kristuje Jėzuje tikėjimas, veikiantis meile“ (Gal 5, 6). „Nes apipjaustymas esame mes, kurie garbinam Dievą Dvasia, giriamės Kristumi Jėzumi“ (Fil 3, 3). „Teateinie ramybė ir pasigailėjimas; taip pat ir Dievo Izraeliui [šventųjų bendruomenei]!“ (Gal 6, 16). Juk „Ne visi, kilę iš Izraelio, priklauso Izraeliui“ (Rom 9, 6). „Ir ne visi Abraomo palikuonys yra jo vaikai, bet kaip pasakytą: ‚Iš Izaoko tau bus pašaukti palikuonys‘. Tai reiškia, kad ne vaikai pagal kūną yra Dievo vaikai, bet vaikai pagal pažadą laikomi palikuonimis“ (Rom 9, 7. 8). „Juk Abraomas turėjo du sūnus: vieną iš vergės, o kitą iš laisvosios. Vergės sūnus buvo gimęs pagal kūną, o laisvosios – pagal pažadą. Mes, broliai, esame pažado vaikai kaip Izaokas. Taigi, broliai, mes nesame vergės vaikai, bet laisvosios“ (Gal 4, 22. 23. 28. 31). „Pažadai buvo duoti Abraomui ir jo palikuoniui. Jis nesako „ir palikuonims“, ne daugeliui, bet kaip apie vieną: „ir tavo palikuoniui“, kuris yra Kristus“ (Gal 3, 16). „Kad Abraomo palaiminimas Jėzuje Kristuje atitektų pagonims ir mes tikėjimu gautume pažadėtąją Dvasią“ (Gal 3, 14). „Jo vardas [Jėzus Kristus] teiks viltį pagonims! Jis skelbs

pagonims teisingumą... kol nenuves teisingumo į pergalę. Jis nesiginčys, nešauks, ir niekas gatvėje negirdės Jo balso. [Jis sako]: „Aš išvarau demonus Dievo Dvasia, tai tikrai pas jus atėjo Dievo karalystė“ (Mt 12, 21. 18. 20. 28). „Jis [Viešpats] ateis kaip sidabro ir aukso lydytojas ir apvalys Levio palikuonis, išgrynins juos kaip auksą ir sidabrą, kad aukotų Viešpačiui teisumo auką“ (Mal 3, 3). „kad būtumėte šventa kunigystė ir atnašautumėte dvasines auksas, priimtinas Dievui per Jėzų Kristų“ (1Pt 2, 5). „apie tuos, kurie bijo Viešpaties ir gerbia Jo vardą. „Jie bus Mano, - sako kareivijų Viešpats. – Tą dieną Aš padarysiu juos savo brangenybėmis. Aš jų gailėsiuos... Tada jūs pamatysite skirtumą tarp teisingo ir nedorėlio, tarp to, kuris tarnauja Dievui, ir to, kuris Jam netarnauja“ (Mal 3, 16. 17. 18). Skelbiu ne save, bet Kristų Jėzų – Viešpatį; jūsų tarnas Jėzaus dėlei (2Kor 4, 5). Kai Jono Krikštytojo paklausė: „Kas tu esi?“ Jis išpažino: „Aš nesu Kristus“. Ir jie paklausė jo: „Kas tuomet? Ar tu Elijas?“ O jis sako: „Aš nesu“. „Ar tu tas pranašas?“ Ir jis atsakė: „Ne“. Tada jie tarė jam: „Kas tu? Ką sakai apie save?“ Jonas tarė: „Aš – dykumoje šaukiančiojo balsas: ‘Tiesinkite Viešpaties kelią’, kaip yra pasakęs pranašas Izaijas“ (Jn 1, 19-23). Taip ir aš sakau: aš nesu Kristus. Aš – tiesos šauklys, o mano broliai yra tie, kurie klausosi Dievo Žodžio ir jį vykdo. Tie, kurie yra atgimę gyvu ir amžinai pasiliekančiu Dievo Žodžiu.

Jeigu jūs niekada neskaitėte Biblijos (Toros), arba skaitėte neprašydami Dievo išminties suvokti Jo Žodį, jeigu jūs nesilaikote bent vieno Dievo įsakymo ir toleruojate bent vieną savo ydą, nedorybę ar blogą charakterio bruožą, jeigu jūs nepriimate sveikatos reformos ir kemšate kiaulieną bei kitas pasibjaurėtinas mėsas, tai esate neištikimi Viešpačiui ir neatspindite Jo charakterio, todėl jūs net neturite teisės ką nors spręsti ar aiškinti apie dvasinius dalykus, o jei pradėsite tai daryti be nuovokos, tuomet tik komplikuosite (supainiosit, darysit sudėtingesnę) padėtį. "Svyruojantys iškraipo, aiškindami, Dievo Žodį [Šventąjį Raštą], savo pačių pražūčiai" (2Pt 3, 16). "Aš sakau kiekvienam, kuris girdi šios knygos pranašystės žodžius: „Jeigu kas prie jų ką pridės – Dievas jam pridės aprašytą šioje knygoje negandų. Ir jeigu kas atims ką nors nuo šios pranašystės knygos žodžių – Dievas atims jo dalį iš gyvenimo knygos ir šventojo miesto, kurie aprašyti šioje knygoje“" (Apr 22, 18. 19). Jei norite tame įgyti kompetencijos (klausimų sritis, kurioje asmuo turi žinių, patyrimo), pakluskite Viešpačiui Dievui ir prašykite Jo išminties, ir Jis suteiks jums pažinimo, jei prašysite pagal Jo valią, gausite kompetentingumo (žinių, leidžiančių spręsti apie ką nors, pareikšti svarią nuomonę) dvasiniuose reikaluose. Bet pirmiausia jums reikia atgailauti. Ne popiežiui, kaip tai darė Vokietijos imperatorius Henrikas IV – asis, kai pilyje Kanosa (šiaurės Italijoje) nusižeminęs maldavo atleidimo popiežių Grigalių VII – aji. O atgailauti už savo nuodėmes turite Viešpačiui Dievui ir prašyti Jėzaus Kristaus vardu atleidimo.

O jeigu kas nors širdyje ketinate iš viso to pasišaipyti, tai prieš mėgindamas ta tai padaryti, pirmiau atsakykite sau į klausimus: „Kam piktaį mąstote savo širdyje? [Jėzus žino jūsų mintis]“ (Mt 9, 4). „Ar bus gerai, kai Jis jus ištirs? Ar pasijuoksite iš Dievo kaip iš žmogaus?“ (Job 13, 9). Taigi, „Neapsigaukite! Iš Dievo nepasišaipysi. Ką žmogus sėja, tą ir pjaus“ (Gal 6, 7). „Išgirskite Viešpaties Žodį, jūs, pasityčiojotai... jūs sakote, melas yra mūsų priebėga ir apgaulė mus dengia“ (Iz 28, 14-15). „Kodėl jūs priešinatės Viešpačiui?“ (Nah 1, 9). „Ką tu paniekinai ir prieš ką piktžodžiavai? Prieš ką išdidžiai pakėlei balsą ir akis? Prieš Izraelio Šventąjį [Viešpatį Jėzų Kristų]“ (2Kar 19, 22). „Ko gi nedorėlis prieš Dievą burnoja [puikybės pilnas liežuvis]“ (Ps 10, 13). „Ar ne jūsų reikalas žinoti, kas teisinga?“ (Mch 3, 1). „Argi mano žodžiai nėra geri tiems, kurie elgiasi teisingai?“ (Mch 2, 7). „Argi vis dar neišmanote ir nesuprantate ir jūsų širdys vis dar užkietėjusios? Turite akis, ir nematote; turite ausis, ir negirdite? Tai kaipgi vis dar nesuprantate?!“ (Mk 8, 17. 18. 21). „O žmogau, kas gi tu esi, kad prieštarauji Dievui?“ (Rom 9, 20). Prieštarauti Dievo Žodžiui, tai

tas pats, kas ginčytis su Dievu, atsikalbinėti Jam. Tikintysis skatinamas ne prisitaikyti prie pasaulio, bet pasikeisti, atnaujinant savo protą Dievo Žodžiu. Džiaugsmu ir ramybe Dievas pripildo tikintįjį tuomet, kai pastarasis tiki Dievo Žodžiu. Dievo Žodis yra veiksmingas ir galingas, kai tikintysis juo pasitiki, t.y. kai paklūsta Dievo Žodžiui. Dievas išklauso ir duoda tai, ko prašoma, tam tikinčiajam, kuris Dievo prašo pagal Jo valią.

“Viską, darome, mylimieji, jūsų ugdymui“ (2Kor 12, 19). „Juk nieko negalime daryti prieš tiesą, bet tik už tiesą“ (2Kor 13, 8). „O neprotingi... [tautiečiai]! Kas jus apkerėjo, kad nepaklustumėte tiesai?“ (Gal 3, 1). „Kas gi jums sukliudė paklusti tiesai?“ (Gal 5, 7). „Nejau tapau jūsų priešu, kalbėdamas jums tiesą?“ (Gal 4, 16). „Nes tiesa yra Jėzuje“ (Ef 4, 21). „Kiekvienas tekalba tiesą savo artimui“ (Ef 4, 25). Tad ir aš „sakau tiesą Kristuje, ... akyse Dievo, mūsų Gelbėtojo, kuris trokšta, kad visi žmonės būtų išgelbėti ir pasiektų tiesos pažinimą. Nes yra vienas Dievas ir vienas Dievo ir žmonių Tarpininkas – Žmogus [žemėje buvęs kūnu] Kristus Jėzus“ (1Tim 2, 7. 3-5). Kuris sako: „Supraskite, kad Aš esu vienas ir šalia Manęs nėra kito dievo. Aš esu gyvas per amžius“ (Įst 32, 39. 40).

Atgailaukite, ir jums bus atleistos jūsų nuodėmės. “Viešpatie, mes pripažįstame savo nedorybę ir mūsų tėvų kaltes, nes mes tau nusidėjome. Neatstumk mūsų dėl savo vardo [Jėzaus Kristaus]” (Jer 14, 20). Žmogau, ar taip sunku nusizeminti Viešpačiui?! O jeigu nenori ... Po to sakysi savo širdy: “Kodėl man taip [nelaimės, ligos, kančios] atsitiko?” – Dėl tavo nuodėmių daugybės” (Jer 13, 22). „Kodėl Viešpats taip padarė šitiems namams? Kadangi jie paliko Viešpatį... ir garbino kitus dievus [stabus, pvz.: „Mariją“] ir jiems tarnavo, tai Viešpats siuntė jiems šitą nelaimę“ (1Kar 9, 8. 9). “Žmogus baudžiamas skausmais savo lovoje...” (Job 33, 19). „Kurie svetimus dievus [budas, krišnas, „Marijas“ ir kitus stabus] sekioja, turi kentėti daug skausmų“ (Ps 16, 4). “Kadangi pamiršai Mane [Viešpatį Dievą] ir pasitikėjai melu“ (Jer 13, 25). “Tu pasipūtei prieš dangaus Viešpatį [nenušizeminai širdimi]... O Dievo, kurio rankoje yra tavo gyvybė ir kurio žinioje yra visi tavo keliai, tu nešlovinai ” (Dan 5, 23). “Kodėl žmogus skundžiasi, baudžiamas dėl savo nuodėmių?“ (Rd 3, 39). “Viešpats yra teisus, nes aš neklausiau Jo įsakymų. Tautos, išgirskite!” (Rd 1, 18). „Nuvalyk nuo manęs man nežinomas kaltes“ (Ps 19, 12). “Jei jūs visa širdimi norite grįžti prie Viešpaties, pašalinkite iš savo tarpo svetimus dievus [stabus] bei... [“Mariją”, “Liuciją”...], paruoškite savo širdis Viešpačiui [atgailaukite] ir tarnaukite JAM VIENAM [vykdykite Jo įsakymus]; tada Jis [Jėzus Kristus] jus išgelbės” (1Sam 7, 3). Neužkietinkite savo širdžių! „Kas užsikietinęs prieš Jį [Dievą], turėjo sėkmę?“ (Job 9, 4). “Jei Jis praeidamas suima ir patraukia tieson, kas Jam užgins?“ (Job 11, 10). Bet “jei Jis uždaro žmogų, niekas nebeatidaro“ (Job 12, 14). “Jis atidaro žmonių ausis savo įspėjimams, norėdamas atitraukti žmogų nuo jo poelgių ir puikybės“ (Job 33, 16. 17). „Skubėk padėti man, Viešpatie, mano Gelbėtojau!” (Ps 38, 22).

Kiekvienas turi galimybę žengti pirmuosius žingsnius. ŽINGSNIAI Į IŠGELBĖJIMĄ:

1. PRIPAŽINTI (kad esi nusidėjėlis): "Nes visi nusidėjo ir stokoja Dievo šlovės" (Rom 3, 23).
2. PATIKĖTI (Išgelbėtoją Jėzų Kristų, kuris numirė ant kryžiaus už tavo nuodėmes, ir prisikėlė, kad būtum išganytas): "Tikėk Viešpatį Jėzų Kristų ir būsi išgelbėtas tu ir tavo namai" (Apd 16, 31).
3. IŠPAŽINTI (savo nuodėmes Viešpačiui Dievui Jėzaus Kristaus vardu, atgailauti dėl jų ir prašyti atleidimo): "Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių" (1Jn 1, 9). „Išpažinsiu savo kaltę, gailėsiuosi dėl savo nuodėmės“ (Ps 38, 18). “Dieve, pasigailėk manęs dėl savo malonės, dėl savo beribio gerumo panaikink mano kaltes. Visai nuplauk mano kaltę ir apvalyk mano nuodėmes“ (Ps 51, 1-2).

4. NUSPREŠTI (atverti Jėzui savo širdies duris ir pakviesti Jį į savo gyvenimą): „Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiu: jei kas išgirs Mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užėsiu ir vakarieniam su juo, o jis su Manimi“ (Apr 3, 20). „Tavo širdis buvo minkšta ir tu nusižeminai prieš Dievą... Kadangi nusižeminai prieš Mane... ir verkei, tai Aš išklausiu tave. Sandora Viešpaties akivaizdoje: sekti Viešpatį [Jėzų Kristų] ir laikytis Jo įsakymų“ (2Krn 34, 27. 31). „Dieve, tyrą širdį sutverk manyje ir teisingą dvasią atnaujink. Laisvės Dvasia sustiprink mane“ (Ps 51, 10. 12).

Kitu atveju: „Jis tapo kietasprandis ir kietaširdis ir nesigrėžė į Viešpatį, Izraelio Dievą“ (2Krn 36, 13). „Neatgailaujančiam Jis kardą [badas, ligos, mirtis] galandą“ (Ps 7, 12). "Dėl to Aš jums sakiau, kad mirsite savo nuodėmėse. Jeigu netikėsite, kad Aš Esu, - mirsite savo nuodėmėse. Tada jie klausė: "Kas Tu esi?" Jėzus atsakė: "Tas, ką nuo pradžios jums sakiau" (Jn 8, 24-25). „Siela, kuri nusikalsta, mirs“ (Ez 18, 4). „Nedorėlio nedorybės bus ant jo paties. Jei nedorėlis atsivers nuo savo nusikaltimų... jis tikrai liks gyvas ir nemirs. Nusigrėžkite nuo savo nusikaltimų, kad jūsų neteisybės jūsų nesunaikintų“ (Ez 18, 20. 21. 30). "Tad atgailaukite ir atsiverskite, kad būtų panaikintos jūsų nuodėmės..." (Apd 3, 19). "Taigi, tebūnie jums žinoma... kad per Jį [Jėzų Kristų] jums skelbiamas nuodėmių atleidimas" (Apd 13, 38). "Tad ko lauki? Kelkis, pasikrikštyk ir nusiplauk nuodėmes, šaukdamasis Viešpaties vardo!" (Apd 22, 16). „Ateikite, pulkime žemėn prieš Dievą ir pagarbinkime, atsiklaupkime prieš Viešpatį, kuris sutvėrė mus!“ (Ps 95, 6). „Žinokite, kad Viešpats yra Dievas. Jis mus sukūrė, o ne mes patys... Būkite dėkingi Jam, laiminkite Jo vardą!“ (Ps 100, 3. 4). „Dievo Dvasia mane sukūrė, Visagalis įkvėpė man gyvybę“ (Job 33, 4).

O jeigu jūs sakysite savo širdyje: paliksime viską kaip buvo, elgsimės pagal tradicijas, kaip tėvai, seneliai išmokė. „Kokia yra mūsų nuodėmė, kuo nusikaltome Viešpačiui, mūsų Dievui?“, tada jiems atsakyk: „Nes jūsų tėvai [ir seneliai] paliko Mane [Viešpatį Dievą], sekė svetimus dievus [stabus, „Marijas“, popiežius], jiems tarnavo ir juos garbino, o Mano Įstatymo [įsakymų] nesilaikė“ (Jer 16, 10-11). „Apgaulingų tuštybių garbintojai apleidžia savo Gailestingąjį“ (Jon 2, 8). „Mūsų tėvai nusikalto, o mes turime nešti jų kaltę“ (Rd 5, 7). Taigi, norite ar nenorite, vieną dieną teks pripažinti, kad „Mūsų tėvai paveldėjo tik apgaulę, tuštybę ir stabus, kurie jiems nieko nepadėjo... Juk jie ne dievai [stabai, „Marija“, popiežius]“ (Jer 16, 19-20). „Nebūkite kaip jūsų tėvai, kuriems prieš tai buvę pranašai skelbė: „... nusisukite nuo savo piktų kelių ir darbų!“ Bet jie neklausė ir nekreipė dėmesio, - sako Viešpats“ (Zch 1, 4). „Mūsų tėvai nusikalto ir darė pikta Viešpaties, mūsų Dievo, akyse. Jie paliko Jį ir nusigrėžė nuo Viešpaties, atsukdami Jam nugaras“ (2Krn 29, 6). „Jie aukojo velniams, ne Dievui“ (Įst 32, 170). „Nebūkite kietasprandžiai kaip jūsų tėvai!“ (2Krn 30, 8). „Nesilaikykite savo tėvų nuostatų, nesielkite kaip jie ir nesusiterškite stabais. Aš esu Viešpats, jūsų Dievas. Laikykites Mano įsakymų ir ... švęskite Sabatą [šeštadienį] kaip ženklą tarp Manęs ir jūsų ir žinokite, kad Aš esu Viešpats, jūsų Dievas“ (Ez 20, 18-20). „jie žinos, kad Mano vardas yra Viešpats“ (Jer 16, 21). „Amžinasis Dievas yra tavo apsauga“ (Įst 33, 27). „Bet jei neklausysite Viešpaties balso ir priešinsitės Jo įsakymams, tai Viešpaties ranka bus prieš jus, kaip buvo prieš jūsų tėvus“ (1Sam 12, 15).

"Ar aš ieškau žmonių palankumo, ar Dievo? Gal stengiuosi patikti žmonėms? Jei dar norėčiau patikti žmonėms, nebūčiau Kristaus tarnas" (Gal 1, 10). „Ir įvyko, kad Ahabas [karalius] pamatęs Eliją [Dievo pranašą] jam tarė: „Ar tai tu, kuris drumsti Izraelį?“ O jis [Elijas] atsakė: „Ne aš drumsčiau Izraelį; bet tu ir tavo tėvo namai tuo, kad palikote VIEŠPATIES įsakymus, ir tu nuėjai paskui Baalus [stabus]“ (1Kar 18, 17-18). "Suprask tad šiandien ir palaikyk visa tai savo širdyje, kad Viešpats [Jėzus Kristus] yra dangaus ir žemės Dievas ir jokio kito nėra" (Įst 4, 39). "Laikykites Viešpaties, jūsų Dievo, įsakymų, kuriuos jums skelbiu" (Įst 4, 2). (1) Neturėk kitų dievų Mano

[VIEŠPATIES] akivaizdoje; (2) Nedaryk sau jokio raižyto atvaizdo nei jokio panašumo į tai... nesilenk jiems nei tarnauk jiems [negarbink stabų]; (3) Tuščiai nevertok VIEŠPATIES, savo Dievo, vardo; (4) Atsimink Sabato dieną [šeštadienį], kad ją laikytum šventa; (5) Gerbk savo tėvą ir motiną; (6) Nežudyk; (7) Nesvetimauk; (8) Nevok; (9) Neliudyk melagingai prieš savo artimą; (10) Negeisk... nieko, kas yra tavo artimo" (Įst 5). "Laikykitės jų ir vykdykite juos, nes tai jūsų IŠMINTIS IR PROTAS tautų akyse... Jų mokykite savo vaikus ir vaikaičius" (Įst 4, 6). Viešpats pasakė: "Nieko ne pridėkite prie Mano Įstatymų ir nieko iš jų neatimkite" (Įst 4, 2). Amen! „Dabar išpažinkite savo kaltę Viešpačiui [Jėzui Kristui] ir vykdykite Jo valią [laikykitės Dievo įsakymų]“ (Ezr 10, 11). Nusizeminkite prieš Dievą ir melskite atleidimo. Atsiklaupkite ir, iškėlę rankas į Viešpatį, melskitės. „Kai Ezra, klūpodamas ir verkdamas, meldėsi ir išpažino savo ir tautos nuodėmes“ (Ezr 10, 1), Viešpats vėl atsigręžė į juos. „Pasninkavau ir meldžiausi prieš dangaus Dievą: „Viešpatie... kuris laikaisi sandoros ir gailestingumo su tais, kurie Tave myli ir vykdo Tavo įsakymus. Išpažįstu nuodėmes, kuriomis mes visi – aš ir mano tėvai – Tau nusidėjome. Mes elgėmės netinkamai prieš Tave ir nesilaikėme Tavo įsakymų“ (Neh 1, 4. 5. 6. 7). „Mūsų karaliai, kunigaikščiai, kunigai ir mūsų tėvai nevykdė įstatymų ir nepaisė Tavo [Dieve] įsakymų ir įspėjimų“ (Neh 9, 34).

„Atsisakykite nusikaltimų, kuriuos darėte, įsigykite naują širdį ir naują dvasią! [tą padaryti įmanoma tik su Viešpaties Jėzaus Kristaus pagalba]. Atsiverskite ir būkite gyvi! [paveldėkite amžinąjį gyvenimą]. Jei nedorėlis nusigręš nuo savo nedorybės ir darys, kas yra teisinga ir teisu [tikės Viešpatį, laikysis Jo įsakymų], jis išgelbės savo gyvybę. Kadangi jis susiprato ir atsisakė savo pikto darbo [atgailaudamas prašė Viešpaties Dievo atleidimo už savo nuodėmes], jis tikrai liks gyvas. Ankstesni nusikaltimai bus užmiršti ir jam neįskaitomi; jis bus gyvas dėl savo teismo“ (Ez 18). „Visi krašto romieji, kurie vykdo Jo įsakymus, ieškokite Viešpaties, ieškokite teismo, ieškokite nuolankumo! Gal išvengsite Viešpaties rūstybės?“ (Zephaniah / Səpanyā "Yahweh protected" / Sof 2, 3). „neatšauksiu bausmės, nes jie paniekino Viešpaties Įstatymą ir nesilaikė Jo įsakymų. Juos suklaidino jų pačių melai, kuriais sekė jų tėvai“ (Am 2,4). „Dievas, pamatęs, kad jie atsisakė savo pikto kelių, gailėjosi jų ir neįvykdė to, ką buvo jiems sakęs“ (Jon 3, 10). „kai nusprendei širdyje suprasti ir nusizeminti savo Dievo akivaizdoje, tavo žodžiai buvo išgirsti“ (Dan 10, 12). „Išgelbėjimas ateina iš Viešpaties!“ (Jon 2, 9). „be Manęs nėra gelbėtojo“ (Oz 13, 4). „kuris šauksis Viešpaties vardo [Jėzaus Kristaus], bus išgelbėtas... išgelbėjimas, kaip Viešpats sakė, likučiui, kurį Jis pašauks“ (Jl 2, 32). „Viešpatie, didis ir baimę keliantis Dieve! Tu laikaisi sandoros ir esi gailestingas tiems, kurie Tave myli ir laikosi Tavo įsakymų“ (Dan 9, 4).

Vieni gali sakyti: „tas rašytojas keistuolis“, „ekscentrikas“ (nepaprastai keistas), kiti – „savotiškas, nepanašus į kitus“. „Jėzus tarė: „Todėl kiekvienas raštininkas, išmokytas dangaus karalystei, prilygsta žmogui, kuris yra namų šeimininkas, kuris išneša iš savo lobyno nauja ir sena“ (Mt 13, 52), t.y. tikras raštininkas tas, kuris moko savo klausytojus Dievo Įstatymo ir Jo Karalystės Evangelijos. Aš – tikras. Originalus, už tad ir savotiškas. Savitas, įdomus, už tad nepanašus į kitus. Keistas, už tad originalas. Verčiau jau būti keistuoliu visų akyse, nei kopija idiotizmo išdavoje. Juk idiotija (tamsumas) – tai stipriausia psichinio neišsivystymo forma. Pažiūrėjus į šių laikų žmones, dažnai atrodo, kad būti idiotu dabar labai madinga. Šabloniškas elgesys, mąstymas, gyvenimo būdas tapo norma. Argi žmonėms priimtina tradiciškai šablonėti mele, o ne tobulėti tiesoje? Juk tiesa yra brangesnė už viską. Koks geras draugas bebūtum, Tiesa – dar didesnis draugas. Argi žmonės nemoka atskirti dešinės nuo kairės? Argi tau geriau būti šlampuote, nei originalu? Tradicija lyg šablonas – visam laikui pasiimtas pavyzdys, kuriuo akiai sekama, ir tai tampa nuvalkiota išraiškos

forma. Ką gi, religija štampuoja sau, o Dievas ugdo sau. Tačiau intelektas lavinamas, kai tave ugdo, o ne štampuoja. Žmogaus sugebėjimas tinkamai mąstyti priklauso nuo jo intereso į Viešpatį Dievą. Tai be abejo turi reikšmės proto vystymuisi. O jeigu asmuo visiškai dvasios invalidas, tuomet jis tiesą iškeis į melą, ir savo gyvenimą pavers trumpalaikę iliuziją ignorancijos šešėly, slapta džiaugdamasis, kad nors esąs tamsuolis, bet jokių būdu ne keistuolis. Tokiam “pranašas – kvailys, dvasinis žmogus – beprotis!” (Oz 9, 7). “Viešpaties Žodis jiems tapo pajuoka, jie Jo nemėgsta” (Jer 6, 10). “Jei kas meluotų ir pataikautų, kalbėdamas apie vyną ir stiprius gėrimus, tas būtų priimtinas pranašas šitiems žmonėms!” (Mch 2, 11). Nepavydėkite, tauta, kaip kadaisė žydų tauta: „Pavydėjo jie Mozei... ir Viešpaties šventajam Aaronui“ (Ps 106, 16). Dievas sudarė sandorą ne tik su mano protėviu Moze, bet ir su manimi, kaip Dievo Žodis byloja (Mozės laikais): „Ne tik su jumis darau šitą sandorą ir sutartį, bet su tais, kurie yra čia, Viešpaties, savo Dievo, akivaizdoje, ir su tais, kurių čia šiandien nėra... kas apreikšta – priklauso mums ir mūsų vaikams, kad per amžius vykdytume visus šito Įstatymo žodžius [Dievo įsakymus]“ (Įst 29, 14. 29). „Viešpats, tavo Dievas, apipjaustys tavo širdį ir tavo palikuonių širdis, kad mylėtum Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi ir visa siela ir gyventum. Tu sugrįši, klausysi Viešpaties, savo Dievo, balso ir vykdysi VISUS JO ĮSAKYMUS“ (Įst 30, 6. 8). „Tad pasirink gyvenimą, kad būtum gyvas tu ir tavo palikuonys, mylėtum Viešpatį, savo Dievą, klausytum Jo balso ir glaustumėsi prie Jo, nes Jis yra tavo GYVENIMAS“ (Įst 30, 19. 20). „Juk jums skirtas pažadas, taip pat ir jūsų vaikams ir visiems toli esantiems, kuriuos tik pasišauks Viešpats, mūsų Dievas“ (Apd 2, 39). Tad „Atgailaukite, ir kiekvienas tepasikrikštija Jėzaus Kristaus vardu, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės, ir jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną“ (Apd 2, 38). „Tai ne tuščias dalykas, nes tai yra jūsų gyvenimas“ (Įst 32, 47).

Jeigu kuo nors abejojate ar netikite, kad turėjau regėjimų iš Viešpaties, ar kad Dievas man davė atsakymus per Savo Žodį, per sapnus, spręskite patys: „Jei šis sumanymas ir ši veikla iš žmonių – jie žlugs savaime, o jeigu tai iš Dievo, tai jūs nepajėgsite jų sunaikinti. Žiūrėkite, kad nepasirodytumėte kovojantys prieš Dievą! [sergėkitės, kad netaptumėte Dievo priešininkais]“ (Apd 5, 38. 39). Nevarkite su kritika. Manęs nejudina jūsų kriticizmas. Kai vykdoma Dievo valia, į kritiką nekreipiama dėmesio. Aš žinau, ką mačiau. „Kaip Viešpats gyvas!“ (Jer 12, 16). Tik nesijuokite iš Viešpaties Dievo ir nesišaiptykite iš Jo Žodžio: „Kodėl gi nedorėlis prieš Dievą burnoja?“ (Ps 10, 13). „Viešpats tarė: „Klausykite! Jei kas tarp jūsų yra Viešpaties pranašas, Aš jam apsireiškiu regėjime arba kalbu sapne““ (Sk 12, 6). „mano tarne, ir padarysiu tave antspaudu žiedu, nes Aš tave išsirinkau, - sako kareivijų Viešpats“ (Ag 2, 23). „Užrašyk regėjimą aiškiai... kad jį galėtų perskaityti“ (Hab 2, 2). „Bet kai tai išsipildys – o tai tikrai išsipildys, - tada jie žinos, kad tarp jų buvo pranašas“ (Ez 33, 33). „Liūtui riaumojant, kas nebijotų? Viešpačiui Dievui kalbant, kas nepranašautų?“ (Am 3, 8). Bet „aš ne pranašas, aš žemdirbys nuo pat savo jaunystės!“ (Zch 13, 5). O „Kas priima pranašą dėl to, kad jis pranašas, gaus pranašo atlygį. Kas priima teisųjį dėl to, kad jis teisingas, gaus teisingo atlygį. Ir kas paduos bent taurę šalto vandens vienam iš šitų mažutėlių dėl to, kad jis yra Kristaus mokinys, - iš tiesų sakau jums, - tas nepraras savo atlygio“ (Mt 10, 41. 42). “Stiprus tas, kuris vykdo Jo Žodį“ (Jl 2, 11). O „kurie nekenčia teisingo, pražus“ (Ps 34, 21). “Teisuosius palaiko Viešpats“ (Ps 37, 17). „Niekas tegul nesiginčija ir tenekaltina kitų, nes... [mano] tauta yra kaip besiginčijantys su kunigu“ (Oz 4, 4).

Ar užantspauduoti jūs teisume? Ar mylite Kristų? Vieną dieną jūs atsikelsite ir suprasite, kad jūsų karjera beprasmė... jeigu jūs nepažįstate Dievo ir savo Išgelbėtojo, jūs pripažinsite, kad viską, ką padarėte, tai tuštybė... Kai kurie jau dabar jaučiasi panašiai. „O jei jums atrodo bloga tarnauti

VIEŠPAČIUI, šią dieną pasirinkite, kam norite tarnauti: ar dievams [stabams], kuriems tarnavo jūsų tėvai... bet aš ir mano namai, mes tarnausime VIEŠPAČIUI“ (Joz 24, 15).

Viešpats Jėzus Kristus pasakė: „Palaiminti jūs, kai dėl Manęs jus šmeižia ir persekioja bei meluodami visaip piktžodžiauja“ (Mt 5, 11). „Būk drąsus ir stiprus; nebijok jų, nes Viešpats, tavo Dievas, yra su tavimi; Jis nepasitrauks ir nepaliks tavęs“ (Įst 31, 6). „Siono vaikai [Dievo vaikai], džiaukitės Viešpačiu, savo Dievu. Jis ištikimai duodavo jums ankstyvą lietu ir Jis siųs jums lietu [išlies Šventosios Dvasios], ankstyvą ir vėlyvą lietu, kaip ir anksčiau“ (Jl 2, 23). „Jeruzale, jie vadins tave Viešpaties miestu, Izraelio Šventojo Sionu“ (Iz 60, 14). „Išmintingas tai supras, sumanus tai žinos! Viešpaties keliai teisingi, ir teisieji vaikščioja jais“ (Oz 14, 9). „Teisiojo mintys teisingos. Tiesą kalbančios lūpos pasilieka per amžius. Teisiųjų šviesa šviečia“ (Pat 12, 5. 19; 13, 9). „Teisiojo palikuonys bus išgelbėti“ (Pat 11, 21). „juos vadins gyvojo Dievo vaikais“ (Oz 1, 10). Nes Viešpats Jėzus Kristus yra „gyvas Dievas, pasilieka per amžius. Jo karalystė nesunaikinama ir valdžia amžina! Jis gelbsti ir išlaisvina...“ (Dan 6, 26-27). „Jūs busite vadinami Viešpaties kunigais, jus vadins mūsų Dievo tarnais“ (Iz 61, 6). „Mozė ir Aaronas tarp Jo kunigų ir Samuelis tarp tų, kurie šaukiasi Jo vardo. Jie šaukėsi Viešpaties, ir Jis atsakė jiems“ (Ps 99, 6). „Jo kunigus išgelbėjimo rūbu apvilksiu, šventieji šauks iš džiaugsmo“ (Ps 132, 16). „Viešpats tarė: „Jie yra Mano tauta, Mano vaikai, kurie nemeluos““ (Iz 63, 8). „kad būtumėte šventa kunigystė ir atnašautumėte dvasines aukas, priimtinas Dievui per Jėzų Kristų. Kas tiki Jį, nebus sugėdintas“ (1Pt 2, 5. 6). „jie bus Dievo ir Kristaus kunigai ir valdys su Juo tūkstantį metų [danguje]“ (Apr 20, 6). „Ir padarei mus mūsų Dievui karaliais ir kunigais, ir mes karaliausime žemėje [naujoje žemėje Izraelio tauta gyvens naujoje, dangiškoje Jeruzalėje, į kurią ateis žmonės pasiklausyti Dievo tiesos, kurią skelbs Izraelio karališka kunigija]“ (Apr 5, 10). „Viešpaties tiesa pasilieka per amžius. Girkite Viešpatį!“ (Ps 117, 2). „Tu, Viešpatie, esi mūsų Tėvas, mūsų Atpirkėjas. Tavo vardas amžinas“ (Iz 63, 16). „Mano tauta pažins Mano vardą. Todėl pažins tą dieną, kad Aš esu Tas, kuris sako: „Aš esu““ (Iz 52, 6). „Kiekvieną, kuris vadinasi Mano vardu, Aš sukūriau Savo šlovei, Aš sutvėriau ir padariau jį... kad visi matytų ir girdėtų, jog tai tiesa“ (Iz 43, 7. 9). „kurie yra izraelitai, turintys išūnystę, šlovę, sandoras, įstatymą, tarnavimą Dievui ir pažadus. Iš jų – tėvai, ir iš jų kūno atžvilgiu yra kilęs Kristus – visiems viešpataujantis Dievas, palaimintas per amžius. Amen!“ (Rom 9, 4. 5). „Eikime, sugrįžkime pas Viešpatį“ (Oz 6, 1). „Viešpats karaliaus visai žemei. Bus vienas Viešpats ir Jo vardas [Jėzus Kristus] bus vienas“ (Zch 14, 9). „Nes VIEŠPATS yra mūsų apsauga; ir Izraelio Šventasis – mūsų Karalius“ (Ps 89, 18). „Aš [Viešpats] sakysiu: „Tai Mano tauta [Dievo vaikai]“, o jie atsakys: „Viešpats yra mūsų Dievas““ (Zch 13, 9).

Kristaus karys

Klausykite Viešpaties Žodžio
 Visa šventųjų bendruomenė!
 Aš einu Jėzaus Kristaus vardu
 Su gyvojo Dievo kariuomene.

Turiu Dvasios kalaviją – visą kelią
 Vaikščioju su Jėzum Kristum tiesoje.
 Paklustu Jo įsakymams – jie įrašyti
 Šventosios Dvasios mano širdyje.

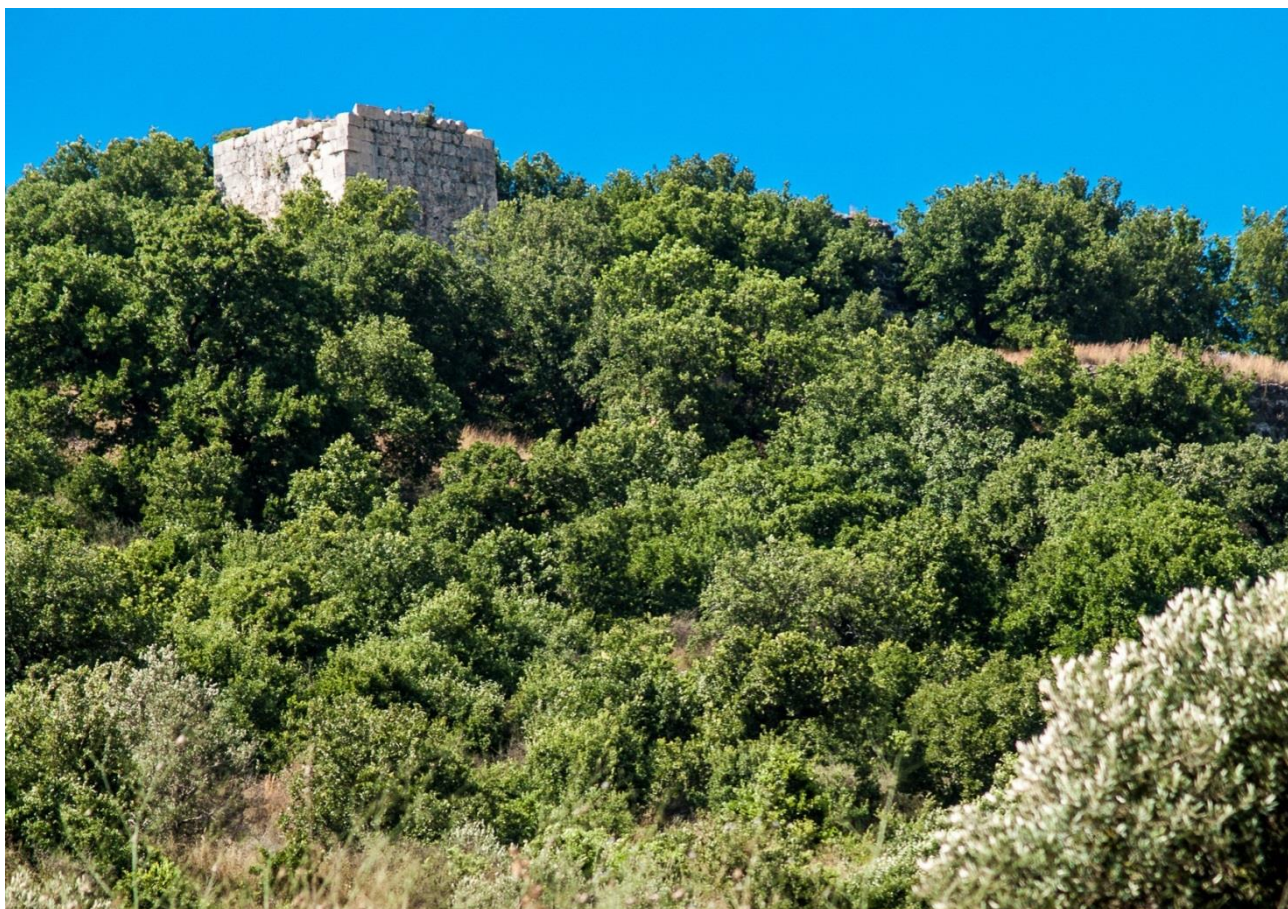
Apsivilkęs teisumo šarvais
Susijuosęs strėnas tiesa
Pasiruošęs skelbt taikos Evangeliją
Ir stiprus Jo galybės jėga.

Viešpats yra mano vėliava,
Įsakymas Jo – žiburys.
Jo vėliava virš manęs – meilė
Nes aš Jėzaus Kristaus karys.

(“Laisvas Tiesos Žodyje”, 2017)

Nuotraukos iš interneto:

1. Gyvenvietė ir pilis *Areima* Sirijoje (Areimeh, Arima, Orayma, Arimah)

2. Kalnas *Areima* Izraelyje

3. Kalno *Areima* pašonėje, Izraelis

**Dalinkitės šia knyga ir būkite
tiesos bendrapagalbininkai**

„Malonė tebūna su jumis, gailėstingumas ir ramybė nuo Dievo Tėvo ir nuo Viešpaties Jėzaus Kristaus, Tėvo Sūnaus, tiesoje ir meilėje“ (2Jn 1, 3).